JODI PICOULT

PACTUL

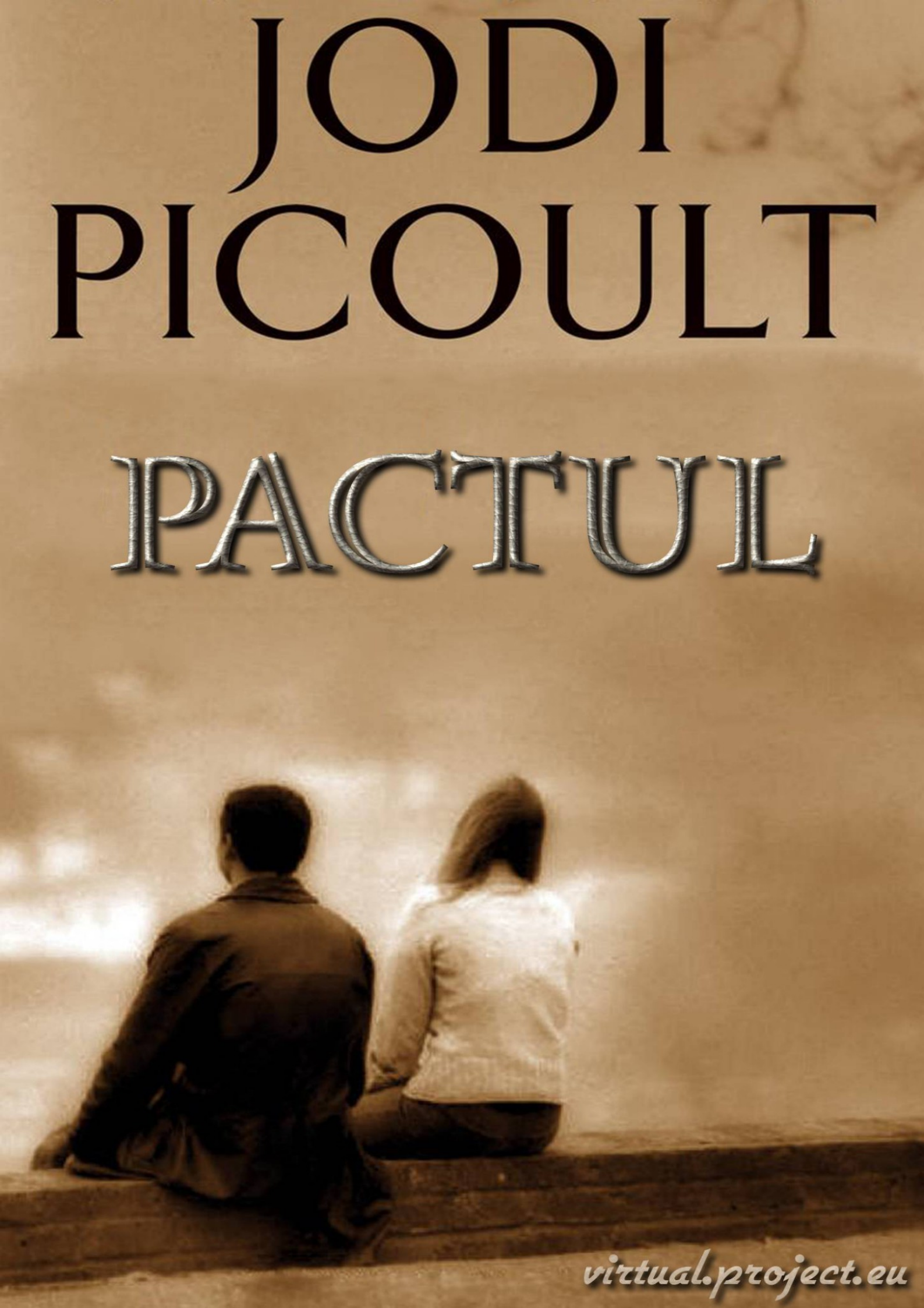

virtual.project.eu

JODI PICOULT

PACTUL

Original: *The Pact* (1998)

Traducere din limba engleză
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

2017

PARTEA ÎNTÂI

BĂIATUL DIN VECINI

Cine a iubit vreodată cu o dragoste
care să nu fie la prima vedere?

Christopher
Marlowe
Hero și Leandru

Să ne îmbrățișăm, iar din această clipă
să ne petrecem veșnica nefericire împreună.

Thomas Otway
Orfana

ACUM: Noiembrie 1997

Nu mai era nimic de spus.

Îi acoperi trupul cu al său, iar, pe când ea îl cuprindea cu brațele, și-l imagină în toate încarnările sale: la cinci ani, încă blond; la unsprezece, înmugurind; la treisprezece, cu mâini de bărbat. Luna vineție se rostogolea pe cerul nopții; ea adulmecă mirosul pielii lui.

— Te iubesc! spuse ea.

El o sărută atât de ușor, încât ea se întrebă dacă nu cumva fusese doar o închipuire. Se trase puțin înapoi, ca să-l privească în ochi.

Iar atunci se auzi împușcătura.

*

Deși nu fusese făcută niciodată o rezervare propriu-zisă, masa din colț, de la capătul restaurantului Happy Family Chinese era întotdeauna reținută în serile de vineri pentru familiile Harte și Gold, care mergeau acolo de atâta vreme, încât nimeni nu-și mai amintea exact de când anume. Cu ani în urmă, își aduseseră și copiii, umplând ungherul aglomerat cu scaune înalte și pachete cu scutece, până ce ospătarilor aproape că le era imposibil să aducă la masă platourile aburinde. Acum, nu mai erau decât ei patru și, de la ora șase, încercau să dea buzna înăuntru, unul câte unul, și să graviteze în jurul mesei, de parcă toți laolaltă ar exercita un soi de atracție magnetică.

James Harte ajunsese primul. Avusese o operație în după-amiaza aceea și terminase surprinzător de repede. Ridică bețișoarele așezate dinaintea lui, le scoase din învelitoarea de hârtie și începu să le manevreze între degete ca pe niște instrumente chirurgicale.

— Bună! spuse Melanie Gold, apărând brusc în fața lui. Presupun că am ajuns cam devreme.

— Nu, îi răspunse James. Ceilalți întârzie.

— Așa vasăzică? Își dădu jos haina, pe care o făcu ghem lângă ea. Speram să ajung mai devreme. Nu cred să fi ajuns vreodată mai devreme.

— Dacă stau să mă gândesc, spuse James, cred că așa e.

Legătura lor era menținută de singurul lucru pe care îl aveau în comun – Augusta Harte –, însă Gus nu ajunsese încă. Așa că nu aveau altceva de făcut decât să accepte stânjeneala prietenească dintre ei, ca urmare a lucrurilor deosebit de intime pe care le aflaseră indirect unul despre celălalt, detalii pe care Gus Harte i le scăpase soțului ei în pat sau Melaniei la cafea. James își drese glasul, mânuind cu dexteritate bețișoarele.

— Ce zici? o întrebă el pe Melanie, zâmbind. Ar trebui să renunț la tot și să mă fac toboșar?

Melanie roși, ca întotdeauna când era pusă într-o situație delicată. După ce petrecuse ani buni la biroul ce-i înconjura talia ca o fustă cu crinolină, răspunsurile concrete erau singurele care îi erau la îndemână; nonșalantă, nici pomeneală. Dacă James ar fi întrebat-o „Care este populația actuală din Addis Abeba?" sau „Poți să-mi spui cu exactitate substanțele chimice care intră în compoziția soluției de fixare fotografică?" n-ar fi roșit niciodată, pentru că răspunsurile nu l-ar fi deranjat. Dar remarca privitoare la toboșar, oare ce anume voia să spună cu asta?

— Nu ți-ar plăcea, răspunse Melanie, străduindu-se să pară frivolă. Ar trebui să-ți lași părul să crească și să-ți pui un cercel în sfârc, sau ceva de genul ăsta.

— Oare vreau să știu de ce vorbiți de cercei în sfârc? întrebă Michael Gold, apropiindu-se de masă.

Se aplecă și atinse în treacăt umărul soției sale, gest care, după atâția ani de căsnicie, echivala cu o îmbrățișare.

— Nu-ți face speranțe prea mari, zise Melanie. James vrea unul, nu eu.

Michael râse.

— Cred că ar fi un motiv suficient ca să-ți fie retras certificatul profesional.

— De ce? întrebă James, ridicând din sprâncene. Ți-l aduci aminte pe laureatul Nobel, pe care l-am întâlnit vara trecută în croaziera spre Alaska? Avea un belciug în sprânceană.

— Exact, spuse Michael. Nu e nevoie să ai un certificat profesional ca să scornești o poezie plină de înjurături. Își desfăcu șervetul și și-l așeză în poală. Unde-i Gus?

James se uită la ceas. Trăia după el; Gus nici măcar nu purta ceas. Acest lucru îl scotea din minți.

— Cred că o duce pe Kate să doarmă la o prietenă.

— Ați comandat deja? întrebă Michael.

— Gus dă comanda, răspunse James, în semn de scuză.

În mod normal, Gus era cea care ajungea prima și, așa cum, de altfel, proceda în privința tuturor celorlalte aspecte, tot ea se îngrijea ca cina să decurgă cât mai bine.

Ca și cum soțul ei ar fi invocat-o, Augusta Harte intră în fugă pe ușa restaurantului chinezesc.

— Doamne, am întârziat, spuse ea, descheindu-și nasturii de la haină cu o singură mână. Nici nu vă imaginați ce zi am avut. Ceilalți trei se aplecară înspre ea, așteptând să le povestească una dintre istorioarele ei deșănțate, dar, în schimb, femeia îi făcu semn ospătarului. Ca de obicei, spuse ea, zâmbind radios.

Ca de obicei? Melanie, Michael și James se uitară unii la alții. Atât de ușor era?

Gus era o ospătăriță profesionistă, nu de genul celor care duc mâncarea la mese, ci dintre cele care își sacrifică timpul lor pentru ca să nu fie nevoiți ceilalți s-o facă. Serviciile firmei sale, Other Peoples Time[1], erau solicitate de către Locuitorii Ocupați din Noua Anglie, atunci când aceștia nu aveau chef să stea la coadă la Motor Vehicles Division[2] ori să aștepte toată ziua după depanatorul de la cablul TV. Începu să-și netezească părul creț, roșcat.

— Mai întâi, începu ea, ținând între dinți un elastic de păr, mi-am petrecut dimineața la Motor Vehicles Division, ceea ce e îngrozitor chiar și în circumstanțele cele mai bune. Se încumeta cu dârzenie să-și facă o coadă, o chestie ce semăna cu o descărcare de energie electrică, și își ridică privirea. Așa. Eram următoarea la rând – știți voi, chiar în fața gemulețului de la ghișeu –, când funcționarul, vă jur, a făcut atac de cord. Pur și simplu a dat ortul popii pe podeaua registraturii.

— Îngrozitor, șopti Melanie.

— Îhî. Mai ales că au închis ghișeul și a trebuit să mă așez la o altă coadă.

— Mai multe ore, numai bune de facturat, spuse Michael.

— Nu și de data asta, răspunse Gus. Aveam deja programată la ora două o întâlnire la Exeter.

— Școală?

— Da. Cu un oarecare J. Foxhill. S-a dovedit a fi un elev dintr-a treia, cu o grămadă de bani de buzunar, care avea nevoie de un voluntar care să stea în detenție în locul lui.

James râse.

— Asta da ingeniozitate.

— Nemaivorbind că directorul nu a considerat asta o idee bună, și mi-a irosit o grămadă de timp ținându-mi morală despre responsabilitatea unui adult, chiar și după ce i-am spus că nu avusesem habar de plan mai mult decât el. Apoi, când să mă duc s-o iau pe Kate de la antrenamentul de fotbal, fac pană de cauciuc, iar până să pun eu roata de rezervă și să ajung la terenul de joc, ea găsise între timp pe cineva care s-o ducă acasă la Susan.

— Gus, interveni Melanie, ce s-a întâmplat cu funcționarul?

— Ai schimbat tu un cauciuc? întrebă James, ca și cum Melanie nici n-ar fi vorbit. Sunt impresionat.

— Și eu am fost. Dar, doar în caz că l-am pus invers, vreau să iau mașina ta diseară.

— Iar muncești?

Gus dădu aprobator din cap, zâmbind în timp ce ospătarul le aducea mâncarea.

— Mă duc să iau bilete pentru concertul Metallica.

— Ce s-a întâmplat cu funcționarul? repetă Melanie întrebarea, de data asta mai tare.

Își ațintiră cu toții privirile spre ea.

— Doamne, Mel, spuse Gus, nu-i nevoie să zbieri. Melanie se înroși, așa că Gus își îndulci numaidecât vocea. Chiar nu știu ce s-a întâmplat cu el, recunoscu ea. O fi fost luat de vreo ambulanță. Își puse cu lingura în farfurie niște *lo mein.* Apropo, azi am văzut pictura lui Em în clădirea Empire State.

— Ce căutai în Empire State? o întrebă James.

Ea ridică din umeri.

— Mă uitam după pictura lui Em, răspunse ea. Pare atât de… profesionist executată, cu rama aia aurită și cu funda mare, albastră care îi atârnă dedesubt. Și voi, care ați râs de mine când am vrut să-i păstrez desenele în creioane colorate, pe care obișnuia să le facă împreună cu Chris când venea la noi acasă.

Michael zâmbi.

— Am râs pentru că ai spus că o să scoți bani pe ele la pensie.

— O să vedeți voi, spuse Gus. O artistă cunoscută în tot statul la șaptesprezece ani, prima galerie deschisă la douăzeci și unu… or să-i expună picturile în Muzeul Național de Artă înainte să împlinească treizeci. Se întinse după brațul lui James și întoarse ceasul lui de mână spre ea. Mai am cinci minute.

James își lăsă brațul să-i cadă în poală.

— Ticketmaster’s se deschide la șapte seara?

— Șapte dimineața, răspunse Gus. Sacul de dormit e în mașină. Căscă. Cred că trebuie să-mi schimb meseria. Un post mai puțin stresant… ca de exemplu controlor de trafic aerian sau prim-ministrul Israelului. Se întinse după farfuria cu pui *mu shi*, începu să ruleze clătitele și să le împartă celorlalți. Cum mai e cataracta doamnei Greenblatt? întrebă ea, absentă.

— I-a trecut, răspunse James. Sunt șanse să sfârșească cu o vedere perfectă.

Melanie oftă.

— Vreau să mă operez și eu de cataractă. Nu vreau să-mi închipui cum e să te trezești într-o bună zi și să nu mai vezi.

— Nu vrei să te operezi de cataractă, îi spuse Michael.

— De ce nu? Aș scăpa de lentilele de contact, plus că deja cunosc un chirurg bun.

— James n-ar putea să te opereze, spuse Gus, zâmbind. Nu există vreo lege etică în privința asta?

— Nu îi vizează și pe membrii familiei virtuale, precizează Melanie.

— Îmi place cum sună, familie virtuală, spuse Gus. Ar trebui să fie un certificat, știți voi, ca cel de căsătorie. Dacă oamenii trăiesc un timp mai îndelungat la doi pași unii de alții, să se și înrudească. Înghiți ultima clătită și se ridică în picioare. Ei bine, începu ea, a fost o cină magnifică și relaxantă.

— Nu poți pleca încă, spuse Melanie, întorcându-se să-i ceară unui picolo să aducă prăjiturelele cu răvaș. Când acesta se întoarse, ea îi îndesă câteva lui Gus în buzunar. Ia de-aici, casa de bilete nu dă mâncare la pachet.

Michael luă o prăjiturică și o desfăcu.

— Un dar din dragoste nu trebuie nesocotit cu ușurință, citi el cu glas tare.

— Ești tot atât de tânăr pe cât te simți, spuse James, cercetându-și propriul răvaș. Nu-mi spune prea multe acum.

Toată lumea se uită la Melanie, însă ea își citi bilețelul în gând și și-l puse în buzunar. Credea că dacă îl citește cu voce tare, se spulbera orice șansă ca dorința să se împlinească.

Gus luă una dintre prăjiturelele rămase pe farfurie și o desfăcu.

— Închipuiți-vă numai, zise ea, râzând, am nimerit una goală.

— N-are răvaș? întrebă Michael. Ar trebui să-ți facă cinste cu o masă.

— Uită-te pe jos, Gus, poate ai scăpat-o. Cine a mai auzit de prăjitură cu răvaș fără răvaș? spuse și Melanie.

Dar pe podea nu era nimic, nici sub farfurie, nici printre faldurile hainei lui Gus. Ea scutură cu tristețe capul și își ridică ceașca cu ceai.

— Pentru viitorul meu, spuse ea, dând ceaiul pe gât și plecând în grabă.

•

Orașul Bainbridge din New Hampshire era o comunitate restrânsă, formată cu precădere din profesorii de la Dartmouth College și din doctorii de la spitalul local. Era suficient de aproape de universitate, încât să fie considerată atractivă din punct de vedere imobiliar, și la o distanță suficient de mare, încât să treacă drept „zona rurala”. Printre vechile lăptării se strecurau drumuri înguste, care ajungeau până la parcele de teren de câte cinci acri care puseseră bazele orășelului pe la sfârșitul anilor șaptezeci. Iar drumul Wood Hollow[3], de-a lungul căruia locuiau familiile Gold și Harte, era unul dintre acestea.

Terenul lor, pus laolaltă, forma un pătrat: două triunghiuri unite printr-o ipotenuză comună. Parcela familiei Harte se îngusta înspre drum, după care se lărgea; cea a familiei Gold era exact invers, astfel că cele două case se aflau doar la vreun

acru de pământ depărtare una de cealaltă. Erau însă separate de un mic desiș de pădure, care nu reușea totuși să blocheze complet vederea către casa vecină.

Michael și Melanie, fiecare în câte o mașină, mergeau în urma Volvoului gri al lui James, care tocmai intra pe drumul Wood Hollow. După ce parcurse cam un kilometru și jumătate în susul dealului, în dreptul stâlpului de granit inscripționat cu numărul 34, James o luă la stânga. Michael vira la următoarea intrare. Opri motorul camionetei și păși afară în micul pătrat de lumină ce fusese proiectat dinspre locul pasagerului, lăsându-i pe Grady și pe Beau să-i sară pe genunchi și la piept. Setterii irlandezi făceau tumbe în cerc în jurul lui, pe când el o aștepta pe Melanie să coboare din mașina ei.

— Se pare că Em n-a ajuns încă acasă, spuse el.

Melanie ieși din mașină și închise portiera dintr-o singură mișcare lipsită de efort. E opt. Probabil că doar ce-a plecat.

El o urmă pe Melanie prin ușa din spate a bucătăriei. Femeia puse pe masă un mic teanc de cărți.

— Cine-i de serviciu în seara asta? întrebă ea.

Michael își întinse brațele deasupra capului.

— Habar n-am. Nu eu. Cred că Richard de la Weston Animal Hospital.

Bărbatul se duse până la ușă și îi chemă pe setteri, care se uitară la el, fără a se opri însă din fugăritul frunzelor bătute de vânt.

— Asta da ironie, spuse Melanie. Un veterinar care nu-și poate controla propriii câini.

Michael se dădu din ușă, pe când Melanie veni lângă el și fluieră. Câinii goniră pe lângă el, aducând înăuntru mirosul răcoros al nopții.

— Sunt câinii lui Emily, răspunse el. Și se vede.

*

Când telefonul sună la trei dimineața, James Harte se trezi instantaneu. Încercă să se gândească ce anume ar fi putut să meargă prost în cazul doamnei Greenblatt, căci ea se număra printre cazurile lui urgente. Bâjbâi după telefon, pe partea de pat unde ar fi trebuit să fie soția lui, și răspunse:

— Da?

— Domnul Harte?

— Da, doctorul Harte, corectă James.

— Domnule doctor Harte, la telefon ofițerul Stanley de la poliția din Bainbridge. Fiul dumneavoastră a fost rănit și dus la spitalul Bainbridge Memorial.

James simți cum frazele i se opresc în gât, încâlcindu-se una într-alta.

— Este… a fost un accident de mașină?

Polițistul făcu o pauză scurtă.

— Nu, domnule.

Inima lui James zvâcnea cu putere.

— Mulțumesc, spuse el, închizând telefonul, deși habar n-avea de ce îi mulțumea unei persoane care îi dăduse o veste atât de îngrozitoare.

De îndată ce puse receptorul în furcă, i se învălmășiră în minte o sumedenie de întrebări. Unde fusese Christopher rănit? Rănile erau grave sau superficiale? Emily era cu el? Ce se întâmplase? James îmbrăcă hainele pe care le aruncase în coșul cu rufe murdare și coborî la parter în doar câteva minute. Știa că, pentru a ajunge la spital, îi trebuiau șaptesprezece minute. Deja gonea pe drumul Wood Hollow, când formă numărul lui Gus pe telefonul din mașină.

*

— Ce-au spus? întrebă Melanie pentru a zecea oară. Ce-au spus mai exact?

Michael se încheie la nasturii de la blugi și își vârî picioarele în adidași. Își aminti, prea târziu, că nu avea șosete în picioare. Dă-le dracu'.

— Michael.

Își ridică ochii.

— Că Em a fost rănită și a fost dusă la spital.

Mâinile îi tremurau; totuși, era uimit de faptul că era în stare să facă ceea ce trebuia: să o împingă pe Mel spre ușă, să găsească cheile de la mașină și să se gândească la drumul cel mai scurt către Bainbridge Memorial.

Se întrebase de multe ori cum ar fi să primească un telefon în toiul nopții, care să-l lase fără cuvinte și căruia să nu-i poată da crezare. În sinea lui, se așteptase să nu fie altceva decât o închipuire. Și, totuși, iată-l ieșind cu mașina de pe aleea casei și stăpânindu-și cumpătul, singurul lucru care îi trăda panica fiind o ușoară zvâcnire în obraz.

— James operează acolo, spuse Melanie, ca o litanie șoptită, abia perceptibilă. El va ști ce să facem, cu cine să luăm legătura.

— Scumpo, îi spuse Michael, bâjbâind prin întuneric după mâna ei, încă nu știm nimic sigur.

Dar, pe când trecea pe lângă casa familiei Harte, cufundată într-o liniște și o pace depline, cu toate luminile stinse, nu-și putu reține un sentiment de gelozie văzând normalitatea ce i se înfățișă dinaintea ochilor. *De ce noi?* gândi el, fără să observe luminile stopurilor pe frâne ale unei mașini aflate la capătul drumului Wood Hollow, deja virând spre oraș.

*

Gus stătea întinsă pe trotuar, între un grup de trei adolescenți cu creste verzi și un cuplu care puțin mai lipsea să nu facă sex într-un loc public. *Dacă Chris și-ar face așa ceva la păr, gândi ea, i-am…* Ce i-am face? Nu se pusese niciodată problema, fiindcă, de când îl știa Gus, Chris își purtase părul o idee mai lung decât tunsoarea „periuță". Cât despre Romeo și Julieta, amorezații aflați acolo, în dreapta ei, ei bine, nici nu putea fi vorba. De îndată ce au început să simtă ceva unul pentru celălalt, Emily și Chris au început să iasă împreună, ceea ce toți ceilalți îi încurajaseră încă de la început.

Peste patru ore și jumătate, fiul clientului ei avea să aibă locuri în primele rânduri la concertul Metallica. Ea avea să se întoarcă acasă și să se culce. Până atunci, James se va fi întors deja de la vânătoare (ea presupunea că e sezonul), Kate avea să fie gata echipată pentru meciul de fotbal, iar Chris probabil că abia avea să se dea jos din pat. După care, Gus avea să facă ceea ce făcea în fiecare sâmbătă când nu avea planuri sau rude de primit în vizită: avea să se ducă la Melanie, sau avea să o cheme pe Melanie la ea, și aveau să vorbească despre muncă, copii adolescenți și soți. Avea câteva prietene bune, însă Melanie era singura înainte de vizita căreia nu trebuia să deretice prin casă, să se machieze și în preajma căreia ar fi putut spune orice fără să se teamă de consecințe neplăcute sau de faptul că s-ar face de râs.

— Cucoană, i se adresă unul dintre puștii cu creste verzi, ai un *foc*?

Cuvintele acestuia se rostogoliseră ca o mitralieră, așa că, la început, Gus rămase năucită de îndrăzneala întrebării. *Nu*, îi venea să spună, *n-am un foc, și nici tu n-ar trebui să ceri unul.* Apoi își dădu seama că puștiul îi flutura o țigară prin fața ochilor – cel puțin, spera să fie o simplă țigară.

— Îmi pare rău, răspunse ea, scuturând din cap.

Găsea că e aproape imposibil de crezut că există astfel de specimene de adolescenți, atâta vreme cât Chris al ei părea să facă parte dintr-o specie cu totul diferită. Poate că puștii ăștia, cu părul lor de stegozaur și cu vestele lor de piele, nu arătau așa decât în timpul liber, transformându-se apoi în niște adolescenți îngrijiți și educați, atunci când stăteau împreună cu părinții lor. E ridicol, și-a spus în sinea ei. Numai gândul că Chris ar fi putut avea un astfel de alter ego ieșea pur și simplu din discuție. Nu puteai să dai naștere unei ființe și să nu-ți dai seama că trece printr-o asemenea dramă.

Simți ceva vibrându-i pe șold și se depărtă, gândindu-se că cei doi amorezi veniseră prea aproape. Dar vibratul nu încetă, și, când se aplecă să identifice sursa zgomotului, își aminti de pagerul pe care îl căra în geantă încă de când pusese bazele

firmei Other Peoples Time. James era cel care stăruise în privința lui: dacă trebuia să se ducă de urgență la spital sau vreunul dintre copii avea nevoie de ceva?

Bineînțeles, ca și în cazul majorității medicamentelor de prevenție, tot astfel, de când avea pagerul, reușise să evite situațiile de urgență. Nu sunase decât de două ori în cinci ani: o dată, când a sunat-o Kate ca s-o întrebe unde ținea produsele de curățat covoare, și a doua oară, când rămăsese fără baterie. Îl pescui de pe fundul genții și apăsă pe butonul care îl identifica pe apelant. Era telefonul din mașina ei. Dar cine să fie în mașina ei la ora aceasta din noapte?

James se dusese acasă de la restaurant. După ce se târî afară din sacul de dormit, Gus merse de-a lungul străzii până când dădu de prima cabină telefonică, pe care erau scrise cu graffiti inițiale rotunde ca niște cârnați. De îndată ce James răspunse, putu să audă uruitul cauciucurilor pe caldarâm.

— Gus, spuse James cu o voce pierdută. Trebuie să vii.

O clipă mai târziu, lăsându-și sacul de dormit în urmă, o luă la fugă.

*

Luminile îi intrau în ochi. Dispozitivele luminoase atârnau chiar deasupra lui, niște farfurii de un argintiu strălucitor, care îl făceau să clipească. Simțea că îl ating cel puțin trei persoane – puneau mâna pe el, țipau, dând instrucțiuni, îi tăiau hainele de pe el. Nu-și putea mișca mâinile sau picioarele, iar, când a încercat să facă acest lucru, a simțit curelele care îl imobilizau și gulerul care îi ținea fix capul.

— Îi scade pulsul, anunță o femeie. Are doar șaptezeci de bătăi pe minut.

— Pupilele sunt dilatate, dar nereceptive. Christopher? Christopher? Mă auzi?

— A intrat în tahicardie. Dă-mi două branule de paișpe sau șaișpe. Pune-i o perfuzie cu soluție salină D5 normală, de un litru, pentru început. Și vreau să-i recoltez și niște sânge… vreau o hemoleucogramă completă, teste de coagulare, analize uzuale sangvine, sumar de urină și test toxicologic, și trimite probele la banca de sânge.

Apoi simți o înțepătură ca de pumnal la îndoitura brațului și auzi sunetul ascuțit al unei benzi adezive care este ruptă.

— Ce avem noi aici? întrebă o voce necunoscută.

— Ditamai beleaua, răspunse femeia dinainte.

Chris simți din nou o înțepătură puternică la nivelul frunții, care-l făcu să se încovoaie, în ciuda legăturilor care-l strângeau, și să revină la loc în brațele moi, calde ale asistentei.

— E-n regulă, Chris, îl liniști ea.

De unde știau cum îl cheamă?

— Avem vizibilitate la craniu. Cheamă radiologia, să vină să vadă dacă totu-i în ordine cu coloana.

În jur, agitație, țipete. Chris își mută privirea la crăpătura din perdeaua din dreapta lui și își zări tatăl. Era la spital; tatăl lui lucra la spital. Dar nu era în halatul lui alb. Purta haine de stradă, o cămașă pe care nici nu și-o încheiase cum trebuie. Stătea în picioare lângă părinții lui Emily, încercând să treacă de un grup de asistente care nu-i dădeau voie înăuntru.

Chris se smuci atât de puternic, încât reuși să-și scoată branula din braț. Se uită țintă la Michael Gold și dădu să strige, însă nu scoase niciun sunet, niciun zgomot cât de mic, iar un val de frică îl cuprinse.

*

— Nu dau doi bani pe procedură, țipa James Harte, după care zgomotul unor instrumente căzute și al unor pași le distraseră atenția asistentelor suficient atât cât să se poată strecura în spatele perdelei pătate.

Fiul lui se lupta cu curelele și cu gulerul cervical care-l țintuiau la pat. Avea sânge peste tot, pe toată fața, pe tricou și pe gât.

— Sunt doctorul Harte, îi spuse el medicului de gardă care venea în grabă spre el. Amabil personal, adăugă el. Întinse mâna și o strânse într-a lui pe cea a lui Chris. Ce s-a întâmplat?

— El și o fată au fost aduși la spital de ambulanță, spuse medicul cu glas scăzut. Din câte putem vedea, are o lacerație a scalpului. Tocmai îl trimiteam la radiologie, ca să verificăm dacă are fracturi craniene sau vertebrale, iar dacă rezultatul e negativ, îl trimitem la un tomograf.

James simți cum Chris îi strânge mâna atât de puternic, încât îi intră verigheta în piele. *Fără îndoială*, gândi el, *trebuie să fie bine dacă are așa o forță.*

— Emily, șopti Chris răgușit. Unde au dus-o pe Em?

— James? se auzi o voce nesigură. Se întoarse și îi văzu pe Melanie și pe Michael opriți în dreptul perdelei, în mod sigur îngroziți să vadă atâta sânge. Numai Dumnezeu știe cum trecuseră de balaurii de la triaj. Chris e bine?

— E bine, răspunse James, mai mult pentru sine decât pentru cei din încăpere. O să fie bine.

O rezidentă puse receptorul în furcă.

— Vă așteaptă la radiologie, spuse ea.

Medicul de gardă făcu un semn aprobator din cap către James.

— Puteți merge cu el. Liniștiți-l.

James mergea pe lângă patul mobil, fără să-i dea însă drumul mâinii lui Chris. Începu să mărească pasul pe măsură

ce personalul de gardă trecu în viteză pe lângă familia Gold.

— Cum se simte Emily? își aminti el să întrebe, dispărând înainte ca ei să-i poată răspunde.

Medicul care se îngrijise de Chris se întoarse către ei.

— Dumneavoastră sunteți domnul și doamna Gold?

Ei înaintară simultan.

— Puteți veni cu mine, vă rog?

*

Medicul îi conduse către un mic intrând din spatele automatului de cafea, decorat cu canapele albastre, între care erau niște măsuțe oribile de la Formica, iar Melanie se liniști pe dată. Era expertă în descifrarea indiciilor verbale sau nonverbale. Dacă nu fuseseră conduși în vreun salon de reanimare înseamnă că pericolul trebuie să fi trecut. Poate că Emily fusese deja mutată într-un salon sau dusă la radiologie, unde era și Chris. Sau poate că urma să fie adusă aici, să-i întâlnească.

— Vă rog, le spuse medicul, luați loc.

Melanie ar fi vrut să rămână în picioare, însă genunchii îi cedară. Michael rămase încremenit în loc.

— Îmi pare foarte rău, începu medicul, rostind singurele cuvinte cărora Melanie nu reușea să le găsească alt sens decât cel primar.

Se ghemui în față, trupul chircindu-i-se parcă pe dinăuntru, până ce își îngropă adânc capul în brațele tremurânde, încât nu mai auzea nimic din ceea ce le spunea bărbatul.

— Fiica dumneavoastră a fost declarată moartă la sosire. Avea o rană de glonț la cap. Moartea a survenit instantaneu, nu a suferit. Făcu o pauză. Voi avea nevoie de unul din dumneavoastră ca să identifice cadavrul.

Michael încercă să-și aducă aminte să clipească. Până atunci, fusese un act involuntar, însă acum totul – până și respiratul, statul în picioare, însuși faptul de a exista – depindea de propriul autocontrol.

— Nu înțeleg, spuse el pe un ton mult prea ridicat ca să fie al lui. Era cu Chris Harte.

— Așa e, răspunse doctorul. Au fost aduși împreună.

— Nu înțeleg, repetă Michael, deși ceea ce voia să spună era: *Cum de ea e moartă, iar el, în viață?*

— Cine-i făptașul? se forță Melanie să intervină, rostind cuvintele cu dinții încleștați, de parcă ar fi avut în gură un os căruia nu voia să-i dea drumul. Cine a împușcat-o?

Medicul clătină din cap.

— Nu știu, doamnă Gold. Sunt sigur că polițiștii care au fost la locul faptei vor veni aici în scurt timp ca să discute cu dumneavoastră.

Polițiști?

— Sunteți pregătit să veniți cu mine?

Michael rămase cu privirea ațintită asupra doctorului, gândindu-se de ce Dumnezeu credea omul acela că trebuia să se ducă undeva. După care își aminti. Emily. Cadavrul ei.

Îl urmă pe medic înapoi în departamentul de urgențe. Era oare doar în închipuirea lui, sau asistentele chiar îl priveau altfel acum? Trecu pe lângă paturile dinspre care se auzeau gemetele oamenilor răniți, aflați în viață, și, în cele din urmă, se opriră dinaintea unei perdele dincolo de care nu se auzea niciun zgomot, niciun foșnet, nimic. Medicul așteptă până când Michael încuviință din cap, apoi trase perdeaua.

Emily zăcea întinsă cu fața în sus pe o masă. Michael făcu un pas înainte, punându-i mâna pe creștet. Fruntea îi era netedă, caldă încă. Medicul se înșelase, asta era tot. Nu era moartă, nu avea cum să fie moartă, ea… Își mută mâna, înclinându-i capul către el, atât cât să vadă gaura de deasupra urechii ei drepte, de mărimea unei monede de un dolar, zimțată pe margini și pătată cu sânge uscat. Din ea însă nu se scurgea nici picătură de sânge proaspăt.

— Domnule Gold? se făcu auzită vocea medicului.

Michael încuviință din cap, după care se năpusti afară din salon. Trecu în fugă pe lângă bărbatul întins pe targă, care se ținea de inimă, de patru ori mai în vârstă decât avea să fie Emily vreodată. Trecu în goană pe lângă rezidenta care ducea o cană cu cafea. Trecu în fugă și pe lângă Gus Harte, care, cu sufletul la gură, dădu să-l ajungă din urmă. El iuți pasul. Apoi merse după colț, se prăbuși în genunchi și vomită.

*

Gus alergase tot drumul până la Bainbridge Memorial, agățându-se în tot acel timp de o speranță, ce devenea o povară tot mai grea cu fiecare pas pe care îl făcea. James nu era în sala de așteptare de la urgențe, iar toate așteptările ei că era vorba de o rană minoră – un braț rupt sau o contuzie ușoară – îi fuseseră spulberate atunci când dădu de Michael în zona de triaj.

— Mai verificați o dată, îi ceru ea asistentei de acolo. Christopher Harte. Fiul *doctorului* James Harte.

Asistenta încuviință din cap.

— A fost aici puțin mai devreme. Dar nu știu unde l-au dus. Ridică o privire plină de compasiune. Ce-ați zice să mă duc să văd dacă nu cumva știe cineva ceva?

— Da, răspunse Gus pe tonul ei cel mai imperios, pierzându-și stăpânirea de sine de îndată ce asistenta se întoarse cu spatele.

Dădu roată cu privirea prin recepția de la secția de Urgențe, de la scaunele cu rotile goale înșirate precum niște fete care așteptau să fie scoase la dans până la televizorul agățat în tavan. În capătul sălii, Gus zări un colț de material roșu. Se apropie și recunoscu haina de un roșu stacojiu, pe care ea și Melanie o cumpăraseră de la Filene's cu o reducere de optzeci la sută.

— Mel? șopti Gus.

Melanie își ridică ochii, având pe chip întipărită o durere la fel de copleșitoare ca cea a lui Michael.

— Și Emily a fost rănită?

Melanie o fixă cu privirea îndelung.

— Nu, spuse ea încet. Emily nu e rănită.

— O, slavă Domnului…

— Em, o întrerupse Melanie, e moartă.

*

— De ce durează atât? întrebă Gus pentru a treia oară, măsurând în lung și-n lat salonul privat ce-i fusese alocat lui Chris. Dacă este într-adevăr teafăr, atunci de ce nu l-au adus încă aici?

James ședea pe singurul scaun din încăpere, cu capul în mâini. Văzuse el însuși rezultatul tomografului. Nu se mai uitase niciodată pe niște analize cu o spaimă atât de mare de a găsi vreo contuzie intracraniană sau vreo hemoragie epidurală. Însă creierul lui Chris era intact, iar rănile, superficiale. Fusese dus înapoi în salonul de la Urgențe, ca rana să-i fie suturată de un chirurg. Avea să fie ținut sub supraveghere peste noapte, iar a doua zi urma să i se facă niște analize suplimentare.

— Ție ți-a spus cumva ceva? Despre ce s-a întâmplat?

James scutură din cap.

— Era speriat, Gus. Avea dureri. N-am vrut să-l forțez. Se ridică în picioare și se sprijini de tocul ușii. M-a întrebat unde au dus-o pe Emily.

Gus se întoarse încet spre el.

— Nu i-ai spus, se asigură ea.

— Nu. James înghiți cu greu. În momentele alea, nici măcar nu m-am gândit la asta. La faptul că fuseseră împreună când s-a întâmplat.

Gus traversă încăperea și îl cuprinse în brațe pe James. Chiar și acum, el rămase rigid; nu era deprins cu îmbrățișările în public, și nici măcar în preajma morții regulile nu se schimbau.

— Nici nu vreau să mă gândesc, murmură ea, cu obrazul lipit de spatele lui. Am văzut-o pe Melanie și mi-am tot spus cât de ușor aș fi putut fi eu în locul ei.

James o îndepărtă și se îndreptă către radiatorul electric ce emana căldură.

— Ce naiba o fi fost în capul lor să se ducă într-un cartier rău famat?

— Ce cartier? întrebă Gus, agățându-se de noul detaliu. De unde-a venit ambulanța?

James se întoarse spre ea.

— Habar n-am. Doar am presupus.

Brusc, devenise o femeie cu o misiune clară.

— Aș putea să mă duc înapoi la recepție cât așteptăm, spuse Gus. Trebuie să aibă înregistrată undeva informația asta.

Porni cu pas hotărât spre ușă, dar, exact când să o deschidă, cineva intră în salon. Un infirmier împinse scaunul cu rotile în care era Chris, cu capul înfășurat tot în bandaje albe, groase.

Parcă prinsese rădăcini în podea, incapabilă să facă legătura între băiatul acesta cu înfățișare jalnică și fiul ei puternic, care o dominase prin prezența lui chiar în acea dimineață. Asistenta explica ceva ce Gus nu se obosi să asculte, după care ea și infirmierul părăsiră salonul.

Gus își auzi propria inimă cum bătea în ritmul picăturii de la perfuzia lui Chris. Ochii lui erau sticloși, efect al sedativelor, iar privirea îi rătăcea speriată. Gus se așeză pe marginea patului și îl strânse la piept.

— Șșt, îl liniști ea când el începu să plângă cu fața afundată în bluzonul ei, inițial cu lacrimi mici, apoi cu suspine zgomotoase, de neoprit. Totu-i în regulă, îi spuse.

După câteva minute, suspinele lui Chris se domoliră și închise ochii. Gus încercă să-l țină aproape de ea chiar și atunci când trupul lui greoi i se lăsă moale în brațe. Îi aruncă o privire lui James, care ședea pe scaunul de lângă patul de spital ca o santinelă rigidă și neclintită. Îi venea să plângă, dar se abținea. James nu mai plânsese de la vârsta de șapte ani.

Nici Gus nu voia să plângă în preajma lui. Nu că i-ar fi interzis vreodată, dar simplul fapt că el nu părea la fel de supărat pe cât era ea, o făcea să se simtă mai degrabă ridicolă, nicidecum sensibilă. Își mușcă buza și ieși pe ușa salonului, căci nu dorea să facă o criză de față cu altcineva. Pe coridor, își sprijini palmele de zidul rece de beton și încercă să se gândească la ziua precedentă, când se dusese la cumpărături, curățase baia de la parter și țipase la Chris pentru că lăsase laptele pe masa din bucătărie și se stricase. La ziua precedentă, când totul avusese sens.

— Mă scuzați.

Gus întoarse capul și dădu cu ochii de o femeie înaltă, cu părul negru.

— Mă numesc Marrone, detectiv comisar la secția de poliție din Bainbridge. Dumneavoastră sunteți doamna Harte?

Încuviință din cap și strânse mâna polițistei.

— Dumneavoastră sunteți cea care i-a găsit?

— Nu, nu eu. Dar am fost chemată la locul faptei. Trebuie să vă pun niște întrebări.

— O, făcu Gus surprinsă. Și eu, care credeam că dumneavoastră veți putea să răspundeți la întrebările mele.

Detectivul Marrone zâmbi. Gus fu surprinsă pe moment cât de frumoasă o arăta această transformare.

— Îmi faci o favoare, îți întorc serviciul, făcu femeia.

— Nu cred că am să vă fiu de mare ajutor, spuse Gus. Ce anume doriți să știți?

Detectivul își scoase un carnețel și un creion.

— Fiul dumneavoastră v-a spus că iese în oraș în seara asta?

— Da.

— V-a spus și unde avea de gând să se ducă?

— Nu, răspunse Gus. Dar are șaptesprezece ani, și întotdeauna a fost foarte responsabil. Aruncă o privire către ușa salonului. Până în seara asta, adăugă ea.

— Îhî. O cunoașteți pe Emily Gold, doamnă Harte?

Gus simți numaidecât cum lacrimile îi umezesc ochii. Rușinată, le șterse repede cu dosul palmei.

— Da, începu ea. Em îmi era… ca o fiică.

— Și ce legătură avea cu fiul dumneavoastră?

— Era iubita lui.

Gus era acum mai confuză ca niciodată. Fusese oare Emily implicată în ceva ilegal sau periculos? Acesta să fi fost motivul pentru care Chris se dusese într-un cartier rău famat?

Nu băgă de seamă că gândise cu voce tare până când nu o văzu pe detectivul Marrone cum se încruntă:

— Un cartier rău famat?

— Ei bine, murmură Gus îmbujorată, știm că a fost implicată o armă.

Detectivul își închise carnețelul cu un gest brutal și se îndreptă către ușă.

— Aș vrea să vorbesc acum cu Chris, ceru ea.

— Nu puteți, stărui Gus, blocându-i calea femeii. Doarme. Are nevoie de odihnă. Plus că nici măcar nu știe de Emily. Nu putem să-i spunem, nu în starea în care e acum. O iubea.

Detectivul Marrone o pironi pe Gus cu privirea.

— Poate că așa o fi fost, începu ea, dar e posibil ca tot el s-o fi și împușcat.

ATUNCI: Toamna anului 1979

După cum ținea Melanie în mână bucata de pâine cu banane de forma unei cărămizi minuscule, soțul ei nu ar fi putut spune dacă urma să o mănânce sau să o arunce la gunoi. Închise ușa de la intrare, încă strălucind după ce fusese proaspăt vopsită, și puse bucata de pâine pe cele două cartoane care țineau loc de masă în bucătărie. Atinse grijulie cu degetele panglica fină și desfăcu o felicitare pe care era desenat de mână un cal: *Bine ați venit în cartier.*

— Reputația ta de veterinar ți-a luat-o înainte, spuse ea, întinzându-i felicitarea lui Michael.

Michael examină atent mesajul scurt, zâmbi și rupse celofanul.

— E bună, zise el. Vrei să guști?

Melanie păli. Numai gândul la pâinea cu banane – sau la orice alt aliment, de altfel – înainte de prânz îi provoca greață în ultima vreme. Ceea ce era ciudat, pentru că, potrivit tuturor cărților despre sarcină pe care le citise până atunci – și citise multe de acum, fiind în a patra lună, ar fi trebuit să se simtă mai bine.

— O să-i sun să le mulțumesc, spuse ea, retrăgând mâna. O, vai! Ridică privirea către Michael. De la Gus și James. Ne-au trimis niște prăjiturele. Crezi că sunt… știi tu?

— Gay?

— Aș fi spus „adepții unui stil de viață alternativ”.

— Dar n-ai făcut-o, răspunse Michael cu un zâmbet strengăresc.

Ridică o cutie și începu să urce scările.

— Ei bine, continuă Melanie diplomată, oricare ar fi… orientarea lor, sunt convinsă că sunt extrem de drăguți.

Dar, pe măsură ce rostea aceste vorbe, se întrebă încă o dată în ce fel de oraș de mutaseră.

Nu voise să vină în Bainbridge. Era pe deplin fericită în Boston, și așa destul de departe de locul ei natal, Ohio. Însă orășelul acesta ar fi putut foarte bine să fie în mijlocul pustietății, căci nu avusese niciodată abilitatea de a lega prietenii. Și n-ar fi găsit oare Michael niște animale mari de doftoricit undeva, mai la sud?

O voce de femeie răspunse la al treilea ton de apel.

— Gara centrală, spuse vocea, și Melanie trânti receptorul în furcă.

Formă din nou numărul, de data asta cu mai multă atenție, însă îi răspunse aceeași voce, acum zâmbitoare, care spuse

hotărât: familia Harte.

— Alo? începu Melanie, vă sun de alături. Sunt Melanie Gold. Voiam să îi mulțumesc familiei Harte pentru pâinea cu banane.

— O, ce bine, ați primit-o! V-ați mutat deja cu totul?

Se lăsă tăcere câteva clipe, timp în care Melanie se gândi cine să fie oare persoana de la telefon și care o fi protocolul prin partea aceea a țării; adică dacă s-ar fi cuvenit să-i dea detalii private îngrijitoarei sau dădacei.

— James sau Gus este pe acolo? întrebă Melanie cu jumătate de voce. Eu, ah, aș vrea să fac cunoștință cu ei.

— Eu sunt Gus, răspunse femeia.

— Dar nu ești bărbat, izbucni Melanie.

Gus Harte râse.

— Așa credeai? Uau! Nu, scuze că te dezamăgesc, dar ultima oară când am verificat eram femeie. Gus vine de la Augusta. Dar nimeni nu mi-a mai spus așa de când bunica mea a murit încercând. Hei, aveți nevoie de ajutor pe-acolo? James e plecat, iar eu aproape am terminat curățenia în sufragerie. N-aș mai avea nimic de făcut. Înainte ca Melanie să ridice vreo obiecție, Gus hotărâse deja în locul ei. Lasă ușa deschisă, spuse ea. Sunt la tine în câteva minute.

Melanie încă se holba la receptor, când Michael reveni în bucătărie, cărând o cutie voluminoasă cu porțelanuri.

— Ai vorbit cu Gus Harte? mormăi el. Cum ți s-a părut individul?

Tocmai deschisese gura să-i răspundă, când ușa de la intrare se dădu de perete, izbindu-se de acesta ca lovită de o rafală de vânt, iar în prag apăru o femeie cu o sarcină avansată, o claie de păr răvășit și un zâmbet nepotrivit de agreabil pe chipu-i angelic.

— Este o *ea,* răspunse Melanie, și e ca un uragan.

*

La noua ei slujbă, Melanie ocupa postul de administrator la Biblioteca Publică din Bainbridge.

Se îndrăgostise de clădirea micuță din cărămidă încă din ziua în care mersese acolo pentru interviu, cucerită de vitraliile din spatele recepției, de teancurile ordonate de hârtie reciclată și îngălbenită de deasupra cataloagelor, de treptele tocite din piatră, ale căror margini fuseseră rotunjite ca într-un zâmbet de-a lungul anilor. Era o bibliotecă adorabilă, care avea nevoie de ea. Cărțile erau puse alandala în teancuri, înghesuite una într-alta, fără pic de spațiu între ele. Cotoarele unora dintre tomuri erau rupte la mijloc; fișetele metalice erau doldora până la refuz. În opinia lui Melanie, bibliotecarii erau pe picior de egalitate cu Dumnezeu însuși, căci cine altcineva și-ar fi bătut

capul, sau, și mai bine spus, ar fi știut răspunsurile la atâtea feluri de întrebări? Cunoașterea înseamnă putere, însă un bun bibliotecar nu ține acest dar numai pentru sine. El îi învață pe alții cum să găsească, unde să caute, cum să vadă.

Se îndrăgostise de Michael pentru că o pusese în încurcătură. El era student la Facultatea de Medicină Veterinară Tufts și i se adresase ei, la biroul de informații, cu două întrebări: unde putea găsi studii asupra problemelor de ficat la pisicile diabetice și dacă i-ar plăcea să iasă la cină cu el. La prima întrebare i-ar fi putut da răspunsul și cu ochii închiși. A doua însă a lăsat-o fără cuvinte. Părul lui scurt, îngrijit, dar de un argintiu prematur, o ducea cu gândul la bogății. Mâinile lui tandre, care ar fi făcut un puișor de pasăre abia eclozat să bea cu pipeta au făcut-o conștientă de corpul ei într-o manieră cu totul diferită.

Chiar și după ce se căsătoriră, în timpul primilor lui ani de practică pe animale mici, Melanie continuase să lucreze la biblioteca facultății. Avansă în ierarhia bibliotecarilor, gândindu-se că, dacă într-o bună zi Michael n-ar mai fi iubit o tocilară așa drăguță ca ea, ar rămâne totuși impresionat de mintea ei. Însă Michael se dusese la facultate ca să învețe să îngrijească vaci și oi și să împerecheze rase de cai între ele, astfel că după câțiva ani de castrat cățeluși cu pedigree și de făcut vaccinuri antirabice, îi spuse lui Melanie că are nevoie de o schimbare. Problema era că nu găseai foarte multe animale de fermă într-un oraș mare.

Cu recomandările pe care le avea, lui Melanie nu i-a fost greu să găsească un post la Biblioteca Publică din Bainbridge. Cu toate astea, era obișnuită cu tineri plini de însuflețire, cu cărturari aplecați cu pasiune asupra textelor studiate, cu evacuatul oamenilor la ora închiderii. La biblioteca din Bainbridge, cea mai interesantă activitate era ora de povești a sugarilor, și asta pentru că mamele erau servite cu cafea din partea casei. Erau zile întregi când Melanie nu făcea altceva decât să stea la recepție, singurul om cu care dădea ochii fiind poștașul.

Tânjea după un cititor, unul avid, așa cum era și ea. Și l-a găsit, cu totul surprinzător, în persoana: Gus Harte.

Gus venea, fără excepție, la bibliotecă în zilele de marți și vineri. Cu mersul ei de rață, trecea de intrarea îngustă și boltită, predând cărțile pe care le împrumutase cu câteva zile în urmă. Melanie le deschidea cu grijă, le verifica fișa și le punea în cărucior ca să fie așezate înapoi pe raft.

Gus Harte îi citea pe Dostoievski, pe Kundera și pe Pope, pe George Eliot, pe Thackeray și cărți de istorie a lumii. Uneori, în doar câteva zile. Acest lucru o uimea pe Melanie. Și o și

îngrozea. Ca bibliotecară, era obișnuită să fie expertă în propriul domeniu, însă mai avea de lucru la acest aspect. Cât despre Gus Harte, aceasta asimila cunoștințele cu o ușurință uluitoare, la fel cum făcea cu orice altceva, de altfel.

— Trebuie să-ți mărturisesc, îi spuse ea într-o zi de marți lui Gus, cred că ești singura persoană din orașul ăsta care îi apreciază pe clasici.

— Într-adevăr, îi răspunse Gus serioasă. Chiar îi apreciez.

— Ți-a plăcut *Le Morte d'Arthur*?

Gus scutură din cap.

— N-am găsit ce căutam.

Dar oare ce căuta? se întrebă Melanie. Izbăvire? Amuzament? Un plâns pe cinste?

Ca și cum Melanie ar fi gândit cu voce tare, Gus ridică privirea și spuse:

— Un nume.

Melanie simți în sinea ei un suspin de ușurare. Se simțise provocată de cineva ca Gus, care devora romane istorice încâlcite ca pe niște romane polițiste? Faptul că doar le frunzărise în căutarea unui nume clasic și puternic pentru bebelușul ei… ei bine, ar fi trebuit s-o dezamăgească pe Melanie. Însă nu se întâmplă așa.

— Pe al tău cum o să-l cheme? o întrebă Gus.

Melanie tresări. Nimeni nu știa că e însărcinată; sarcina nu era încă vizibilă, și ea era suficient de superstițioasă cât să vrea să păstreze secretul cât mai mult timp.

— Nu știu, răspunse cu glas scăzut.

— Ei bine, anunță Gus radioasă, suntem în aceeași barcă.

*

Melanie, care în gimnaziu fusese un șoarece de bibliotecă în asemenea măsură încât nu mai avea viață socială, se trezise pe neașteptate cu o prietenă de suflet. În loc ca exuberanța lui Gus să-i eclipseze timiditatea lui Melanie, cele două se completau reciproc. Era ca o combinație de tipul ulei-oțet – nu le vrei separate în salată, însă împreună fac o pereche grozavă încât ai crede că fuseseră făcute una pentru cealaltă.

Gus obișnuia să-i dea telefon dimineața și s-o întrebe cum e vremea, deși putea face bine mersi această constatare și de la fereastra ei, sau cum ar trebui să se îmbrace.

Se pomenea stând alături de Gus pe canapeaua ei mare din piele, uitându-se pe albumul de nuntă și râzând de coafurile ca niște coifuri ale rudelor ei. Când se certa cu Michael, o suna pe Gus, care de fiecare dată îi ținea partea.

Gus ajunse să se simtă în largul ei într-atât încât intra în casa familiei Gold fără să mai bată la ușă. Melanie împrumuta cărți cu nume de bebeluși cu permisul ei de bibliotecară și i le lăsa

lui Gus în cutia poștală. Melanie începu să poarte hainele de gravidă ale lui Gus. Aceasta din urmă cumpăra marca preferată de cafea decafeinizată a lui Melanie, ca s-o aibă la îndemână. Ajunseseră atât de apropiate, încât își terminau frazele una alteia.

*

— Așa deci, începu Michael, acceptând amestecul de gin și tonic oferit de James Harte, ești chirurg.

James se așeză în fotoliul din fața lui Michael. Din bucătărie se auzeau vocea lui Gus și a lui Melanie, ciripind vesel și ascuțit ca niște măcălendri.

— Corect, spuse James. Sunt cu bursă la Spitalul Bainbridge Memorial. Chirurgie oftalmologică. Luă o gură din băutură. Gus mi-a spus că i-ai preluat cabinetul lui Howath?

Michael aprobă din cap.

— Mi-a fost profesor la Tufts, îl lămuri el. Când mi-a scris să-mi spună că se retrage aici, m-am gândit că poate mai e loc de un veterinar. Râse. N-am dat de-o holstein nici la treizeci de kilometri depărtare de Boston, dar azi am văzut șase.

Cei doi bărbați zâmbiră stânjeniți, holbându-se fiecare la paharul său.

Michael privi înspre direcția din care răzbăteau vocile celor două femei.

— Se înțeleg de minune, spuse el. Gus petrece atât de mult timp aici, încât uneori am impresia că s-a mutat la noi.

James râse.

— Gus avea nevoie de cineva ca Melanie. Mi se pare că soția ta e mai înțelegătoare decât mine când vine vorba de vergeturi și de glezne umflate.

Michael nu răspunse. Poate că James era mai rezervat în legătură cu sarcina, însă Michael voia să afle cât mai multe detalii posibil, împrumutase cărți de la biblioteca unde lucra Melanie, în care erau imagini cu blastule care reconfigurau embrioni umani. El fusese cel care se înscrisese la cursurile pentru gravide. Pe cât se rușina Melanie de corpul ei care creștea văzând cu ochii, pe atât îl găsea el încântător. Rotund și apetisant ca o rodie coaptă, se abținea cu greu să nu pună mâna pe soția lui ori de câte ori aceasta trecea pe lângă el. Însă Melanie se dezbrăca pe întuneric, își trăgea păturile până sub bărbie și îl respingea atunci când dădea s-o îmbrățișeze. Din când în când, Michael o urmărea pe Gus umblând prin casa lor – greoaie, cu o sarcină mai avansată cu cinci luni, dar cu o încredere și o vigoare care o luminau din interior – și se gândea: *Așa ar trebui să fie și Melanie.*

Privi acum spre bucătărie și zări pântecul umflat al lui Gus, care se ivea înaintea ei:

— De fapt, începu Michael cu glas scăzut, mie-mi place treaba asta cu sarcina.

James pufni.

— Crede-mă, spuse el, am fost prin rotație și la obstetrică. Urâtă treabă.

— Știu, încuviință Michael.

— Îhîm. Dar cu viței, lucrurile stau cu totul altfel, stărui James. O vacă nu țipă, amenințându-și soțul că o să-l omoare pentru că a făcut-o să treacă prin așa ceva. Placenta unei vaci nu țâșnește în partea opusă a sălii de naștere ca un glonț argintiu.

— Ah, interveni Gus, care intrase în cameră, iar vorbești prostii. Își puse mâna pe umărul lui James. Soțul meu, doctorul, este de-a dreptul îngrozit de naștere, îl tachină ea, adresându-i-se lui Michael. N-ai vrea să fii tu cel care să mă moșească?

— Sigur, zâmbi Michael strengărește. Dar cel mai confortabil mă simt când operez într-un hambar.

Gus luă tava cu brânzeturi din mâinile lui Melanie și o așeză pe măsuța de cafea.

— Sunt flexibilă, spuse ea.

Michael o urmări cu privirea pe Gus cum se așază pe brațul fotoliului în care ședea James. Acesta nu se clinti din loc ca s-o atingă. În schimb, se aplecă pe lângă ea către tava cu brânzeturi.

— Ăsta e *pâté*-ul? întrebă el.

Gus încuviință din cap.

— Făcut în casă, lămuri ea. James merge la vânătoare de rațe.

— Chiar așa? făcu Michael.

Luă un biscuit și gustă *pâté*-ul.

— Câteodată, și la vânătoare de căprioare, de urși sau de iepurași drăgălași și pufoși, continuă Gus.

— După cum ți-ai dat seama, interveni James calm, Gus nu e o mare iubitoare a acestui sport. Își ridică privirea către Michael. Presupun că nici tu nu ești, ținând cont că ești veterinar. Dar are un farmec aparte – te trezești înaintea tuturor, în jurul tău e liniște deplină și încerci să pătrunzi în mintea prăzii tale.

— Înțeleg, spuse Michael, cu toate că nu era așa.

*

— James se comportă ca un idiot, i se confesă Gus lui Melanie, când aceasta o sună într-o după-amiază de iarnă în care ningea. Mi-a spus că, dacă nu vreau să nasc copilul lângă un stâlp de telefon, să fac bine să nu mă mai plimb de-a lungul drumului Wood Hollow.

— Cred că mai ai până să naști.

— Spune-i lui asta!

— Schimbă tactica, îi sugeră Melanie. Spune-i că, dacă te menții în formă până se naște copilul, o să-ți vină mai ușor după aceea să-ți recapeți silueta dinainte.

— Cine a spus că vreau să-mi recapăt silueta dinainte? întrebă Gus. Nu pot s-o iau pe a alteia? Să zicem Farrah Fawcett, Christie Brinkley… Oftă. Habar n-ai ce norocoasă ești.

— Pentru că sunt însărcinată în doar cinci luni?

— Pentru că ești căsătorită cu Michael.

Preț de-o clipă, răspunsul lui Melanie întârzie. Îi plăcea James Harte, cu atitudinea lui detașată în stilul celor din Noua Anglie, cu șarmul lui natural, cu ușorul accent de Boston. Multe dintre trăsăturile pe care le avea Melanie le întâlnea și la James, numai că în varianta pozitivă. Ea era rezervată, el, calculat. Ea era timidă, el, introspectiv. Ea era obsedată, el, precis.

Unde mai pui că avea și dreptate. Lui Gus i se rupse apa trei zile mai târziu, la un kilometru și jumătate mai departe pe drumul Wood Hollow, iar dacă mașina unei companii de telefonie n-ar fi fost chiar atunci în trecere pe acolo, oprind și întrebând-o dacă e în regulă, ar fi putut foarte bine să-l nască pe Christopher pe marginea străzii.

Visul fusese cam așa: Melanie nu putea să-i vadă spatele lui Michael, cum stătea așa, ghemuit pe jos, într-un hambar, cu părul lui argintiu strălucind în lumina soarelui de dimineață și cu mâinile care mângâiau pântecul uriaș al unei iepe în chinurile facerii. Ea stătea undeva deasupra – într-o șură poate? apa prelingându-i-se pe picioare, ca și cum s-ar fi udat, țipând după el, deși nu putea scoate niciun sunet.

Astfel știu ea că avea să nască de una singură.

— O să te sun din oră în oră, o asigură Michael.

Dar Melanie știa prea bine stilul lui Michael: odată ce devenea preocupat cu vreun cal suferind de colici sau cu vreo oaie cu mastită, timpul trecea în zbor pe lângă el. Iar cele mai multe dintre locurile în care se ducea ca veterinar de țară nu aveau luxul cabinelor telefonice.

Sorocul ei veni și trecu la sfârșitul lunii aprilie. După care, într-o noapte, Melanie îl auzi pe Michael răspunzând la telefonul de lângă pat. Șopti ceva neinteligibil pentru ea, apoi îl văzu dispărând în întuneric.

Avu din nou visul cu hambarul, iar când se trezi, salteaua era udă leoarcă.

Se crispă de durere. Michael trebuia să fi lăsat pe undeva vreun bilet cu un număr de telefon. Melanie căută prin

dormitor și prin baie, oprindu-se din când în când și așteptând să-i treacă contracțiile, însă nu găsi nimic. Puse mâna pe telefon și o sună pe Gus.

— Acum, spuse ea, iar Gus înțelese despre ce era vorba.

James era la spital, așa că Gus a venit și cu Chris, care ședea în scaunul lui de mașină.

— Dăm noi de Michael, o liniști ea pe Melanie.

Îi puse mâna lui Melanie pe schimbătorul de viteze și îi spuse să îl strângă când o apucau durerile. Parcă mașina în fața secției de Urgențe.

— Stai aici, îi zise ea, înșfăcându-l pe Chris și luând-o la fugă prin ușile glisante. Trebuie să mă ajutați, o auzi țipând la o asistentă de la triaj. E vorba de o femeie în travaliu.

Asistenta se uită la ea, apoi la Chris.

— Se pare că ați ajuns cam târziu, făcu ea.

— Nu despre mine e vorba, răspunse Gus, ci de prietena mea. Acolo, în mașină.

Câteva minute mai târziu, Melanie era în sala de nașteri, îmbrăcată într-un halat nou-nouț și chircindu-se de durere. Asistenta de la obstetrică se întoarse către Gus.

— Presupun că nu știți unde e tatăl?

— Pe drum, răspunse Gus, cu toate că nu era câtuși de puțin adevărat. Eu îi țin locul.

Asistenta se uită la Melanie, care își întinse mâna după a lui Gus, apoi la Chris, care dormea într-un coș de plastic.

— Am să-l duc în salonul pentru copii. Nu putem avea un copil în sala de nașteri.

— Credeam că asta era și ideea, bombăni Gus, iar Melanie scoase un icnet de râs.

— Nu mi-ai spus că o să doară, gemu Melanie.

— Firește că ți-am spus.

— Nu mi-ai spus că o să fie atât de rău, se plânse ea.

Doctorul lui Melanie îl adusese pe lume și pe Chris.

— Dă-mi voie să ghicesc, i se adresă el lui Gus, băgând mâna pe sub halat ca să verifice cervixul lui Melanie. Te-ai distrat atât de bine prima oară, încât n-ai putut sta deoparte. O ajută pe Melanie să se ridice în capul oaselor. Bine, Melanie, spuse doctorul, vreau să împingi.

Având-o alături pe prietena ei care o ținea de umeri și țipa cu ea la unison, Melanie născu o fetiță.

— O, Doamne, spuse cu ochii umezi, uită-te la ea!

— Știu, zise Gus, cu un nod în gât. Cunosc sentimentul.

Și plecă în căutarea propriului copil.

Asistenta doar ce terminase să-i pună gheață între picioare lui Melanie și să-i tragă păturile până la talie, că în cameră intră Gus cu Chris în brațe.

— Ia te uită peste cine am dat, spus ea, ținând ușa ca să intre Michael.

— Ți-am spus eu, îi reproșă Melanie, întorcând bebelușul spre el, astfel încât să-l vadă.

Michael atinse sprâncenele fine și blonde ale fiicei lui. Unghia lui era mai mare decât năsucul ei.

— E perfectă, e… scutură din cap și-și ridică privirea. Nici nu știu ce să spun.

— Îmi ești dator, îi sugeră Gus.

— Așa e, spuse Michael, zâmbind cu toată ființa lui. Îți dau orice în afară de primul meu născut.

Ușa salonului se deschise larg din nou, iar în prag apăru James Harte, îmbrăcat în halat și fluturând o sticlă de șampanie.

— Hei, spuse el, scuturând mâna lui Michael. Am auzit că ai avut o dimineață pe cinste. Îi zâmbi lui Gus. Și-am auzit că ai făcut pe moașa. Deschise sticla de Moët, scuzându-se că vărsă puțin pe patul lui Melanie, după care turnă conținutul în patru pahare de plastic. Pentru statutul de părinte, spuse el, ridicând paharul. Pentru… i-ați pus vreun nume?

Michael se uită la soția lui.

— Emily, răspunse ea.

— Pentru Emily.

Michael ridică și el paharul.

— Și pentru Chris, deși cam târziu.

Melanie privi pleoapele translucide ale bebelușului ei și gurița lui lăsată în jos, apoi îl puse fără prea multă tragere de inimă în pătuțul de lângă pat. Emily abia dacă ocupa o treime din el.

— Te deranjează? o întrebă Gus încet, arătând către pătuț, apoi către Chris, care sforăia ușor în brațele ei.

— Te rog. Melanie o urmări cu privirea pe Gus cum îl așază pe fiul ei lângă Emily

— Ia te uită, începu Michael, fiica mea a venit pe lume doar de o oră și deja doarme cu un tip.

Rămaseră cu toții cu privirea la pătuț. Bebelușul tresări, un reflex. Degețelele ei lungi se deschiseră în toată splendoarea, apoi se îndoiră la loc în pumnișori, strângându-i cu un scop precis. Și, cu toate că nici nu era conștientă de asta, Emily Gold se cufundă din nou în somn, ținându-l strâns de mânuță pe Christopher Harte.

ACUM: Noiembrie 1997

Puține lucruri o șocau pe Anne-Marie Marrone.

Ar fi crezut că cei zece ani în care lucrase pentru poliția metropolitană din Washington D.C. îi oferiseră mai multe surprize decât aveau s-o facă următorii zece petrecuți în Bainbridge, orășelul adormit din New Hampshire, dar se înșelase. În D.C., nu-i cunoștea pe infractori. Însă un caz de violență domestică era mult mai tulburător atunci când era implicat legendarul, mult iubitul director al școlii generale din Bainbridge. Un raid printre traficanții de droguri din Mafie era mai puțin îngrijorător decât răsadul de marijuana plantată între firele de busuioc și șovârf din grădina bătrânei doamne Inglenook. Să găsești o adolescentă rănită mortal, un băiat sângerând și o armă fumegândă nu era tocmai o întâmplare obișnuită în Bainbridge, dar asta nu însemna că Anne-Marie nu se aștepta la așa ceva.

— Aș vrea să vorbesc acum cu Chris, repetă ea.

— Vă înșelați, spuse Gus Harte, încrucișându-și brațele.

— Poate că fiul dumneavoastră mă va lămuri în această privință.

Nu avea de gând să-i împărtășească mamei adevărul: că, deși avea temei să-l aresteze pe Christopher Harte ca suspect de omucidere, nu avea s-o facă până când nu va fi fost demonstrat contrariul.

— Îmi cunosc drepturile, începu Gus, însă Anne-Marie o întrerupse cu un gest din mână.

— Și eu, doamnă Harte. Vi le-aș citi bucuroasă dumneavoastră și fiului dumneavoastră, dacă doriți. Momentan însă, nu e suspect. Doar ne-ar ajuta să aflăm de unde să începem investigația. Și, de vreme ce el e singurul martor în viață, nu văd de ce considerați inoportun să vorbesc cu el. Asta, dacă nu cumva v-a dat el vreo informație pe care simțiți nevoia să o ascundeți.

Obrajii lui Gus Harte se făcură roșii ca focul. Făcu un pas înapoi și o lăsă pe polițistă să intre în salonul lui.

*

Cu toate că femeia nu era îmbrăcată în uniformă și nici nu purta la vedere ceva mai amenințător decât un carnețel, emana în încăpere un aer acuzator, ceea ce îl făcu pe James să se ridice în picioare și să se apropie de patul lui Chris.

— James, îi șopti Gus, sperând ca fiul ei să nu se trezească. Detectivul Marrone ar vrea să discute cu Chris.

— Ei bine, începu James, ca doctor, vă pot spune că nu e în stare să…

— Cu tot respectul cuvenit, domnule doctor Harte, răspunse detectivul Marrone, nu dumneavoastră sunteți medicul care se îngrijește de el. Doctorul Coleman mi-a aprobat deja vizita.

Se așeză pe marginea patului și-și puse carnețelul în poală.

Gus o urmări cu privirea pe femeie cum stă în locul în care ar fi trebuit să stea ea și simți cum i se pune un nod în piept, senzație care îi aminti de sentimentul pe care îl avusese cu ani în urmă, atunci când un copil îl împinsese pe Chris pe terenul de joacă sau atunci când profesoara lui Chris din clasa a cincea făcuse o aluzie, la ședința cu părinții, cum că băiatul lăsa de dorit. James îi spunea „tigroaica” atunci când Gus, furioasă, era în stare de orice pentru a-și proteja copilul. Dar de ce anume voia să-l protejeze de data asta?

— Chris? îl strigă ușor detectivul. Chris? Pot vorbi cu tine?

Băiatul deschise ochii. Avea ochii cârpiți de somn, după cum zicea Gus mereu, pierduți, lipsiți de culoare în comparație cu tenul și părul lui închise.

— Sunt detectivul Marrone, de la poliția din Bainbridge.

— Doamnă detectiv, interveni James, Chris a trecut printr-o traumă serioasă. Nu văd de ce asta nu mai poate aștepta.

Mâinile lui Chris strânseră marginea păturii. Ridică privirea către detectiv.

— Știți ce s-a întâmplat cu Emily?

Lui Anne-Marie îi luă un moment ca să-și dea seama dacă băiatul vrea un răspuns sau dacă se oferă să-i facă o mărturisire.

— Emily, începu ea, a fost dusă la spital, ca tine. Își pregăti pixul. Chris, ce făceai în seara asta la carusel?

— Am mers… ăă, să ne distrăm și noi. Apucă marginea păturii. Aveam cu noi și niște Canadian Club[4].

Gus rămase cu gura deschisă. Chris, care făcuse alături de ea muncă de voluntariat pentru MADD[5], băuse și se urcase la volan?

— Nu mai aveați cu voi și altceva?

— Nu. Doar că am luat și arma tatei, spuse Chris în șoaptă.

— Ce? exclamă Gus, făcând un pas în față exact când James dădu să obiecteze.

— Chris, începu detectivul Marrone, fără să clipească măcar, vreau doar să știu ce s-a întâmplat în seara asta. Îl fixă cu privirea. Să aud versiunea ta.

— Pentru că Em nu v-o poate da pe a ei? izbucni Chris, ghemuindu-se în față. E moartă?

Înainte ca Gus să se apropie de pat și să-și cuprindă fiul în brațe, detectivul Marrone făcu acest gest în locul ei.

— Da, îi răspunse ea, iar Chris începu să plângă în hohote. Spatele lui – atât putea vedea Gus de polițista care-l ținea pe fiul ei în brațe tresărea spasmodic.

— V-ați certat? îl întrebă blând pe Chris, eliberându-l din îmbrățișare.

Gus recunoscu exact momentul în care Chris își dădu seama ce anume insinua detectivul. *Ieși afară*, îi venea să-i spună, clocotind de furia aceea protectoare, însă își dădu seama că nu poate să scoată niciun cuvânt. Așteptă, întocmai ca James, ca fiul lor să obiecteze.

Preț de un moment, chiar se îndoi că avea să o facă.

Chris scutură violent din cap, ca și cum ar fi încercat să alunge gândul pe care Marrone i-l inculcase în minte.

— Doamne, Dumnezeule, nu! O iubesc! O iubesc pe Em! își strânse genunchii la piept pe sub pătură și își îngropă fața în ei. Trebuia s-o facem împreună, bălmăji el.

— Ce anume?

Deși nu Gus fusese cea care îi pusese întrebarea, Chris ridică privirea către mama lui, cu spaima întipărită pe chip.

— Să ne sinucidem, răspunse el aproape în șoaptă. Em trebuia să fie prima, începu el să explice, adresându-i-se lui Gus. Ea… s-a împușcat. Și înainte să apuc s-o fac și eu, a venit poliția.

Nu te gândi la asta, își ordonă Gus în gând. Acționează. Dădu fuga la pat, îl apucă pe Chris, mintea ei neputând concepe asemenea idee. Emily și Chris? Să se sinucidă? Era pur și simplu imposibil – însă asta ar fi lăsat loc de o interpretare cu mult mai sinistră. Cea pe care o insinuase detectivul Marrone. Pe cât de neconceput era ca Emily să vrea să se sinucidă, cu atât mai ridicol era să crezi că Chris ar fi putut s-o ucidă.

Gus își iți capul pe deasupra umărului lat al lui Chris, ca s-o poată vedea pe detectiv.

— Plecați, spuse ea, acum!

Anne-Marie încuviință din cap.

— Ținem legătura, spuse ea. Îmi pare rău.

După ce detectivul ieși din încăpere, Gus continuă să-l legene pe Chris, întrebându-se dacă acesteia îi părea rău pentru ceea ce se întâmplase sau pentru ceea ce avea să se întâmple când se întorcea.

*

Michael o puse pe Melanie în pat, după ce îi dădu o doză de Valium prescrisă de un medic de gardă grijuliu. El se așeză pe partea opusă, așteptând să audă că respirația ei își reia ritmul normal; nu voia să plece până ce nu se asigura că nu avea să-i fie și ea luată brusc de lângă el.

Apoi, merse de-a lungul coridorului până la camera lui Emily. Ușa stătea închisă ca să-i ofere intimitate. De îndată ce o deschise, un val de amintiri năvăli peste el, ca și cum însăși esența fiicei lui se concentrase acolo, în camera ei. Amețit de toate aceste senzații, Michael se sprijini de cadrul ușii și inspiră mirosul dulceag al parfumului de la Body Shop preferat de Emily și pe cel de ceară al etilenei de la o pânză uscată în locul căreia nu demult fusese o pictură în ulei. Se aplecă după un prosop aruncat la picioarele patului, care era încă umed.

Ea avea să se întoarcă. Trebuia să se întoarcă. Lăsase prea multe lucruri neterminate acolo.

La spital, vorbise cu detectivul care se ocupa de caz. Michael presupusese că fusese vorba de vreun atacator mascat, de vreun jaf ori de vreo răfuială cu arme de foc. Își închipuise ce plăcere ar fi simțit să-l strângă de gât pe necunoscutul care-i ucisese fiica.

Nu se gândise nicio clipă că acea persoană era chiar Emily.

Însă detectivul Marrone vorbise și cu Chris. Afirmase că, deși un asemenea caz – cu un supraviețuitor și un decedat – ar fi fost tratat ca o omucidere, Chris Harte pomenise de un pact suicidal.

Michael se străduise să-și amintească detalii, frânturi de conversații, întâmplări. Ultima conversație pe care o avusese cu Emily fusese la micul dejun.

— Tată, mi-ai văzut ghiozdanul? îl întrebase ea.

Să fi fost vreun soi de cod?

Michael merse până la oglinda atârnată de șifonierul lui Emily și văzu reflectat un chip care semăna prea mult cu cel al fiicei sale. Se sprijini cu palmele de șifonier, dărâmând din greșeală un tub mic de balsam de buze. Înăuntru, pe suprafața translucidă a parafinei galbene, rămăsese amprenta unui deget. Să fi fost al degetului ei mic? Să fi fost unul dintre cele pe care Michael le sărutase când era micuță și căzuse de pe bicicletă sau cel pe care și-l prinsese la ușă?

Ieși în fugă din cameră, în liniștea din casă, și se îndreptă cu mașina către nord.

Membrii familiei Simpson, a căror mândrețe de iapă aproape că murise cu o săptămână în urmă încercând să dea viață unei perechi de mânji, fură surprinși să-l găsească în grajd la revărsatul zorilor, când veniră să dea de mâncare la cai. Nu-l chemaseră, din câte știau ei, iar totul decursese bine în ultimele zile. Dar Michael îi alungă cu un gest al mâinii, spunându-le să stea liniștiți, căci, după nașterile dificile era inclus în preț și un control. Stătu acolo în grajd, cu spatele la Joe Simpson, până când bărbatul ridică din umeri și plecă; apoi mângâie coapsele zvelte ale iepei și coama țepoasă a mânjilor

ei, încercând din răsputeri să-și amintească cum nu demult avusese puterea să vindece.

*

Când Chris se trezi, simți ca și cum îi fusese îndesată pe gât o lămâie, iar pleoapele îi erau atât de uscate, încât, când le închidea, avea senzația că îi intraseră în ochi cioburi de sticlă. Îl durea capul îngrozitor, dar știa că asta se datora căzăturii și copcilor.

Mama sa ședea ghemuită la capătul patului, tatăl dormea pe singurul scaun din încăpere. Nu mai era nimeni altcineva acolo. Nici urmă de asistente, doctori, detectivi.

Încercă să și-o imagineze pe Emily, unde era ea acum. La vreo capelă? La morgă? Și la care morgă? Nu văzuse să fie vreuna menționată la opririle liftului. Se mișcă greu, crispându-se din pricina junghiului care-i străfulgeră capul și încercând să-și aducă aminte care era ultimul lucru pe care i-l spusese Emily.

Capul îl durea îngrozitor, dar nici pe departe la fel cum îl durea inima.

— Chris? se auzi vocea mamei, învăluindu-l ca într-un fum. Se ridicase în capul oaselor pe marginea patului. Pe obraz îi rămăseseră urme de la pătură. Scumpul meu, ești bine?

Simți mâna mamei, rece ca un izvor, atingându-i obrazul.

— Te doare capul? întrebă ea.

La un moment dat, se trezi și tatăl său. Acum, ambii părinți îi flancau patul, ca două suporturi de cărți asortate, având întipărite pe chip milă și durere. Chris se întoarse pe o parte, acoperindu-și capul cu perna.

— Când o să te întorci acasă, începu mama lui, ai să te simți mai bine.

— Weekendul ăsta vreau să închiriez o drujbă ca să tai lemnele, adăugă și tatăl său. Dacă doctorii spun că ești în regulă, nu ai niciun motiv să nu-mi dai o mână de ajutor.

O drujbă? O afurisită de drujbă?

— Scumpule, îl liniști mama sa, mângâindu-l pe umeri. E perfect normal să plângi, îi spuse, repetând una dintre milioanele de banalități cu care îi împuiaseră capul doctorii de gardă încă din seara precedentă.

Chris nu schiță niciun gest de a-și scoate capul de sub pernă. Mama o apucă de un colț, trăgând-o încetișor în jos. Perna căzu de pe patul de spital, scoțând la iveală chipul lui Chris, roșu, furios și cu ochi uscați.

— Ieșiți afară, spuse el, parcă scuipând fiecare cuvânt.

Abia după ce auzi clinchetul liftului de la capătul holului își luă mâinile tremurânde de pe față, atingând cu ele curbura

sprâncenelor, arcuirea nasului și adânciturile ochilor, în încercarea de a-și da seama ce se alesese de el.

*

James făcu ghemotoc șervețelul de hârtie și-l îndesă pe fundul ceștii de cafea.

— Ei bine, spuse el, uitându-se la ceas, ar trebui să plec.

Gus ridică privirea spre el pe deasupra ceaiului ei aburind, de care uitase.

— Poftim? făcu ea. Unde?

— Am o cheratotomie radială de făcut în dimineața asta, la nouă. E deja opt și jumătate.

Gus își drese gâtul, pufnind pe un ton de neîncredere.

— Ai de gând să operezi azi?

James încuviință din cap.

— Nu prea mai am cum să anulez acum. Începu să strângă pe tava de la cantină paharele și farfuriile de plastic. Dacă mi-ar fi trecut prin minte s-o fac azi-noapte, ar mai fi fost ceva, dar n-am făcut-o.

După felul în care se exprimase, suna ca și cum ar fi fost vina lui Gus.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea. Fiul tău a încercat să se sinucidă, iubita lui e moartă, arma *ta* e în posesia poliției, iar tu o să te prefaci că seara trecută nici n-a existat? Nu poți să-ți reiei activitățile așa, pur și simplu!

James se ridică în picioare și făcu un pas în față.

— Dacă eu n-o fac, începu el, cum ne-am putea aștepta la același lucru din partea lui Chris?

*

Melanie era într-una din încăperile biroului de pompe funebre, așteptând ca unul dintre fiii lui Saltzman să vină și să pună la punct formalitățile de deces. Lângă ea, Michael își făcea de lucru cu cravata – una dintre cele trei pe care le avea și pe care dorise în mod expres să o poarte aici. Melanie însă refuzase să se schimbe de hainele pe care le purtase în seara anterioară.

— Domnule Gold, spuse un bărbat, zorind în încăpere. Doamnă Gold. Le strânse mâinile pe rând, gestul prelungindu-se puțin mai mult decât era necesar. Îmi pare nespus de rău pentru pierderea dumneavoastră.

Michael murmură niște mulțumiri, Melanie clipi. Cum putea să se încreadă în omul acesta, atât de vag în exprimare, să-i lase pe mână organizarea înmormântării? Să folosești cuvântul „pierdere” e absolut ridicol. Îți pierzi un pantof sau un set de chei. Nu poți să spui că e o „pierdere” când îți moare copilul. E o catastrofă. Un dezastru. Iadul pe pământ.

Jacob Saltzman se strecură pe după biroul lui lat.

— Vă asigur că ne vom da toată silința ca să facem această tranziție cât mai ușor de acceptat pentru dumneavoastră.

Tranziție, se gândi Melanie. *De la fluture la cocon. Nu…*

— Îmi puteți spune unde este Emily acum? întrebă Saltzman.

— Nu, răspunse Michael, după care își drese glasul.

Lui Melanie îi era rușine din pricina lui. Vocea lui trăda nervozitate, dorința de a nu se face de râs în fața acestui om. Dar ce trebuia să-i dovedească el lui Jacob Saltzman?

— A fost dusă la Spitalul Bainbridge Memorial, dar… circumstanțele morții au impus necropsie.

— Înseamnă că a fost dusă tocmai la Concord, spuse Saltzman pe nerăsuflate, notându-și ceva în carnețelul lui. Presupun că doriți ca înmormântarea să aibă loc cât mai repede cu putință, ceea ce ar fi posibil pe… luni.

Melanie știa că socotește o zi pentru necropsie și o zi ca să aducă trupul înapoi la Bainbridge. Din gât îi ieși un zgomot înfundat, înainte să se poată abține.

— Mai sunt câteva aspecte de discutat, continuă Jacob Saltzman. Primul ar fi, bineînțeles, coșciugul. Se ridică în picioare, arătând către o ușă de la o încăpere adiacentă biroului său. Ați dori să intrați un moment ca să evaluați opțiunile?

— Cel mai bun, interveni Michael. De calitate superioară.

Melanie îl văzu pe Jacob Saltzman cum face un gest de încuviințare din cap. Se gândi cum avea să mai râdă pe seama lui cu Gus – de toată afacerea asta cu înmormântările, o adevărată mină de bani. Ce rubedenie îndurerată ar mai sta să negocieze prețul unui coșciug sau să ceară reducere pentru vreun model anume?

— Aveți deja loc de veci? îi întrebă antreprenorul de pompe funebre.

Michael scutură din cap.

— Puteți să vă ocupați și de asta?

— Noi ne ocupăm de absolut orice, răspunse Saltzman.

Melanie urmări cu chipul împietrit discuțiile despre necrologul din ziar, refrigerare, biletele de mulțumire pentru condoleanțele primite, piatra de mormânt. Venirea ei aici echivala cu permisiunea de a intra într-un sanctuar despre care toată lumea își punea întrebări pe la colțuri, la care nu dorea cu adevărat răspunsuri. De fapt, nu se gândise niciodată că există atât de multe lucruri de pus la punct atunci când mori: dacă să rămână deschis sau închis capacul coșciugului, dacă registrul în care se trec invitații să fie legat în piele sau nu, câți trandafiri să se pună în instalația de aerisire.

Melanie urmări cum nota de plată crescu până la o sumă uimitoare: 2000 de dolari pentru coșciug, 2000 de dolari

pentru caseta de ciment, al cărei rol era doar să amâne inevitabilul, 300 de dolari pentru rabin, 500 de dolari pentru necrologul publicat în ziarul *Times*, 1.500 de dolari pentru pregătirea locului de veci, 1.500 de dolari pentru a folosi capela biroului de pompe funebre. De unde aveau să facă rost de atâția bani? După care pricepu: fondul de economii pentru facultate al lui Emily. Jacob Saltzman îi întinse lui Michael totalul, iar acesta acceptă fără să clipească.

— E-n regulă, spuse el. Vreau ce-i mai bun.

Melanie se întoarse foarte încet către Saltzman.

— Trandafirii, începu ea, coșciugul de mahon, cimentul din jurul lui, necrologul din *New York Times*. Începu să tremure. „Ce-i mai bun", repetă ea impasibil. Toate astea n-or s-o aducă înapoi pe Emily.

Michael se făcu alb la față. Îi întinse antreprenorului de pompe funebre o pungă de cumpărături.

— Cred că ar trebui să plecăm, spuse el aproape în șoaptă. Aici sunt hainele.

Melanie, pe jumătate ridicată de pe scaun, se opri.

— Hainele?

— În care să fie înmormântată, răspunse Jacob Saltzman cu blândețe.

Melanie apucă punga de hârtie și o desfăcu la un capăt. Scoase din ea o rochiță de vară cu un imprimeu multicolor, mult prea subțire pentru luna noiembrie, o pereche de sandale care nu-i mai erau bune lui Emily de acum două veri, o pereche de chiloți care miroseau încă a balsam de rufe și o clamă de păr cu un dinte rupt. Michael nici măcar nu se gândise să-i aducă un sutien sau un furou. Oare aveau amintiri atât de diferite legate de fiica lor?

— De ce tocmai astea? șopti ea. Unde le-ai găsit?

Erau vechi și nu mai erau la modă, iar Emily nu le-ar mai fi purtat nici în ruptul capului. Nu era cu putință să fie îmbrăcată așa pentru eternitate. Mai aveau o ultimă șansă să dovedească că o cunoșteau într-adevăr pe Emily, că îi acordaseră atenție. Dar dacă înțeleseseră totul anapoda?

Ieși în fugă din încăpere, încercând din răsputeri să nu se gândească la adevărata problemă. Nu era vorba de faptul că Michael făcea alegerile greșite, ci că făcea totuși niște alegeri.

*

Când se întoarseră acasă, Anne-Marie Marrone îi aștepta pe alee.

Noaptea trecută, Michael o întâlnise în treacăt pe polițistă, însă nu fusese în stare să asculte ce avea de zis. Îi dăduse neplăcuta veste că Emily și Chris încercaseră să se sinucidă.

Michael nu-și putea imagina ce mai avea să le spună, de vreme ce Emily nu mai era.

— Domnule Gold, îl strigă polițista, ieșind din mașina ei Taurus. Urcă pe aleea pietruită până la mașina lor. Băgase probabil de seamă că Melanie rămăsese în mașină pe locul din dreapta, cu privirea ațintită în gol, dar nu făcu niciun comentariu. Nu știam că sunteți doctor, spuse ea amabil, arătând către camioneta parcată în stânga, pe care era lipit un afiș cu ocupația lui.

— Animale, răspunse el scurt. Nu-i același lucru. Apoi scoase un oftat. Oricât de prost începuse ziua aceea, Anne-Marie Marrone nu avea nicio vină. Ea doar își făcea meseria. Uite cum stă treaba, detectiv Marrone. Am avut o dimineață dificilă. Nu prea am timp să vorbim.

— Înțeleg, răspunse iute Anne-Marie. Nu va dura decât un minut.

Michael încuviință din cap și făcu un semn către casă.

— E deschisă, spuse el. O urmări cu privirea pe polițistă cum dă să deschidă gura pentru a-și cere scuze că deranja, după care se răzgândi. Se duse pe partea dreaptă a mașinii, deschise portiera, o ajută pe Melanie să coboare și să stea în picioare. Hai înăuntru, îi zise el cu un glas suav, blând, așa cum le vorbea cailor când voia să-i liniștească.

O conduse pe soția lui pe treptele de piatră, apoi în bucătărie, unde o așeză pe un scaun, fără să o dezbrace de haină.

Detectivul Marrone stătea în picioare, cu spatele la dulap.

— Am vorbit noaptea trecută despre mărturisirea făcută de băiat, cum că ar fi încercat o dublă sinucidere, începu ea, trecând direct la subiect. Poate că fiica dumneavoastră chiar s-a sinucis. Însă, până la proba contrarie, moartea ei trebuie privită ca o omucidere.

— Omucidere, repetă Michael. Odată cu rostirea acelui cuvânt teribil, simți cum în mintea lui se înfiripă ideea de răzbunare – ocazia de a învinovăți și pe altcineva, în afară de el însuși, pentru moartea lui Emily. Vreți să spuneți că Chris a ucis-o?

Detectivul scutură din cap.

— Nu spun nimic, răspunse ea. Vreau doar să clarific o modalitate de a aplica legea. Asta e procedura standard, ca persoana din apropierea unei arme fumegânde să fie considerată suspectă. Cea care, în mod convenabil, este în viață, adăugă ea.

Michael scutură din cap.

— Dacă vă veți întoarce peste câteva zile… când lucrurile se vor mai fi liniștit, mi-ar face plăcere să vă arăt vechile

albume cu poze, caietele lui Emily de la școală sau scrisorile pe care i le-a scris Chris din tabără. Nu el mi-a ucis fiica, detectiv Marrone. Dacă spune că nu a făcut-o, eu îl cred. Garantez pentru Chris, îl cunosc foarte bine.

— La fel de bine pe cât v-ați cunoscut și fiica, domnule Gold? Atât de bine, încât nu v-ați dat seama că manifestă tendințe suicidale? Detectivul Marrone își încrucișă brațele. Pentru că, dacă povestea lui Chris Harte e adevărată, înseamnă că fiica dumneavoastră a vrut să se sinucidă – și a și reușit – fără a lăsa câtuși de puțin de bănuit că ar suferi de depresie.

Detectivul Marrone își frecă vârful nasului.

— Uitați cum stau lucrurile. Sper din suflet, pentru binele amândurora – al lui Emily și al lui Chris că e vorba de o dublă sinucidere. Sinuciderea nu e considerată infracțiune în New Hampshire. Dar, dacă nu se găsesc dovezi în favoarea sinuciderii, procurorul va decide dacă e posibil ca băiatul să fie acuzat sau nu de crimă.

Michael nu avea nevoie de atâtea explicații. Își dădu seama că această eventualitate avea să fie influențată de ceea ce urma să le spună Emily post-mortem, prin necropsie.

— Primim și noi o copie a raportului medico-legal? întrebă el.

Anne-Marie încuviință din cap.

— Dacă doriți, aș putea să vi-l arăt.

— Da, răspunse Michael. Vă rog. Ar fi ca o ultimă declarație, ca biletul de adio pe care nu l-a scris. Dar sunt sigur că nu se va ajunge la asta.

Anne-Marie dădu din cap aprobator și se îndreptă către ușă. Când ajunse în prag, se întoarse cu fața către ei.

— Ați vorbit cu Chris?

Michael scutură din cap.

— Eu… nu mi s-a părut momentul potrivit.

— Bineînțeles că nu, răspunse detectivul. Voiam doar să știu.

Le transmise încă o dată condoleanțe și ieși.

Michael se duse până la ușa beciului, o deschise și le dădu drumul celor doi setteri, care ieșiră ca o avalanșă de lăbuțe și mișcări frenetice. Îndemnă câinii să iasă pe alee și se opri în prag pentru o clipă. Nu o observă pe Melanie, care-și strânse mai bine haina pe ea din cauza curentului produs și pe buzele căreia se citea cuvântul „omucidere”.

*

James era cu Chris la spital, așteptându-l pe doctor să vină să-i semneze fișa de externare și transferul în centrul de psihiatrie pentru adolescenți, unde avea să fie ținut sub pază. Gus fusese ușurată să audă recomandarea medicului – nu se

simțea în stare să vadă ea însăși la Chris semnele de depresie pe care, evident, nu le observase înainte. O clinică specializată, un personal experimentat, acestea îl țineau în siguranță.

James făcuse o criză: Avea să apară această mențiune în fișa medicală? Putea el, un adolescent de șaptesprezece ani, să se externeze când voia? Direcțiunea școlii, viitorii angajatori, guvernul, trebuiau să afle cu toții că petrecuse trei zile într-o clinică de psihiatrie?

Gus privea cu atenție, de la geamurile fixe din sufragerie până la aleea îngrijită ce ducea de la ei la casa familiei Gold. În perioada aceea a anului, era acoperită cu ace de pin și chiciură. Văzu lumină în dormitorul de la etaj al lui Melanie. Urcă apoi în vârful picioarelor să vadă ce face Kate, care aflase în acea după-amiază de moartea lui Emily. După cum bănuise, fiica ei adormise plângând.

Gus își aruncă pe umeri haina și goni pe alee, intrând în bucătăria familiei Gold. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de ticăitul puternic al ceasului cu cuc.

— Melanie? strigă ea. Eu sunt.

Porni în sus pe scări și își băgă capul în dormitor, camera cu calculatorul. Dormitorul lui Emily avea ușa închisă. Gus luă rezonabila decizie de a nu verifica și acolo. În schimb, ciocăni la cealaltă ușă închisă, baia, și o deschise ușor.

Melanie ședea pe capacul de la toaletă. Când intră Gus, ridică privirea, însă pe chip nu i se citi nici urmă de mirare.

Acum, că se afla aici, Gus nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i spună. Brusc, îi părea stupid să fie ea cea care să-i aducă alinare, de vreme ce resimțea la fel de puternic suferința.

— Bună! spuse Gus cu blândețe. Cum reziști?

Melanie ridică din umeri.

— Nici eu nu știu, răspunse Melanie. Înmormântarea e luni. Am fost la pompele funebre.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— N-am fost atentă, continuă Melanie. Momentan, nu vreau să-l văd în ochi pe Michael.

Gus încuviință din cap.

— Cunosc. James s-a opus deciziei doctorului care voia să-l interneze pe Chris într-o clinică de psihiatrie, pentru că asta ar păta numele familiei.

Melanie ridică privirea la ea.

— Ai prevăzut așa ceva? o întrebă, iar Gus nu ocoli întrebarea.

— Nu, răspunse ea, cu voce frântă. Dacă aș fi prevăzut așa ceva, ți-aș fi spus. Și tu mi-ai fi spus mie. Se lăsă pe marginea căzii. Ce putea să fie atât de îngrozitor? șopti ea. Se gândea la aceleași lucruri la care se gândea și Melanie, știa prea bine:

Chris și Emily crescuseră înconjurați de dragoste, de bogății, se aveau unul pe celălalt. Ce și-ar fi putut dori mai mult?

Melanie apucă marginea hârtiei igienice și începu să o răsucească pe deget ca un mosor.

— Michael a adus niște haine oribile în care s-o înmormântăm pe Em, începu ea. Iar eu le-am luat înapoi. Nu l-am lăsat să le folosească.

Gus se ridică în picioare, ușurată la gândul că putea fi de ajutor.

— Hai să-i găsim ceva potrivit atunci, spuse ea.

O luă de mână pe Melanie, trăgând-o în sus, și o conduse în camera lui Emily. Apăsă clanța ca și cum nu s-ar fi temut de moarte, de amintirile care ar fi copleșit-o.

Însă camera lui Emily era pur și simplu minunată. Un templu adolescentin închinat hainelor de la Gap, uleiurilor parfumate și pozelor cu fiul lui Gus. Melanie rămase nesigură în mijlocul camerei, gata s-o ia la goană, în vreme ce Gus se apropie de șifonier.

— Ce zici de bluza asta turcoaz, pe care a purtat-o când și-a făcut poză pentru albumul de la școală? întrebă Gus. Îi scotea atât de frumos în evidență ochii!

— N-are mâneci, răspunse Melanie absentă. Ar îngheța de frig. Mâinile lui Gus se opriră printre umerașe, iar Melanie își acoperi gura. Nu! izbucni ea, cu ochii în lacrimi.

— Oh, Mel! Gus își luă prietena în brațe. Și eu am iubit-o, cu toții am iubit-o.

Melanie se smuci din strânsoare și se întoarse cu spatele.

— Știi, începu Gus șovăitor. Poate ar trebui să-l întreb pe Chris. El ar ști mai bine decât noi toți ce-i făcea cel mai mult plăcere să poarte.

Melanie nu răspunse. Ce le spusese oare detectivul soților Gold? Și, mai important de atât, ce credeau ei?

— Știi cât de mult o iubea Chris, șopti Gus. Știi că ar fi făcut orice pentru Em.

Atunci, Melanie se întoarse înspre ea cu o figură de nerecunoscut.

— Ce știu despre Chris, șuieră ea, este că încă trăiește.

ATUNCI: Vara anului 1984

De data asta, Gus visă că era la volanul mașinii, rulând pe autostradă. Pe bancheta din spate a Volvoului, Chris izbea o jucărie de tapiseria scaunului din față. Lângă el, fără să-i poată vedea chipul în oglinda retrovizoare, era bebelușul.

— Bea din biberon? îl întrebă Gus pe Chris, fratele mai mare, copilotul.

Dar înainte ca băiatul să poată răspunde, un bărbat îi bătu în geam. Ea zâmbi și îl lăsă în jos, gata să-l ajute cu informații.

Acesta îi flutură o armă prin fața ochilor.

— Ieși din mașină! îi ordonă el.

Tremurând, Gus opri motorul. Ieși din mașină – mereu îți cer să ieși din mașină – și aruncă cheile cât mai departe, până în mijlocul celeilalte benzi.

— Scârbă! țipă bărbatul la ea și se duse după chei.

Gus știa că avea mai puțin de treizeci de secunde la dispoziție. Nu destul cât să desfacă centurile ambelor scaune, să scoată ambii copii din mașină și să-i ducă undeva în siguranță.

El venea din nou spre ea. Trebuia să aleagă. Se năpusti asupra mânerului portierei din spate, suspinând.

— Haide, haide! țipă ea, trăgând de centura de la scaunul bebelușului și luându-l în brațe.

Dădu fuga pe cealaltă parte a mașinii, unde era Chris, însă bărbatul pornise deja motorul și, cu bebelușul în brațe, urmări cu privirea cum celălalt copil îi este luat de lângă ea.

*

— Gus! Gus! Se trezi brusc, încercând să recunoască chipul soțului ei. Iar gemeai în somn.

— Știi, începu Gus încercând să-și recapete suflul, se zice că dacă gemi în somn, în vis de fapt țipi.

— Același coșmar?

Gus încuviință din cap.

— Numai că de data asta era cu Chris.

James o cuprinse în brațe, trecându-și mâinile peste pântecul ei enorm, simțind prin piele umflăturile și formele care aveau să fie genunchii și coatele bebelușului.

— Nu-ți face bine, murmură el.

— Știu. Era scăldată în sudoare. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Poate… poate că ar trebui să consult pe cineva.

— Un psihiatru adică? pufni James. Fii serioasă, Gus, e doar un coșmar. Adăugă pe un ton mai blajin: în plus, locuim în

Bainbridge. O sărută pe gât. Nimeni n-o să-ți fure mașina. Și nimeni n-o să ne fure copiii.

Gus rămase cu privirea pironită în tavan.

— De unde știi? întrebă aproape în șoaptă. Cum poți fi atât de sigur că viața ta o să fie atât de încântătoare?

O luă de-a lungul holului, înspre camera fiului ei. Chris dormea întins în tot patul. Dormea, se gândi Gus, cu convingerea celui care se știe în siguranță.

*

Vara fusese neobișnuit de toridă; Gus nu pusese asta pe seama fenomenului El Niño sau a încălzirii globale, ci pe seama Legilor lui Murphy, de vreme ce întâmplarea făcea ca ea să fie la mijlocul celei de-a doua sarcini. Cum temperaturile ajunseseră până la 30°C, în fiecare dimineață din ultimele două săptămâni, Gus și Melanie își duseseră copiii la iazul Tally, un ochi de apă în care venea să se scalde tot orașul.

Chris și Emily ședeau pe marginea apei, cu capetele aplecate laolaltă, bălăngănindu-și picioarele goale și arămii de la bronz. Gus o urmări cu privirea pe Emily cum își murdărește mâinile cu nămol și le așază tandru pe fața lui Chris.

— Ești un indian, îi spuse ea, după ce îi desenase pe obraji semne de războinic. Chris băgă mâinile în apă și scoase și el doi pumni plini cu nămol. Îl întinse pe pieptul gol al lui Emily, murdărind-o până la burtă.

— Și tu, îi spuse el.

— Opa, făcu Gus, cred că o să trebuiască să-l dezvăț de obiceiul ăsta cât mai repede.

Melanie râse.

— Care obicei? Să șicaneze fetele? Cu puțin noroc, până când va ajunge să conteze, obiectul atenției lui va dori să poarte costum de baie cu sutien.

Emily se trase din mâinile lui Chris, scoase un chicotit și o luă la fugă de-a lungul plajei înguste, cu Chris pe urmele ei. Melanie îi urmări cu privirea cum dispar după un promontoriu.

— Ar trebui să mă duc după ei, spuse ea.

— Ei bine, ai șanse să ajungi acolo mai repede decât mine, fu de acord Gus.

Își lăsă capul pe spate și ațipi până când nisipul începu să tresalte sub tropăitul pașilor, iar ea îi văzu pe Emily și pe Chris stând în fața ei, complet dezbrăcați.

— Vrem să știm de ce Emily are un uriaș, anunță Chris.

Melanie se apropie din spatele lor, ținând în mână costumele de baie abandonate.

— Un uriaș?

Chris arătă către penisul lui.

— Da, răspunse el. Eu am penis, și ea are un uriaș.

Melanie zâmbi binevoitoare.

— Eu i-am adus înapoi, tu fă pe femeia înțeleaptă, spuse ea.

Gus își drese glasul.

— Emily are un vagin, răspunse ea, pentru că Emily e fată. Fetele au vagin, băieții, penis.

Emily și Chris se uitară unul la altul, dând glas gândurilor care le treceau prin minte.

— Nu poate să-și cumpere un penis? întrebă Chris.

— Nu, îi răspunse Gus. Te mulțumești cu ce primești. Ca bomboanele pe care le capeți de Halloween.

— Dar vrem să fim la fel, se văicări Emily.

— Nu, nu vreți, spuseră Gus și Mei într-un glas. Melanie ținu slipul lui Emily. Hai, acum, îmbracă-te! Și tu, Chris.

Copiii își îmbrăcară ascultători costumele ude și se întoarseră la orașul de nisip pe care îl construiseră în dimineața aceea. Melanie o privi pe Gus.

— Bomboane de Halloween?

Gus râse.

— De parcă tu te-ai fi descurcat mai bine.

Melanie se așeză înapoi.

— La nuntă, o să ne amintim de scena asta și-o să râdem.

*

Charlie, câinele de vânătoare al lui James, era bolnav de ceva vreme. Cu un an în urmă, Michael îl diagnosticase cu ulcer și îi prescrisese niște medicamente, precum Tagamet și Zantac – un tratament pentru oameni, care costase o avere. Trebuia să fie hrănit cu cantități mici de mâncare ușoară și ferească Dumnezeu să treacă pe lângă vreun coș de gunoi care să-i miroasă a resturi de șuncă. Însă boala revenea cu ritmicitate: patru luni la rând, Charlie era bine, ca mai apoi să aibă o criză și Gus să ajungă cu el la Michael. Ascunse de James rețetele de pe urma vizitelor la veterinar, fiindcă știa că James n-ar fi fost în veci de acord să cheltuie cinci sute de dolari pe iarnă pentru un câine muribund. Însă Gus refuza să ia în considerare orice altă opțiune.

Cu toate astea, prin vară, Charlie se pricopsi cu o nouă problemă. Bea apă întruna – din toaletă, din cada lui Chris, din băltoace cu noroi. Urina pe preșuri și pe păturile de pe pat, deși fusese dresat timp de șase ani să nu facă asta. Michael îi spuse lui Gus că probabil suferea de diabet. Nu era o afecțiune des întâlnită la rasa springer Spaniel, dar nu era nici fatală. În schimb, era o boală pretențioasă și greu de controlat. Plus că, în fiecare dimineață, ea trebuia să-i facă o injecție cu insulină.

În după-amiezile de sâmbătă, Gus îl ducea pe Charlie alături, la familia Gold, ca să-l examineze Michael. Săptămână

de săptămână, remarcau absența ameliorărilor și puneau în discuție eutanasierea câinelui.

— E un câine bolnav, îi spunea Michael. N-am să te condamn dacă iei decizia asta.

În a treia sâmbătă din august, Gus traversă aleea dintre casa ei și a familiei Gold, cu Charlie zbenguindu-se printre picioarele ei. Erau cu ea și Chris, și Emily, care se jucase în casa familiei Harte în dimineața aceea. O zbughiră pe scări, o vijelie de labe și picioruțe, copiii dând buzna în bucătărie, iar Charlie alergând glonț printre picioarele lui Melanie, pe când aceasta deschidea ușa.

— Încă mai face pipi?

Gus încuviință din cap.

— Charlie! strigă Melanie. Vino înapoi aici!

Dar câinele nu apucă să murdărească vreun covor sau să se năpustească la etaj, căci Michael apăru cu Charlie mergând cuminte pe lângă el.

— Cum reușești asta? râse Gus. Eu nu-l pot face nici să șadă.

— Ani întregi de antrenament, răspunse Michael cu un zâmbet superior. Ești pregătită?

Gus se întoarse spre Melanie.

— Ai tu grijă de Chris?

— Cred că Em se ocupă deja de asta. La ce oră să venim diseară la voi?

— La șapte, răspunse Gus. Culcăm copiii și o să ne purtăm ca și cum n-am avea.

Michael puse mâna pe pântecul lui Gus.

— Ceea ce ar trebui să fie extrem de ușor pentru voi, fetelor, cu siluetele voastre de puștoaice.

— Dacă nu ai fi veterinarul câinelui meu, ți-aș trage eu una pentru asta, i-o întoarse Gus.

Se îndreptară amândoi către cabinetul pe care Michael îl improvizase deasupra garajului, râzând și vorbind, uitând complet că, fiind încă în raza ei vizuală, Melanie îi urmărea cu privirea cu atitudinea lor dezinvoltă care îi învăluia ca o pătură veche, călduroasă de lână.

*

James se apropie prin spatele lui Gus, care își încheia în oglindă cercelul la urechea dreaptă.

— Câți ani am? o întrebă el, trecându-și mâna prin păr.

— Treizeci și doi, răspunse ea.

James făcu ochii mari.

— Nu-i adevărat, stărui el. Am treizeci și unu.

Gus zâmbi.

— Ești născut în 1952. Calculează și tu!

— O, Dumnezeule! Credeam că am treizeci și unu. Se uită la soția lui cum izbucnește în râs. Contează! făcu el. Știi senzația aia când te trezești dimineața crezând că e vineri, când de fapt e abia marți? Ei bine, eu doar ce-am pierdut un an întreg!

La parter, se auzi sunând soneria.

— Tati, strigă Chris dând buzna în dormitor, îmbrăcat în pijamaua lui cu Batman. A venit Em! A venit Em!

— Du-te și deschide-i! îi spuse Gus. Spune-i lui Melanie că vom fi jos într-o clipă.

Privirea lui James o întâlni în oglindă pe a ei.

— Ți-am spus cât de bine arăți în seara asta? murmură el.

Gus zâmbi poznaș.

— Asta doar pentru că în oglinda asta nu mă văd de la talie în jos.

— Chiar și așa, îi șopti James, sărutând-o pe gât.

— Nu ți-am spus că iubesc toți cei treizeci și unu de ani ai tăi?

— Treizeci și doi.

— O, făcu Gus. În acest caz, uită ce-am zis. Zâmbi larg și făcu un pas în spate, arătându-se în toată splendoarea ei, îmbrăcată în rochia de catifea portocalie ca un dovleac. Vii? îl întrebă ea, iar când James încuviință din cap, ea stinse lumina din dormitor și coborî scările.

*

În toiul petrecerii, câinelui i se făcu rău.

Abia terminaseră de mâncat. Bărbații urcaseră la etaj să-i culce pe Chris și pe Emily în patul dublu din dormitorul matrimonial. James tocmai cobora scările, când auzi o tuse, urmată de un horcăit de neconfundat.

Traversă holul și îl găsi pe Charlie vomitând pe prețiosul covor cumpărat de la antichități, stând în băltoaca formată de propria urină.

— Fir-ar să fie! bombăni el, auzind pașii celorlalți apropiindu-se din spate.

Îl apucă pe Charlie de ceafa ca să-l scoată afară.

— Nu e vina lui, îi spuse Gus blând.

Melanie era deja în genunchi, curățând mizeria cu un prosop de bucătărie.

— Știu că nu e, răspunse James răstit. Dar asta nu ușurează cu nimic situația. Se întoarse spre Michael, care-l privea de la distanță, cu mâinile în buzunare. Nu poți face nimic?

— Nu, răspunse Michael. Nu fără să-i administrez câinelui o doză de insulină.

— Grozav! făcu James, târșâindu-și piciorul pe covor. Minunat!

James luă șervetul de bucătărie din mâna lui Melanie, care se ridică încet.

— Poate că ar fi mai bine să plecăm, spuse ea.

Michael încuviință din cap. Pe când Gus și James se străduiau să-și salveze covorul antic, soții Gold urcară la etaj. Își găsiră fiica pierdută într-o învălmășeală de așternuturi alături de Chris, părul lor contopindu-se pe aceeași pernă într-o mare aurie-roșiatică. Desprinzând-o ușor, Michael o luă în brațe pe Emily și coborî cu ea pe scări.

Gus îi aștepta la ușa de la intrare.

— Te sun eu, spuse ea.

— Chiar te rog, răspunse Melanie, zâmbind trist și ținând ușa deschisă.

Michael mai zăbovi un moment. Mută trupul cald, jilav de transpirație al fetiței de pe un umăr pe altul.

— Poate că a venit timpul, Gus, îi spuse el.

Ea scutură din cap.

— Îmi pare rău.

— Nu, interveni Michael, *mie* îmi pare rău.

*

De data asta, fața atacatorului avea un bot de câine și gingii negre, retrase.

— Ieși din mașină! îi ordonă el, iar Gus făcu întocmai, gândindu-se că de data asta trebuia să arunce cheile mai departe și să se miște mai repede.

Deschise cu o smucitură portiera din spate, desfăcu disperată centura de la scaunul bebelușului și-l scoase din mașină.

— Desfă-ți centura! îi strigă lui Chris, care, în ciuda strădaniilor, nu izbutea cu degetele lui micuțe. Desfă-ți centura!

Alergă de cealaltă parte a mașinii. Atacatorul se strecură pe scaunul șoferului și îndreptă pistolul spre ea. Pe încheietura mâinii lui Gus era o zgârietură. Se uită la copilul din brațe și își dădu seama că în tot timpul acesta ea îl ținuse pe Charlie.

*

James se dădu jos din pat înainte de răsăritul soarelui și își trase pe el o pereche de blugi și un tricou. Era uimitor cât de răcoare era acolo, sus, până când se ridica ceața. Mâncă un castron cu cereale la masa din bucătărie, ținându-și intenționat mintea goală ca o coală albă de hârtie, după care coborî treptele de la beci.

Charlie, care îl simțea întotdeauna primul, începu să sară în cușca lui de sârmă.

— Hei, amice, spuse James, eliberându-l. Vrei afară? Vrei să ieși la vânătoare? Câinelui îi jucară ochii în cap și scoase limba

de bucurie. Se ghemui și făcu pipi pe podeaua de ciment.

James înghiți în sec. Scotoci prin buzunar după cheia de la cutia cu arme. Scoase carabina de 22 pe care o păstra pentru Chris, când acesta avea să fie suficient de mare ca să vâneze veverițe și iepuri. Cu o cârpă de silicon, James lustrui patul de lemn al puștii și țeava strălucitoare. Luă două gloanțe și le puse în buzunarul de la blugi.

Câinele țâșni pe ușă înaintea lui James, simțindu-se în elementul său. Charlie amușină pământul, se repezi asupra unei broaște, se învârti în cerc și merse înapoi, pe urma propriului miros.

— Pe aici, îl îndemnă James, fluierând și conducând câinele mai adânc în pădurea de la marginea terenului. Încărcă gloanțele în pușcă și-l urmări cu privirea pe Charlie care își croia drum prin tufărișul des, gândindu-se poate că avea să prindă vreun fazan ori vreo potârniche, după cum fusese dresat. Văzu câinele oprindu-se în loc, dându-și capul pe spate, privind cerul.

Cu lacrimile alunecându-i ușor pe față, James se apropie din spate de câine, atât de încet și de firesc, încât Charlie nici nu se întoarse, ridică pușca și-l împușcă drept în ceafă.

*

— Hei, îi spuse Gus când intră în bucătărie. Te-ai trezit devreme azi.

James se spăla pe mâini în chiuvetă, fără să ridice privirea.

— Uite ce e, începu el, câinele e mort.

Gus se opri în mijlocul bucătăriei. Se lăsă pe bufet, ochii umplându-i-se instantaneu de lacrimi.

— Trebuie să fi fost de la insulină. Michael a spus că…

— Nu a fost de la insulină, o întrerupse James, evitându-i privirea. L-am scos afară în dimineața asta. La vânătoare.

Probabil că lui Gus îi trecu prin minte că era ciudat să meargă la vânătoare cu luni înainte de deschiderea oficială a sezonului din Noua Anglie, dar nu spuse nimic.

— A avut o criză? întrebă ea, nedumerită.

— Nu a avut nicio criză. A fost… Gus, eu am făcut-o.

Ea își duse mâna la gât.

— Ce-ai făcut? spuse ea în șoaptă.

— Eu l-am omorât, fir-ar să fie! izbucni James. Bine? Să știi că nu mă simt împăcat din cauza asta. Și nu am făcut-o pentru că am fost supărat din cauza covorului. Am vrut doar să-l ajut. Să-i curm suferința.

— Așa că l-ai împușcat?

— Tu ce-ai fi făcut?

— L-aș fi dus la Michael, răspunse Gus cu vocea frântă.

— Ca să-l eutanasieze el pe Charlie? Iar tu l-ai fi ținut în brațe și l-ai fi privit cum moare? A fost mult mai uman așa, spuse James. Era câinele meu. Eu trebuia să mă ocup de problemă. Traversă camera și îi aruncă o privire soției. Ce e? o provocă el.

Gus scutură din cap.

— Nu te recunosc, îi spuse ea și ieși în fugă din casă.

*

— Ce fel de om își împușcă propriul câine? izbucni Gus, cu mâinile tremurânde pe cana cu cafea.

Melanie o fixă cu privirea pe deasupra mesei de bucătărie.

— Nu a făcut-o din răutate, răspunse ea, fără prea multă convingere.

Abia cu câteva momente în urmă, când prietena ei dăduse buzna în bucătărie plângând în hohote, își dădu seama cât de mult apreciază devotamentul soțului ei pentru a vindeca.

— El nu-și omoară pacienții, nu-i așa? întrebă Gus furioasă, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Melanie. Și eu ce ar trebui să-i spun lui Chris?

— Spune-i că Charlie a murit și că acum se simte mult mai bine.

Gus își frecă fața cu mâinile.

— Aș minți.

— Îi vei ușura suferința, răspunse Melanie, și, fără voia lor, cele două femei se gândiră la fapta lui James și la motivul care îl condusese la asta.

Când Gus se întoarse acasă, Chris o aștepta pe treptele verandei.

— Tati spune că Charlie a murit, o anunță el.

— Știu, răspunse ea. Îmi pare rău.

— O să-i facem serbare?

— Înmormântare? Gus se încruntă. Ce-o fi făcând James cu câinele? Nu cred, dragule. Probabil că tati l-a îngropat pe Charlie undeva în pădure.

— Acum Charlie e înger?

Gus se gândi la câine, care dintotdeauna păruse să aibă aripi la picioare.

— Da, așa cred.

Chris își frecă năsucul.

— Și când o să-l mai vedem?

— Când o să ajungem și noi în rai, răspunse Gus. Adică peste mult timp.

Se uită la Chris și la obrăjorii lui scăldați în lacrimi argintii, într-un impuls de moment, intră în casă, urmată de Chris. Gus se duse în baie și își luă periuța de dinți, șamponul, aparatul ei de ras și parfumul cu miros de piersică. Le împachetă pe toate

în cămașa de noapte și le așeză pe pat. Apoi trase la întâmplare niște haine din sertare și de pe umerașe.

— Ce-ai zice, îl întrebă ea pe Chris, dacă am merge să stăm la Em o vreme?

*

Gus și Chris dormeau în camera de oaspeți a familiei Gold, un spațiu strâmt de lângă cabinetul veterinar, dotat cu un pat dublu, un șifonier șubred și scăldat într-un miros pătrunzător de alcool. Conștientă de ciudățenia situației și de deranjul creat, Gus se băgă în pat de la ora opt, când îl culcă și pe Chris. Stătea în întuneric, cu Chris lângă ea, încercând să nu se gândească la James.

Michael și Melanie nu pomeniseră nimic despre asta. Nu că ar fi avut de gând s-o facă: orice ar fi spus nu ar fi avut noimă. Cinste lui, James sunase de patru ori. De două ori mersese până acolo, doar ca s-o audă pe Gus țipând dintr-o cameră din casa familiei Gold că nu vrea să-l vadă.

Gus așteptă până când nu mai auzi apa curgând prin țevile de la etaj. Numără până și respirația lui Chris, după care se dădu ușor jos din pat. Traversă holul până la cabinet, unde se vedeau strălucind în întuneric butoanele unui telefon.

James răspunse la al treilea apel.

— Alo? spuse el frânt de oboseală.

— Eu sunt.

— Gus! Putea să-l audă cum se trezește de-a binelea, cum se ridică în picioare și strânge telefonul mai aproape. Aș vrea să te întorci acasă.

— Unde l-ai îngropat?

— În pădure. În spatele zidului de piatră. Te duc acolo dacă vrei.

— Vreau doar să știu, răspunse Gus, ca să îi pot spune lui Chris.

De fapt, nu avea nici cea mai mică intenție să-i spună lui Chris.

Voia să știe pentru că se temea – nu-și putea explica aceste temeri – să nu se plimbe peste ani prin pădure și să dea într-o zi peste vreun schelet.

— Nu am făcut-o din răutate. Nu-mi pasă de nenorocitul de covor. Dacă aș putea să-l dau la schimb pentru sănătatea lui Charlie, să știi c-aș face-o!

— Dar n-ai făcut-o, nu-i așa? i-o întoarse ea.

Puse încet receptorul înapoi în furcă și-și sprijini gura în pumn. Îi trebui o clipă până să-și dea seama că Michael stătea în fața ei.

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening rupți în genunchi și cu un tricou spălăcit cu Universitatea Tufts.

— Am auzit zgomote, dădu el să explice, și am coborât să văd dacă sunteți în regulă.

— Da, suntem în regulă, i-o întoarse Gus.

Se gândi cât de atent își alegea Melanie cuvintele și la ce spusese James de dimineață: Câinele e mort. Dar, când te gândești mai bine, câinele nu murise așa, pur și simplu. Fusese omorât. Era o diferență.

— Nu sunt în regulă, răspunse ea. Nici măcar pe jumătate.

Simți mâna lui Michael pe brațul ei.

— A făcut cum a crezut că e mai bine, Gus. L-a dus chiar și la vânătoare înainte. Îngenunche lângă Gus. Charlie a murit alături de persoana pe care o iubea cel mai mult. Eu l-aș fi putut eutanasia, dar n-aș fi putut să-l fac la fel de fericit înainte. Se ridică, trăgând-o și pe ea de mâini. Du-te la culcare, îi spuse și o conduse înapoi în camera de oaspeți, mâna lui caldă mângâind-o ușor pe spate.

*

A doua zi, Melanie și Gus îi duseră pe copii la iaz. Chris și Emily dădură fuga la apă, în vreme ce mamele lor așezau prosoapele, șezlongurile și lăzile frigorifice. Deodată, se auzi un fluierat dinspre postul de observație al salvamarului. Un adolescent vânjos și bronzat, într-un costum de baie roșu, sări în iaz, îndreptându-se rapid către o piatră. Melanie și Gus înțepeniră pe șezlongurile lor, paralizate de aceeași realitate crudă: copiii nu se vedeau pe nicăieri.

Emily își făcu atunci apariția, adusă de o femeie necunoscută. În apa albastră, întunecoasă se întrezărea un oval, care se întoarse ușor, prins sub suprafața apei. Salvamarul plonjă în adânc și ieși din nou, despicând cu dibăcie apa și trăgându-și povara până la mal.

Chris zăcea nemișcat, cu chipul palid, cu pieptul imobil. Gus își croi drum prin mulțime, fără să poată scoate o vorbă, fără să poată face altceva în afară de a se prăbuși la pământ, la câțiva metri depărtare de fiul ei. Adolescentul se aplecă asupra lui Chris și își lipi buzele de ale lui, dându-i suflul vieții.

Chris își întoarse capul într-o parte și scuipă afară apa. Respirând greu, începu să plângă și trecu în fugă pe lângă salvamar, țâșnind drept în brațele lui Gus. Adolescentul se ridică în picioare.

— O să fie bine, doamnă, spuse băiatul. Fetița, prietena lui, s-a aruncat de pe pietre, iar el a sărit după ea s-o ajute. Problema a fost că ea a căzut pe uscat, iar el nu.

— Mami, făcu Chris.

Gus se întoarse către salvamar, tremurând toată.

— Îmi pare rău, mulțumesc mult.

— Nicio problemă, răspunse băiatul și se duse înapoi la postul lui de observație de un alb spălăcit.

— Mami, stărui Chris, din ce în ce mai insistent. Mami! își puse mânuțele, înghețate sloi și tremurând, pe ambii ei obraji.

— Ce-i? îl întrebă Gus, cu inima atât de grea, încât îi apăsa bebelușul din pântec. Ce e?

— L-am văzut, zise Chris cu ochii lucindu-i. L-am văzut pe Charlie!

*

În după-amiaza aceea, Gus și Chris se întoarseră în casa familiei Harte. Își duseră obiectele de toaletă și hainele la etaj, despachetând totul cu grijă și punând restul lucrurilor în ordinea dinainte până la căderea nopții, când James se întoarse de la spital și își găsi băiețelul dormind și pe soția lui așteptându-l. Totul părea ca și cum nici nu ar fi fost plecați.

*

În noul coșmar, Gus reuși să azvârle cheile mai departe decât până atunci, până aproape de un alt vehicul parcat peste drum. Își desfăcu – centura și deschise portiera de pe partea bebelușului, reușind să-l scoată înainte să audă din nou pași în spatele ei.

— Nenorocitule! țipă Gus, ripostând pentru prima oară de când avea coșmarul acesta.

Dădu cu piciorul în cauciuc. Aruncă o privire în spate, unde ar fi trebuit să vadă chipul scăldat în lacrimi al lui Chris pe măsură ce ea ar fi fugit cu bebelușul; în schimb, îl văzu pe soțul ei cum se duce în spate să-l elibereze pe Chris. Se întrebă de ce îi luase atât de mult ca să observe că, în tot acest timp, James stătuse pe locul din dreapta.

ACUM: Noiembrie 1997

— Angajez un avocat pentru Chris, anunță James sâmbătă, la cină. Vorbele îi țâșniră pe gură ca o erupție vulcanică și își acoperi prea târziu gura cu șervetul, de parcă ar fi vrut să și le retragă și să le rostească pe un ton mai politicos.

Un *avocat.* Gus scăpă, cu zgomot, platoul din mână la câțiva centimetri distanță de masă.

— Poftim?

— Am purtat o discuție confidențială cu Gary Moorhouse pe tema asta. Îl mai știi? L-ai cunoscut la reuniunea clasei de la Groton. Sugestia îi aparține.

— Dar Chris n-a comis nicio infracțiune. Nu e o crimă să suferi de depresie.

Kate se întoarse către tatăl ei, neîncrezătoare.

— Vrei să spui că Chris e suspectat că ar fi ucis-o pe Emily?

— În niciun caz, răspunse Gus, încrucișându-și brațele și apucând-o brusc tremuratul. Chris n-are nevoie de un avocat. De un psihiatru, în schimb, da. Dar de un avocat…

James aprobă din cap.

— Gary a spus că atunci când Chris i-a dezvăluit detectivului Marrone că a fost o tentativă de dublu suicid, practic s-a autoincriminat. Nefiind implicată și o a treia persoană, nimeni în afară de el și de Emily, asta îl face să fie principalul suspect.

— E curată nebunie, replică Gus.

— Gus, nu spun că Chris chiar a făcut ce bănuiesc ei că a făcut, spuse James cu blândețe, dar cred că ar fi bine să fim pregătiți.

— N-o să-i angajezi un avocat ca să-l apere împotriva unei crime pe care n-a comis-o, afirmă Gus, cu voce tremurătoare.

— Gus…

— N-ai s-o faci, James! N-am să te las! Își strânse și mai mult brațele pe lângă ea, acestea aproape unindu-se la spate. Dacă află că i-ai angajat un avocat, vor crede că Chris are ceva de ascuns.

— Dar ei deja cred asta. I-au făcut necropsie lui Emily și au trimis arma la tot felul de teste. Tu și cu mine știm ce s-a întâmplat cu adevărat. Chris știe ce s-a întâmplat cu adevărat. N-ar trebui să avem de partea noastră pe cineva calificat care să spună poliției ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Nu s-a întâmplat nimic! țipă Gus. Se întoarse cu spatele la el și cu fața la bucătărie. Nu s-a întâmplat nimic, repetă ea.

Spune-i asta lui Melanie, îi șopti conștiința.

Își aminti deodată ziua în care Chris se trezise și o împresurase cu brațele pe după gât, iar ea își dăduse seama că răsuflarea lui nu mai era cea a unui copilaș. Avea un iz obișnuit, nu dulceag, ca de lapte, iar ea se depărtă instinctiv de el, ca și cum asta n-ar fi avut legătură cu faptul că băiețelul trecuse la hrană solidă, ci că, mai degrabă, era capabil din acel moment să-și poarte povara propriilor păcate.

Gus trase de mai multe ori aer în piept, după care se întoarse la masa din sufragerie. Kate stătea aplecată deasupra farfuriei ei ca o salcie, cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii palizi. Platoul cu mâncare rămăsese neatins. Iar scaunul lui James era gol.

*

Kate stătea neliniștită în fața ușii salonului de spital în care era fratele ei, cu o mână pe clanță, în caz că el s-ar fi împiedicat sau și-ar fi ieșit din minți, așa cum văzuse că se întâmplase cu puștiul cu părul blond, slinos, care se furișa pe după tărgile mobile de pe coridor când venise cu mama ei. La drept vorbind, nici nu dorise să vină în vizită. Chris avea să se întoarcă acasă marți. Unde mai pui că doctorii le spuseseră să vină în vizită persoanele care țineau cel mai mult la el, iar Kate nu credea că se număra printre acestea. Majoritatea interacțiunilor din ultimul an cu fratele ei fuseseră ostile: certându-se din cauză că stătea prea mult în baie, că intra într-o cameră fără să bată la ușă înainte sau că îl prindea cu mâinile pe sub bluza lui Emily.

Gândul că fratele ei se afla într-o celulă de nebuni o speria teribil – ei bine, nu chiar o celulă de nebuni, dar pe-acolo. Arăta schimbat, cu cercuri negre în jurul ochilor și cu o privire chinuită, ca și cum toată lumea încerca să-l prindă. Nu semăna nici pe departe cu înotătorul vedetă din urmă cu un an, care putea să înoate timp de zece minute în stil fluture. Kate simți o durere în piept și-și jură în sinea ei să-l lase pe Chris să folosească primul baia în fiecare dimineață începând de atunci. De atâtea ori țipase la el, spunându-i că mai bine ar muri, și iacătă, fusese la un pas.

— Hei, i se adresă Kate, stânjenită de faptul că îi tremura vocea. Aruncă o privire peste umăr, însă, spre uimirea ei, mama sa nu mai era acolo. Cum te simți?

Chris ridică din umeri.

— Nasol, răspunse el.

Kate își mușcă buza, încercând să-și amintească ce-i spusese mama înainte. *Înveselește-l. Nu pomeni de Emily. Vorbește doar despre lucruri mărunte.*

— Noi, ăă, am câștigat meciul de fotbal.

Chris se uită la ea cu privirea lui sumbră, apatică. *Emily e moartă, Kate*, își spuse disprețuitor în sinea lui. *Crezi că-mi*

pasă de meciul tău stupid?

— Am marcat trei goluri, se bâlbâi Kate. Poate, dacă n-ar mai sta față în față cu el… Se întoarse către fereastră, care dădea spre incineratorul ce scuipa afară norul lui gros de fum negru. Doamne, făcu ea, cu respirația întretăiată. Nu i-aș da o cameră cu asemenea priveliște cuiva care are gânduri sinucigașe.

Chris scoase un sunet. Kate se răsuci pe călcâie și-și duse mâna la gură.

— O, vai! Nu trebuia să spun asta cu voce tare… murmură ea, după care își dădu seama că fratele ei zâmbea.

Îl făcuse să zâmbească.

— Despre ce ți-au spus să vorbești cu mine? o întrebă Chris.

Kate se așeză pe marginea patului.

— Despre orice te face fericit, recunoscu ea.

— Ce m-ar face fericit ar fi să aflu când are loc înmormântarea, spuse el.

— Luni, răspunse Kate, lăsându-se în coate și bucurându-se de această nouă încercare de a-i câștiga încrederea. Dar sunt absolut sigură că n-ar trebui să-ți spun asta.

Pe chipul lui Chris apăru un surâs plin de suferință.

— Stai liniștită, îi zise el, n-am să-ți port pică.

*

Când Gus și James intrară în salonul lui Chris, luni dimineață, îl găsiră stând pe marginea patului, îmbrăcat cu niște pantaloni albaștri de stofa care nu-i veneau bine și cu cămașa pe care o purtase vineri seară. Petele de sânge fuseseră scoase, însă urmele lor rămăseseră în material ca niște stafii, căpătând o nuanță de roz, vizibile din când în când în lumina fluorescentă. Fașa cu care îi era pansat capul fusese înlocuită cu un mic bandaj fluture în zona sprâncenei. Părul lui era proaspăt spălat și atent pieptănat.

— Bun, zise el, ridicându-se în picioare. Să mergem!

Gus se opri în loc.

— Unde să mergem?

— La înmormântare, răspunse Chris. Doar nu aveați de gând să mă lăsați aici?

Gus și James schimbară rapid o privire. Chiar asta aveau de gând să facă, la recomandarea medicilor de la clinica de psihiatrie, care dezbătuseră avantajele de a-l lăsa pe Chris pradă suferinței sau dezavantajele de a-i deschide o rană încă proaspătă, amintindu-i că Emily nu mai era și că el nu dorea să mai fie în viață. Gus își drese glasul.

— Înmormântarea lui Em nu e azi.

Chris se uită la rochia ei neagră, apoi la hainele de stradă ale tatălui său.

— În cazul ăsta, presupun că mergeți la dans? Se întoarse spre ei cu mișcări bruște, necoordonate. Mi-a spus Kate, îi lămuri el. Și vreau să merg.

— Dragule, începu Gus, luându-l de mână, doctorii nu cred că asta e o idee atât de bună.

— La naiba cu doctorii, mamă! spuse el cu glas frânt, respingându-i atingerea. Vreau s-o văd. Înainte să n-o mai pot vedea niciodată.

— Chris, interveni James, Emily nu mai e. Cel mai bine ar fi să lași totul în urmă și să-ți dai voie să te vindeci.

— Așa, pur și simplu? izbucni Chris, cuvintele țâșnind în aer ca niște cioburi de sticlă. Să înțeleg că dacă mama ar muri, tu ai fi pe patul de spital în ziua înmormântării ei, iar doctorii ți-ar spune că ești prea bolnav ca să pleci, te-ai întoarce pur și simplu pe-o parte și te-ai culca la loc?

— Nu e același lucru, spuse James. Nu e ca și cum ți-ai rupt piciorul.

Chris se răsti la ei.

— De ce nu mi-o spuneți în față? țipă el. Credeți că o să văd cum o înmormântează pe Emily, după care o să mă arunc de pe cea mai apropiată stâncă, sau ce?

— În ziua în care o să fii externat, vom putea merge la cimitir, îi promise Gus.

— Nu puteți să mă țineți aici, spuse Chris, îndreptându-se spre ușă. James sări în sus și-l prinse de umeri. Băiatul îl împinse la o parte pe tatăl său. Dă-mi drumul, se smuci el.

— Chris, începu James, străduindu-se să-l oprească. Nu face asta!

— Pot să mă externez și singur.

— Nu te vor lăsa, interveni Gus. Știu că înmormântarea e azi.

— Nu puteți face asta! țipă Chris, smucindu-se din strânsoarea lui James și lovindu-l cu brațul în falcă.

James se împletici înapoi, ducându-și mâna la gură, în timp ce Chris fugi din salon.

Gus ieși după el.

— Opriți-l! strigă ea, adresându-i-se asistentei de la recepție.

Din spatele ei se auzi zgomot și agitație, însă ea nu-și putea lua ochii de la Chris. Nici când ușile încuiate nu se deschiseră sub loviturile lui puternice, nici când infirmierii îi răsuciră mâinile la spate și îi implântară un ac în braț și nici când el se prăbuși la podea, cu ochii plini de reproș și cu numele lui Emily pe buze.

*

Fusese ideea lui Michael să țină *shiva*[6] după înmormântare. Cum Melanie refuzase categoric să se ocupe de pregătiri, căzuse în sarcina lui Michael să dea comandă de covrigi și somon afumat, de salată, cafea și fursecuri. Niște vecini – nu Gus – aranjaseră deja mâncarea pe masa din sufragerie, până când se întoarseră ei de la cimitir.

Melanie urcă direct la etaj, cu flaconul ei de Valium. Michael rămase pe canapeaua din sufragerie, primind condoleanțe din partea dentistului, a unui coleg veterinar, a câtorva clienți. Ba chiar din partea prietenilor lui Emily.

Se apropiară în grup, o masă amorfa ce se revărsa înspre el, așteptând ca, din clipă în clipă, din mijlocul ei să apară fiica lui.

— Domnule Gold, i se adresă una dintre fete – Heather sau Heidi, se gândi Michael –, în ochii ei de un albastru-deschis citindu-se tristețea, nu știm cum s-a putut întâmpla așa ceva.

Îi atinse mâna cu palma ei albă și fină ca laptele. Nu era mai mare decât palma lui Emily.

— Nici eu nu știu, îi răspunse Michael, dându-și pentru prima oară seama cât de real era totul. Aparent, Emily fusese o adolescentă activă și veselă, frumoasă și impetuoasă. Îi plăcuse ceea ce văzuse, așa că nu se gândise niciodată să sondeze mai adânc. Îi era prea teamă să dea la iveală perspectiva problemelor legate de droguri, sex, alegerile tipice unui adult pe care nu dorea ca ea să le facă încă.

Încă o mai ținea pe Heather de mână. Unghiile ei erau mici și ovale, niște scoici fără culoare, pe care să le strecori în buzunar. Michael ridică mâna fetei la nivelul feței și și-o duse la obraz.

Fata sări înapoi, își retrase iute mâna, cu degetele strânse în pumn și cu obrajii în flăcări. Se răsuci pe călcâie, fiind instantaneu înghițită de grupul prietenilor ei.

Michael își drese glasul, dorind să spună ceva. Dar ce? *Îmi amintești de ea. Mi-aș dori ca tu să fi fost fiica mea.* Nimic din toate acestea nu părea potrivit. Se ridică în picioare și-și croi drum până în hol printre cei care veniseră să-și prezinte condoleanțele și printre rudele înlăcrimate.

— Mă scuzați, începu el, pe un ton poruncitor. Așteptă până când fiecare dintre cei prezenți se întoarse către el. Din partea mea și a lui Melanie, vreau să vă mulțumesc că sunteți astăzi aici. Noi, ăă, apreciem vorbele voastre pline de amabilitate și sprijinul acordat. Vă rog să rămâneți cât veți dori.

Apoi, sub privirile neîncrezătoare a cincizeci de persoane care îl cunoșteau prea bine, Michael Gold își părăsi propria casă.

*

Erau doar două sesiuni de vizite la clinica psihiatrică atent supravegheată: una la nouă și jumătate dimineața și alta la trei după-amiaza. Mama lui Chris nu numai că era prezentă la ambele ore, ba chiar reușise să le convingă pe asistente, cu vorbe mieroase, să o lase să stea peste timpul alocat vizitei, așa că, atunci când se întorcea de la ședința cu psihiatrul ori de la dușul pe care îl făcea la baia comună, se întâmpla să o găsească încă acolo, așteptându-l.

Dar, când Chris se trezi din somnul lui indus de medicamente, în ziua înmormântării lui Emily, descoperi cu stupoare că mama lui nu era acolo. Nu știa sigur dacă asta însemna că nu se făcuse încă ora trei, dacă doctorii îi interziseseră să-l viziteze din cauza scenei de dimineață sau dacă pur și simplu era prea speriată ca să mai vină după ce-l lăsase baltă în halul ăla. Se ridică doar câțiva centimetri din pat și-și trecu mâna peste față. Simțea ca și cum ar fi avut glaspapir în gură, iar capul îi vâjâia, de parcă ar fi avut o muscă înăuntru, care zbura încontinuu.

O asistentă deschise ușor ușa.

— A, bun, te-ai trezit, spuse ea. Ai un vizitator.

Dacă mama lui venise ca să-i povestească despre înmormântare, nu voia s-o vadă. El ar fi vrut să știe totul – forma sicriului, versurile rugăciunilor rostite pentru Em, textura pământului în care fusese îngropată. Mama lui n-ar fi putut să rețină în veci asemenea detalii și ar fi fost chiar mai rău să fie ulterior nevoit a umple golurile din povestirea ei decât să nu o audă deloc.

Însă asistenta se dădu la o parte, iar în salon intră tatăl lui Emily.

— Chris, începu el, oprindu-se stânjenit la un pas distanță de pat.

Chris își simți mușchii stomacului tresărind.

— Probabil că nu ar trebui să fiu aici, spuse Michael. Se dezbrăcă de haină și începu să-și frece mâinile una de alta. De fapt, știu sigur că n-ar trebui să fiu aici. Își atârnă haina pe speteaza scaunului și își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni. Știi, azi a fost înmormântarea lui Emily.

— Am auzit, răspunse Chris. Era mulțumit de calmitatea ce-i răzbătea din voce. Am vrut să vin.

Michael dădu aprobator din cap.

— Ei i-ar fi plăcut asta.

— Nu m-au lăsat, spuse Chris, și vocea i se frânse.

Încercă să-și ascundă capul, ca Michael să nu-i vadă lacrimile, presupunând instinctiv că și tatăl lui Em, la fel ca el, le-ar fi considerat o dovadă de slăbiciune.

— Nu sunt sigur că era atât de important să fi fost prezent astăzi acolo, zise Michael cu jumătate de glas. Eu cred că ai fost alături de Em atunci când a contat cel mai mult. Îl privi pe Chris până când băiatul își ridică ochii. Spune-mi, șopti Michael, spune-mi ce s-a întâmplat vineri seară.

Chris rămase cu privirea ațintită asupra lui Michael, surprins nu de întrebarea neașteptată, ci de felul în care îi apărea Emily pe chipul tatălui ei – aceiași ochi de un albastru rece, bărbia la fel de hotărâtă, zâmbetul ei ascunzându-se chiar după liniile încordate ale gurii lui. Îi venea mai ușor să-și închipuie că Emily era cea care îi pusese întrebarea, nu Michael. *Spune-mi*, îl imploră ea, cu gura încă umedă după sărutul lui, cu sângele șiroindu-i pe tâmplă. *Spune-mi ce s-a întâmplat.*

Privirea îi alunecă într-o parte.

— Nu știu.

— Trebuie să știi, stărui Michael. Îl apucă pe Chris de bărbie, însă căldura remarcabilă, radioasă emanată de adolescența lui îi arse buricele degetelor atât de iute, încât îi dădu drumul aproape instantaneu. Își petrecu următoarele cinci minute încercând să-l facă pe Chris să-i vorbească din nou, să dezvăluie orice detaliu sau informație pe care o ținea în buzunarul de la piept, așa cum ai ține un bilețel de la persoana iubită ori un talisman norocos. Dar, când Michael părăsi salonul, nu era sigur decât de un singur lucru: Chris nu îndrăznise să-l privească în ochi.

*

Anne-Marie Marrone închise ușa biroului ei, își scoase pantofii și se așeză pe scaun având în față copia trimisă prin fax a raportului necropsiei lui Emily Harte. Își strânse picioarele sub ea și închise ochii, hotărâtă să-și elibereze mintea pentru a nu avea nicio prejudecată cu privire la ceea ce tocmai era pe cale să citească. Apoi, își trecu degetele prin păr și fixă cu privirea pagina până când cuvintele începură să-i danseze prin fața ochilor.

Pacienta era o fată albă în vârstă de șaptesprezece ani, declarată în stare de inconștiență după ce a fost rănită cu un glonț în cap. La câteva minute de la preluarea pacientei, tensiunea îi scăzuse la cincizeci cu șaptezeci. Decesul pacientei fusese declarat la ora 11.31 PM.

Investigațiile preliminare arătaseră că pe marginile rănii de la tâmpla dreaptă se aflau urme de pulbere arsă. Glonțul nu străpunsese în linie dreaptă capul, ci traversase lobii temporal și occipital ai creierului și atinsese ușor cerebelul, ieșind prin partea dreaptă de la ceafă. Un fragment de glonț de calibru 45 fusese găsit în lobul occipital. Rănile erau caracteristice unei

împușcături cu un glonț de calibrul 45 îndreptat direct spre cap.

Una peste alta, o moarte ce sugera sinuciderea despre care îi vorbise Christopher Harte.

Anne-Marie simți furnicături pe șira spinării pe măsură ce parcurse cea de-a doua pagină a raportului medico-legal. În urma examinării externe, se observaseră vânătăi la nivelul încheieturii mâinii drepte. Medicul legist găsise urme de piele sub unghiile lui Emily.

Semn că opusese rezistență.

Se ridică în picioare, gândindu-se la Christopher Harte. Încă nu primise raportul de la criminalistică în legătură cu pistolul Colt, însă nu conta. Fusese luat din propria casă, era normal ca amprentele lui să fie peste tot pe el. Rămânea însă de văzut dacă și ale lui Emily.

Ceva îi trecu prin minte și se uită încă o dată la prima pagină a raportului. Medicul legist nu oferise explicații detaliate referitor la rănile provocate de intrarea și ieșirea glonțului, însă ceva i se părea în neregulă lui Anne-Marie. Ridică mâna dreaptă, închipui o armă din degete și o duse la tâmplă. Își arcui degetul mare, ca și cum ar trage. Glonțul ar fi trebuit să iasă undeva pe lângă urechea stângă a lui Emily. În schimb, acesta ieșise prin ceafa, la câțiva centimetri distanță de urechea dreaptă.

Anne-Marie își răsuci încheietura, astfel încât pistolul ei imaginar să fie îndreptat într-o direcție potrivită. Ceea ce presupunea să-și ridice cotul și să-l încline într-o poziție ciudată, așa încât pistolul să fie poziționat paralel cu tâmpla – o poziție incomodă și nefirească din care să te împuști în cap.

Și, totuși, traiectoria glonțului ar fi avut sens dacă cel care trage ar sta în fața ta.

Dar de ce?

Dădu la ultima pagină a raportului medico-legal și citi încă o dată observațiile preliminare cu privire la vezica biliară, la tractul gastro-intestinal, la sistemul de reproducere. Brusc, i se tăie respirația. Punându-și la loc în picioare pantofii, Anne-Marie ridică receptorul și formă numărul procurorului general.

*

— Doamnă Gold, se auzi vocea detectivului la telefon, am primit rezultatele necropsiei fiicei dumneavoastră. Aș dori să vă fac o vizită oricând mă puteți primi, ca să vi le arăt.

Melanie își repetă în minte aceste cuvinte iar și iar. Ceva din solicitarea detectivului Marrone o pusese pe gânduri, astfel că răsucea frazele pe toate părțile, întrebându-se oare ce era în neregulă cu ele, analizându-le din diferite unghiuri, ca și cum mintea ei ar fi fost un caleidoscop. Poate că amabilitatea

polițistei era nefirească, o atitudine diametral opusă spre deosebire de ultimele dăți în care femeia nu arătase pic de compasiune față de suferința lor. Sau, poate, simplul fapt că auzise cuvintele *necropsie și fiica dumneavoastră* rostite în aceeași propoziție scurtă.

Melanie și Michael ședeau pe canapea, cu ochii larg deschiși și ținându-se strâns de mână ca niște refugiați. Detectivul Marrone luase loc în fața lor, pe un fotoliu capitonat. Pe măsuța de cafea erau împrăștiate observații și declarații cu privire la trupul lui Emily, ultimele informații pe care le avea de oferit.

— Dați-mi voie să trec direct la subiect, începu detectivul. Am motive să cred că moartea fiicei dumneavoastră nu a fost o sinucidere.

Melanie își simți întreg corpul topindu-se ca o bucată de unt lăsată în soare. Nu asta sperase și ea? La o izbăvire din partea unui expert în aplicarea legii, care le spunea acum: *Nu e vina voastră; nu ați văzut semnele care au împins-o pe fiica dumneavoastră să se sinucidă*, *pentru că astfel de semne nu au existat.*

— Legea din statul New Hampshire consideră că sunt destule probe încât să deferim cazul unui mare juriu care să se pronunțe în favoarea acuzației de crimă, continuă detectivul. Indiferent dacă dumneavoastră, în calitate de părinți ai lui Emily, doriți sau nu să fiți implicați, cazul va fi oricum înaintat. Dar sperăm că veți coopera cu procurorul general în cazul în care acesta v-o cere.

— Nu înțeleg, făcu Michael. Sugerați că…

— Că fiica dumneavoastră a fost ucisă, completă detectivul Marrone fără să clipească. Cel mai probabil de Christopher Harte.

Michael scutură din cap.

— Dar a spus că Emily s-a împușcat singură. Că plănuiseră să se sinucidă împreună.

— Știu prea bine ce a spus, răspunse detectivul pe un ton mai blând, însă fiica dumneavoastră ne spune altceva. Ridică prima pagină a raportului medico-legal, plină cu adnotări și măsurători de neînțeles. Pe scurt, medicul legist a confirmat faptul că Emily a murit din cauza unei răni la cap provocată de un foc de armă. Totuși… spuse ea, arătând cu degetul în josul paginii, acolo unde erau indicate urme ale vătămării corporale care sugerau că Emily opusese rezistență.

Melanie nu mai asculta. Își împreună palmele în poală și își închipui că îl ține între ele pe Christopher Harte în miniatură. Le strânse și le lipi una de alta, până când el n-ar mai fi avut loc să respire.

— O clipă, interveni Michael. Nu cred așa ceva. Chris Harte n-ar fi omorât-o pe Emily. Nu are nicio urmă de răutate în el. Pentru numele lui Dumnezeu, au crescut împreună!

— Taci din gură! șuieră Melanie printre dinți.

El se întoarse către soția lui.

— Doar știi că ani dreptate, spuse el.

— Taci din gură!

Michael i se adresă din nou detectivului:

— Uitați cum stă treaba, urmăresc emisiuni cu procese la televizor. Știu că se pot comite și erori. De asemenea, știu că fiecare dovadă pe care ați găsit-o în raportul necropsiei are probabil o explicație logică, care nu are nimic de-a face cu crima. Scoase ușor aerul din piept. Îl cunosc pe Chris, continuă el cu jumătate de glas. Dacă a spus că el și Emily voiau să se sinucidă împreună, cu toate că nu înțeleg ce motiv ar fi avut și am fost șocat să aflu asta, cred că, într-adevăr, asta aveau de gând să facă. Nu ar fi mințit în legătură cu ceva atât de dureros.

— Poate că da, interveni Anne-Marie, dacă viața lui ar fi depins de asta.

— Detectiv Marrone, îi replică Michael, nu vreau să fiu lipsit de respect, dar i-ați cunoscut pe copiii ăștia acum trei zile. Eu îi cunosc de când s-au născut.

Michael avea vaga impresie că Anne-Marie Marrone încerca să smulgă informații de la el. Ce fel de tată ar fi garantat pentru băiatul care era posibilul ucigaș al fiicei sale?

— Spuneți că-l cunoașteți bine pe Chris Harte, afirmă ea.

— La fel de bine pe cât mi-am cunoscut propria fiică.

Detectivul încuviință din cap.

— Atunci, probabil că nu veți fi surprinși, începu ea pe un ton neutru, dând la ultima pagină a raportului medico-legal, să aflați că Emily era însărcinată.

*

— În unsprezece săptămâni, rosti Melanie pe un ton lipsit de inflexiuni. Știa de două luni. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu apăreau niciodată tampoane pe lista de cumpărături. Răsuci cearșaful în mâini. Nici n-am știut că se culcau împreună.

Nici Michael. De când plecase detectivul Marrone, el doar la asta se gândise. Nu la sâmburele de viață din pântecul lui Emily, ci la ceea ce generase apariția lui acolo: atingerile și mângâierile care făcuseră ca în locul unei fete să apară o femeie a cărei existență nimeni nu voise să o accepte cu adevărat.

— Probabil că din cauza asta se și certau, murmură Melanie.

Michael se întoarse cu fața către soția lui. Profilul ei, conturat pe marginea pernei, se tot schimba, căpătând noi

forme, așa încât el nu putea să o distingă limpede.

— Cine?

— Chris și Em, răspunse Melanie. Probabil că el ar fi vrut ca ea să scape de copil.

Michael o fixă cu privirea.

— Tu n-ai fi vrut același lucru? Cu un an înainte să meargă la facultate?

Melanie pufni.

— Eu aș fi vrut să facă așa cum ar fi simțit ea că e cel mai bine.

— Minți, i-o întoarse Michael. Spui asta doar pentru că acum nu mai contează. Se sprijini într-un cot. Nici nu știi dacă i-a spus lui Chris.

Melanie se ridică în capul oaselor.

— Care-i problema ta? șuieră ea printre dinți. Fiica ta e moartă. Poliția crede că Chris a ucis-o. Iar tu îl aperi cu fiecare ocazie.

Michael își întoarse privirea. Cearșaful se boțise, ca și cum timpul și-ar fi pus amprenta pe patul matrimonial, așa cum fără îndoială o făcuse și pe chip. Încercă zadarnic să-l netezească.

— Când eram la pompele funebre, mi-ai spus că gătelile pretențioase n-or s-o aducă pe Em înapoi. Ei bine, nici martirizarea lui Chris n-o s-o facă. După cum văd eu, el e tot ce ne-a mai rămas de la ea. Nu vreau să-l văd și pe el îngropat.

Melanie îl fixă cu privirea.

— Nu te-nțeleg, îi spuse ea și, luându-și perna, ieși din dormitor.

*

Marți dimineață, când soarele abia își aruncase primele raze, James era deja gata treaz și îmbrăcat. Stătea pe verandă, respirând regulat, cu un sul de afișe galbene în mână. Sezonul de vânătoare de căprioare era pe sfârșite, însă el se hotărâse. Dăduse în sfârșit peste niște semne pe care le cumpărase cu ani în urmă și pe care le lăsase pradă uitării prin pod. Strecurându-și un ciocan prin catarama de la curea, porni către capătul terenului său, ascultând zăngănitul cuielor din buzunar.

La primul copac de la șosea, își scoase ciocanul și bătu un cui în primul semn. Apoi trecu la cel de-al doilea copac, la distanță de doar câțiva metri, și puse cel de-al doilea semn. Pe ele scria ZONĂ DE SIGURANȚĂ. Mult mai restrictiv decât semnul obișnuit cu PROPRIETATE PRIVATĂ, care îi informa pe vânători că se aflau la aproximativ o sută de metri distanță de o locuință. Și că un glonț tras la întâmplare ar fi putut avea consecințe devastatoare.

James se mută la cel de-al treilea copac, apoi la al patrulea. Ultima oară când mai făcuse asta, pe când Chris era doar un

băiețel, le pusese la distanță de vreo șase metri între ele. De data asta însă, posta câte un semn pe fiecare copac. În adierea vântului, foșneau o sută de avertismente de un galben țipător și cu un aspect necuviincios de festiv pe fundalul negru al trunchiurilor.

James ieși în șosea ca să-și admire opera. Se holbă la afișele lui, asemuindu-le cu niște amulete, pe care le porți ca să ții la distanță spiritele rele, sau cu obiceiul evreilor de a mânji tocurile ușilor cu sânge de miel, și se întrebă ce încerca el oare să țină de fapt la distanță.

ATUNCI: 1989

Chris se strânse mai aproape de Emily, mâinile lor întâlnindu-se pe receptorul telefonului.

— Ești o găină fricoasă, îi spuse el, pe când tonul de apel îi răsună în ureche.

— Ba nu, șopti Emily.

La capătul firului, cineva răspunse. Chris simți cum degetele lui Emily îi ating ușor încheietura mâinii.

— Alo?

Em își îngroșă vocea.

— Îl caut pe domnul Longwanger[7].

— Îmi pare rău, spuse femeia, însă nu e disponibil momentan. Doriți să-i transmit un mesaj?

Emily își drese glasul.

— Chiar are așa ceva?

— Ce să aibă? întrebă femeia.

— O poală lungă?

Emily trânti receptorul, rostogolindu-se pe o parte într-o criză de râs și într-un maldăr de pagini de telefon.

Lui Chris îi luă ceva până să-și poată stăpâni râsul.

— Nu credeam c-ai s-o faci, îi zise el.

— Asta, pentru că ești un măgar.

Chris îi zâmbi strengărește.

— Cel puțin numele meu nu e Longwanger. Își trecu mâna pe pagina la care se deschisese cartea de telefoane. Ce să mai facem? întrebă el. Avem aici un Richard Ressler. Am putea să întrebăm dacă e vreun Dick[8] în casă.

Emily se întoarse pe burtă.

— Știu eu, zise ea. Sun-o pe mama ta și spune-i că ești domnul Chambers și că Chris are probleme.

— De parcă o să și creadă că vorbește cu directorul.

Emily începu să zâmbească.

— Fricosule, fricosule, fricosule, îngână ea.

— Fă-o tu! o provocă Chris. O să creadă că ești secretara școlii.

— Ce-mi dai? îl întrebă Emily.

Chris se scotoci prin buzunare.

— Cinci dolari.

Em întinse mâna, el i-o strânse și îi dădu receptorul. Formă numărul și vorbi pe o voce pițigăiată.

— Alo? Doamna Harte? Sunt Phyllis Ray, secretara domnului director. Fiul dumneavoastră are probleme. Emily se

uită la Chris într-o doară. Ce fel de probleme? continuă ea. Mai bine ați veni să-l luați.

Închise repede telefonul.

— De ce ai făcut asta? se văită Chris. O să se ducă pân-acolo și-o să afle că am plecat acum o oră! O să fiu pedepsit pentru tot restul vieții! Își trecu disperat mâinile prin păr, după care se prăbuși pe partea lui de pat din camera lui Emily.

Ea îl cuprinse cu brațele pe la spate, sprijinindu-și bărbia de umărul lui.

— Dac-o să fii pedepsit, îi șopti ea, atunci am să stau cu tine.

*

Chris ședea cu capul plecat, părinții lui flancându-l ca niște arbori de sequoia. Se întrebă dacă asta însemna cu adevărat căsnicia: ca unul din ei să continue să țipe atunci când celălalt își pierde vocea, precum un uriaș cu două capete.

— Ei bine, îl întrebă gâfâind mama lui, vrând să pună capăt acelei tirade. Ai ceva de zis în apărarea ta?

— Îmi pare rău, răspunse mecanic Chris.

— Părerea de rău nu-ți scuză prostia, îi spuse tatăl său. Părerea de rău nu schimbă faptul că mama ta a trebuit să anuleze o întâlnire ca să se ducă după tine la școală.

Chris dădu să răspundă că, dacă ar fi raționat logic, și-ar fi dat seama că niciun copil nu mai era la școală la ora aceea târzie a după-amiezii, dar renunță. Își băgă din nou capul între umeri, holbându-se la țesătura covorului și dorindu-și ca el și Em să-și fi adus aminte, pe când făceau farse la telefon, că mama lui tocmai punea pe picioare o afacere nouă. Dar nici măcar nu aflase de mult, cum ar fi putut să și rețină acest lucru? Și ce afacere mai era și asta, să stai la cozi unde nimeni nu voia să-și irosească timpul?

— Aveam pretenții mai mari de la tine și de la Emily, îi reproșă mama lui.

Ei bine, nu era nicio surpriză. Toată lumea avea pretenții mai mari de la el și de la Emily, ca și cum cu toții ar fi avut un plan măreț, de care numai el și Emily nu știau. Câteodată, Chris și-ar fi dorit să tragă cu ochiul la sfârșitul cărții, cum s-ar zice, ca să vadă cum avea să se sfârșească totul, ca să nu se mai deranjeze să parcurgă toate etapele.

— În afară de a merge la școală, n-ai să părăsești camera asta trei zile, îi spuse tatăl său. Să vedem dacă așa o să ai timp suficient ca să te gândești la oamenii pe care i-ai deranjat cu glumițele tale.

Apoi, ca un monstru uriaș, ambii părinți ieșiră din dormitorul său.

Chris se aruncă înapoi pe pat și-și acoperi ochii cu brațul. Doamne, ce pacoste mai erau! Și ce mare lucru dacă mama lui ceruse să vorbească cu domnul Chambers, care, firește, habar n-avea de faptul că Chris intrase în vreun bucluc? Nimeni nu avea să-și mai aducă aminte peste o lună.

Dădu la o parte perdeaua de la una dintre ferestrele dormitorului. Orientată spre est, avea vedere direct către dormitorul lui Emily. Nu se prea puteau vedea bine de la distanța aceea, dar cel puțin pătratul de geam era totuși vizibil când era luminat. Chris știa că și Emily avea parte în acel moment de același tărăboi. Nu știa dacă părinții ei îi țineau morală în dormitorul ei, în bucătărie sau în altă cameră. Se așeză lângă lampa de la pat și apăsă întrerupătorul, cufundând astfel încăperea în întuneric. Apoi o aprinse din nou. Și iar o stinse, și iar o aprinse. O stinse, o aprinse.

Patru perioade lungi de întuneric, după care trei scurte.

Se ridică în picioare și așteptă lângă fereastră. Camera lui Emily, un pătrat galben de lumină brăzdat de crengi de copac, se cufundă și ea în întuneric. Apoi se lumină din nou.

Învățaseră codul Morse în tabără, cu o vară în urmă. Camera lui Emily continua să transmită semnale luminoase. *H*... *I*[9].

Chris începu să apese și el butonul lămpii cu degetul mare. H… O… W… B… A… D[10].

Camera lui Emily se întunecă de două ori.

Chris semnaliză de trei ori.

Zâmbi și se întinse pe cuvertură, urmărind cuvintele lui Emily care îi luminau noaptea.

*

În hol, Gus și James se prăbușiră de-a lungul peretelui, străduindu-se din greu să nu izbucnească în râs.

— Îți vine să crezi, începu Gus cu răsuflarea tăiată, că au sunat la un bărbat pe nume Longwanger?

James zâmbi.

— Eu nu cred că aș fi fost în stare să mă abțin din râs.

— Mă simt ca o ramolită fiindcă am țipat la el, spuse Gus. Am treizeci și opt de ani, dar aș putea foarte bine să fiu confundată cu Jesse Helms[11].

— A trebuit să-l pedepsim, Gus. Altfel, data viitoare ar fi făcut glume și mai deșănțate.

— Ce glume ar mai putea face?

James oftă și o luă pe după umeri, mergând de-a lungul holului.

— N-ai să fii niciodată o ramolită, de vreme ce eu dețin titlul de ramolit.

Gus intră în dormitorul matrimonial.

— Bine. Poți fi tu țopârlanul, eu am să rămân femeia țicnită care dă buzna în biroul directorului și insistă că fiul ei a intrat în bucluc.

James râse.

— Te-au prins, nu-i așa?

Ea aruncă o pernă în el.

James o prinse de gleznă, în timp ce ea scoase un chicotit și se rostogoli departe de el.

— N-ar fi trebuit să faci asta, zise el. Oi fi eu bătrân, dar nu-s mort încă.

Își lăsă greutatea trupului pe al ei, simțind-o cum se înmoaie sub el, urmărindu-i conturul sânilor și al venelor de la gât. Gura lui o acoperi pe a ei.

Gus se lăsă copleșită de amintiri legate de atmosfera din urmă cu vreo zece ani, când casa mirosea încă a lemn și a vopsea și când timpul era ca un dar din partea celui care făcea programul de la spital, își aminti cum ea și James făceau dragoste pe masa din bucătărie, în debara, după micul dejun – ca și cum răspunderea de a fi proprietar îi alungase din minte orice inhibiție.

— Tu, îi spuse James, cu capul lipit de tâmpla ei, gândești prea mult.

Gus îi zâmbi, cu fața adâncită în gâtul lui. Rareori era acuzată de așa ceva.

— În cazul ăsta, poate că ar trebui să mă limitez la simțuri, îi răspunse ea, strecurându-și mâinile pe sub tricoul lui James și simțind cum mușchii lui se încordează treptat, unul după altul. Îl împinse pe partea lui de pat, îi descheie fermoarul și îi apucă mădularul tare în mâini.

Apoi, își ridică ochii scânteietori.

— Domnul Longwanger, presupun?

James zâmbi cu superioritate.

— La dispoziția dumneavoastră.

El se așeză deasupra ei, apoi o penetră. Gus își ținu respirația, după care nu se mai gândi la nimic.

Dragă jurnalule.

Porcușorul de Guineea al clasei o să aibă pui.

Astăzi, la școală, Mona Ripling a spus că l-a sărutat pe Kenny Lawrence în spatele peretelui cu saltele, în timpul orei de sport. Ceea ce e total aiurea, fiindcă toată lumea știe că Kenny este cel mai scârbos băiat dintr-a patra.

În afară de *Chris, cu toate că el nu e ca ceilalți băieți.*

Chris citește autobiografia lui Muhammad Ali pentru recenzia pe care trebuie s-o facem la engleză. M-a întrebat ce carte mi-am ales eu, și am început să-i povestesc despre

Lancelot, și Guinevere, și Regele Arthur, după care m-am oprit. Probabil că o să fie acum curios să afle mai multe despre cavaleri și despre acele părți pe care am omis să i le spun.

Capitolele cele mai reușite sunt cele în care Guinevere își petrece timpul cu Lancelot. El are părul și ochii negri. Face diverse isprăvi, spre pildă, o ajută să descalece și o numește DOAMNA MEA. Pun pariu că se poartă cu ea cum se poartă mama cu oul ei de cristal, de nu lasă *pe nimeni nici măcar să RESPIRE în preajma lui. Regele Arthur este boșorog jegos. Guinevere ar trebui pur și simplu să fugă în lume cu Lancelot, pentru că îl iubește și pentru că sunt făcuți unul pentru celălalt.*

Cred că e foarte romantic.

Dacă ar afla Chris că sunt înnebunită după basme, aș muri de rușine.

Câteva zile mai târziu, în aceeași săptămână, Chris fură cartea *The Joy of Sex (Bucuria sexului)* din bibliotecă, o provocare din partea lui Emily.

Ascunse cartea sub haină până când ajunseră acasă, după care o puseră în locul lor secret. Bolovanul era de forma unui triunghi cu vârful în jos; partea mai lată, de deasupra, a pietrei era ca un pervaz, pe care să stai sau sub care să te pitești, în funcție de imaginația fiecăruia. În diferite perioade ale copilăriei lor, aceasta fusese pe rând locul pentru cel care „se punea” la jocul de-a v-ați ascunselea, peștera piraților, cortul indienilor. Chris dădu la o parte, cu piciorul, acele de pin care căzuseră la pământ. Scoase cartea și se așeză lângă Emily.

Preț de un moment, niciunul din ei nu scoase o vorbă, aplecați deasupra imaginilor cu mâini și picioare împleticite. Emily își trecu degetele pe deasupra unui desen în cerneală înfățișând un bărbat care lua pe la spate o femeie.

— Nu știu ce să zic, șopti ea, nu văd nicio bucurie în asta.

— Trebuie să fie altfel când o faci de-adevăratelea, spuse Chris și dădu la pagina următoare. Uau, făcu el, e ca la gimnastică.

Emily răsfoi cartea până când ajunse din nou la început. Se opri la o pagină care arăta o femeie deasupra unui bărbat, întinsă de-a lungul lui, cu mâinile împreunate peste cap.

— Mare lucru, făcu Chris, mi-ai făcut asta de un milion de ori.

Însă Emily nu păru să-l audă. Era captivată de pagina opusă, care înfățișa un bărbat și o femeie împreunându-se din poziția șezut, cu picioarele desfăcute, de parcă erau doi crabi, ajutându-se de mâini, pe care și le țineau unul altuia pe umeri. Trupurile lor, laolaltă, semănau cu un bol uriaș, ca și cum

scopul suprem al sexului era acela de a crea ceva în care să-și depoziteze toate sentimentele pe care le nutreau unul pentru celălalt.

— Trebuie să fie altfel atunci când iubești persoana respectivă, argumentă Emily.

Chris ridică din umeri.

— Așa o fi, spuse el.

*

Gus schimbă lenjeria de pe patul lui Chris, când dădu peste *The Joy of Sex* ascunsă sub saltea.

Luă cartea și începu s-o răsfoiască, văzând niște poziții pe care de mult le dăduse uitării. Apoi, o strânse la piept și ieși din casă, îndreptându-se către casa familiei Gold.

Melanie îi deschise ușa, cu o cană cu cafea într-o mână, și luă cartea pe care Gus i-o întinse fără niciun cuvânt.

— Ei bine, începu ea, asta cu siguranță depășește atribuțiile unui bun vecin.

— Are doar nouă ani, izbucni Gus, azvârlindu-și haina pe podeaua bucătăriei și prăbușindu-se pe un scaun. Copiii de nouă ani ar trebui să se gândească la baseball, nu la sex.

— Cred că, mintal, au legătură între ele, îșidădu Melanie cu părerea. Știi tu, să atingi prima bază, a doua bază și restul.

— Cine l-a lăsat să plece cu asta de la bibliotecă? întrebă Gus, întorcându-se către prietena ei. Ce fel de adult ar face asta?

Melanie cercetă coperta din spate a cărții.

— Nimeni, spuse ea. Cartea asta nu a fost înregistrată pentru împrumut.

Gus își îngropă fața în mâini.

— Grozav. E un pervers și un hoț.

Ușa de la bucătărie se deschise larg încă o dată și în prag apăru Michael, cărând în brațe o cutie plină cu echipamente veterinare.

— Doamnelor, le salută el, lăsând cutia să cadă cu zgomot pe podea. Ce mai faceți? Trase cu ochiul peste umărul lui Melanie și, cu un zâmbet strengăresc, îi luă cartea din mâini. Uau! făcu el. Îmi amintesc de astea.

— Dar nu aveai nouă ani când ai citit-o, nu?

Michael izbucni în râs.

— Să zicem că eram într-a cincea.

Melanie se întoarse surprinsă spre el.

— Știai tu ce-s alea fete la o vârstă atât de fragedă?

El o sărută pe creștet.

— Dacă nu aș fi început devreme, zise el, nu aș fi ajuns armăsarul de acum. Se așeză pe scaunul din fața lui Gus și îi

întinse cartea. Dă-mi voie să ghicesc: ai găsit-o sub salteaua lui? Acolo îmi țineam și eu exemplarul din *Penthouse.*

Gus începu să se frece pe tâmple.

— Dacă îl mai pedepsim încă o dată, o să ne trezim la ușă cu cei de la Protecția Copilului. Ridică privirea, cu o expresie nefericită întipărită pe chip. Poate că nici n-ar trebui să-l pedepsim, continuă ea. Poate că doar încearcă să înțeleagă mai bine fetele.

Michael ridică din sprâncene.

— Când o să reușească, îl trimiți și la mine să stăm puțin de vorbă?

Melanie oftă înțelegătoare.

— Nu știu ce-aș face dac-aș fi în locul tău.

— Cine spune că nu ești? i-o întoarse Gus. De unde știi că Em n-are nimic de-a face cu asta? Tot ce fac ăștia doi fac împreună. Se uită la Michael: Poate că ea e tartorul.

— Em are nouă ani, răspunse el, îngrozit de un asemenea gând.

— Exact, spuse Gus.

*

Gus așteptă până când îl auzi pe fiul ei întorcând camera pe dos. Apoi ciocăni la ușă și-l găsi, agitat, într-o debandadă de haine, mănuși de baseball, crose de hochei.

— Hei, îi spuse ea pe un ton blând, ai pierdut ceva? îl urmări pe Chris cum se face din ce în ce mai roșu. Apoi își scoase mâinile de la spate. Ai pierdut cumva asta? îl întrebă ea.

— Nu e ceea ce pare, se apără Chris numaidecât, ceea ce pe Gus o uimi. Când învățase să mintă cu atâta ușurință?

— Dar ce pare-a fi?

— Ceva ce n-ar trebui să citesc?

Gus se așeză pe patul lui.

— E o întrebare sau o afirmație? își îndulci tonul vocii și-și trecu palma peste coperta cărții. Ce te face să crezi că n-ar trebui s-o citești?

Chris ridică din umeri.

— Nu știu. Pozele cu oameni goi și restul.

— Pentru asta ai vrut s-o citești?

— Presupun că da, răspunse Chris, arătând atât de jalnic încât ei mai-mai că i se făcu milă de el. Păruse o idee bună la momentul ăla.

Fixă cu privirea creștetul fiului său, amintindu-și cum, la naștere, moașa îi ținuse o oglindă între picioare ca să-l vadă cum își scoate căpșorul lui negru, acoperit de puf.

— Putem să uităm de treaba asta? imploră Chris.

Mai că-i venea să-l ierte, sedusă de felul în care se perpelea lângă ea, ca un fluture prins într-un bold. Însă apucă să-i vadă

mâinile, încleștate, fiecare, pe câte un genunchi osos. Nu mai erau moi ca de bebeluș, cu degete grăsune, precum mâinile făcute din baloane de la paradele de Ziua Recunoștinței. La un moment dat, în timp ce Gus fusese prea ocupată ca să observe, deveniseră osoase și brăzdate de vene albastre, amintindu-i deja de cele ale lui James.

Gus își drese vocea, conștientă de faptul că băiatul din fața ei, al cărui chip ar fi putut să-l recunoască fie și numai prin atingere, al cărui glas îi rostise numele înaintea oricărui alt cuvânt, îi părea străin. Era cineva care auzise de cuvântul *femeie* și nu se mai gândea la trăsăturile lui Gus și la îmbrățișarea mamei, ci la o fată fără chip, cu sâni și șolduri voluptuoase.

Când se întâmplase asta?

— Dacă ai întrebări legate, știi tu, legate de… asta… poți oricând să ne întrebi pe mine sau pe tatăl tău, reuși Gus să articuleze, sperând din tot sufletul să apeleze la James, dacă era cazul.

Se întrebă ce o determinase să abordeze subiectul acesta cu Chris. În momentul respectiv, n-ai fi putut spune care dintre ei doi era mai stânjenit.

— Așa am să fac, spuse Chris, cu privirea în pământ și cu mâinile împreunate. Unele chestii din cartea aia… sunt, ei bine… își ridică ochii. Unele dintre ele nu par să funcționeze prea bine.

Gus atinse cu mâna părul fiului ei.

— Dacă n-ar funcționa, nu te-am fi avut pe tine, răspunse ea simplu.

*

Emily și Chris ședeau sub pătura de pe patul fetei ca într-un cort; o lanternă aprinsă se legăna între picioarele lor goale. Părinții lui Chris, care plecaseră la un bal caritabil organizat de spital, îi rugaseră pe soții Gold să stea cu el și cu sora lui. Kate se dusese la culcare imediat după baie, însă Chris și Em plănuiseră să stea treji până după miezul nopții. Melanie îi băgase în pat puțin înainte de nouă și dăduse stingerea, însă ei știau că, dacă aveau să facă liniște, nimeni nu avea să își dea seama.

— Deci? stărui Chris. Adevăr sau provocare?

— Adevăr, răspunse Emily. Cel mai urât lucru pe care l-am făcut vreodată… a fost când am sunat-o pe mama ta și m-am dat drept secretara directorului.

— Nu-i adevărat! Ai uitat când ai turnat acetonă pe biroul mamei și ai dat vina pe Kate?

— Aia am făcut-o doar pentru că tu mi-ai zis s-o fac! șopti Emily înverșunată. Mi-ai spus că n-o să-și dea seama. Se

încruntă. În fine, dacă tot știai care-a fost cel mai urât lucru pe care l-am făcut, de ce m-ai mai întrebat?

— Bine, te întreb altceva, replică Chris. Citește-mi ce ai scris în jurnal cât mă spălam eu pe dinți.

Lui Emily i se tăie răsuflarea.

— Provocare!

Dinții albi ai lui Chris străluciră în raza de lumină a lanternei.

— Furișează-te în dormitorul părinților tăi, spuse el. Și adu-le periuțele de dinți, ca să știu sigur că ai făcut-o.

— Bine, încuviință Emily, dând pătura la o parte.

Părinții ei se duseseră la culcare cu o jumătate de oră în urmă. Mai mult ca sigur că n-aveau cum să mai fie încă treji.

În secunda în care ieși din cameră, Chris aruncă o privire înspre carnetul cu copertă înflorată, în care își revărsa Emily sentimentele seară de seară. Avea un lăcățel, dar el putea să-l spargă. Atinse cu mâna spatele jurnalului, după care o retrase, ca ars. Îi era oare frică s-o facă, pentru că Emily ținea atât de mult ca el să nu-l citească? Sau îi era frică pentru ce avea să găsească acolo?

Scutură carnetul și îl deschise. Numele lui era pomenit peste tot. Făcu ochii mari, după care închise cu zgomot jurnalul și-l puse înapoi pe birou, strecurându-se în pat, temându-se că vinovăția avea să i se citească pe chip.

— Poftim, spuse Em gâfâind și strecurându-se înapoi în pat. Îi întinse două periuțe de dinți. E rândul tău. Își trase picioarele sub ea. Cine e cea mai drăguță fată dintr-a cincea?

Ei bine, asta era o întrebare ușoară. Emily se aștepta ca el să spună Molly Ettlesley, singura fată dintr-a cincea care chiar avea nevoie de sutien. Dar, dacă spunea Molly, știa că Emily se necăjea, întrucât se presupunea că el era cel mai bun prieten al ei.

Privirea îi alunecă înspre jurnal. Chiar îl credea Emily vreun soi de cavaler?

— Provocare, bălmăji el.

— Bine, atunci. Înainte ca Emily să aibă timp să se răzgândească, îi ceru lui Chris s-o sărute.

El azvârli pătura peste capetele lor.

— Să ce?!

— M-ai auzit, făcu Emily, încruntând sprâncenele. Nu e nici pe departe la fel de rău ca furișatul în dormitorul părinților.

Mâinile îi transpirară deodată, așa că și le șterse de genunchii pijamalei.

— Bine, se învoi el. Se aplecă înainte și-și lipi gura de a ei. Apoi se retrase, la fel de roșu la față ca Emily. Ei bine, declară el, ștergându-și buzele cu dosul mâinii, a fost cam scârbos.

Emily își duse ușor mâna la bărbie.

— Categoric, șopti ea.

*

Singurul McDonald's din Bainbridge, statul New Hampshire, se lăuda cu un batalion, veșnic altul, de angajați adolescenți, pe care îi munceau deasupra grătarelor unsuroase și a tigăilor cu ulei până când creșteau și absolveau studiile. Dar, timp de câțiva ani, un singur om lucrase acolo în mod consecvent. Deși trecut de douăzeci de ani, avea părul lung, negru, și un ochi cu albeață. Adulții spuneau politicos că „e ceva în neregulă cu el". Copiii îl numeau ciudatul și inventau povești cum că ar frige bebeluși în tigaia pentru prăjit cartofi sau că și-ar curăța unghiile cu un cuțit de vânătoare. În după-amiaza aceea, Chris și Emily luau prânzul acolo și era tura ciudatului la debarasat mesele.

Părinții lui Chris se întorseseră pe la prânz, mama lui năpustindu-se asupra lui ca un uliu să-l sărute pe frunte. După ce schimbă câteva bârfe cu mama lui Emily despre cine și ce purtase la petrecerea din seara precedentă, Gus se oferi să o ia cu ei pe Emily la McDonald's, la prânz, în semn de mulțumire pentru că îi supraveghease pe copii peste noapte. Se duseră cu tăvile să-și aleagă o masă, însă, de fiecare dată când Emily întorcea capul, îl vedea pe ciudat la masa de lângă ea, din spatele ei, din fața ei, frecând suprafața lucioasă a meselor și fixând-o cu ochiul normal.

Chris ședea lângă ea pe banchetă.

— Cred că e admiratorul tău secret, îi șopti el.

— Termină! se cutremură Emily. Mă sperii.

— Poate că o să-ți ceară numărul de telefon, continuă Chris. Poate că o să…

— Chris, îl opri Emily, lovindu-l în braț.

— Ce se-ntâmplă acolo?

— Nimic, răspunseră într-un glas.

Emily îl urmări pe ciudat făcându-și treaba, adunând pliculețele cu ketchup pe care oamenii le dăduseră pe jos și ștergând cu mopul sucul de Coca-Cola vărsat. Se uită la ea, ca și cum i-ar fi simțit privirea fetei ațintită asupra lui, iar ea își coborî numaidecât ochii la chifla cu semințe de la hamburgerul ei.

Deodată, Chris se aplecă din nou spre ea și îi șopti ceva. Îi simți răsuflarea caldă în ureche.

— Provocarea supremă, spuse el.

Provocarea supremă, în cazul în care era dusă la bun sfârșit, te ridica vertiginos în ochii celeilalte persoane. Nu că ar fi ținut socoteala, dar, dacă ar fi făcut-o, Emily ar fi trecut fără

îndoială pe primul loc. Se întrebă dacă acesta era modul lui Chris de a-și lua revanșa pentru sărutul din noaptea anterioară.

Ultima provocare supremă fusese lansată de Emily. Chris își arătase fundul pe geamul de la autobuzul școlii cât timp străbătuseră un întreg cartier rezidențial.

Ea încuviință din cap.

— Du-te să faci pipi, îi șopti Chris, în toaleta bărbaților.

Emily zâmbi. La urma urmelor, era o provocare pe cinste. Și nu era nici pe departe la fel de neplăcută precum scoaterea fundului pe geam. Dacă era cineva acolo, ea avea să spună că pur și simplu greșise și avea să iasă. Chris nu avea de unde să știe dacă se dusese într-adevăr la toaletă. Aruncă mai întâi o privire împrejur, căci n-ar fi vrut să treacă pe lângă ciudat, oricât de absurd ar fi părut. Ieșise deja din sala de mese; probabil că acum îi venise rândul la întors burgerii. Pe când se dădea jos de pe banchetă, James și Gus își ridicară privirea.

— Trebuie să merg până la toaletă, spuse ea.

Gus se șterse la gură cu șervețelul.

— Te duc eu, îi zise.

— Nu! strigă Em. Adică, mă descurc și singură.

— Melanie te lasă să te duci singură? o întrebă Gus neîncrezătoare.

Emily o privi drept în ochi și încuviință din cap. Gus se întoarse către James, care ridică din umeri.

— Suntem în Bainbridge, zise el. Ce se poate întâmpla?

Gus o urmări cu privirea pe Emily cum se strecoară prin labirintul de mese și scaune până la toaletele din capătul restaurantului. Apoi își îndreptă atenția către Kate, care mânjea masa cu ketchup.

Toaleta bărbaților era la stânga, cea a femeilor, la dreapta. Emily aruncă o privire în spate, către Chris, ca să fie sigură că se uită, după care intră.

În mai puțin de cinci minute, Emily reveni pe locul ei de lângă Chris.

— Bună treabă, îi spuse el și o atinse pe braț.

— N-a fost mare lucru, murmură ea.

— A, da? șopti el. Atunci de ce tremuri?

— Nu-i mare lucru, repetă ea, ridicând din umeri, însă fără să-l privească în ochi. Își mâncă fără grabă burgerul, al cărui gust nu-l mai simțea, și se convinse treptat că ceea ce-i spusese lui era purul adevăr.

ACUM: Noiembrie 1997

S. Barrett Delaney își petrecuse mare parte din viața ei de adult încercând să se împace cu faptul că era o avocată pe nume Sue. Trecuseră ani buni de când nu-și mai folosise numele de botez ca să se semneze, dar, dintr-un motiv pe care nu-l știa, îl auzea mai tot timpul: fie de la vreun glumeț de la resurse umane pus pe șotii, fie de la vreo companie de carduri de credit, care îi solicita numele complet din certificatul de naștere, fie de la vreo persoană care răsfoia prin albumul școlii. Erau luni întregi când trebuia să-și repete întruna că motivul pentru care alesese să fie procuror, și nu avocat al apărării, rezida în iubirea ei pentru dreptate, și nu în lipsa încrederii în sine.

Se uită ia ceas și, dându-și seama că era în întârziere, o luă la fugă de-a lungul coridorului înspre cantină. Anne-Marie Marrone ocupase deja masa din colț, având în față două pahare de unică folosință. Detectivul își ridică privirea, exact când ea se așeză pe scaunul de vizavi.

— Ți se răcește cafeaua.

În ceea ce o privește pe Anne-Marie, cel mai bun lucru era că o știa pe S. Barrett Delaney încă de pe vremea când încă era Sue, cu toate că nu o strigase așa niciodată. Fuseseră colege la școala Our Lady of Perpetual Sorrow din Concord. Anne-Marie se hotărâse să dea admiterea la poliție, Barrie, la drept.

— Așadar, începu Barrie, luând capacul de pe cafeaua ei și, în același timp, deschizând dosarul în care se aflau declarațiile poliției, raportul medico-legal al lui Emily Gold și observațiile lui Anne-Marie cu privire la Chris Harte. Asta-i tot?

— Tot ce avem până acum, răspunse Anne-Marie, sorbind din cafeaua ei. Cred că ai un caz.

— Întotdeauna avem, bombăni Barrie, examinând probele. Întrebarea e: Avem unul solid? Citi primele rânduri ale raportului medico-legal, după care se aplecă înainte, răsucind între degete cruciulița de aur de la gât. Spune-mi ce știi până acum, îi ceru ea.

— Polițiștii au fost chemați după ce s-a auzit o împușcătură. Au găsit o fată inconștientă, mai mult moartă. Băiatul era în stare de șoc și sângera masiv din cauza unei răni la cap.

— Unde era arma?

— În caruselul în care se aflau. S-a găsit și ceva alcool, o sticlă de Canadian Club. Un glonț fusese folosit, altul era încă în armă. Rezultatele balistice au arătat că glonțul folosit provenea de la aceeași armă, dar amprentele nu au fost încă

identificate. Își șterse buzele cu un șervețel. Când l-am interogat pe băiat…

— După ce, bineînțeles, i-ai citit drepturile… o întrerupse Barrie.

— Ei bine, de fapt… se strâmbă Anne-Marie, nu chiar cuvânt cu cuvânt. Dar a trebuit să intru acolo, Barrie. Doar ce ieșise de la reanimare, iar părinții lui nu mă voiau deloc prin preajmă.

— Continuă, o îndemnă Barrie. O ascultă pe Anne-Marie până când aceasta termină ce avea de spus, după care păstră tăcere preț de câteva momente. Luă restul paginilor din dosar și le cercetă, scoțând din când în când câte un murmur. Bine, făcu ea. Iată ce cred eu. Ridică privirea către prietena ei. Ca să putem face un cap de acuzare pentru crimă cu premeditare, trebuie să dovedim mai întâi că a existat actul de premeditare, voința și deliberarea. A fost o faptă deliberată? Da, altminteri băiatul nu ar fi luat arma de acasă – nu porți asupra ta un Colt vechi cu aceeași lejeritate cu care porți un set de chei. S-a gândit el s-o ucidă pe fată, chiar și preț de-o clipă? Evident, de vreme ce a luat arma de acasă cu ore în urmă. A fost un act voit? Presupunând că, încă de la bun început, intenția lui a fost s-o omoare pe fată, atunci da, a reușit să-și ducă planul la bun sfârșit.

Anne-Marie își țuguie buzele.

— În apărarea lui, băiatul mi-a spus că intenționaseră de fapt un dublu suicid, distrus înainte de a-i fi venit și lui rândul.

— E bine, asta ne spune că e suficient de deștept încât să nu se piardă cu firea. Bună explicație, doar că nu a prevăzut ce aveau să scoată la lumină dovezile.

— Ce spui de un cap de acuzare pentru agresiune sexuală?

Barrie răsfoi adnotările detectivului.

— Nu prea cred. În primul rând, fata era însărcinată, deci, făcuseră sex înainte. Iar dacă au întreținut raporturi sexuale o perioadă mai lungă de timp, nu ai cum să-l acuzi de viol. Totuși, putem să folosim încă probele care arată că fata a opus rezistență. Își ridică din nou privirea. Am nevoie să-l interoghezi din nou.

— Pun pariu că și-a luat un avocat.

— Vezi ce poți face, o îndemnă Barrie. Dacă el nu vorbește, încearcă să afli ceva de la familie sau de la vecini. Nu vreau să mă pripesc. Trebuie să aflăm dacă el știa de sarcina fetei. Avem nevoie de informații suplimentare cu privire la relația celor doi – au existat cazuri de abuz înainte? Și mai trebuie să aflăm și dacă Emily Gold avea sau nu tendințe suicidale.

Anne-Marie, care până atunci notase în carnețelul ei, ridică privirea.

— În timp ce eu o să muncesc pe brânci, tu ce-ai să faci?

Barrie zâmbi cu un aer de superioritate.

— Am să înaintez cazul marelui juriu.

*

În secunda în care Melanie deschise ușa, Gus își strecură prin crăpătură mâna în care ținea o conservă cu măsline negre fără sâmburi.

— N-am putut să ți le aduc cu creangă cu tot, spuse ea, pe când Melanie dădu să-i închidă ușa în nas. Hotărâtă, Gus își strecură umărul în deschizătura strâmtă, apoi restul corpului, așa încât se pomeni stând chiar în fața lui Melanie, în bucătăria acesteia. Te rog, îi spuse ea încetișor. Știu că suferi. La fel și eu. Și mă ucide faptul că nu putem suferi împreună.

Melanie stătea cu brațele încrucișate atât de strâns, încât lui Gus i se păru că avea să se despice în două.

— N-am ce vorbi cu tine, îi răspunse femeia pe un ton aspru.

— Mel, Dumnezeule, îmi pare rău! izbucni Gus, cu ochii scăldați în lacrimi strălucitoare. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, îmi pare rău că te simți atât de rău, îmi pare rău că nu știu ce să fac sau ce să spun ca să te fac să te simți mai bine.

— Cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci, îi zise Mel, ar fi să pleci.

— Mel, insistă Gus, dând să o îmbrățișeze.

— Nu mă atinge!

Pe Melanie o trecură fiorii, iar vocea îi tremura.

Gus se retrase, șocată.

— Eu… îmi pare rău. Am să mă întorc mâine.

— Nu vreau să te întorci mâine. Nu vreau să te mai întorci vreodată! Melanie trase adânc aer în piept. Fiul tău, începu ea, articulând fiecare cuvânt, mi-a ucis fiica.

Gus simți un junghi fierbinte între coaste, care i se răspândi în tot corpul.

— Chris v-a spus vouă și poliției că aveau de gând să se sinucidă. Acum, firește, nu am de unde să știu sigur unde se aflau… Dar dacă Chris spune asta, eu îl cred.

— Normal că-l crezi, i-o întoarse Melanie.

Ochii lui Gus se îngustară.

— Ascultă, începu ea, nu e ca și cum Chris a scăpat teafăr și nevătămat. A avut șaptezeci de copci și a stat trei zile într-o clinică de psihiatrie. A povestit poliției despre cele întâmplate când încă se afla în stare de șoc. Ce motiv ar fi avut să mintă?

Melanie izbucni în râs.

— Te auzi ce spui, Gus? Cum adică ce motiv ar fi avut să mintă?

— Pur și simplu, nu poți crede că fiica ta avea tendințe suicidale, fără ca tu să bagi măcar de seamă! ripostă Gus. Nu, câtă vreme aveați o relație atât de strânsă!

Melanie scutură din cap.

— Spre deosebire de tine, vrei să zici? Nu poți face față situației de a fi mama unui adolescent care poate recurge oricând la sinucidere. Dar poți accepta gândul de a fi mama unui criminal.

Lui Gus îi stăteau pe limbă atâtea replici pline de indignare, încât simțea durerea de a le reprima. Convinsă că aveau să o mistuie de vie dacă nu le rostea, îi întoarse spatele lui Melanie și ieși pe ușa bucătăriei. Fugi spre casă, respirând cu nesaț aerul rece și încercând din răsputeri să-și alunge din minte gândul că Melanie ar putea interpreta plecarea ei ca pe un gest de capitulare.

*

— Mă simt prost, spuse Chris.

Genunchii îi ajungeau până la bărbie așa cum ședea în scaunul minuscul cu rotile, însă era singurul mod în care cei din spital îi permiteau să părăsească instituția. Redus la acest statut stupid de invalid și cu o hârtie în mână, pe care era trecut numele psihiatrului la care trebuia să meargă de două ori pe săptămână.

— Sunt doar niște măsuri de precauție, îi spuse mama sa, ca și cum lui i-ar fi păsat, în timp ce intră în lift alături de infirmierul care-i împingea scaunul cu rotile. Și-n plus, ai să ieși de aici în cinci minute.

— Cinci minute înseamnă mult prea mult, bombăni Chris, iar mama lui îi puse mâna pe creștet.

— Cred că deja te simți mai bine, îi spuse ea.

Mama lui începu să pălăvrăgească pe tot felul de subiecte: ce aveau să mănânce la cină, cine sunase să se intereseze de el și dacă băiatul credea că avea să ningă de Ziua Recunoștinței. El scrâșni din dinți, doar ca s-o facă să-i dea pace. Ceea ce ar fi vrut să-i spună de fapt era: *Încetează să te comporți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru că s-a întâmplat, și nu poți face nimic ca lucrurile să fie ca înainte.*

În schimb, își ridică privirea când ea îi atinse fața și se sili să zâmbească.

Când infirmierul îi lăsă în hol, ea își strecură brațul în jurul mijlocului băiatului.

— Mulțumesc, i se adresă infirmierului, după care se îndreptă cu Chris înspre ușile glisante.

Aerul de afară era minunat. Îi pătrunse în plămâni, simțindu-l mai tare și mai proaspăt decât pe cel din spital.

— Mă duc să aduc mașina, îi spuse mama lui, lăsându-l pe Chris sprijinit de zidul de cărămidă al spitalului.

Dincolo de autostradă, se vedeau piscurile cenușii ale munților, iar el închise ochii pentru o clipă, încercând să și-i imprime în memorie.

Când își auzi numele, clipi. Detectivul Marrone stătea în fața lui, blocându-i splendida priveliște.

— Chris, repetă ea. Mă întrebam dacă ai fi dispus să mă însoțești până la secție.

*

Nu fusese arestat, dar, chiar și așa, părinții lui se împotriviseră ca el să facă acest lucru.

— Mă duc doar să-i mărturisesc adevărul, îi asigură Chris, însă mama lui fusese oricum pe punctul de a leșina, iar tatăl dăduse fuga să-i găsească un avocat care să-l aștepte la secție.

Detectivul Marrone subliniase faptul că, la șaptesprezece ani, Chris avea dreptul să decidă singur în privința reprezentării juridice, lucru pentru care trebuia să-i fie recunoscător. O urmă de-a lungul coridorului îngust al secției de poliție și intrară într-o sală mică de ședințe în care se afla o masă, iar pe ea un dispozitiv de înregistrare.

Îi citi drepturile, pe care el le recunoscu de la cursul despre guvern, și porni dispozitivul de înregistrare.

— Chris, începu ea, vreau să-mi spui cât mai detaliat posibil ce s-a întâmplat în noaptea de 17 noiembrie.

Chris își încrucișă mâinile pe masă și își drese glasul.

— Eu și Emily vorbiserăm la școală și rămăsese stabilit să o iau de acasă la șapte și jumătate.

— Ai mașina ta?

— Da. Era acolo când au venit polițiștii. Știți dumneavoastră, jeepul verde.

Detectivul Marrone încuviință din cap.

— Continuă.

— Luaserăm cu noi ceva de băut…

— Ceva?

— Alcool.

— Noi?

— Eu adusesem.

— De ce?

Chris se foi pe scaun. Poate că nu ar fi trebuit să răspundă la toate întrebările acelea. Pe când detectivul Marrone își dădu seama că forțează prea mult lucrurile, schimbă întrebarea.

— Știai că Emily voia să se sinucidă?

— Da, răspunse Chris. Pusese la cale un plan.

— Vorbește-mi despre planul ăsta, stărui detectivul Marrone. Era o situație de genul „Romeo și Julieta”?

— Nu, spuse Chris. Doar Emily voia.

— Voia să se sinucidă?

— Da, răspunse Chris.

— Și pe urmă?

— Pe urmă trebuia să mă sinucid și eu, continuă Chris.

— La ce oră ai luat-o cu mașina?

— La șapte și jumătate, răspunse Chris. Am mai spus deja.

— Corect. A mai spus Emily cuiva despre faptul că voia să se sinucidă?

Chris ridică din umeri.

— Nu cred.

— Nici tu?

— Nu.

Detectivul se așeză picior peste picior.

— De ce nu?

Chris își lăsă ochii în poală.

— Emily știa deja. Nu-mi păsa dacă mai află și altcineva.

— Și ea ce ți-a spus mai exact?

Băiatul începu să urmărească o dungă de pe masă cu unghia degetului mare.

— Îmi tot spunea că voia ca lucrurile să rămână exact așa cum erau și că și-ar fi dorit să poată face ceva ca ele să nu se schimbe niciodată. Devenea foarte neliniștită când vorbea despre viitor. Odată, mi-a spus că putea vedea viața pe care și-ar fi dorit s-o aibă – copii, un soț, o casă la periferie, știți dumneavoastră –, dar că nu-și dădea seama cum să ajungă din punctul A în punctul B.

— La fel te simțeai și tu?

— Câteodată, răspunse Chris încetișor. Mai ales când mă gândeam că o să moară. Își mușcă buza de jos. Ceva o frământa pe Emily, continuă el. Ceva despre care nici măcar nu putea să-mi vorbească. Uneori, când… când… Vocea i se frânse și-și întoarse privirea. Pot lua o pauză?

Imperturbabilă, polițista opri dispozitivul. Când Chris, cu ochii roșii, încuviință din cap, îl porni din nou.

— Ai încercat s-o convingi să renunțe?

— Da, răspunse Chris. De un milion de ori.

— În noaptea aia?

— Și înainte.

— Unde v-ați dus în acea noapte?

— La carusel. Cel de lângă vechiul bâlci, care acum e un parc pentru copii. Obișnuiam să lucrez acolo.

— Tu ai ales locul?

— Emily.

— La ce oră ați ajuns acolo?

— Pe la opt, răspunse Chris.

— După ce v-ați oprit să luați cina?

— N-am cinat împreună, precizează Chris. Fiecare a mâncat la el acasă.

— Și ce ați făcut apoi?

Chris expiră încet.

— Am ieșit din mașină și i-am deschis portiera lui Emily. Am luat cu noi sticla de Canadian Club până la carusel și ne-am așezat pe una dintre bănci.

— Ai întreținut relații sexuale cu Emily în acea seară?

Ochii lui Chris se îngustară.

— Nu cred că asta vă privește.

— Tot ce ține de asta, îi replică detectivul Marrone, mă privește. Ai întreținut sau nu?

Chris încuviință din cap, iar detectivul îi făcu semn către dispozitivul de înregistrare.

— Da, spuse el încetișor.

— A fost un act consimțit?

— Da, răspunse Chris iritat, încleștându-și maxilarul.

— Ești sigur?

Chris își deschise palmele pe masă.

— Am fost acolo, răspunse el.

— I-ai arătat arma înainte sau după ce ați făcut sex?

— Nu-mi amintesc. După, cred.

— Dar ea știa că o s-o aduci?

— A fost ideea ei, zise Chris.

Detectivul încuviință din cap.

— Ai avut vreun motiv anume s-o duci pe Emily la carusel să se sinucidă?

Chris se încruntă.

— Emily a vrut să meargă acolo, spuse el.

— A fost alegerea ei?

— Da, răspunse Chris. Am discutat o grămadă până să ne hotărâm.

— De ce la carusel?

— Lui Emily i-a plăcut dintotdeauna acolo, spuse Chris. Și presupun că și mie.

— Deci, începu Anne-Marie, să recapitulăm: v-ați dus la carusel, ați băut ceva, ați admirat împreună apusul, ați făcut sex…

Chris ezită un moment, după care se întinse după dispozitivul de înregistrat și îl închise.

— Soarele apusese deja. Era ora opt, spuse el pe o voce joasă. V-am spus deja asta. O privi pe polițistă drept în ochi. Nu credeți ceea ce vă spun?

Anne-Marie apăsă butonul dispozitivului și scoase caseta cu înregistrarea, fără să întrerupă contactul vizual cu Chris.

— Ar trebui? îl întrebă ea.

*

Marți după-amiază, în ciuda protestelor tuturor, Melanie se întoarse la serviciu. Era ziua când se ținea ora lecturii de povești, așa că biblioteca era ticsită de tinere mămici cu copiii lor înfofoliți care mai de care, amuțind toate dintr-odată atunci când Melanie intră și făcându-i loc să treacă înspre sala personalului din spate. Pe când își atârna haina în cui, se întrebă dacă vestea despre moartea lui Emily se răspândise atât de repede sau dacă instinctul lor le spunea ceva – trădată poate de vreun miros emanat de pielea lui Melanie ori de vreun câmp energetic care le anunța pe celelalte mămici: *Iată un părinte care n-a știut să-și protejeze copilul.*

— Melanie! auzi din spate o voce strigând-o pe nume. Se întoarse și o văzu pe Rose, adjuncta ei. Nimeni nu se aștepta să vii.

— Vin aici de șaptesprezece ani, răspunse Melanie încetișor. E locul în care mă simt cel mai în largul meu.

— Da, te cred. Rose nu părea să-și găsească cuvintele potrivite. Cum rezișți, scumpo?

Melanie se dădu înapoi.

— Sunt aici, nu-i așa?

Se duse la biroul recepției și se așeză pe scaunul bibliotecarului cu un tremur ușor – dacă și acesta îi devenise brusc străin? Dar nu, era la fel ca întotdeauna, curbat după forma posteriorului ei, bucata aceea de metal deranjând-o chiar sub coapsa dreaptă. Își puse mâinile pe tejgheaua recepției și aștepă.

Nu avea nevoie decât de un cititor care să vină cu o întrebare, și ar fi fost vindecată. S-ar fi simțit din nou utilă.

Zâmbi binevoitoare unui cuplu de studenți, care o salutară din cap și se îndreptară către sala cu periodice. Își scoase pantofii, își frecă piciorul îmbrăcat cu ciorap de suportul rece, din crom, al scaunului, după care se încălță la loc. Tastă cuvinte ciudate, care îi apăreau pe monitorul calculatorului, doar ca să-și facă de lucru: *Procesele vrăjitoarelor din Salem. Malahit. Regina Elisabeta.*

— Mă scuzați.

Melanie ridică brusc capul și văzu stând de partea cealaltă a biroului recepției o femeie de o vârstă apropiată cu ea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Sper din suflet! izbucni ea. Încerc să găsesc cât mai multe informații despre Atalanta. Ezită un moment. Alergătoarea din Grecia, nu orașul din Georgia, ținu ea să lămurească.

Melanie zâmbi.

— Știu. Degetele ei începură să zboare pe tastatură, întreg trupul fiindu-i cuprins de o euforie asemănătoare cu efectul dat de nicotină. Ar trebui să găsiți despre Atalanta la secțiunea Mitologie greacă. Numărul de ordine este…

Dar Melanie îl știa dinainte: 292. Nu apucă să i-l spună femeii, că aceasta își și dădu ochii peste cap, ușurată.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! zise ea. Fiica mea are de făcut un eseu cu subiectul studii sociale, dar n-am găsit nicio informație la Biblioteca Orford. Am găsit trei cărți despre Atlas; despre Atalanta, nimic…

Fiica mea. Melanie se uită la lista de cărți dată de calculator, cărți care se găseau chiar după colț. Deschise gura ca să-i ofere indicațiile, însă vocea care se auzi nu semăna câtuși de puțin cu a ei:

— Verificați la nonficțiune, spuse Melanie. Numărul de ordine: 641,5.

Era cel al secțiunii de cărți de bucate.

Femeia îi mulțumi din toată inima și porni să caute cartea în secțiunea greșită.

Melanie simți înăuntrul ei ceva luptându-se să se desprindă, un blocaj al unui vas de sânge instalat vineri seară care, odată eliberat, ar fi putut să-i otrăvească lent întregul organism. Își petrecu brațele în jurul trupului, încercând să înăbușe acest spirit malefic. Un bărbat se apropie de ea, cerându-i o recomandare pentru un roman recent. Acesta îi spuse că preferații lui erau Clancy, Cussler, Crichton, dar că ar fi vrut să încerce ceva nou.

— Atunci, cel mai potrivit ar fi ultimul roman al lui Robert James Waller, îi spuse Melanie.

Pe studenți îi trimitea la secțiunea de copii, pe istorici, la cea cu cărți motivaționale, pe cei care doreau să împrumute casete video, la secțiunea cu ghiduri de călătorie Fodor. Când un tânăr o întrebă unde e toaleta, îi dădu indicații către debaraua în care depozitau cărțile ieșite din circulație. Și în tot acest timp, Melanie era zâmbitoare, găsind că era mult mai satisfăcător să împartă în stânga și în dreapta frustrare și nefericire în locul informațiilor precise.

*

Jordan McAfee, avocatul apărării recomandat de Gary Moorhouse, ședea la masa din bucătăria familiei Harte, având-i în dreapta pe Chris, care era îmbufnat, iar în spate pe Gus. Venise direct de la sala de sport, așa că purta pantaloni scurți și un tricou șifonat. Era roșu în obraji, iar pe la tâmplă i se scurgea o picătură de sudoare.

James credea cu tărie în primele impresii. Era opt seara, *dar totuși…* Fără costum, părul țepos și transpirat, broboanele de

sudoare – poate că lui Jordan McAfee îi era pur și simplu cald, însă lui James i se păru agitat. Îi era cu neputință să și-l închipuie salvatorul în armură al cuiva, cu atât mai puțin al propriului fiu.

— Acum, începu Jordan McAfee, Chris deja mi-a povestit ce i-a spus detectivului Marrone. Pentru că s-a dus din proprie inițiativă și pentru că detectivul i-a citit drepturile, tot ceea ce a spus va putea fi folosit împotriva lui. Totuși, dacă se va ajunge la asta, mă voi lupta din răsputeri să obțin respingerea ca probe a conversațiilor din spital. Își îndreptă privirea către James. Sunt sigur că aveți întrebări. Ce-ați zice să începem cu ele?

Câte cazuri ai câștigat? îi venea lui James să-l întrebe. *De unde știu eu că o să-mi poți apăra fiul?* În schimb, alungă toate aceste îndoieli. Moorhouse îl recomandase pe Jordan McAfee ca pe un fel de avocat strălucit, absolvent cu bursă la Harvard, vânat apoi de toate casele mari de avocatură de la est de Mississippi, în final alegând biroul procurorului general din New Hampshire. Zece ani mai târziu, trecuse de partea apărării. Era cunoscut pentru șarmul lui, pentru mintea lui ageră și, deopotrivă, pentru temperamentul lui coleric. James se întrebă dacă McAfee avea și el copii.

— Care sunt șansele să ajungem la un proces?

McAfee se scărpină în bărbie.

— Chris n-a fost inclus pe lista suspecților, în schimb a fost interogat de două ori. Poliția tratează orice caz de acest gen ca pe unul de omucidere. În ciuda alibiului lui Chris, dacă procurorul general consideră că are destule dovezi, poate cere numaidecât să fie pus sub acuzare. Se uită fix în ochii lui James. Aș spune că șansele sunt destul de mari.

Lui Gus i se tăie respirația.

— Și ce-o să se întâmple în cazul ăsta? Are șaptesprezece ani.

— Mamă…

— După legile statului New Hampshire, va fi judecat în calitate de adult.

— Ceea ce înseamnă? întrebă James.

— Dacă va fi arestat, în termen de douăzeci și patru de ore va fi trimis în judecată și, dacă e nevoie, va trebui să depunem pledoaria și să înaintăm cererea de eliberare pe cauțiune. După care se va stabili data procesului.

— Adică va fi ținut în arest peste noapte?

— Cel mai probabil, răspunse McAfee.

— Dar nu e corect! izbucni Gus. Doar pentru că procurorul general spune că a fost vorba de crimă, noi trebuie să jucăm după regulile lui? Nu a fost vorba de crimă, ci de un act de sinucidere. Nu te duci la închisoare pentru asta.

— Cărțile sunt pline cu astfel de cazuri, doamnă Harte, în care procurorul se aruncă cu capul înainte, ca să descopere mai târziu că a fost doar fum fără foc, începu Jordan. Chris și Emily sunt singurii în măsură să ne spună ce s-a întâmplat cu adevărat. Concluzia? Emily nu ne mai poate da versiunea ei, așa că statul New Hampshire nu are niciun motiv să-l considere pe fiul dumneavoastră de bună credință. Tot ceea ce văd ei acum sunt o adolescentă moartă și un glonț folosit. Ei nu cunosc povestea acestor copii, relația pe care au avut-o, modul lor de gândire. Sincer, cazul se va câștiga de la sine. Vă pot spune încă de pe acum că procurorul general va face rost de raportul medico-legal și că se va lega de el cât de mult va putea. De asemenea, vă pot spune de pe acum că se va lega și de faptul că amprentele lui Chris erau pe arma cu care s-a tras. Cât despre celelalte aspecte pe care le-ar mai putea invoca… ei bine, va trebui să discut pe îndelete cu Chris.

Gus își trase un scaun.

— Singuri, adăugă McAfee și zâmbi încordat. Poate că dumneavoastră sunteți cei care-mi plătiți onorariul, dar el este clientul meu.

*

— Felicitări, domnule doctor Harte! îi spuse recepționera miercuri dimineață.

Preț de un moment, James se holbă la ea. Pentru ce Dumnezeu îl felicita? Când ieșise din casă de dimineață, îl lăsase pe Chris în același loc în care șezuse cu o seară înainte, adică pe canapea, uitându-se în gol la un program TV de învățat limba spaniolă. Gus era în bucătărie, pregătindu-i lui Chris un mic dejun pe care, James era sigur de asta, nu avea să-l mănânce. Momentan, nu se întâmplau prea multe în viața lui pentru care să merite felicitări.

Un coleg îl bătu pe spate pe când se îndrepta spre cabinetul lui.

— Mereu am știut că va fi unul dintre noi, spuse el, zâmbind larg, după care se îndepărtă.

James intră în micul cabinet de consultații și închise ușa în urma lui înainte de a mai apuca cineva să-i spună ceva bizar. Pe birou, zăcea încă de vineri corespondența pe care nu avusese timp să o verifice. Dar, în vârful teancului, stătea deschis un plic de la *New England Journal of Medicine.* Era raportul anual al celor mai buni medici, clasați pe domeniile de specializare, care se întindea pe mai multe pagini. Iar la secțiunea de chirurgie oftalmologică, încercuit cu roșu, era trecut numele lui James.

— Doamne sfinte! făcu el. Inima începu să-i salte de o bucurie care răzbătu în exterior. Ridică receptorul și formă

numărul de acasă, dorind să împărtășească vestea cu Gus, însă nu răspunse nimeni. Își ridică privirea către diplomele de la Harvard, gândindu-se ce bine avea să arate înrămată nouă distincție.

Simțindu-se într-o dispoziție mult mai bună, James își agăță în cui haina și începu să colinde coridoarele, în căutarea primului său pacient. Chiar dacă vreunul dintre angajați știa despre șederea din weekend a lui Chris, nu pomeni niciunul nimic. Ori poate că distincția acordată din partea NEJM oferise un subiect de bârfa mult mai savuros. Se opri în dreptul unuia dintre cabinetele de consultații, scoase dosarul și se uită prin fișa medicală a doamnei Edna Neely.

— Doamnă Neely, spuse el, deschizând larg ușa, cum vă mai simțiți astăzi?

— Nu prea bine, altminteri aș fi anulat consultația, răspunse doamna în vârstă.

— Haideți să vedem dacă putem face ceva în această privință, spuse el. Vă amintiți ce v-am spus săptămâna trecută despre degenerarea maculară?

— Domnule doctor, sunt aici pentru că am probleme cu ochii, nu pentru că aș fi senilă, făcu ea.

— Firește, încercă s-o dreagă James. Atunci, haideți să scăpăm de angiograma aceea. O conduse pe doamna Neely la un aparat de mari dimensiuni și o așeză în fața lui. Luă apoi o doză de fluoresceină și o injectă cu un ac hipodermic în brațul doamnei Neely. Posibil să simțiți o ușoară senzație de arsură în braț. Scopul este să se coloreze, îi explică el. Substanța va trece din venă la inimă, apoi se va răspândi în tot corpul, ajungând în cele din urmă la ochi. Colorantul rămâne în vasele de sânge normale, dar se va estompa în cele anormale, adică cele hemoragice, care cauzează degenerarea maculară. Așa vom afla exact care sunt acelea și le vom trata.

James știa că substanței îi trebuie douăsprezece secunde să ajungă din braț la inimă și apoi la ochi. Lumina, poziționată în spatele ochiului, ilumina colorantul fluorescent. Întocmai ca afluenții unui râu, vasele normale de sânge din retina doamnei Neely se conturară, temporar, în linii fine. Vasele anormale erau dispuse ca niște raze de soare, artificii minuscule care-și pierdeau culoarea, devenind niște porțiuni infime de alb.

După zece minute, timp în care colorantul dispăruse complet, James stinse aparatul.

— În regulă, doamnă Neely, spuse el, aplecându-se până la nivelul ei. Acum știm unde anume să aplicăm tratamentul cu laser.

— Ce-o să se întâmple?

— Ei bine, sperăm că vă va reface retina afectată. Degenerarea maculară cauzată de vârstă este o afecțiune gravă, dar sunt șanse să putem recupera parțial vederea, cu toate că nu va mai fi la fel de bună ca înainte de declanșarea tulburării.

— O să orbesc?

— Nu, o asigură el. Nu se va întâmpla asta. Posibil să vă pierdeți parțial vederea centrală – cea pe care o folosiți la citit sau la condus –, dar veți putea să umblați, să faceți duș, să gătiți.

După o clipă, doamna Neely îi oferi un zâmbet încântător.

— Am auzit ce se vorbea cât eram în sala de așteptare, domnule doctor Harte. Spuneau că sunteți unul dintre cei mai buni. Se întinse de-a lungul spațiului mic care îi despărțea și îl bătu prietenește pe mână. Veți avea grijă de mine.

James privea țintă în ochiul ei dilatat, deformat. Încuviință din cap, secătuit brusc de entuziasmul care îl încercase până atunci. Distincția aceea nu era o onoare, ci o greșeală. Pentru că James cunoștea încă din acel moment sentimentul pe care avea să îl trăiască doamna Neely într-o noapte, când avea să își dea seama că ușa nu mai are aceeași formă pe care o avea cu doar câteva minute în urmă, că scrisul din ziar nu mai e la fel de citeț, că lumea însăși nu mai e așa cum o știa ea. Consiliul celor de la *New England Journal of Medicine* avea să îi retragă distincția când aveau să afle despre fiul cu tendințe suicidale, judecat pentru crimă. N-ai cum să acorzi o asemenea onoare unui specialist oftalmolog care nu prevăzuse așa ceva.

*

— Ai promis! spuse Chris cu îndârjire. Mi-ai spus că în ziua când voi fi externat. A trecut deja o zi de atunci.

Gus oftă.

— Știu ce am spus, scumpule. Dar tot nu sunt convinsă că e o idee așa de bună.

Chris sări în sus de pe scaunul de la bucătărie.

— M-ai oprit deja o dată să merg s-o văd, zise el. Ții vreun sedativ în frigider, mamă? Pentru că numai așa ai să reușești și a doua oară. Se apropie într-atât, încât cuvintele lui o scuipară drept în obraz. Sunt mai mare decât tine, rosti el cu o voce joasă, și pot trece de tine dacă vreau. Am să merg pe jos tot drumul, dacă sunt nevoit.

Gus închise ochii.

— Nu e nevoie, spuse ea. E-n regulă.

— În regulă?

— Te duc eu.

Merseră cu mașina în liniște până la cimitir. Era aproape de liceu, la distanță de mers pe jos. Gus își aminti cum îi spusese Chris că unora dintre copii le plăcea, când aveau ferestre între

cursuri, să meargă acolo să-și facă temele ori să citească. La început, Gus întoarse privirea, prefăcându-se că citește ambalajul de la guma de mestecat prins în buzunarul scaunului din dreapta. Dar apoi nu se mai putu abține. Îl urmări cu privirea pe Chris cum se apleacă deasupra movilei dreptunghiulare de pământ, încă acoperită cu flori proaspete, îl văzu cum își plimbă degetul pe buzele petalelor reci de trandafiri, pe gâtul vinețiu al unei orhidee.

Se ridică în picioare mult mai repede decât ar fi crezut ea și se întoarse la mașină. Îi bătu în geam și îi făcu semn să-l lase în jos.

— Cum se face că nu e nicio piatră de mormânt? întrebă el.

Gus se uită la pământul proaspăt săpat.

— E prea devreme, răspunse ea. Dar, oricum, cred că obiceiurile sunt diferite în credința evreiască. Nu o așază decât peste șase luni, sau cam așa ceva.

Chris încuviință din cap și își adânci mâinile în buzunarele hainei.

— Unde este capătul? întrebă el.

Gus îl privi ca trăsnită.

— Cum adică?

— Capul, o lămuri el. În ce parte e capul lui Emily?

Șocată, Gus aruncă o privire nedumerită în jurul cimitirului. Locurile de veci nu erau așezate drept, ci săpate care-ncotro. Totuși, majoritatea pietrelor funerare erau îndreptate într-o anumită direcție.

— Presupun că în partea din spate, răspunse ea. Dar nu sunt sigură.

Chris se duse din nou la mormânt și îngenunche. *Firește*, se gândi Gus, *vrea să-i vorbească.* Dar, spre marea ei uimire, Chris se duse la movilița de pământ și se așeză peste ea, strângând în mâini buchetele de flori zdrobite sub greutatea lui, întinzându-se cât era de lung pe mormânt și presându-și fața de pământ. Apoi se ridică, cu ochii uscați, și se întoarse la mașină. Gus băgă în viteză și continuă să ruleze de-a lungul aleii cimitirului, abținându-se cu greu să nu se uite la fiul ei, a cărui gură era mânjită de sărutul pământului, la fel de mistuitor ca oricare alt sărut.

ATUNCI: Decembrie 1993

Chris se îndrepta spre Sugarloaf în mașina părinților lui Emily, fiindcă voiau să-și cupleze Game Boy[12]-urile și să facă un maraton de Tetris. Se duceau cu toții la schi de Crăciun, urmând să stea într-un apartament închiriat împreună cu Emily și cu ai ei. De la casetofon răsuna Aerosmith, boxele din față fiind date la volum mic.

— Doamne! făcu Chris, râzând și continuând să butoneze micuța consolă. Ești așa o trișoare!

Cuibărită pe locul ei de pe banchetă, Emily pufni:

— Ești așa un mincinos.

— Ba nu, răspunse Chris.

— Ba da.

— A, bine atunci.

— Cum zici tu.

De la volan, Michael îi aruncă o privire soției sale.

— Ăsta e motivul pentru care nu vom mai avea niciodată alt copil, făcu el.

Melanie zâmbi și se uită prin parbriz la stopurile de pe spate ale mașinii familiei Harte.

— Crezi că ascultă Dvorak și mănâncă brânză Brie?

— Nu, răspunse Chris, ridicându-și privirea. Dacă îi fac pe plac lui Kate înseamnă că probabil cântă cu toții „O sută de sticle de bere pe perete”. Se întoarse din nou la micul ecran. Hei, făcu el, nu e corect!

— N-ar fi trebuit să le răspunzi părinților mei, spuse Emily mieros. Am câștigat.

Chris se înroși.

— Ce rost mai are să ne jucăm, dacă faci așa?

— A fost un joc cinstit!

— Cinstit pe naiba! țipă Chris.

— Hei! îi admonestară Melanie și Michael într-un glas.

— Îmi pare rău, spuse Chris îmbufnat.

Emily își încrucișă brațele, cu un zâmbet abia vizibil pe chip. Chris se întoarse cu fața la geam, încruntat. Și ce dacă Emily îl bătea la Tetris? Oricum, era un joc stupid, pentru tocilari. Avea să-i arate ei weekendul ăsta. Numai să vadă ea când avea să-i dea roată cu schiurile.

Asta îl făcu să se simtă mai bine. Îmbunat, scoase din nou Game Boy-ul.

— Mai facem un joc?

Emily își ridică bărbia și se răsuci, în așa fel încât să nu dea ochii cu el.

— Doamne, ce mai e acum? făcu Chris.

— Îmi datorezi niște scuze, răspunse Emily.

— Pentru ce?

Se întoarse spre el cu o privire fulgerătoare, întunecată.

— Ai spus că am trișat. Eu nu trișez.

— Bine, nu trișezi. Acum hai să ne jucăm.

— Nu prea cred, pufni Emily. Trebuie s-o spui ca și cum o simți cu adevărat.

Ochii lui Chris se îngustară și azvârli cât colo consola, ca și cum ar fi aruncat mănușa duelului. La naiba cu jocul de Tetris, la naiba cu scuzele, la naiba cu Emily. Nici nu știa de ce se lăsase convins de ea să meargă în mașina ei. Putea fi tare amuzantă, firește. Dar erau dăți când pur și simplu îi venea s-o omoare.

*

Mama lui Chris era atât de nervoasă, că tatăl lui hotărâse să plece la vânătoare cu un bărbat pe care îl cunoscuse la telescaun, dintre toate locurile posibile, încât nu-i vorbi până în dimineața zilei de ajun, când el se pregătea de plecare.

— Dar și-a adus și beagle-ul, încercă tatăl lui să-i explice.

Care erau șansele să dai peste un tip care avea cu el și niște puști de rezervă, și un câine de vânătoare, doar ca să facă o incursiune prin pădurile din ținutul Maine? Și era oare vina lui că, atunci când Chris îl auzise vorbind despre asta, întrebase dacă îl poate însoți?

— Ce căutăm? întrebă Chris, sărind în sus și-n jos pe scaunul din dreapta al mașinii.

Elani?

— Nu e încă sezonul elanilor, îi răspunse tatăl lui. Probabil fazani.

Dar, când se întâlniră cu Hank Myers la capătul unui drum nemarcat din mijlocul pustietății, acesta le spuse că e o zi numai bună pentru iepuri.

Hank fu bucuros să-l cunoască pe Chris și-i dădu o pușcă de calibru 12. Cei trei intrară în desișul pădurii, cu câinele lui Hank, Lucy, adulmecând mormanele de frunze. Se mișcau precum vânătorii, ușor, dar sprinten, liniștea coordonându-le mișcările de parcă ar fi fost niște marionete.

Chris stătea cu privirea ațintită asupra urmelor din zăpadă, încercând să o găsească pe cea de iepure, în forma ei de Y, ultimul indiciu fiind lăsat de coada pe care o târăște după el. Pretutindeni era numai alb, un alb orbitor. După o oră, picioarele îi înghețaseră; îi curgea nasul și nu-și mai simțea lobii urechilor care îi ieșeau de sub căciulă. Nici măcar schiatul împreună cu Em nu era atât de plictisitor.

Și, oricum, cine mânca friptură de iepure în Ajunul Crăciunului?

Deodată, Lucy făcu un salt. Dedesubtul unei grămezi de ramuri, Chris zări un iepure alb cu un petic negru în jurul unui ochi, care, prins pe nepregătite, se avântă într-o goană mortală.

Chris își ridică numaidecât pușca la ochi și luă în vizor iepurele, care fugea atât de repede, încât nu-și închipuia cum cineva putea vreodată să prindă asemenea lucru. Lucy nu-i pierduse urma, însă rămăsese cu mult în spate. Chris simți deodată cum o mână îi coboară țeava puștii. Hank Myers îi adresă un zâmbet.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse el. Faza e că iepurii aleargă în cercuri. Lucy n-o să-l prindă, dar e-n regulă. O să-l fugărească până în locul de unde a pornit.

Cert e că, pe când aștepta, lui Chris i se păru că lătratul lui Lucy devenea tot mai slab și mai distant… după care se apropie din nou de ei. De nicăieri, iepurele alb ca zăpada țâșni înapoi în raza lui vizuală, încercând să se târască în grămada de ramuri din care ieșise.

Chris își ridică pușca, ochind iepurele, și apăsă pe trăgaci.

Reculul îl împinse în spate. Simți mâna tatălui său apucându-l ferm de umăr.

— L-ai nimerit! se bucură Hank Myers, în timp ce Lucy sări peste o buturugă ca să adulmece prada, cu coada fluturându-i ca un stindard.

Hank se îndreptă cu pași grei înspre pradă, zâmbind satisfăcut.

— Ce mai împușcătură! făcu el. L-ai nimerit în plin. Ridică jivina de urechi, întinzându-i-o lui Chris. N-a mai rămas mare lucru din el, dar nu asta contează.

Chris mai omorâse căprioare. I-ar fi plăcut să vâneze elani, cerbi sau urși. Însă aruncă o singură privire și simți cum i se face rău. Nu știa dacă de vină era contrastul dintre zăpada albă și sângele roșu, însuși trupul mic, sfârtecat al iepurelui sau faptul că era prima oară când vâna ceva mai mic și mai lipsit de apărare decât el, dar se întoarse într-o parte și vomită.

Îl auzi pe tatăl său înjurând pe înfundate. Chris își șterse gura cu mâneca gecii, ridicându-și capul.

— Îmi pare rău, spuse el, simțind în gură gustul propriei repulsii.

Hank Myers scuipă în zăpadă și se uită la James.

— Parcă spuneai că vânează regulat cu tine.

James încuviință din cap, cu buzele strânse într-o linie subțire.

— Așa e.

Chris nu-și privi tatăl. Știa că avea să-i vadă pe chip acel amestec de furie și rușine, așa cum se întâmpla de fiecare dată când lucrurile luau o întorsătură diferită de așteptările lui James.

— Îl curăț eu, spuse el, întinzând mâinile după iepure, în încercarea de a-și spăla rușinea.

Hank dădu să-i întindă animalul, când brusc își dădu seama că Chris era îmbrăcat cu geaca lui de schi.

— Ce-ai zice să facem schimb de geci? spuse el, dârdâind de frig pe când își dădea jos geaca de vânătoare.

Chris îmbrăcă iute geaca bărbatului, luă iepurele și-l strecură în săculețul de plastic de la spatele ei. Încă putea să simtă căldura pe care o emana trupul iepurelui.

Mergea tăcut alături de tatăl lui, temându-se, pe de-o parte, să spună ceva, iar pe de alta, să nu spună nimic, și gândindu-se la iepurele care alergase în cercuri, crezând că avea să se salveze.

*

Gus își strecură mâna pe sub elasticul de la boxerii soțului ei.

— Nicio făptură nu se mișca, șopti ea, nici măcar un șoarece. Se răsuci, ajungând deasupra lui, cu mâna între picioarele lui James. Se pare că până la urmă tot am dat peste o făptură. James zâmbi strengărește, eliberându-se din sărutarea ei. Nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui, însă Gus renunțase să mai fie supărată de îndată ce el și Chris se întorseseră acasă de la vânătoare. Ceea ce era un lucru bun, având în vedere prin ce experiență abisală trecuse. Simți degetele lui Gus strângându-i testiculele. Acum nu e momentul potrivit să râzi de mine, murmură ea.

— Nu râdeam, doar mă gândeam.

Gus ridică o sprânceană.

— La ce?

James râse.

— Vine Moșul în seara asta, făcu el.

Gus chicoti și se ridică în capul oaselor, începând să-și descheie nasturii de la cămașa de noapte într-un ritm lent, ademenitor. Ce-ai zice să-ți deschizi unul dintre cadouri chiar acum? zise ea.

— Depinde, răspunse James. E mare?

— Spune da, necioplitule, și o să fie singurul pe care ai să-l primești, îl avertiză Gus, aruncându-și cămașa de noapte pe podea.

James o trase deasupra lui, plimbându-și mâinile în josul spatelui și al fundului ei.

— Ce zici de „E exact pe mărimea mea”? murmură el.

— Bun, spuse Gus cu respirația întretăiată, pe când degetele lui se mișcau ritmic între picioarele ei. Pentru că n-aș ști unde să-l returnez.

James îi simți picioarele încordându-i-se în jurul șoldului, trupul ei fiind pregătit pentru el. Se rostogoliră pe pat, astfel încât James ajunse deasupra ei, și-și împletiră mâinile. Își dădu drumul înăuntrul ei, gura lui apăsând tare pe clavicula ei, temându-se de ceea ce ar putea să spună ori să strige pierdută pe culmile plăcerii.

După ce terminară, Gus pieri sub el, gâfâind și asudând. James o strânse mai aproape, sprijinindu-și capul de capul ei.

— Cred că am fost foarte cuminte anul ăsta, zise el.

Simți cum Gus îl sărută ușor pe piept.

— Ai fost, murmură ea.

*

— N-o să-ți vină să crezi, începu Michael, dar am auzit zgomot de copite pe acoperiș.

Melanie se opri în timp ce-și punea ochelarii pe noptieră.

— Cred că glumești.

— Nu glumesc, stărui Michael. S-a întâmplat cât erai tu la duș.

— Copite?

— De reni.

Ea izbucni în râs.

— Și presupun că Moșul se ascunde în dulap.

Michael o mustră.

— Vorbesc serios. Așteaptă, fii atentă la asta! Cu ce ți se pare că seamănă zgomotul ăsta?

Melanie își aplecă într-o parte capul, ascultând un zgomot ce aducea cu un obiect hârșâit și târât pe o suprafață solidă. Își mută privirea către tavan, după care se încruntă și se întoarse cu fața la tăblia patului care era lipită de perete. Își lipi urechea de el.

— Îi auzi pe Gus și pe James, declară ea.

— Gus și…

Melanie încuviință din cap și zgâlțâi tăblia patului, astfel încât Michael să priceapă.

— Reni, pe naiba!

Michael zâmbi cu subînțeles.

— Gus și James?

Melanie dădu la o parte păturile și se băgă în pat.

— Cine altcineva să fie acolo?

— Știu, dar, totuși, James?

Melanie stinse lampa de pe noptiera ei. Își încrucișă brațele, ciulind urechile și așteptând să audă următorul trosnet și geamăt de dincolo de perete.

— Care-i problema cu James?

— A, nu știu. Dar nu ți-e mai ușor să ți-o închipui pe Gus făcând așa ceva decât pe James?

Melanie se încruntă.

— De obicei, nu mă gândesc la niciunul dintre ei că o fac. Ridică din sprâncene. Tu te gândești?

Michael roși.

— Păi, da, firește. Mi-a trecut prin minte o dată sau de două ori.

— Ce gânduri mărețe!

— Ei, haide! râse Michael. Pun pariu că și ei s-au gândit la noi. Dintr-o singură mișcare agilă, se rostogoli peste ea. Am putea să le oferim și noi ceva de ascultat.

Melanie păru îngrozită.

— În niciun caz!

Se așezară fiecare pe perna lui. Prin peretele subțire răzbătea un geamăt slab de plăcere. Michael râse și se întoarse pe partea lui. Multă vreme după ce el adormi, Melanie continuă să-i asculte în timp ce făceau dragoste, încercând să se imagineze pe ea însăși scoțând acele gemete.

*

Când nu putea să doarmă, Chris rememora ajunurile de Crăciun din anii trecuți, gândindu-se la mașinuța de curse de sub brad, la setul de trenulețe, la bicicleta cea nouă. Era un sentiment plăcut, insomnie alimentată de emoție. Nu avea nimic de-a face cu ceea ce simțea în acel moment.

De fiecare dată când închidea ochii, vedea iepurele mort.

Chris se gândea la ceea ce spunea tatăl lui când avea o zi foarte proastă la spital: Tot ce-i trebuia era o băutură bună, tare.

Așteptă până când părinții lui sfârșiră jocul de-a Moș Crăciun – ceea ce era cam stupid, având în vedere că nici Kate nu mai credea în el după care se furișă pe scări în jos până la bucătărie. Știa că e o sticlă de Sambuca pe undeva prin frigider. Tatăl lui și al lui Emily băuseră câteva pahărele la niște trabucuri bune, cu o noapte în urmă. Încă mai era trei sferturi plină.

Chris găsi un pahar de suc în dulap și îl umplu până sus. Inhală mirosul alcoolului – îi aducea aminte de lemnul-dulce – și luă o gură. O văpaie îi arse gâtlejul până jos, în stomac. *Iepure,* se gândi el cu un zâmbet fals întipărit pe chip, *care iepure*?

Pe când ajunse la jumătatea paharului, nu-și mai simțea vârfurile degetelor de la mâini ori de la picioare. Bucătăria se învârtea într-un mod plăcut. Acum, sticla era goală mai mult de jumătate, iar Chris o înclină într-o parte, urmărind alcoolul

cum tremură și curge. *Poate vor crede că Moșul l-a băut*, își spuse în sinea lui. *La naiba cu fursecurile și laptele!* Gândul acesta i se păru atât de amuzant, încât izbucni brusc în râs. Atunci o văzu pe Emily stând în pragul ușii de la bucătărie.

Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte din flanel, cu pinguini micuți imprimați pe ea. Sau, cel puțin, așa îi vedea el – pinguini.

— Ce faci aici? îl întrebă ea.

Chris zâmbi.

— Ce ți se pare că fac?

Emily nu răspunse, ci doar se apropie și mirosi sticla de Sambuca.

— Îh! făcu ea, strâmbând din nas și ținând-o la distanță. E dezgustător!

— E raiul pe pământ, o corectă Chris.

Se întrebă dacă Emily pusese vreodată alcool în gură. Din câte știa el, nu consumase. Îl distra ideea ca el s-o învețe la rău, așa că se aplecă înainte și îi întinse paharul.

— Gustă! Seamănă cu dulciurile pe care le primești la cinema.

— Adică bune și multe?

Chris aprobă din cap.

— Exact așa.

Emily șovăi, cu mâna strânsă în jurul paharului.

— Nu știu ce să zic.

— Fricoaso!

Chris știa că nu era nevoie să-i spună mai mult. Ochii lui Emily sclipiră în lumina lunii, iar degetele ei se încordară pe paharul de suc. Îl duse la buze și îl dădu pe gât, înainte ca prietenul ei să apuce să o avertizeze să bea încet, cu înghițituri mici.

I se declanșă o tuse violentă. Simți cum i se pune un nod în piept, scuipând astfel, pe masa din bucătărie, toată Sambuca pe care o băuse. Făcu ochii cât cepele și își strânse mâinile în jurul gâtului.

— Iisuse! făcu Chris, bătând-o pe spate.

În cele din urmă, Emily își recăpătă suflul.

— Dumnezeule mare! spuse ea, gâfâind. Chestia aia…

— … nu e pentru voi!

Chris și Emily își ridicară numaidecât capetele ca să-și vadă părinții adunați în pragul bucătăriei, care mai de care mai sumar îmbrăcat. James, cu ochii mijiți, făcu un pas în față.

— Ați vrea să-mi spuneți ce se-ntâmplă aici?

Chris nu află niciodată motivul pentru care Emily recunoscu ceea ce făcuse în acea noapte. Înainte, când mai fuseseră prinși făcând năzbâtii, se apăraseră întotdeauna unul pe celălalt –

solidaritatea era temelia prieteniei lor. Însă, de data asta, sub privirea furioasă a tatălui ei, Emily cedă:

— E vina lui Chris, spuse ea, arătând înspre el cu un deget tremurând, el m-a pus să gust.

Uluit, Chris se lăsă pe un scaun.

— *Eu* te-am pus? izbucni el. *Eu* te-am pus? *Eu* ți-am dus paharul la gură și ți-am turnat pe gât?

Buzele lui Emily se deschiseră și se închiseră la loc în tăcere, precum un pește.

— Hai să nu mai pierdem timpul, începu tatăl băiatului, de ce te afli aici bând alcool?

Chris dădu să explice. Dar, când își privi tatăl în ochi, revăzu iepurele acela, cu trupul sfârtecat, iar cuvintele cărora voia să le dea glas nu reușiră să treacă de regretul ce îi îneca gâtul. Scutură capul; acea mișcare îl trimise înapoi în pădure, pe când era cu pușca fumegândă în mână și se holba la sângele din zăpadă.

Își acoperi gura cu mâna și dădu fuga la baie, nu înainte s-o zărească pe Emily plecându-și privirea și dispărând.

*

Nu avură parte de un Crăciun fericit.

Chris își petrecu dimineața singur, în camera lui de la primul etaj al apartamentului închiriat, stând pe marginea patului și ascultându-i pe ceilalți cum se forțau să pară veseli în timp ce-și desfăceau cadourile. Singura persoană care părea într-adevăr să se simtă bine era Kate; fetița nu se trezise deloc în timpul circului din noaptea precedentă.

Se întrebă ce aveau de gând să facă oare cu cadourile lui. Aveau să le returneze? Aveau să le doneze săracilor? Se îndoia că avea să le vadă vreodată, ceea ce era destul de urât, cu atât mai mult cu cât era aproape sigur că urma să primească o pereche nouă de schiuri, pe care ar fi putut să le încerce chiar în ziua aceea. Chris se aruncă pe pat cu fața în jos, încercând să se convingă că vechile lui schiuri erau numai bune.

Puțin după ora trei, mama lui intră în cameră. Era îmbrăcată cu salopeta de schi, ochelarii de protecție atârnându-i pe după gât. Când o văzu, pe Chris îl săgetă un sentiment de invidie. Deși cu o zi în urmă se săturase de atâta schiat, ar fi dat orice să fi rămas pe pârtie, în loc să fi vânat iepurele ăla stupid.

Gus îi puse mâna pe braț.

— Hei, spuse ea. Crăciun fericit!

— Cum zici tu, răspunse el, îndepărtându-se de ea.

— Am hotărât împreună cu tatăl tău că, dacă vrei, poți să te duci la schi restul zilei.

Restul zilei care însemna cam o oră. Chris băgă de seamă că mama lui nu pomenise nimic de cadouri.

— E Și Emily aici, spuse încetișor mama lui. N-a vrut să meargă la schi fără tine.

Și de-aia nu mai pot eu, își spuse Chris în sinea lui, însă nu scoase decât un pufnit. O urmări cu privirea pe mama lui ieșind din cameră, după care o zări pe Emily, spășită în pragul ușii.

— Salut! i se adresă ea. Cum te simți?

— Nemaipomenit, mormăi Chris.

— Vrei să, ăă, vii cu mine?

Nu voia. Nu s-ar fi urcat cu ea în barca de salvare nici dacă vaporul ar fi fost pe punctul să se scufunde. Nu conta că, noaptea trecută, probabil că se speriase ori că i se făcuse rău de la înghițitura pe care o luase; nu conta faptul că el nici măcar nu avusese ocazia să-i mărturisească motivul pentru care se apucase să bea. Emily devenise o trădătoare, și Chris nu o putea ierta așa ușor.

— M-am dat de una singură pe Vipera Neagră, spuse ea.

Auzind asta, Chris își ridică privirea. Vipera Neagră era una dintre pârtiile cele mai dificile care existau la Sugarloaf, cu o mulțime de cotituri, dâmburi și curbe care-ți ieșeau în cale pe neașteptate. Se dăduse și el de câteva ori, dar de fiecare dată foarte încet, de vreme ce trebuia să stea după Emily, căreia îi era frică să schieze și nu făcea decât câteva mișcări, înainte s-o cuprindă iar groaza. Dacă Emily coborâse pe pârtia aceea de una singură, probabil că îi luase vreo două ore.

Deodată, ceva se zbătu în pieptul lui Chris. Putea să se răzbune atât de ușor pe ea pentru noaptea trecută. Se simțea vinovată – era cât se poate de evident așa că ar fi fost dispusă să facă orice i-ar fi cerut el. Avea s-o ducă pe o pârtie și mai dificilă decât Vipera Neagră, una de pe care, odată coborâtă, să o facă să tremure în clăpari.

Pe chipul mohorât al lui Chris răsări un zâmbet.

— Ei bine, spuse el, ridicându-se în picioare, ce mai așteptăm?

*

Emily tremura ca o frunză în vârful celei mai înalte pârtii din Sugarloaf, ținând în față bețele de schi, de parcă ar fi vrut să le pună stăvilar între ea și panta abruptă.

— Em, o strigă Chris nerăbdător, acoperind șuieratul vântului, haide!

Fata își mușcă buza și își dădu drumul, făcând din când în când plugul ca să mai reducă din viteză. Însă curba era prea strânsă, iar ea sfârși prin a se încurca într-o învălmășeală de brațe, picioare și schiuri chiar înainte să-l ajungă pe Chris.

— A fost cam nasol, spuse ea, încercând să-și recapete răsuflarea.

Chris zâmbi cu răutate.

— Iar asta a fost partea cea mai ușoară.

Emily chiar se gândea serios să-și dea jos schiurile și să coboare muntele la pas, însă voia cu orice preț să-i intre din nou în grațiile lui Chris. La urma urmelor, ea era vinovată pentru faptul că el își petrecuse întreaga dimineață închis în camera lui. Dacă Chris fusese atât de binevoitor încât s-o lase să schieze cu el, atunci ar fi schiat și în mâini, dacă așa i-ar fi cerut.

Îl urmări cu privirea pe Chris cum coboară panta, balansându-și șoldurile dintr-o parte în alta cu grația unei feline, ciucurele fesului fluturându-i în vânt. Era un atlet înnăscut, făcea totul să pară atât de simplu. Trăgând adânc aer în piept, Emily își luă avânt cu bețele. *Cel puțin, dacă nu reușesc, el va fi acolo să-mi atenueze căderea*, își spuse în sinea ei.

Luă prima curbă cu viteză prea mare, așa că trecu glonț pe lângă Chris, care era la câțiva metri mai jos de ea, îndreptându-se cu o viteză alarmantă spre marginea pârtiei.

— Taie curba! îl auzi pe Chris, strigând, și aproape că îi veni să râdă. Chiar credea că ea avea atâta control?

Se lovi cu primul, apoi cu al doilea schi de gardul de la marginea pistei. Simți cum rămurelele îi zgârie obrajii și cum zăpada de pe crengile pinilor cade peste ea, acoperind-o. Încercă să-și unească genunchii și să-și îndrepte picioarele, însă un val de sudoare rece îi trecu pe sub brațe și pe spate. Simți aerul vibrând pe când Chris îi striga numele, însă atunci schiul i se prinse într-un tufiș, iar până să cadă la pământ, Emily nu mai simți altceva decât o senzație de ușurare.

*

A avut noroc că nu și-a rupt gâtul
Ar fi putut fi mult mai rău.
Asta o să doară ca naiba.

Nu știau că Chris îi poate auzi, însă băiatului nu-i scăpase niciun cuvințel. Paramedicii care veniseră de la cabana-bază că s-o transporte pe Emily cu ambulanța nu avuseseră de ales și trebuiseră să-l ia pe Chris cu ei la spital, de vreme ce se ținea de ea ca o lipitoare, iar părinții fetei nu răspunseseră încă la apel. El rămăsese alături de Emily în ambulanță și chiar și în sala de urgențe, iar, după un timp, oamenii pur și simplu renunțaseră la încercarea de a-l smulge de lângă ea.

Când o văzuse ieșind de pe traseu – Doamne, nici nu se putea gândi la asta fără să tremure. Nu voise s-o părăsească, însă fusese nevoit să se ducă după ajutor. Oprise pe cineva, îi spusese să aducă patrula de schi și își dăduse schiurile jos, ca să poată alerga înspre locul unde zăcea Emily. Căciula îi

alunecase de pe cap, iar părul îi era împrăștiat în zăpadă. Știa că nu trebuie să o miște, însă o luase de mână și simțise cum i se întoarce stomacul pe dos.

Era numai vina lui. Dacă nu ar fi adus-o pe Emily pe pista aceea, în încercarea lui de a se răzbuna pe ea, n-ar fi ieșit niciodată de pe traseu.

Emily își veni în simțiri pe când ambulanța se îndrepta către spital.

— Doare, spuse ea, înghițind cu greu. De ce?

Chris nu îi spuse că avea piciorul rupt, glezna răsucită într-o poziție nefirească, întocmai ca la un personaj prostuț din desenele animate. Nu îi spuse cât de mult se rostogolise înainte să se oprească și nici că fața îi era aproape de nerecunoscut din cauza zgârieturilor și a vânătăilor.

— Ai căzut, îi răspunse el simplu. O să fii bine.

Ochii lui Emily se umplură de lacrimi.

— Mi-e frică, șopti ea, iar vocea i se frânse. Unde-i mama?

— Pe drum, îi zise el, dar sunt eu lângă tine.

Se aplecă în față și o cuprinse cu stângăcie în brațe. Închise ochii și își jură că, începând din acel moment, avea să fie îngerul ei păzitor.

*

Piciorul fracturat al lui Emily avu prioritate în fața prostiei lui Chris de a consuma alcool. Melanie și Gus insistară să se întoarcă la Bainbridge, iar Michael înclina și el să ia aceeași decizie, însă, în cele din urmă, Emily îi convinse să rămână până la sfârșitul vacanței. Din spirit de solidaritate, toată lumea făcu întocmai, înlocuind schiatul cu partide-maraton de Scrabble și Monopoly. Încă de a doua zi, Emily se săturase să fie tratată ca o invalidă, așa că îi goni pe toți pe pârtie. După câteva deliberări, Melanie se învoi să meargă pentru aproximativ o oră. Însă Chris refuză să plece de lângă Emily.

— N-am chef să mă duc, spuse el, și nimeni nu insistă.

Băiatul ședea împreună cu Emily pe canapeaua din fața șemineului, ea sprijinindu-și piciorul pe măsuța de cafea. Priveau flăcările și vorbeau; Chris îi relată episodul cu iepurele, iar Emily îi mărturisi cât de vinovată se simțise pentru faptul că-l pârâse. Își spuseră, în glumă, că ar putea să ia Sambuca din frigider, cât timp părinții lor erau plecați din apartament. El își aduse aminte de perioada în care erau mici, cum el se gândea la ceva, apoi aceleași gânduri încolțeau și în mintea lui Emily.

Abia când focul trosni mai tare de la apa ce îmbibase lemnul, își dădu Chris seama că adormise. Își coborî privirea și văzu că și pe Emily o furase somnul. Ea încă dormea. Nu știa cum se făcea, dar fata se ghemuise cu capul pe pieptul lui.

Era cam grea și nu stătea prea comod. Îi simți căldura umedă a obrazului răzbătând prin tricoul lui de bumbac. Îi admiră lungimea uimitoare a genelor. Respirația ei mirosea a fructe de pădure.

Atunci, pe neașteptate, i se întări. Roșu ca focul, încercă să scape de umflătura din pantaloni fără s-o trezească pe Em. Însă mișcarea aceasta îl făcu să-i atingă cu brațul pieptul, sânii.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu era nimeni alta decât Emily! Aceeași Emily care îi folosise scaunul înalt când el nu mai încăpuse în el, aceeași care îl ajutase să omoare melci cu sare și care mersese pentru prima oară cu el, cu cortul, în propria curte din spate.

Cum era posibil ca o fată pe care o cunoscuse dintotdeauna să devină brusc o persoană de nerecunoscut?

Ea se foi, clipind de câteva ori și dându-se la o parte când își dădu seama că stătea pe pieptul lui.

— Îmi pare rău, spuse ea, încă suficient de aproape, încât Chris, deși ridică din umeri indiferent, aproape că putea simți pe buzele lui gustul cuvintelor rostite de buzele ei.

*

Chris credea că nu avea s-o mai prindă în veci singură.

De trei zile încerca să găsească tot felul de modalități pentru a o face pe Emily să se sprijine de el, să se frece de el, să se atingă de el.

Voia s-o sărute. Iar șansa lui cea mare îi dispărea printre degete.

Părinții lor trebuiau să meargă la petrecerea de Anul Nou organizată de cei din Sugarloaf. Însă Melanie și Michael nu prea aveau chef, temându-se că, dacă Emily ar avea nevoie de ei, n-ar avea cum să-i contacteze. Toți patru stăteau în ușă, îmbrăcați în hainele lor elegante de seară, încercând să ia o decizie unanimă.

— Am treisprezece ani, spuse Emily. N-am nevoie de o dădacă.

— Dacă se întâmplă ceva, interveni Chris, eu știu să conduc. Pot oricând să iau cealaltă mașină și să merg la recepție.

Gus și James se întoarseră amândoi deodată.

— Nu era nevoie să știm asta, spuse James sec. Apoi i se adresă lui Michael: Să-ți iei cheile!

Melanie, care ședea lângă Emily pe canapea, îi duse mâna la frunte.

— Mi-am rupt piciorul, bombăni Emily, n-am gripă!

Gus puse mâna pe umărul lui Melanie.

— Tu ce zici?

Melanie ridică din umeri.

— Tu ce-ai face?

— Cred că m-aș duce. Nu poți face nimic ca să se simtă mai bine.

Melanie se ridică în picioare, dându-i lui Emily părul de pe frunte pe spate. Ea se încruntă și și-l dădu înapoi.

— În regulă. Dar s-ar putea să mă întorc înainte de miezul nopții, spuse Melanie, apoi i se adresă lui Gus cu un zâmbet răutăcios: Știi bine că ești o mică mincinoasă. Dacă ar fi fost Kate în locul lui Emily, n-ai fi plecat de lângă ea nici măcar un metru.

— Ai dreptate, recunoscu Gus cu bunăvoință. Dar nu-i așa că am fost foarte convingătoare? Se întoarse către Chris: Ai s-o duci pe Kate la culcare la timp?

Kate se văită din capul scărilor.

— Ma-măăă! Nu pot să rămân și eu trează până la miezul nopții?

— Sigur că da! îi strigă Gus, după care îl privi pe Chris și îi spuse pe o voce scăzută: După ce-o să ațipească pe canapea, peste vreo jumătate de oră, s-o duci sus. Își sărută apoi fiul pe frunte și îi făcu lui Emily cu mâna. Să fii cuminte, adăugă ea și, însoțită de ceilalți, îi lăsară pe Chris și pe Emily în voia lor.

*

Chris își agita mâinile în poală. Aproape că îl dureau de dorința de a o atinge pe Emily, care era la numai douăzeci de centimetri depărtare. Își strânse degetele în pumn, temându-se că altminteri aveau să îl trădeze pe când se apropiau pe furiș de coapsa lui Emily, după ce îi atinseseră ușor șoldul.

— Chris, șopti Emily, cred că Kate a adormit. Îi făcu semn cu capul spre stânga, unde Kate adormise ghemuită. Poate că ar trebui s-o duci sus.

Încerca oare să-i spună că și ea voia să rămână singură cu el? Chris se strădui să-i surprindă privirea lui Emily, să vadă ce mesaj voia cu adevărat să-i transmită, însă ea își scărpina pielea iritată din jurul ghipsului. Își luă sora în brațe și o duse în camera ei. O băgă în pat, după care închise ușa de la dormitor.

De data asta, se asigură că se așază cât mai aproape de Emily, întinzându-și brațul de-a lungul spătarului canapelei.

— Vrei ceva de băut? Floricele?

Emily scutură din cap.

— Nu, e-n regulă. Luă telecomanda și începu să o butoneze, schimbând canal după canal.

Chris își lăsă degetul mare să atingă marginea mânecii lui Emily. Când văzu că nu se retrage, își puse încă un deget, apoi încă unul, până când ajunse să-i atingă umărul cu toată mâna.

Nu putea s-o privească, pur și simplu nu putea. Dar o simțea pe Emily perfect nemișcată, îi simțea temperatura crescândă a

trupului și, pentru prima oară în acea seară, începu să se relaxeze.

*

În agitația produsă de dilema de a o lăsa sau nu pe Emily singură, cei patru părinți nu băgară de seamă că pe invitație scria: „Fiecare vine cu băutura lui la petrecere. James se oferi să dea o fugă și să cumpere o sticlă de șampanie, iar Gus îi aminti să se întoarcă înainte de miezul nopții.

Nu îi trecu prin cap să se uite la ceas, decât abia în parcarea celui de-al treilea supermarket pe care îl găsea închis. *E 11.26*, se gândi el, neștiind că bateriile de la ceasul lui Timex muriseră cu câteva minute în urmă. *Mă reped până la apartament*, *ca să iau o sticlă de vin.*

În realitate, era douăsprezece și două minute.

*

Chris își aminti că, odată, făcuse un fluture să-i aterizeze în palmă, încremenise în loc, convins că dacă, fie și prin minte i-ar fi trecut vreun gând aiurea, frumoasa creatură și-ar fi luat zborul. Așa se simțea și acum, cu Emily. Nici ea, nici el nu scoseseră o vorbă, însă, de patruzeci și două de minute, el își ținea brațul pe după ea, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

La televizor, oamenii din Times Square o luaseră razna. Bărbați cu părul mov, femei îmbrăcate ca Maria Antoaneta, puști de vârsta lui săltând în sus bebeluși care ar fi trebuit să doarmă la acea oră. Bila își începu coborârea[13], îndemnată parcă de uralele mulțimii, iar Chris simți cum Emily se trage un milimetru mai aproape de el.

Apoi se făcu 1994. Emily apăsă cu degetul mare butonul „Mut” al telecomenzii. În sufrageria apartamentului nu se auzeau nici urale, nici fanfară. Chris era sigur că-și putea auzi propria bătaie a inimii.

— An Nou fericit! șopti el, aplecându-și capul înspre al ei.

Fata se întoarse în aceeași direcție și se loviră nas în nas, dar ea râse, și totul fu în regulă, pentru că, la urma urmelor, era doar Em. Gura ei era cel mai catifelat lucru pe care îl simțise vreodată. O apucă de bărbie, cât să-i deschidă puțin mai larg gura, iar limba lui trecu peste dinții ei perfect aliniați.

Emily se retrase imediat; la fel și Chris. Cu colțul ochiului, putea să-i vadă pe cei un milion de oameni din Times Square sărind în sus și râzând.

— La ce te gândești? îi șopti el.

Emily se înroși puternic.

— Mă gândesc că e… uau! făcu ea.

Chris zâmbi, cu gura pe gâtul ei.

— Și eu la fel, spuse, căutând-o din nou.

*

Când James intră în apartament, televizorul vuia de zgomotul petrecerii. După care, brusc, totul amuți. Se opri în bucătărie, ținând în mână o sticlă de șampanie. O puse pe masa din bucătărie și se îndreptă spre sufragerie.

Primul lucru pe care îl văzu fu televizorul, ce anunța fără sonor, irevocabil, intrarea în anul 1994. Apoi îi văzu pe Chris și pe Emily, sărutându-se pe canapea.

La început, uimit din cale-afară, James nu se putu clinti din loc, nu putu scoate un sunet. Erau doar niște copii, pentru numele lui Dumnezeu! Pățania cu alcoolul îi stăruia încă în minte și încă nu-i venea să creadă că fiul lui era atât de neghiob încât să se încumete, atât de curând, a face încă o poznă.

Apoi își dădu seama că Chris și Emily făceau întocmai ceea ce toată lumea sperase că aveau să facă.

Se dădu înapoi, fără să-i deranjeze, părăsi apartamentul și se sui în mașină. Încă mai zâmbea când ajunse la recepție. Gus îl zări, cu obrajii în flăcări de mânie și cu confetti în părul ei grizonant.

— Ai întârziat, îi reproșă ea.

Cu zâmbetul pe buze, James le povesti lui Gus și soților Gold scena la care asistase. Melanie și Gus râseră încântate. Michael scutură din cap.

— Ești sigur că doar se sărutau?

Toți patru își ridicară paharele cu apă, în cinstea noului an. Niciunul dintre ei nu băgă de seamă că James uitase șampania.

ACUM: Mijloc și sfârșit de noiembrie, 1997

În zilele care au urmat morții lui Emily, Melanie se pomenea pironind cu privirea cele mai banale lucruri: spirala din lemnul mesei din sufragerie, mecanismul cu fermoar al unei genți, atenționarea cu privire la sindromul șocului anafilactic din cutia cu tampoane. Putea să se holbeze ore în șir la astfel de lucruri, ca și cum nu le-ar mai fi văzut de un milion de ori înainte, ca și cum nu știa ce îi lipsește de fapt. Simțea că atenția ei pentru detaliu devine obsesivă, dar necesară. Dacă într-o dimineață unul dintre lucrurile acestea avea să dispară? Dacă singura modalitate prin care ar mai putea dovedi existența acestor obiecte ar fi memoria? Acum știa că, în orice moment, ar putea fi pusă la încercare.

Melanie își petrecu dimineața rupând paginile unui carnețel și aruncându-le la coșul de gunoi. Urmări cum mormanul de pagini albe și mototolite se mărește, devenind un mic vârtej. Când sacul de gunoi se umplu pe jumătate, îl scoase din coș cu gândul să-l ducă afară. Începuse să ningă, prima ninsoare din acea iarnă. Captivată, scăpă din mână sacul de gunoi, uitând de frigul de afară și de faptul că tremura fără haină, și întinse mâna înainte. Un fulg de nea ateriză în palma ei, iar ea o trase mai aproape ca să-l examineze, acesta topindu-se între timp.

Se sperie când auzi telefonul, țârâitul lui strident răsunând prin ușa deschisă a bucătăriei. Melanie se întoarse și fugi înăuntru, ajungând într-un suflet la receptorul de pe perete.

— Alo?

— Alo, răspunse o voce veselă. Aș dori să vorbesc cu Emily Gold.

Și eu, își spuse Melanie în sinea ei, închizând telefonul fără să scoată un cuvânt.

*

Chris ședea incomod pe scaunul din cabinetul doctorului Emanuel Feinstein, prefăcându-se că se uită la fotografiile cu poduri acoperite care decorau pereții și aruncându-i priviri furișe secretarei, care tasta atât de repede la calculator, încât abia dacă putea să-i deslușească degetele. Deodată, telefonul sună. Secretara îi zâmbi lui Chris.

— Poți intra acum, îi spuse ea.

Chris încuviință din cap și se îndreptă spre încăperea alăturată, întrebându-se de ce fusese lăsat să aștepte o jumătate de oră, de vreme ce înăuntru nu mai era niciun alt pacient. Psihiatrul se ridică, ocolind biroul.

— Poftim, Chris, intră. Eu sunt doctorul Feinstein. Încântat de cunoștință.

Îi făcu semn către scaun – nu către canapea, după cum băgă de seamă Chris –, iar el se așeză. Doctorul Emanuel Feinstein nu era babalâcul pe care și-l închipuise el, socotind după numele pe care îl purta acesta, ci un individ care ar fi arătat la fel de natural și ca tăietor de lemne sau ca muncitor pe o platformă petrolieră. Avea părul blond și des, care îi ajungea până la umeri, și era cu mai bine de cincisprezece centimetri mai înalt decât Chris. Biroul lui era decorat aproape la fel ca cel al tatălui lui Chris – cu mobilier din lemn închis la culoare, imprimeuri ecosez și cărți legate în piele.

— Așadar, începu psihiatrul, ocupând scaunul din fața lui Chris, cum te simți?

Chris ridică din umeri, iar doctorul se aplecă în față ca să ia dispozitivul de înregistrare de pe măsuța de cafea dintre ei. Derulă înapoi caseta, ascultându-și propria întrebare, după care zgâlțâi dispozitivul.

— Chestia ciudată cu dispozitivele astea e că nu înregistrează răspunsurile nonverbale, spuse doctorul Feinstein. Avem o singură regulă aici, Chris. Răspunsurile pe care le dai trebuie să emită o frecvență fonică.

Chris își drese glasul. Orice sentiment lipsit de pizmă pe care îl încercase în privința psihiatrului dispăru acum din nou.

— Bine, rosti el răgușit.

— Bine ce?

— Mă simt bine, mormăi Chris.

— Dormi bine? Mănânci?

Chris încuviință din cap, după care aruncă o privire către dispozitivul de înregistrat.

— Da, răspunse el răspicat. Mănânc bine, dar câteodată nu pot dormi.

— Aveai problema asta și înainte?

Înainte, scris cu majusculă. Chris scutură din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Era o reacție cu care începuse să se obișnuiască. I se întâmpla ori de câte ori se gândea la Emily.

— Cum merg lucrurile acasă?

— Ciudat, recunoscu Chris. Tatăl meu se poartă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar mama îmi vorbește de parcă aș fi un copil de șase ani.

— De ce crezi că părinții tăi te tratează astfel?

— Probabil pentru că sunt speriați, răspunse Chris. Eu aș fi.

Cum ar fi să afli, în doar câteva minute, că fiul sau fiica ta, lumina ochilor tăi, nu este de fapt persoana pe care ți-o închipuiai? Deodată, îi aruncă psihiatrului o privire încruntată.

— Le spuneți părinților ce vă zic eu aici?

Doctorul Feinstein scutură din cap.

— Mă aflu aici pentru tine. Sunt susținătorul tău. Ce îmi spui aici rămâne între noi.

Chris îl privi neîncrezător. De parcă asta l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Nu-l cunoștea pe Feinstein nici cât negru sub unghie.

— Încă te mai bate gândul să te sinucizi? îl întrebă psihiatrul.

Chris trăgea de o gaură din blugii lui.

— Câteodată, murmură el.

— Ai un plan anume?

— Nu.

— Crezi că e posibil ca noaptea de vineri să te fi făcut să te răzgândești?

Chris îl străfulgeră cu privirea.

— Nu înțeleg.

— Atunci, ce-ar fi să-mi povestești cum te-ai simțit. Cum a fost când ți-ai văzut prietena împușcându-se.

— Nu era prietena mea, îl corectă Chris. Era fata pe care o iubeam.

— Înseamnă că ți-a fost de două ori mai greu, îi spuse doctorul Feinstein.

— Așa e, răspunse Chris, revăzând scena: capul lui Emily țâșnind în partea stângă, ca și cum ar fi fost pălmuită de o mână invizibilă, sângele care i se scurgea lui printre degete.

Ridică privirea către psihiatru, întrebându-se ce anume aștepta bărbatul acesta să audă de la el.

După o tăcere prelungă, doctorul făcu o nouă încercare.

— Probabil că ai fost foarte supărat.

— Plângeam din nimic.

— Ei bine, îi spuse psihiatrul, e ceva absolut normal.

— A, da, pufni Chris, absolut normal. Mi-am petrecut noaptea de vineri la spital, cu șaptezeci de copci. Fata pe care o iubeam e moartă. Am fost internat într-o clinică de psihiatrie timp de trei zile, iar acum sunt aici, unde ar trebui să mărturisesc tot ce-mi trece prin minte în fața unei persoane pe care nici măcar nu o cunosc. Mda, absolut normal pentru un adolescent de șaptesprezece ani, n-am ce zice.

— Știi, începu doctorul Feinstein pe același ton, mintea este un lucru uimitor. Doar pentru că nu poți vedea rana, nu înseamnă că ea nu doare. Rămân cicatrici, dar se vindecă. Se aplecă în față. Nu vrei să fii aici, înțeleg. Dar unde ai prefera să fii?

— Cu Emily, răspunse Chris fără nici cea mai mică ezitare.

— Adică mort.

— Nu. Da.

Chris își feri privirea. Se trezi uitându-se la o ușă, una pe care nu o observase înainte și care nu dădea spre sala de așteptare din care venise. Ar putea fi, se gândi Chris, ușa prin care avea să iasă el. O cale care i-ar fi asigurat ieșirea, fără ca altcineva să știe că fusese înăuntru.

Se uită la doctorul Feinstein și decise că o persoană care ține la intimitatea ta nu are cum să fie atât de rea.

— Unde aș vrea eu să fiu, începu Chris cu jumătate de glas, este cu câteva luni în urmă.

*

De îndată ce ușile liftului se deschiseră, Gus începu să se agite pe lângă fiul ei, strecurându-și brațul pe după talia lui, pășind în același ritm cu el și pălăvrăgind neîntrerupt pe măsură ce îl conducea afară din clădirea spitalului în care se afla cabinetul doctorului Feinstein.

— Deci, începu Gus de îndată ce se urcară în mașină, cum a fost?

Nu urmă niciun răspuns. Chris avea capul întors în altă direcție.

— Pentru început, ți-a plăcut de el?

— Dar ce, am fost la vreo întâlnire oarbă? mormăi Chris.

Gus scoase mașina din parcare, încercând în sinea ei să-i găsească scuze.

— Este un psihiatru bun? stărui ea.

Chris continua să se uite pe geam.

— În comparație cu ce? întrebă el.

— Atunci… te simți mai bine?

El se întoarse încet către ea, țintuind-o cu privirea.

— În comparație cu ce? repetă el.

*

James fusese crescut în Boston de niște părinți brahmani care ridicaseră stoicismul din Noua Anglie la rang de artă. Până la vârsta de optsprezece ani, locuise în aceeași casă cu ei și îi văzuse sărutându-se în public o singură dată, și atunci atât de rapid, încât ajunsese să creadă că nu se întâmplase decât în închipuirea lui. Să cedezi în fața durerii, a nefericirii sau a plăcerii era un lucru condamnabil: o singură dată plânsese James, pe atunci adolescent, și asta când îi murise câinele, iar părinții lui reacționaseră ca și cum și-ar fi făcut harakiri pe dalele de marmură de la intrare. Strategia lor pentru a depăși momentele grele era să lase în urmă situația supărătoare și să-și vadă de viață ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Pe vremea când James o cunoscuse pe Gus, reușea să stăpânească la perfecție această tehnică, dar o respinsese fără șovăire. Însă în acea noapte, pe când era singur în pivniță,

încercă din răsputeri să regăsească acea orbire binecuvântată, intenționată.

Stătea în fața dulapului cu puști. Cheia era încă în încuietoare. Se înșelase când îi crezuse pe copiii lui suficient de mari încât să slăbească grija excesivă pe care le-o purtase până în urmă cu câțiva ani. Răsuci cheia și lăsă ușa să se deschidă larg, dând la iveală carabine și puști aliniate ca niște bețe de chibrit. Marele absent era pistolul Colt, încă reținut de poliție.

James atinse țeava de calibru 22, prima pușcă pe care i-o dăduse lui Chris ca să învețe să tragă.

Era oare vina lui?

Dacă James n-ar fi fost vânător, dacă puștile nu ar fi fost atât de accesibile, oare s-ar mai fi întâmplat ceva din toate acestea? Dacă, în schimb, cauza ar fi fost niște pastile sau asfixiere cu monoxid de carbon, consecințele ar fi fost mai puțin dezastruoase?

Scutură din cap să-și alunge gândul. Cu astfel de întrebări obsedante nu ajungea nicăieri. Trebuia să meargă înainte, să-și vadă de viață, să privească în viitor.

Ca și cum ar fi descoperit brusc taina universului, James urcă cu pași grei treptele de la pivniță. Îi găsi pe Gus și pe Chris stând împreună în camera de zi. Amândoi își ridicară privirea când el dădu buzna pe ușa de la intrare.

— Cred că de luni Chris ar trebui să se întoarcă la școală, anunță el cu respirația întretăiată.

— Poftim? făcu Gus, sărind în picioare. Ești nebun?

— Nu, răspunse James. Și nici Chris nu e.

Chris îl țintui cu privirea.

— Îți închipui că dacă am să mă întorc la școală, unde toată lumea o să se uite la mine de parcă aș fi un țicnit, o să mă facă să mă simt mai bine?

— E ridicol! exclamă Gus. O să-l sun pe doctorul Feinstein. E prea curând.

— Ce știe doctorul Feinstein? Nu l-a întâlnit pe Chris decât o dată. Noi îl știm dintotdeauna, Gus. James traversă încăperea și se opri în fața fiului său. Ai să vezi, o să te întorci în gașca ta și o să-ți revii cât ai bate din palme.

Chris pufni și se întoarse cu spatele.

— N-o să se-ntoarcă la școală! stărui Gus.

— Dai dovadă de egoism.

— Eu dau dovadă de egoism? Gus izbucni în râs și își încrucișă brațele. James, nici măcar nu poate dormi noaptea. Plus că…

— O să mă duc, îi întrerupse Chris ușor.

Lui James îi străluciră ochii de bucurie și-l bătu ușor pe umăr pe fiul lui.

— Perfect! spuse el triumfător. O să te-ntorci la cursurile de înot și o să te preocupi în legătură cu facultatea. De îndată ce o să-ți reiei activitățile, lucrurile or să arate al naibii de bine! Se întoarse către soția lui: Trebuie să iasă din casă, Gus! Îl cocoloșești prea mult și nu-i rămâne altceva mai bun de făcut decât să-i umble prin cap tot felul de gânduri!

James se răsuci pe călcâie, convins că aerul din casă era acum mai respirabil grație acestei mici schimbări de perspectivă. Scârbită, Gus se întoarse și părăsi încăperea. Înainte să iasă pe ușă, aruncă o privire mânioasă.

— Chris e bine! strigă el ca s-o asigure. Nu e nimic în neregulă cu el!

Trecură câteva clipe până să devină conștient de povara privirii fiului său. Capul lui Chris era înclinat într-o parte, ca și cum nu era furios pe James, ci de-a dreptul nedumerit.

— Chiar crezi asta? întrebă el șoptit și-l lăsă de unul singur pe tatăl său.

*

Telefonul o făcu pe Melanie să tresară din somn și să se ridice în capul oaselor, dezorientată. Când se întinsese în pat să tragă un pui de somn, soarele strălucea pe cer. Acum, nu putea să-și distingă propria mână nici dacă o ținea în fața ochilor.

Se răsuci până la noptieră.

— Alo? răspunse ea. Da?

— Emily e acolo?

— Încetează! Șopti ea și lăsă receptorul să cadă, în timp ce se îngropă iar sub pături.

*

Melanie se ducea la cumpărături în fiecare dimineață de duminică la ora opt și jumătate, oră la care restul lumii încă se relaxa în pat, citind ziarul și bându-și cafeaua. Firește că duminica trecută nu se dusese. Și, în afară de resturile de la *shiva*, în casă nu mai era nimic de mâncare. Michael o urmărea cu privirea în timp ce-și trăgea pe ea haina și se chinuia cu fermoarul.

— Știi, începu el stânjenit, pot să fac eu asta în locul tău.

— Ce să faci? întrebă Melanie, îndesându-și mâinile în mănuși.

— Să merg la cumpărături. Să mă ocup de treburi. Orice. Văzând chipul tras al lui Melanie, lui Michael îi trecu prin gând că, poate, modul în care suferea el era greșit. Murea pe dinăuntru din cauza pierderii lui Emily, dar, în exterior, acest lucru nu se vedea și, întrucâtva, durerea lui nu părea atât de

mare ca cea a soției sale. Își drese glasul, forțându-se să o privească. Mă pot duce eu dacă nu te simți încă în stare.

Melanie râse. Până și ei i se păru că vorbele lui sunaseră bizar, ca o melodie interpretată fals.

— Bineînțeles că mă simt în stare, răspunse ea. Ce altceva aș avea de făcut pe ziua de azi?

— Ei bine, începu Michael, luând decizia pe moment, ce-ai zice să mergem împreună?

Preț de o fracțiune de secundă, sprâncenele lui Melanie se apropiară. După care ridică din umeri.

— Faci cum vrei, răspunse ea, pornind.

Michael își luă repede haina și fugi afară, unde Melanie îl aștepta în mașină. Motorul era pornit, gazele de eșapament învăluind automobilul într-un nor de fum.

— Deci, încotro?

— La Market Baschet, răspunse Melanie, întorcând mașina. Ne trebuie lapte.

— Mergem până acolo pentru lapte? Am putea să luăm de la…

— Ai de gând să fii o companie plăcută, îi spuse Melanie cu buzele tremurânde, sau să mă pisălogești la cap?

Michael se puse pe râs. Preț de-o clipă, se simți mai bine. Putea să numere pe degetele de la o mână momentele de acest fel din ultima săptămână.

Melanie ieși de pe alee și o luă pe drumul Wood Hollow, accelerând. Deși se strădui din răsputeri să nu se uite într-acolo, Michael aruncă instinctiv o privire înspre casa familiei Harte. O siluetă mergea de-a lungul aleii, ducând tomberonul de gunoi până la marginea drumului. Pe măsură ce se apropiau, Michael desluși chipul lui Chris.

Purta căciulă și mănuși, nu și haină. Băiatul își ridică ochii când auzi mașina apropiindu-se și, din câte își putea da Michael seama, instinctul i se trezi când văzu că înăuntru erau soții Gold. Probabil că înainte să-și dea seama ce face, Chris ridică mâna și îi salută.

Michael simți cum mașina o ia spre dreapta, înspre Chris, ca și cum băiatul le abătuse nu numai gândurile, ci și sensul de mers al autovehiculului. Se așeză mai bine în scaun, așteptând ca Melanie să redreseze mașina.

În schimb, trase de volan atât de mult înspre dreapta, încât ieși de pe carosabil. Michael simți mașina smucindu-se înainte pe când ea apăsă ambreiajul, gonind către Chris. Gura lui Chris schiță o exclamație de groază, mâinile îi tresăriră pe mânerele tomberonului, însă picioarele lui parcă prinseseră rădăcini în pământ. Mâinile lui Melanie se mișcară pe volan, manevrând mașina și mai aproape. Exact în momentul când

Michael se dezmetici din stupefacția lui paralizantă, la timp ca să îndrepte volanul, făcu acest lucru chiar ea, dând peste pubelă. Chris ateriză în siguranță la câțiva metri depărtare pe alee, în timp ce tomberonul se rostogoli pe stradă, împrăștiind gunoiul pe tot drumul.

Inima lui Michael îi bătea în piept cu atâta putere, încât nu reuși să-și revină ca să se uite la soția lui până ce nu ieșiră înapoi pe Wood Hollow, opriți la stop, înainte să vireze stânga spre oraș. Își puse mâna pe încheietura lui Melanie, incapabil să rostească un cuvânt.

Ea se întoarse către el, liniștită, fără pic de remușcare.

— Ce e? făcu ea.

*

Chris își aduse aminte de vremea când era copil și se juca împreună cu Em, prefăcându-se că avea puterea să devină invizibil. Își puneau pe cap niște șepci caraghioase de baseball sau pe degete niște inele ieftine, luate cu un cent de la magazin, și paf! pur și simplu, nimeni nu mai putea să-i vadă când se furișau în cămară ca să ia vreun biscuit Oreo sau când goleau în toaletă vreun recipient cu spumă de baie. Era un lucru la îndemână, suspendarea neîncrederii. Și, aparent, era ceva de care te deziceai destul de repede, fiindcă oricât ar fi încercat Chris să-și închipuie că trecea nevăzut de-a lungul holului întunecos și îngust al liceului, nu reușea câtuși de puțin să se convingă că este și adevărat.

Ținea privirea ațintită înainte, croindu-și drum printre cetele de copii care se mutau dintr-o sală în alta, trecând pe lângă cupluri care se sărutau sprijiniți de dulapuri și pe lângă boboci ursuzi în căutarea vreunei încăierări. Ajuns în clasă, s-ar fi așezat în banca lui, cu capul la cutie, așa cum făcea de obicei. Pe holuri, viața era dură, nimic de zis. Toată școala se holba oare la el? Fiindcă asta simțea, era al naibii de sigur. Nimeni nu încerca să vorbească cu el despre ce se întâmplase. În schimb, toți șușoteau pe la colțuri. Unul sau doi băieți dintre cei pe care îi știa îi spuseră că le pare bine că se întorsese la școală și toate cele, însă păstrară distanța în timp ce îi vorbiră, în caz că nefericirea era contagioasă.

Întotdeauna afli care îți sunt prietenii adevărați după ce treci printr-un necaz. Iar Chris era absolut sigur că unul dintre acei prieteni fusese chiar Emily.

A cincea oră avea literatură engleză cu Bertrand. Îi plăcea cursul, mereu se descurcase bine. Doamna Bertrand spera să-l convingă să dea la literatură engleză la facultate. Când sună clopoțelul, Chris nu-l auzi de prima dată. Rămăsese prăbușit pe scaunul lui. Doamna Bertrand veni și-l atinse pe brat:

— Ești bine, Chris? îl întrebă ea cu blândețe.

Se uită la ea și clipi.

— Da, răspunse el și-și drese vocea. Da, cum să nu. Îi luă o mulțime de timp până când își strânse toate cărțile și le puse în ghiozdan.

— Voiam doar să știi că, dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, eu sunt aici. Se sprijini de catedră în fața lui. Poate că vei vrea să scrii despre ceea ce simți, îi sugeră ea. Câteodată, e mai simplu decât să-ți mărturisești sentimentele cu voce tare.

Chris încuviință din cap, nedorind altceva decât să plece cât mai departe de doamna Bertrand.

— Atunci, mai spuse ea, împreunându-și palmele, mă bucur că ești bine. Se ridică și ocoli catedra. Liceul plănuiește să țină o comemorare în memoria lui Emily, adăugă ea, uitându-se la Chris ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

— I-ar fi plăcut, murmură el și nimeri din lac în puț, unde sute de perechi de ochi curioși îl urmăreau de la distanță.

*

Lui Chris nu-i scăpă ironia senzației de ușurare ce se instală pe chipul lui odată ce intră în cabinetul doctorului Feinstein. Cabinetul fusese ultimul loc din lume în care și-ar fi dorit să se afle, însă acum trofeul aparținea liceului Bainbridge. Ședea cu coatele sprijinite pe genunchi, dând nervos din picioare.

Doctorul Feinstein însuși fu cel care îi deschise ușa ce dădea în sala de așteptare.

— Mă bucur să te văd din nou, Chris, îi spuse el. Când constată că băiatul preferă să rămână în picioare și să umble de colo colo prin fața rafturilor cu cărți, ridică din umeri și se postă dinaintea lui. Mi se pare că ești cam agitat astăzi, continuă doctorul Feinstein.

— M-am întors la școală, răspunse Chris. A fost oribil.

— De ce?

— Pentru că sunt un ciudat. Nimeni n-a venit la mine și, ferească Dumnezeu, să mă mai și atingă… Scoase aerul din piept, scârbit. Zici că am SIDA. Nu, nici pomeneală. Probabil că în cazul ăla ar fi mai înțelegători.

— Cu ce crezi că ești diferit de ei?

— Nu știu. Habar n-am cât de multe știu din ceea ce s-a întâmplat. Și n-am putut să mă apropii suficient de vreunul, încât să aud bârfele. Își frecă tâmplele. Toată lumea știe că Em a murit. Toată lumea știe că eu am fost cu ea. Pot umple și singuri golurile. Se sprijini de spătarul fotoliului, trecându-și degetul mare peste rândul de cărți îmbrăcate în piele de lângă el. Pun pariu că jumătate din ei cred că o să-mi tai venele la cantină.

— Și cealaltă jumătate ce crede?

Chris se întoarse încet. Știa exact ce credea cealaltă jumătate – orice ar fi făcut din asta o poveste spumoasă sau o bârfă numai bună de împrăștiat.

— Nu știu, spuse el pe tonul cel mai nonșalant de care era capabil. Probabil cred că eu am omorât-o.

— De ce-ar crede așa ceva?

— Pentru că am fost acolo! izbucni Chris. Pentru că sunt încă în viață. Dumnezeule, nu știu! Întrebați-i pe polițiști. Au crezut asta de la bun început.

Abia după ce o rosti, își dădu Chris seama cât de înveninat era împotriva acelei acuzații, așa voalată cum era.

— Te deranjează acest lucru?

— La naiba, normal că mă deranjează! spuse Chris. Pe dumneavoastră nu v-ar deranja?

Doctorul Feinstein ridică din umeri.

— N-aș putea spune. Presupun că dacă aș fi convins de sinceritatea mea, atunci, mai devreme sau mai târziu, aș crede că toată lumea îmi va împărtăși această convingere.

Chris pufni.

— Mda, pun pariu că și vrăjitoarele din Salem s-au gândit la același lucru când au simțit miros de fum.

— Ce te deranjează cel mai mult?

Chris rămase tăcut. Nu era faptul că nu se încredeau în cuvântul lui. Probabil că, dacă ar fi fost în locul lor, și el ar fi avut dubii. Nu era nici faptul că toată lumea din școala aia afurisită îl trata de parcă i-ar fi crescut șase capete peste noapte. Ci faptul că, văzându-l împreună cu Emily, ar putea să creadă că el ar fi vreodată în stare să-i facă vreun rău voit.

— Am iubit-o, spuse el, și vocea i se frânse. Nu pot uita asta. Și nu înțeleg cum ceilalți au putut.

Doctorul Feinstein făcu un gest înspre fotoliu. Chris se prăbuși în el. Urmări cu privirea micile role din interiorul aparatului de înregistrare care continuau să se învârtă încet.

— Vrei să-mi povestești despre Emily? întrebă psihiatrul.

Chris închise ochii. Cum putea el să-i descrie unuia, care nici măcar n-o cunoscuse vreodată, cum mirosea ea întotdeauna a ploaie, cum lui i se făcea stomacul ghem de fiecare dată când o vedea desfăcându-și coada și lăsându-și liber părul? Cum putea să-i descrie cum se simțea atunci când ea îi termina propozițiile lui, când întorcea cana pe care o împărțeau, astfel încât buzele ei să atingă locul în care fuseseră buzele lui? Cum putea să-i explice faptul că, indiferent unde se aflau, în vestiar, sub apă sau în pădurile de brazi din Maine, atâta vreme cât era împreună cu Emily, el se simțea ca acasă?

— Era a mea, răspunse Chris simplu.

Doctorul Feinstein ridică din sprâncene.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Era, știți dumneavoastră, tot ceea ce nu eram eu. Iar eu eram tot ceea nu era ea. Ea desena niște cercuri perfecte, eu nu puteam să trag nici măcar o linie dreaptă. Ea nu era bună la sport, eu am fost dintotdeauna. Chris își ridică palma deschisă și își strânse degetele în pumn. Mâna ei încăpea în a mea, adăugă el.

— Continuă, îl încurajă doctorul Feinstein.

— Vreau să spun că nu ieșeam împreună decât de puțină vreme, de vreo doi ani. Dar o cunosc dintotdeauna. Izbucni brusc în râs. Primul ei cuvânt a fost numele meu. Obișnuia să-mi spună Kiss[14]. Apoi, după ce a aflat ce înseamnă cu adevărat acest cuvânt, era nedumerită, se uita la mine și își țuguia buzele. Își ridică privirea. Nu-mi amintesc cu exactitate. Mama mi-a povestit.

— Câți ani aveai când ai cunoscut-o pe Emily?

— Șase luni, cred, răspunse Chris. În ziua când s-a născut. Se aplecă în față, gânditor. Obișnuiam să ne jucăm împreună în fiecare după-amiază. Vreau să spun că era ceva normal, fiindcă ea locuia alături, iar mamele noastre își petreceau mai tot timpul împreună.

— Când ați început să ieșiți împreună?

Chris se încruntă.

— Nu știu precis ziua. Em ar ști. Pur și simplu, am trecut la următorul nivel. Toată lumea se aștepta la acest lucru, așa că nu a fost nicio surpriză. Într-o zi, m-am uitat la ea și n-am văzut-o doar pe Em, ci o fată foarte frumoasă. Și, ei bine… știți dumneavoastră.

— Ați avut relații intime?

Chris simți cum o fierbințeală i se ridică dinspre gulerul cămășii. Acesta era un subiect despre care nu voia să vorbească.

— Sunt obligat să vă spun dacă nu vreau? întrebă el.

— Nu ești obligat să-mi spui nimic, răspunse doctorul Feinstein.

— Ei bine, atunci nici n-am s-o fac, spuse Chris.

— Dar ai iubit-o.

— Da, răspunse Chris.

— Ea a fost prima ta iubită.

— Mda, cam așa.

— Atunci, de unde știi? întrebă doctorul Feinstein. De unde știi că a fost vorba de iubire?

Nu intenționase ca tonul pe care îi adresase întrebarea să fie malițios sau provocator, ci pur și simplu ar fi vrut să știe. Dacă Feinstein ar fi fost respingător sau prea direct, ca scârba aia de detectiv, Chris n-ar mai fi scos niciun cuvânt. Dar, după felul

în care fusese rostită, era o întrebare bună și cât se poate de pertinentă.

— A fost și atracție, răspunse el prudent, dar a fost chiar mai mult de atât. Preț de-o clipă, își mușcă buza de jos, apoi continuă: Odată, ne-am despărțit pentru o perioadă. Eu am început să ies cu o fată pe care o crezusem dintotdeauna foarte atrăgătoare, o majoretă pe nume Donna. Eram îndrăgostit până peste cap de Donna, poate chiar și în timpul relației mele cu Em. În fine, am început să ieșim și să ne facem de cap prin tot felul de locuri, dar de fiecare dată când eram cu Donna, îmi dădeam seama că nu o cunoșteam prea bine. În mintea meu, o făcusem să pară mai mult decât era ea în realitate. Chris trase adânc aer în piept. După ce eu și Em ne-am împăcat, mi-am dat seama că ea nu era cu nimic mai prejos decât imaginea mintală pe care mi-o formasem despre ea. Ba mai mult, era chiar mai presus decât mi-o aminteam. Asta cred eu că e iubirea, spuse Chris încetișor. Când îți dai seama de greșelile din trecut, dar tot n-ai vrea să schimbi nimic.

Cum el tăcu, psihiatrul își ridică privirea.

— Chris, care e prima ta amintire? întrebă el.

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Chris.

— Amintire? Nu știu. A, ba da, stați puțin. Am avut o jucărie, un trenuleț cu un buton pe care apăsai și fluiera. Țin minte că eu trăgeam de el, și Emily voia să mi-l ia.

— Altceva?

Chris își împreună mâinile în față și încercă să-și amintească mai multe.

— Crăciunul, răspunse el. Noi coboram la parter, și era un trenuleț electric care dădea roată bradului.

— Noi?

— Da. Emily era evreică, așa că venea la noi să serbeze Crăciunul. Când eram mici, dormea la noi în noaptea de ajun.

Doctorul Feinstein încuviință din cap gânditor.

— Ia spune-mi, ai vreo amintire din copilăria ta care să n-o includă și pe Emily?

Chris se strădui să scormonească și mai adânc printre amintiri, retrăindu-și viața ca pe o rolă de film. Se văzu stând în cadă cu Emily, făcând pipi în apă, în timp ce ea chicotea, iar mama lui țipa la el de mama focului. Se văzu făcând un înger în zăpadă, întinzându-și mâinile și picioarele cât mai departe, ca s-o lovească pe Emily, care făcea același lucru chiar lângă el. Vedea frânturi, fragmente de imagini, care înfățișau chipurile părinților lui, însă Emily era mereu în vreun colț.

Chris scutură din cap.

— De fapt, nu am, răspunse el.

*

În seara aceea, pe când Chris era la duș, Gus își luă inima în dinți și intră în dormitorul lui ca să facă ordine. Spre surprinderea ei, dezordinea nu era prea mare – practic, doar un maldăr de vase murdare pline cu mâncarea lăsată neatinsă. Netezi cuvertura lui Chris, iar apoi se lăsă instinctiv în genunchi, uitându-se sub pat după șosete desperecheate, pe care să le pună la spălat, sau după mâncarea care i-ar fi putut cădea din greșeală pe acolo.

Degetul ei mare pipăi marginile tari ale unei cutii de pantofi, înainte ca mintea să priceapă peste ce dăduse. Se uită înăuntru și găsi paginile cu coduri secrete, ochelarii 3D, mesajele cu cerneală invizibilă din zeamă de lămâie, care fuseseră decriptate la lumina albă a unui bec. Doamne, câți ani or fi având? Nouă? Zece?

Gus citi mesajul secret de deasupra. Înscrisul cu înfloriturile al lui Emily s-ar fi tradus emfatic prin: „Domnul Polanski e un măgar”. Trecu cu degetul peste litera „i”, a cărui punct era desenat ca un cerc gras, în chip de balon ce și-ar fi putut lua zborul în orice clipă cu foaie cu tot. Scormoni pe sub mormanul de pagini și găsi o lanternă cu bateriile consumate și o oglindă. Zâmbind cu amărăciune, Gus se așeză pe pat și începu să miște oglinda în palmă. Urmări cu privirea reflexia acesteia sărind de colo colo și răzbătând până după pâlcul de copaci.

De la fereastra dormitorului lui Emily se zări o licărire de lumină.

Într-un suflet, Gus se ridică în picioare și se apropie de pervaz. La fereastra dormitorului lui Emily, văzu silueta lui Michael Gold, care ținea în mână o oglinjoară pătrată, argintie.

— Michael, șopti ea, ridicând mâna să-l salute, însă chiar în acel moment tatăl lui Emily se retrase în colțul întunecat al camerei.

*

Miercuri, la liceul Bainbridge se ținu o comemorare pentru Emily Gold.

Desenele ei – moștenirea lăsată – împânzeau acum amfiteatrul. Poza ei din albumul școlii, făcută toamna trecută, fusese mărită la o dimensiune exagerată și atârnată de cortina din spatele scenei amfiteatrului, iar lumina cădea pe ea în așa fel încât privirea ei părea să-i urmărească amenințătoare pe elevii care făceau schimb de locuri ori care se ridicau să meargă la toaletă. Pe scaunele înșirate dinaintea fotografiei ședeau directorul, directorul-adjunct, consilierul de orientare profesională și doctorul Pinneo, specialist în probleme legate de depresie la adolescenți.

Chris ședea în primul rând alături de un grup de profesori. Nu era ca și cum cineva îi păstrase loc acolo, însă se presupusese implicit că el avea dreptul să stea acolo. Într-un fel, era chiar plăcut. Putea să se holbeze la poza lui Emily și să nu-i vadă pe ceilalți elevi făcând ce făcea toată lumea în timpul unei întruniri: șușoteau, își făceau temele sau se pipăiau pe întuneric. Doamna Kenly, care ocupa locul de lângă el, se ridică atunci când fu prezentată de director. Ca profesoară de artă, probabil că o știa pe Em mai bine decât ceilalți. Vorbi puțin despre spiritul atât de creativ al lui Emily și despre alte asemenea aiureli, unele agreabile însă, își spuse Chris în sinea lui. Lui Emily i-ar fi plăcut.

Apoi se ridică doctorul, care începu să țină o pledoarie ciudată despre sinuciderea în rândul adolescenților. Semnale de avertizare, de parcă cei din public ar fi putut să se molipsească de această afecțiune la fel de ușor ca de gripă. Chris începu să-și facă de lucru cu blugii în timp ce bărbatul vorbea, simțindu-i privirea grea ațintită asupra lui.

Înainte ca Chris să-și dea seama ce se petrece, o treime din întreg auditoriul – adică 363 de elevi în an terminal – se ridică în picioare și fu condusă către spatele încăperii. Profesorii din urmă încercau să țină aliniat în șir indian grupul dezordonat, care șerpuia acum pe treptele scenei. Când elevii ajungeau în dreptul fotografiei lui Emily, primeau, fiecare dintre ei, câte o garoafa, pe care să o depună la picioarele portretului.

Era o idee bună, teoretic cel puțin. Însă lui Chris, care fu ultimul, nu din cauza relației lui cu Em, ci pur și simplu pentru că, fiind în primul rând, alături de profesori, toată lumea uitase că și el era în ultimul an de studiu, acest lucru i se păru ridicol. Florile erau depuse într-o piscină gonflabilă pentru copii, care era de obicei folosită la jocul cu pescuitul din timpul carnavalului de primăvară. Printre florile rozalii se zăreau plutind rățuște galbene. *De prost gust*, ar fi spus Emily. Când Chris ajunse în dreptul piscinei, rămase singur pe scenă. Depuse garoafa în vârful grămezii care se formase deja și ridică privirea către monstruosul chip al lui Emily. Era ea, și parcă nu era ea. Dinții ei fuseseră retușați să arate de un alb imaculat, ca la vedete, iar nara ei era cât capul lui de mare.

Se întoarse cu gând să coboare de pe scenă, când îl văzu pe director că îi făcea semn să se apropie.

— În calitate de cel mai bun prieten al ei, spuse domnul Lawrence, poate că Chris Harte dorește să spună câteva cuvinte.

Simți mâna directorului încleștată pe umărul lui, împingându-l mai aproape de podium și de microfonul care

arăta precum capul unui șarpe cu clopoței în poziție de atac. Mâinile începură să-i tremure.

Chris se pomeni deodată în fața unei mulțimi de chipuri agitate, își drese vocea. Microfonul țiui.

— O, făcu el, dându-se pe spate. Îmi pare rău. Cu toții ați făcut… ăăă… ceva cu adevărat special pentru Emily. Sunt sigur că ne privește de undeva de sus. Își întoarse ușor capul, clipind în luminile care-l orbeau. Ea v-ar fi spus… continuă Chris, uitându-se înspre grămada de flori veștejite de la altarul pe care i-l închinaseră lui Em. Nu îi era greu să și-o închipuie stând în ultimul rând, lângă el, pufnind disprețuitoare din pricina decorului de prost gust și uitându-se la ceas ca să vadă cât timp mai era până să sune clopoțelul. Ea v-ar fi spus… repetă Chris.

Mai târziu, nici nu avea să-și mai aducă aminte cum s-a întâmplat, însă, pe neașteptate, avalanșa de emoții pe care încercase să le înăbușe încă de când se întorsese la școală la insistențele tatălui său începură să se reverse din golul inimii sale în care se tot adunaseră. Copleșit de mirosul florilor putrezind în lumină, de fotografia nereușită și de sutele de chipuri care așteptau să spună ceva, să le dea niște răspunsuri, Chris, dintre toți oamenii, începu să râdă.

La început, râsul lui fu stăpânit, apoi izbucni de-a dreptul într-un hohot, la fel de necuviincios și de dezgustător ca un râgâit. Râse fără oprire, veselia lui contrastând cu liniștea mormântală din amfiteatru. Râse cu atâta înverșunare, încât o dădu în plâns.

Nasul îi curgea, ochii îi erau atât de încețoșați, că nu mai vedea nici pupitrul din fața lui. Chris îl împinse cât colo și o luă la fugă înspre treptele de la capătul scenei. Fugi de-a lungul coridorului din amfiteatru până când ajunse la ușile duble, pe care le izbi furtunos, ieșind pe holurile pustii ale liceului și gonind mai apoi înspre vestiarul sălii de gimnastică.

Vestiarul era gol – toți îl văzuseră –, așa că își puse costumul de baie în timp record. Își abandonă hainele grămadă pe podeaua de ciment și ieși pe ușa ce dădea direct spre piscină. Apa era albastră și liniștitoare, limpede ca oglinda, se gândi el, imaginându-și cum se sparge în mii de cioburi în timp ce el se scufundă în adâncul ei.

Rana de la cap, nevindecată complet încă, îl înțepa. Copcile îi fuseseră scoase abia cu o zi în urmă. Însă apa era o iubită cu care se întâlnea des, iar în larga ei îmbrățișare, Chris nu mai auzea decât bătaia inimii lui și zgomotul intermitent al pompei de încălzire. Se lăsă să plutească imobil în adâncul apei, ridicând din când în când privirea către tribuna unduitoare sau către luminile fluorescente. Apoi, cu grijă, într-un gest

deliberat, eliberă bulele de aer pe gură și pe nas, epuizându-și rezerva de oxigen și simțind cum, cu fiecare centimetru chinuitor, se scufundă din ce în ce mai adânc.

*

— Ascultă-mă! spuse vocea, de data asta pe un ton mult mai ostil. Locuiește Emily acolo sau nu?

Degetele lui Melanie se încleștară atât de strâns pe receptorul telefonului, încât îi deveniseră albe.

— Nu, răspunse ea. Nu locuiește aici.

— Am sunat la 656 – 4309?

— Da.

— Sunteți sigură?

Melanie își sprijini capul de ușa rece de la cămară.

— Nu mai sunați, spuse ea. Lăsați-mă în pace!

— Uitați cum stă treaba, continuă vocea. Am ceva care îi aparține lui Emily. Puteți să-i transmiteți acest lucru când o vedeți?

Melanie înălță capul.

— Ce anume aveți? întrebă ea.

— Doar atât spuneți-i, mai zise vocea și închise.

*

Doctorul Feinstein deschise ușa camerei alăturate cu o expresie încruntată pe chip.

— Chris, începu el pe un ton mustrător, știi că nu poți da buzna aici oricând. Dacă ai o problemă, suni. Singurul motiv pentru care pot să te primesc acum este că un alt pacient s-a îmbolnăvit.

Chris nu se obosi să-l asculte. Se strecură pe lângă psihiatru în interiorul cabinetului.

— N-aveam de gând s-o fac, bolborosi el.

— Poftim?

Chris își ridică fața schimonosită de spaimă.

— N-aveam de gând s-o fac.

Doctorul Feinstein închise ușa cabinetului și se așeză în fața lui Chris.

— Ești supărat, spuse el. Oferă-ți răgaz un minut să te liniștești. Așteptă răbdător până când Chris trase de câteva ori aer în piept, după care se îndreptă de spate. Acum, continuă mulțumit psihiatrul, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Azi, la școală, s-a ținut o comemorare pentru Emily. Chris se frecă la ochi cu podul palmelor, gest prilejuit în parte de suferința lui, în parte de clorul rezidual ce îi provoca o usturime puternică. A fost de-a dreptul penibil, faza cu florile și… toate celelalte.

— Asta te-a deranjat?

— Nu, răspunse Chris. M-au pus să urc pe scenă și să știți dumneavoastră, să spun câteva cuvinte. Și toată lumea se uita La mine de parcă eu aș fi știut exact ce să fac, ce să zic, ca să îndrept situația. Fiindcă am fost acolo și am vrut să fac și eu ce a făcut Emily, așa că ar fi trebuit să fiu în stare să le explic motivul pentru care am vrut să ne sinucidem. Pufni. Ca la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi. De genul: *Bună, numele meu e Chris și am vrut să mă sinucid*.

— Poate că asta a fost felul lor de a-ți transmite că însemni ceva pentru ei.

— Mda, bine, surâse Chris disprețuitor. Majoritatea elevilor prezenți la întrunire n-au făcut altceva decât să arunce unii în alții cu cocoloașe de hârtie îmbibate în salivă.

— Ce s-a mai întâmplat?

Chris își lăsă capul în jos.

— Au vrut ca eu să vorbesc despre Emily, să țin un fel de elogiu. Când am deschis gura, am… își ridică privirea și palmele. Am clacat.

— Ai clacat?

— Am pufnit în râs, să fiu al naibii dacă n-am făcut-o!

— Chris, în ultima vreme ai fost supus unui stres teribil, spuse doctorul Feinstein. Sunt convins că atunci când oamenii…

— Nu pricepeți? izbucni Chris. Am început să râd. Întreaga comemorare nu era altceva decât o maimuțăreală, iar eu am început să râd.

Doctorul Feinstein se aplecă înainte.

— Uneori, emoțiile foarte puternice se amestecă între ele. Tu ai fost…

— Deprimat. Supărat. Îndurerat. Chris se ridică în picioare și începu să măsoare camera în lung și în lat. Alegeți dumneavoastră. Dacă sunt supărat că Emily a murit? În fiecare minut nenorocit, cu fiecare respirație blestemată. Dar toată lumea crede că sunt un dezaxat, care din clipă-n clipă se poate întoarce cu spatele ca să-și taie venele. Toată lumea crede că aștept ocazia potrivită ca să încerc din nou să mă omor. Toată școala crede asta, probabil că se așteptau să am o criză chiar acolo, pe scenă, mama crede asta și chiar și dumneavoastră, nu-i așa? Chris îl privi cu înverșunare pe psihiatru și făcu un pas înainte. N-am de gând să mă omor! N-am tendințe sinucigașe, n-am avut niciodată!

— Nici măcar în noaptea aia?

— Nu, răspunse Chris încetișor. Nici măcar atunci.

Doctorul Feinstein încuviință ușor din cap.

— Atunci de ce-ai spus că te-au dus la spital?

Chris se albi la față.

— Pentru că am leșinat, după care mi-am venit în simțiri, iar polițiștii erau deasupra mea, cu arma în mână. Închise ochii. M-am speriat, așa că am scos pe gură primul lucru care am crezut că are sens.

— Dacă n-aveai de gând să te sinucizi, atunci de ce aveai la tine o armă?

Chris se lăsă în jos, pe podea, simțind cum îl lasă picioarele.

— Am luat-o pentru Emily. Fiindcă ea era cea care voia să se sinucidă. Iar eu m-am gândit că… își plecă capul, scuipând încă o dată cuvintele: Am crezut că puteam s-o opresc. Mi-am închipuit că puteam s-o fac să se răzgândească, înainte de a trece la fapte. Îl privi pe doctorul Feinstein cu ochi scânteietori. Am obosit să mă tot prefac, șopti el. Lacrimile îi curgeau nestăpânite pe obraji, udându-i partea din față a tricoului. Doar că, spuse Chris, printre suspine, nu am reușit.

*

Marele juriu, care se întrunise la Înalta Curte de Justiție din orașul Grafton, își petrecuse întreaga zi ascultându-l pe procurorul general-adjunct, S. Barrett Delaney, care adusese un munte de dovezi împotriva lui Chris Harte în legătură cu uciderea lui Emily Gold. Auziseră declarația medicului legist cu privire la momentul și la cauza morții victimei, precum și la traiectoria glonțului care îi străpunsese creierul. Audiaseră și un ofițer de la departamentul de poliție din Bainbridge, care descrisese scena crimei așa cum o găsise când ajunsese acolo. O urmăriseră pe detectivul Anne-Marie Marrone în timp ce le explicase rezultatele probelor balistice. Auziseră întrebarea procurorului general-adjunct adresată detectivului cu privire la procentajul omuciderilor comise de criminali care își cunoșteau victimele și răspunsul dat de aceasta: nouăzeci la sută.

Așa cum se întâmplă la majoritatea audierilor din fața marelui juriu, inculpatul nu numai că era absent, dar nici măcar nu i se adusese la cunoștință faptul că o Curte se întrunise pentru a-i hotărî soarta.

La ora 3.46 PM, lui S. Barrett Delaney îi fii înmânat un plic sigilat, în interiorul căruia se găsea o coală de hârtie pe care scria că inculpatul Christopher Harte este pus sub acuzare pentru crimă cu premeditare.

*

— Bună ziua, pot vorbi cu Emily?

Melanie încremeni.

— Cine-i?

Pauză.

— Un prieten.

— Nu-i aici. Melanie își încleștă mâinile pe receptor, înghițind convulsiv. E moartă.

— A…, făcu vocea de la celălalt capăt al firului, părând șocată.

— Cine e? repetă Melanie întrebarea.

— Donna. De la The Gold Rush. Știți, magazinul de bijuterii de la intersecția străzilor Main și Carter? Femeia își drese glasul. Emily a cumpărat ceva de la noi. E gata.

Melanie înșfacă cheile de la mașină.

— Vin acum, spuse ea.

Îi luă mai puțin de zece minute să ajungă acolo cu mașina. Melanie parcă chiar în fața magazinului de bijuterii și intră. Diamantele îi făceau cu ochiul din interiorul vitrinelor, iar lanțurile de aur curbate se odihneau pe catifeaua albastră. O femeie, cu spatele la Melanie, era ocupată la casa de marcat.

Se întoarse cu un zâmbet strălucitor, care îi păli și în final i se șterse de tot de pe chip când văzu părul vâlvoi al lui Melanie și faptul că nu avea haina de iarnă pe ea.

— Sunt mama lui Emily, spuse Melanie.

— Firește. Donna rămăsese cu privirea ațintită la Melanie mai bine de cinci secunde, până când reuși să-și revină din șoc și să-i răspundă, îmi pare rău, spuse ea. Se duse la casa de marcat, de unde scoase o cutie lungă și îngustă. Fiica dumneavoastră l-a comandat acum ceva timp. A cerut să fie și gravat, adăugă ea, ridicând capacul cutiei și scoțând la iveală un ceas bărbătesc.

Pentru Chris, citi Melanie. *Pe veci. Cu dragoste, Em.* Așează ceasul înapoi pe pernuța lui de satin și ridică bonul de cumpărături. Tipărit cu litere îngroșate, la sfârșitul lui era următorul mesaj adresat personalului magazinului: *Cadoul este secret. Când sunați, cereți cu Emily. Nu dați nicio informație.* Ceea ce explica tot acest mister, se gândi ea. Dar de ce să țină secret?

Melanie zări atunci prețul.

— Cinci sute de dolari? exclamă ea.

— Este aur de paisprezece carate, se grăbi femeia să precizeze.

— Avea șaptesprezece ani! spuse Melanie. Firește că voia să țină totul secret. Dacă eu sau tatăl ei am fi aflat că a cheltuit atâția bani, am fi obligat-o să-l returneze!

Vizibil stânjenită, Donna se mută de pe un picior pe altul.

— Ceasul a fost achitat în întregime, spuse ea pe un ton împăciuitor. Poate că v-ar plăcea totuși să-i oferiți darul persoanei la care se gândise fiica dumneavoastră.

Melanie își dădu atunci seama. Urma să fie cadoul lui Chris cu prilejul aniversării lui de optsprezece ani. În mintea lui

Emily, acest lucru ar fi meritat să-și cheltuie câștigurile de pe o vară întreagă.

Melanie luă cutia și o duse la mașină. Se așeză și rămase cu privirea pironită asupra parbrizului, având încă în ochi mesajul incredibil de ironic: *Pe veci.*

Se întrebă de ce Emily ar fi comandat un ceas pentru ziua lui Chris, dacă – așa cum spunea el – aveau de gând să se sinucidă până atunci?

*

Melanie era cu mâna pe clanță când telefonul începu să sune. Deschise ușa și intră grăbită; ceva din ființa ei dorea să fie acea Donna de la magazinul de bijuterii, care o suna să-i spună că totul fusese o greșeală, că era vorba de un alt Chris și de o altă Emily, și că…

— Alo?

— Doamna Gold? Procurorul general-adjunct Barrie Delaney la telefon. Am vorbit cu dumneavoastră săptămâna trecută.

— Da, spuse Emily, punând ceasul pe masă. Îmi amintesc.

— M-am gândit că ați vrea să știți, începu Barrie, că marele juriu l-a pus azi sub acuzație pe Christopher Harte pentru crimă cu premeditare.

Melanie simți cum i se înmoaie genunchii. Alunecă pe podea, cu picioarele desfăcute într-o poziție ciudată.

— Înțeleg, spuse ea. Este… va fi o înfățișare?

— Mâine, răspunse Barrie Delaney. La Tribunalul Grafton.

Melanie își notă numele pe un carnețel pe care își făcea de obicei listele de cumpărături. Îl auzea pe procuror vorbind, dar nu mai era în stare să înțeleagă nimic din ceea ce spunea acesta. Puse receptorul ușor la loc în furcă.

Privirea îi alunecă pe cutia de bijuterii. Cu mare grijă, scoase ceasul de pe pernuța lui de satin și își trecu degetul mare pe deasupra cadranului larg. Ziua lui Chris era în acea seară. Știa data la fel de bine cum o știa pe a lui Emily.

Și-i imagină pe Gus și pe James, ba chiar și pe Kate, stând la masa lor din lemn de cireș și încercând să înfiripe o conversație. Și-l închipui pe Chris în picioare, aplecat deasupra tortului, licărirea lumânărilor îndulcindu-i trăsăturile. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, Melanie, Michael și Emily ar fi fost și ei invitați.

Melanie strânse ceasul cu atâta putere, încât marginile lui îi intrară în pielea din palmă. Simți un val uriaș de furie inundând-o pe dinăuntru. I se revărsă din inimă, străpungându-i pielea, încolțind la fel de puternică precum o mână sau un picior în plus, pe care ea, prudentă, dar stăruitoare, și-ar fi susținut greutatea.

*

Totul trebuia să fie perfect.

Gus făcu un pas înapoi de la masă, după care se apropie și începu din nou să se agite, cu șervetul în mână. Paharele de cristal stăteau drepte, feliile rulate de șuncă așteptau cumințI pe platouri. Porțelanurile fine care hibernau în bufet tot timpul anului, cu excepția Zilei Recunoștinței și a Crăciunului, fuseseră expuse în toată splendoarea lor, cu tot cu sosieră. Pe când Gus ieși din sufragerie ca să-i cheme pe ceilalți la masă, încercă să nu se gândească la faptul că ei sărbătoreau încă un an din viața cuiva care încercase nu de mult să-i pună capăt.

— Gata! strigă ea. Masa e pusă!

James, Chris și Kate veniră din camera de zi, unde urmăriseră știrile de dimineață. Kate gesticula din mâini, în timp ce vorbea despre un balon cu heliu de mărimea unui Chevrolet, care fusese lansat împreună cu un mesaj, ca parte a unui proiect științific de la școală.

— Poate că o să ajungă în China! exclamă ea plină de entuziasm. Sau în Australia!

— N-o să ajungă nici până la capătul străzii, mormăi Chris.

— Ba da! strigă Kate, după care închise gura și își coborî privirea în poală.

Chris își mută privirea de la soră la părinții săi și se trânti pe scaun cu mai multă putere decât era necesar.

— Nu-i așa că totul arată grozav? întrebă Gus.

— Priviți tortul! exclamă James. Aia e glazură de cocos?

Gus încuviință din cap.

— Cu cremă de căpșune.

— Serios? se miră Chris, încântat în ciuda propriei voințe. Ai făcut asta pentru mine?

Gus dădu aprobator din cap.

— Doar nu împlinești optsprezece ani în fiecare zi, spuse ea. Aruncă o privire înspre șuncă și morcovi și spre plăcinta cu cartofi dulci. De fapt, adăugă ea, în cinstea evenimentului, cred că ar trebui să începem chiar cu tortul.

Ochii lui Chris străluciră.

— Ai dreptate, mamă, declară el.

Gus luă cutia cu chibrituri de lângă platoul pe care era tortul și aprinse cele nouăsprezece lumânări – una în plus pentru noroc, îi trebuiră trei chibrituri ca să le aprindă pe toate; le lăsă să ardă până când flacăra îi atinse buricele degetelor.

— Mulți ani trăiască! începu ea să cânte și, când constată că nimeni nu îi ține isonul, își puse mâinile în șold și le spuse dojenitor: Dacă vreți să mâncați, trebuie să cântați!

Auzind asta, James și Kate se puseră pe cântat. Chris își ridică furculița, pregătit încă dinainte ca Gus să apuce a-i tăia

prima felie.

— Cum te simți la optsprezece ani? îl întrebă Kate.

— Cum să mă simt, glumi Chris, mă cam supără artrita.

— Foarte amuzant. Adică te simți mai deștept, mai matur?

Chris ridică din umeri.

— Acum aș putea fi recrutat în armată, răspunse el. Asta e singura diferență.

Gus deschise gura să afirme că, slavă Domnului, nu era război, însă își dădu seama că acest lucru nu era nici pe departe adevărat. Războiul ți-l faci singur. Doar pentru că trupele americane nu erau detașate niciunde nu însemna că Chris nu avea propriile războaie de purtat.

— Ei bine, spuse James, întinzându-se după a doua felie de tort, cred că Chris ar trebui să facă optsprezece ani în fiecare zi.

— Chiar așa! făcu Gus, iar Chris își plecă zâmbind capul.

Se auzi soneria.

— Mă duc eu, spuse Gus, aruncând șervetul pe masă.

Sună încă o dată înainte să ajungă la ușă. O deschise larg, lumina din verandă căzând pe siluetele a doi ofițeri de poliție în uniformă.

— Bună seara! i-o luă înainte unul din ofițeri. Christopher Harte este acasă?

— Ei bine, da, răspunse Gus, însă doar ce ne-am așezat la…

Polițistul scoase o foaie de hârtie.

— Avem un mandat de arestare pe numele lui.

Gus își pierdu răsuflarea, plămânii ei fiind secătuiți de aer.

— James, îngăimă ea, iar soțul ei apăru.

Acesta luă mandatul din mâna polițistului și îl citi.

— Pe ce temei? întrebă el scurt.

— A fost acuzat de crimă cu premeditare, domnule.

Polițistul trecu pe lângă Gus și se îndreptă înspre sufrageria luminată.

— James, spuse Gus, fă ceva!

James o apucă de umeri.

— Sună-l pe McAfee! spuse el și se grăbi spre sufragerie. Chris! strigă el. Nu spune nimic! Nu scoate niciun cuvânt!

Gus încuviință din cap, dar în loc să se ducă la telefon, îl urmă pe James în agitația din bucătărie. Kate ședea la masă, plângând. Chris fusese tras de pe scaun. Unul din ofițeri îi punea cătușele, cu mâinile la spate, celălalt îi citea drepturile. Ochii îi erau bulbucați, fața albă ca varul. Buzele, mânjite încă de glazura de cocos, îi tremurau.

Polițiștii îl apucară fiecare de câte un braț și îl escortară afară din casă. El se împletici între ei, ca un orb, cu niște ochi perplecși, care păreau să nu recunoască nimic din mobilierul

familiar al casei. Când ajunseră în pragul ușii de la sufragerie, unde stătea Gus, polițiștii ezitară o clipă, așteptând ca ea să se dea la o parte. În acea pauză scurtă, Chris o privi direct în ochi.

— Mami? șopti el, după care îi fu smuls din fața ochilor.

Ea dădu să-l atingă, însă ei se mișcară prea repede. Mâna ei, tremurând în aer, se închise într-un pumn pe care îl duse la gură. Îl auzi pe James alergând prin casă și telefonându-i chiar el lui McAfee. O auzi pe Kate plângând cu suspine în camera alăturată. Dar, mai presus de toate acestea, Gus îl auzi pe Chris, băiatul ei de optsprezece ani, adresându-i-se cu un apelativ plin de afecțiune, ceea ce nu mai făcuse de zece ani.

PARTEA A DOUA

FATA DIN VECINI

Și, la urma urmelor,
ce e minciuna?
Nu e altceva decât
adevărul deghizat.

Lord Byron
Don Juan

Mărturisirea nu-ți
lasă alt refugiu decât
sinuciderea;
iar sinuciderea este
în sine o mărturisire.

Daniel Webster
Orfana

ACUM: Sfârșit de noiembrie, 1997

Chris tremura de frig pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Dăduseră căldura la maximum, însă el nu putea să stea altfel decât într-o parte, ca să nu-i intre cătușele în spate, și, oricât de mult s-ar fi foit și și-ar fi schimbat poziția, nu se putea opri din tremurat.

— Ești bine acolo în spate? îl întrebă ofițerul care conducea.

Chris răspunse afirmativ, vocea frângându-i-se chiar rostind acel cuvânt monosilabic.

Nu era deloc bine. Nici măcar pe-aproape. În viața lui nu fusese mai speriat.

În mașină mirosea puternic a cafea. În aparatul de radiorecepție se auzea un dialect pe care Chris nu-l înțelegea și, preț de-o clipă, lucrul acesta chiar avu sens: dacă lumea lui se făcea bucăți, nu era logic ca el să nu mai poată vorbi în propria limbă? Începu să se legene ușor pe banchetă, concentrându-se să nu se scape în pantaloni. Era o greșeală. Indiferent unde l-ar fi dus, tatăl și avocatul lui aveau să-l aștepte acolo, iar Jordan McAfee le-ar fi ținut un discurs în stilul Perry Mason[15], și toată lumea avea să își dea seama că se comisese o eroare. Mâine avea să se trezească și să râdă când avea să își amintească de asta.

Brusc, mașina se aplecă înspre dreapta, iar la geam văzu lumina unei lanterne. Pierduse complet noțiunea timpului și a direcției, însă bănui că se aflau la secția de poliție din Bainbridge.

— Să mergem! îi spuse ofițerul cel înalt, deschizând portiera din spate. Chris se grăbi să treacă la marginea banchetei, străduindu-se din răsputeri să-și mențină echilibrul cu mâinile legate la spate. Cu un picior pe bordură, Chris se opinti afară din mașină, însă căzu drept cu fața în jos.

Polițistul îl ridică de cătușe și-l trase fără menajamente înspre secția de poliție. Fu condus pe o ușă din spate, pe care nu o mai văzuse până atunci. Ofițerul își puse arma într-o cutie, pe care o încuie, comunică prin stație numărul de interfon, iar ușa se deschise cu un țârâit. Chris se trezi în fața unei recepții, unde ședea un sergent pe jumătate adormit. I se permise să stea jos cât timp i se solicitară informații legate de nume, vârstă și domiciliu, iar el le răspunse cât putu de politicos, în caz că ar fi primit puncte bonus pentru bună purtare. Pe urmă, polițistul care îl adusese îl puse să stea la un

perete și să țină în mână un cartonaș, pe care erau trecute un număr și data, întocmai ca în filmele de la televizor. Se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga, în timp ce blițul aparatului se tot declanșa.

Chris primi ordin să-și golească buzunarele și întinse palmele ca să-i fie luate amprentele – douăzeci și unu de seturi separate, unul pentru poliția locală, unul pentru poliția statală și unul pentru FBI. Apoi, ofițerul îi curăță mâinile cu un șervețel umed, îi luă pantofii, haina și cureaua și ceru prin stație să fie deschisă celula numărul trei.

— Șeriful e pe drum, îl anunță el pe Chris.

— Șeriful? întrebă Chris, pe care îl apucă din nou tremuratul. Cum așa?

— Nu poți rămâne aici peste noapte, îl lămuri polițistul. Te va muta la închisoarea Grafton.

— Închisoare? șopti Chris. Îl duceau la închisoare? Așa, pur și simplu?

Se opri din mers, făcându-l și pe polițist, care era lângă el, să se oprească.

— Nu pot să mă duc nicăieri, protestă el, avocatul meu o să vină aici.

Polițistul izbucni în râs.

— Fii serios, îi zise și îl împinse înainte.

Celula provizorie era de 1,8 m pe 1,5 m și se afla la subsolul secției de poliție. De fapt, Chris o mai văzuse, pe când era în Clubul Cercetașilor și fuseseră duși în excursie să vadă clădirea departamentului de siguranță publică. Era dotată cu o chiuvetă și cu o toaletă din oțel inoxidabil și cu un pat prins în lanțuri. Ușa chiar era făcută numai din bare, iar o cameră video era îndreptată înspre interiorul celulei. Polițistul verifică sub saltea – după gândaci? arme? –, apoi îi desfăcu lui Chris cătușele și îl băgă înăuntru.

— Ți-e foame? întrebă el. Sete?

Surprins că polițistului îi păsa de nevoile lui omenești, Chris își ridică privirea. Nu îi era foame, dar îi era rău de la stomac din pricina a tot ce se întâmplase. Scutură din cap, încercând să nu ia seama la zgomotul pe care îl făcu ușa celulei când fu închisă. Așteptă ca polițistul să dispară de pe coridor, apoi se ridică și se duse să urineze. Ar fi vrut să le spună polițistului care îl arestase și celui care îl condusese în celulă că nu o omorâse el pe Emily Gold. Însă tatăl lui îi spusese să nu scoată o vorbă, iar avertismentul lui răsuna puternic în mintea paralizată de teamă a lui Chris.

Gândul îi fugi la tortul pe care i-l făcuse mama lui, la lumânările care arseseră până la glazură, la jumătatea de felie

ce zăcea încă neatinsă pe farfuria lui, cu crema de căpșune la fel de roșie ca o dâră de sânge.

Își trecu degetele peste zidul de beton și aștepta.

*

Pentru Jordan McAfee, nimic nu era mai plăcut decât să alunece de-a lungul unui trup de femeie.

Se frământa pe sub cearșafurile de pe propriul pat, croindu-și drum cu buzele și cu mâinile, ca și cum ar fi încercat să cartografieze acel tărâm.

— O, da! șopti ea, încleștându-și mâinile în părul lui des și negru. O, Doamne!

Vocea ei era din ce în ce mai sonoră. Deranjant de sonoră. Își trecu ușor mâna peste abdomenul ei.

— Liniște! îi șopti el, cu gura lipită de coapsa ei. Ți-aduci aminte?

— Cum… aș… putea… uita! făcu ea.

Ea îl prinse de cap și i-l trase înspre al ei, în același moment în care el se dădu în spate ca să-i acopere gura cu mâna. Crezând că e un joc, ea îl mușcă.

— Rahat! zise el, dându-se jos de pe ea.

Îi aruncă femeii o privire piezișă. Jordan scutură din cap, nemaifiind câtuși de puțin stârnit. De obicei, se pricepea la astfel de lucruri, își frecă palma iritată, gândindu-se că nu avea să mai iasă niciodată cu vreo altă asistenta a lui sau, chiar de o făcea, era al naibii de sigur că nu avea să mai bea atât de mult, încât s-o aducă acasă la el.

— Uite ce e, începu el să spună, zâmbind binevoitor, ți-am spus de ce…

Femeia, Sandra – acesta era numele ei –, se rostogoli și ajunse deasupra lui, lipindu-și gura de a lui. Se trase înapoi și-și plimbă arătătorul de-a lungul buzei de jos.

— Îmi plac tipii care au același gust ca al meu, spuse ea.

Jordan simți cum are din nou erecție. Poate că, până la urmă, seara lui nu se sfârșise încă.

Telefonul sună, și Sandra îl dădu jos de pe noptieră. Jordan trase o înjurătură și se ridică să meargă după receptor, însă ea îl prinse de încheietură.

— Lasă-l! șopti ea.

— Nu se poate, spuse Jordan, îndepărtându-se de ea și orbecăind pe podea după telefon. McAfee! răspunse el în receptor. Ascultă în liniște, intrând instantaneu în stare de alertă, corpul său rotindu-se instinctiv după carnetul cu pix de pe noptieră și notând ce îi spusese apelantul. Nu-ți face griji, zise el pe un ton calm. Ne ocupăm de asta. Da. Ne vedem acolo.

Închise telefonul, se ridică în picioare cu o grație de felină și își trase pe el pantalonii care fuseseră aruncați lângă ușa de la baie.

— Îmi pare rău că fac asta, spuse Jordan, trăgând fermoarul, dar trebuie să plec.

Sandra rămase cu gura deschisă.

— Așa, pur și simplu?

Jordan ridică din umeri.

— Cineva trebuie să facă și profesia asta.

Se uită la femeia care stătea întinsă pe patul lui.

— Ăă, nu trebuie să mă aștepți, să știi, adăugă el.

— Și dacă vreau să te aștept?

Jordan îi întoarse spatele.

— Poate să dureze mult, îi spuse el. Își îndesă mâinile în buzunar, aruncându-i o ultimă privire. Te sun eu, adăugă el.

— N-o s-o faci, îl contrazise Sandra veselă. Se dădu jos din patul lui, unduindu-și trupul gol, dispăru în baie, încuind ușa.

Jordan scutură din cap și merse în liniște în bucătărie. Se roti în stânga și în dreapta, căutând ceva pe care să scrie. Brusc, încăperea fu inundată de lumină, iar Jordan se trezi față în față cu fiul lui de treisprezece ani.

— Ce faci aici?

Thomas ridică din umeri.

— Ascult lucruri care nu mă privesc, răspunse el.

Jordan îl mustră.

— Ar fi trebuit să dormi de mult. Mâine e zi de școală.

— E abia opt și jumătate, protestă Thomas.

Jordan ridică din sprâncene. Doar atât era ceasul? Cât de mult băuse la cină?

— Deci, începu Thomas zâmbind cu subînțeles, ai venit să iei o gură de aer?

Bărbatul zâmbi.

— Îmi plăceai mai mult când erai mic.

— Pe vremea aia, făceam pipi pe peretele de la baie dacă nu eram atent. Eu cred că la vârsta asta e cu mult mai bine.

Jordan nu era la fel de sigur. Își crescuse fiul de unul singur încă de când Thomas avea patru ani, iar Deborah hotărâse că nu este făcută să fie mamă și măritată cu un avocat obsedat de carieră. Dăduse buzna în biroul lui împreună cu fiul lor, cu actele de divorț și cu un bilet dus către Napoli. Ultimul lucru pe care Jordan îl auzise despre ea era că locuia împreună cu un pictor de două ori mai în vârstă decât ea, pe malul stâng al Senei, în Paris.

Thomas își urmări cu privirea tatăl cum bea cu lăcomie direct din carafa cu cafea rece, veche de o zi.

— Ce scârbos! făcu el. Dar poate nu chiar la fel de scârbos cum e faptul că ai adus acasă o…

— Ajunge! spuse Jordan. N-ar fi trebuit să fac asta, bine? Tu ai dreptate, iar eu am greșit.

Thomas zâmbi radios.

— Chiar așa? Putem înregistra video acest moment istoric?

Jordan puse carafa înapoi în filtrul de cafea și își strânse nodul de la cravată.

— Era un client la telefon. Trebuie să plec. Își trase jacheta pe el, care încă atârna pe spătarul unui scaun, apoi îi întoarse spatele fiului său. Nu suna pe pager dacă ai nevoie de mine. Aparent, e pe silențios. Sună la birou; o să-mi verific căsuța vocală.

— N-o să am nevoie de tine, răspunse Thomas. Făcu un semn către dormitorul tatălui său. Poate că ar trebui să intru și să o salut.

— Poate că ar trebui să-ți miști fundul înapoi în camera ta, îi spuse Jordan zâmbind, apoi țâșni afară pe ușă, cu un sentiment plăcut pe care i-l dădea admirația fiului său pentru el.

*

Gus se aplecă în partea din spate a mașinii, încheind până la gât nasturii de la haina lui Kate.

— Ți-e suficient de cald? o întrebă ea.

Kate încuviință din cap, încă prea șocată de gândul că fratele ei fusese luat de poliție. Trebuia să aștepte în mașină până când Gus, James și avocatul aveau să descâlcească toată încurcătura aceea – nu era cea mai bună soluție, însă era singura pe care o aveau la dispoziție. La doisprezece ani, Kate era prea mică pentru a fi lăsată singură în casă noaptea, iar Gus nu avea la cine să apeleze. Părinții ei locuiau în Florida, iar ai lui James ar fi făcut atac de cord fie și numai auzind de acel scandal. Melanie, singura prietenă apropiată pe care Gus ar fi îndrăznit s-o cheme în ultimul moment ca să stea cu Kate, credea că Chris îi ucisese fiica.

Însă oricât și-ar fi dorit Gus să o menajeze pe fiica ei de toate acestea, o voce sâcâitoare din capul ei îi spunea întruna să o țină pe Kate cât mai aproape posibil. *Ți-a mai rămas un singur copil*, îi zicea. *N-o pierde din ochi!*

Gus se întinse de-a lungul celor treizeci de centimetri care le despărțea și îi netezi părul lui Kate.

— Ne întoarcem repede, îi spuse ea. Să încui ușile după ce plecăm.

— Știu, răspunse Kate.

— Și să fii cuminte!

De parcă Chris n-ar fi fost. Gândul acesta le străfulgeră și pe Gus, și pe Kate, ca un curent îngrozitor, perfid, iar cele

două se despărțiră înainte ca vreuna din ele să-i dea glas ori să recunoască măcar că i-a trecut prin minte.

*

Gus și James Harte așteptau nerăbdători în micul con de lumină generat de felinarul din fața secției de poliție, ca și cum gândul de a-i trece pragul în lipsa unui avocat, cavalerul lor în armură, era de neconceput și cu siguranță riscant. Jordan ridică o mână în semn de salut pe când traversa strada înspre ei și-și aminti de vechea zicală potrivit căreia oamenii care locuiau împreună un timp îndelungat ajungeau să semene unul cu celălalt. Trăsăturile soților Harte nu erau atât de asemănătoare, însă scopul comun ce le ardea amândurora în priviri îi îngemăna instantaneu.

— James, spuse Jordan, strângând mâna doctorului. Gus aruncă o privire către ușa secției de poliție. Ați fost deja înăuntru?

— Nu, răspunse Gus. Te-am așteptat pe tine.

Jordan se gândi să-i conducă repede în hol, dar apoi se răzgândi. Era mai bine ca discuția pe care urmau s-o aibă să fie purtată în particular, căci, în calitate de fost avocat al acuzării, știa că pereții secțiilor de poliție au urechi. Se trase mai aproape de ei și le ceru soților Harte să îi explice ce se întâmplase.

Gus îi spuse despre arestul din timpul cinei. De-a lungul relatării, James se ținu deoparte, ca și cum venise mai degrabă să admire arhitectura clădirii, nu să-și protejeze fiul. Jordan o ascultă pe Gus, dar, în același timp, îl urmări gânditor cu privirea pe soțul femeii.

— Deci, încheie Gus, frecându-și mâinile ca să se încălzească, poți vorbi cu cineva să-l scoată de-acolo, nu?

— De fapt, nu pot. Chris trebuie ținut în arest peste noapte, până când va avea loc înfățișarea la tribunalul Grafton, cel mai probabil, mâine-dimineață.

— Trebuie să stea închis aici peste noapte?

— Ei bine, nu, spuse Jordan. Poliția din Bainbridge nu are dotările necesare pentru a-l reține peste noapte într-o celulă provizorie. Va fi mutat la închisoarea Grafton.

James se întoarse cu spatele.

— Ce putem face? zise Gus în șoaptă.

— Mai nimic, recunoscu Jordan. Acum mă duc înăuntru să vorbesc cu Chris. Mâine la prima oră, când va fi chemat la înfățișare, voi fi aici.

— Și ce se va întâmpla acolo?

— În principiu, procurorul general va înainta acuzația împotriva lui Chris. Noi vom depune pledoaria pentru nevinovăție. Voi încerca să-i obțin eliberarea pe cauțiune, dar

s-ar putea să fie destul de greu, având în vedere capul de acuzare deosebit de grav.

— Vrei să spui, replică Gus, tremurând de mânie, că fiul meu, care nu a făcut nimic rău, trebuie să stea la închisoare peste noapte, și poate mai mult de atât, iar tu nu poți face nimic în legătură cu asta?

— Poate că fiul tău nu a făcut nimic rău, începu Jordan cu blândețe, dar poliția nu i-a crezut povestea cu pactul sinucigaș.

James își drese glasul și interveni.

— *Tu* o crezi? întrebă el.

Jordan se uită la părinții lui Chris – mama lui, pe punctul de a se prăbuși pe trotuar, tatăl lui, vizibil stânjenit și neliniștit – și decise să le spună adevărul.

— Sună foarte… convenabil, le spuse el.

După cum se așteptase Jordan, James își întoarse privirea, iar Gus izbucni într-un acces de furie.

— Ei bine, se răsti ea, dacă nu pui suflet în treaba asta, o să găsim pe altcineva.

— Nu e treaba mea să vă cred fiul, răspunse Jordan. Treaba mea este să-l scap. Se uită țintă în ochii lui Gus. Pot face asta, adăugă el cu blândețe.

Ea îi susținu privirea preț de-o clipă îndelungată, suficient cât să îi dea lui Jordan sentimentul că încerca să îi ghicească gândurile.

— Vreau să-l văd pe Chris acum, ceru ea.

— Nu se poate. Doar când e schimb de tură, adică peste câteva ore bune. Am să-i transmit eu orice vreți să-i spuneți. Jordan îi ținu deschisă ușa secției de poliție, simțind aerul de indignare pe care îl emană în urma ei. Tocmai dădea și el să intre, când James Harte îl opri.

— Pot să te rog ceva?

Jordan încuviință din cap.

— Și să rămână între noi?

Jordan dădu încă o dată aprobator din cap, de data asta ceva mai încet…

— Problema este, începu James prudent, că arma era a mea. Trase aer adânc în piept. Nu vorbesc despre ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat. Spun doar că poliția știe că acel Colt a fost luat din dulapul meu cu puști. Jordan se încruntă. Prin urmare, continuă James, asta mă face să fiu complice?

— La crimă? întrebă Jordan. Scutură din cap. N-ai pus în mod deliberat arma acolo cu intenția ca fiul tău s-o ia și să împuște pe cineva cu ea.

James scoase treptat aerul din piept.

— N-am spus că Chris a folosit-o ca să împuște pe cineva, lămuri el.

— Nu, răspunse Jordan, știu asta.

Și-l urmă pe bărbat în incinta secției de poliție.

*

Când auzi zgomot de pași, Chris sări în picioare și își presă fața de gemulețul de plastic al celulei.

— A venit avocatul, îi spuse polițistul și, pe neașteptate, Jordan McAfee apăru de cealaltă parte a barelor.

Se așeză pe un scaun pe care i-l aduse ofițerul și își scoase din servietă un caiet A4.

— Ai spus ceva? îl întrebă Jordan direct.

— Despre? răspunse Chris.

— Despre orice. Le-ai spus ceva polițiștilor, ofițerului de la recepție? Indiferent ce.

Chris scutură din cap.

— Doar că urma să vii.

Jordan se relaxă vizibil.

— În regulă. Asta-i bine, spuse el. Îl văzu pe Chris aruncând o privire înspre camera de supraveghere din tavan. Nu vor înregistra asta, îl liniști el. Și nici nu vor asculta. Sunt drepturile fundamentale ale prizonierului.

— Prizonier, repetă Chris. Încerca să pară indiferent, ca și cum nu s-ar fi plâns de nimic, însă vocea îi tremura. Pot să merg acasă acum?

— Nu. Mai întâi, nu trebuie să vorbești nimic cu nimeni. În scurt timp, o să vină șeriful și o să te ducă la închisoarea Grafton. Vei fi transferat acolo. Fă tot ce-ți spun ei să faci, e vorba doar de câteva ore. Până când te trezești dimineață, eu am să fiu acolo și vom merge împreună la tribunal pentru înfățișarea ta.

— Nu vreau să merg la închisoare, spuse Chris, albindu-se la față.

— N-ai încotro. Trebuie să rămâi în arest până la momentul audierii, iar procurorul a aranjat în așa fel încât să fii reținut peste noapte. Adică la închisoarea Grafton. Îl privi țintă pe Chris. A făcut asta ca să te bage în sperieți. Procurora vrea să tremuri tot când o să fii față în față cu ea, mâine, la tribunal.

Chris încuviință din cap și înghiți cu greu.

— Ai fost acuzat de crimă cu premeditare, continuă Jordan.

— N-am făcut-o eu, îl întrerupse Chris.

— Nu vreau să știu dacă ai făcut-o sau nu, îi spuse Jordan pe un ton blajin. Nu contează ce-ai făcut și ce n-ai făcut. Eu tot am să te apăr.

— N-am făcut-o eu, repetă Chris.

— Bine, spuse Jordan calm. Mâine, procurorul va depune cerere ca să fii reținut fără drept de cauțiune, și asta ca acuzația să aibă greutate.

— Vrei să spui că o să fiu trimis la închisoare?

Jordan încuviință din cap.

— Pentru cât timp?

Ceva din vocea lui Chris îi atinse o coardă sensibilă. Jordan își înclină capul într-o parte și, deodată, mina îngrozită a clientului său căpătă noi forme, astfel încât i se păru că îl vede pe Thomas, mult mai mic, atunci când îl întrebase când avea să-și revadă mama. Era tonul vocii oricărui băiat care abia și-a dat seama că nu e invincibil, care abia a înțeles cât de încet poate să se scurgă timpul.

— Atât cât va fi nevoie, răspunse el.

*

În toiul nopții, James se trezi speriat. Buimac, mintea îl purtă cu ani în urmă, astfel că se ridică în capul oaselor ca să asculte plânsul înfundat al lui Kate de când era bebeluș și suferea de dureri de urechi sau zgomotul piciorușelor lui Chris atunci când se trezea dintr-un coșmar și se furișa în patul părinților să caute alinare. Dar, acum, casa era cufundată în liniște. După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, băgă de seamă că jumătatea de pat a lui Gus era goală.

Se scutură de senzația de somn și porni de-a lungul holului. Kate sforăia în pace, iar Chris, ei bine, patul lui Chris îl aștepta făcut cu grijă. Redevenind conștient de acest lucru, simți în capul pieptului o durere ce îl făcu să se clatine pe picioare. Porni în jos pe scări, atras de un zgomot înăbușit. Dinspre debaraua din hol venea o lumină rozalie. James traversă ușor bucătăria, cu spatele la perete, și se opri timid la câțiva pași depărtare de ușa debaralei.

Gus era jos, pe gresia rece a podelei, sprijinită cu spatele lipit de uscătorul pe care îl pornise ca să înăbușe zgomotul plânsetelor ei. Fața îi era roșie și plină de pete, nasul îi curgea, umerii îi erau aduși, gârboviți că ai unei femei bătrâne.

Nu fusese niciodată frumoasă când plângea. Suspina la fel cum făcea și celelalte lucruri: cu pasiune și în exces. Faptul că reușise atâta vreme să țină în ea supărarea îl uimea pe James.

Se gândi să dea ușa întredeschisă de perete și să îngenuncheze lângă soția lui, cuprinzându-i umerii cu brațele și ajutând-o să urce la etaj. Ridică mâna, atingând ușor lemnul ușii și gândindu-se la ceva ce i-ar putea spune că s-o liniștească. Dar ce lucru înțelept i-ar fi putut spune lui Gus, când nici măcar lui nu își putea adresa unul?

James urcă înapoi scările, se băgă în pat și-și acoperi capul cu o pernă. Câteva ore mai târziu, când Gus se furișă sub pături, încercă să pretindă că nu simte povara durerii ei, ce se strecurase între ei întocmai ca un copil spasmodic, atât de dură, încât nu reuși să treacă peste ea ca s-o atingă.

*

În jurul închisorii erau garduri înalte de metal, cu spirale de sârmă ghimpată la capăt. Chris închise ochii, întrebându-se, cu o tenacitate de copil, dacă era cu putință să pună capăt acestui calvar, astfel încât să nu se întâmple cu adevărat.

Șeriful îl ajută să iasă din mașină și îl conduse până la poarta închisorii. Un gardian descuie ușa masivă din metal și îi lăsă să intre. Chris urmări cu privirea cum se închide în urma lui.

— Ai mai prins unul, Joe?

— Sunt ca puricii, răspunse șeriful. Apar întruna!

Replica li se păru foarte haioasă, așa că râseră o bună bucată de vreme. Șeriful depuse o pungă de plastic în care erau niște lucruri pe care Chris le recunoscu imediat: portofelul lui, cheile lui de la mașină, mărunțișul. Un al doilea gardian o luă.

— Completezi tu actele? De restul ne ocupăm noi.

Șeriful plecă fără să-i mai arunce vreo privire lui Chris. Singur cu doi bărbați pe care îi știa încă și mai puțin decât îl știa pe șerif, Chris începu din nou să tremure.

— Mâinile în lateral, ordonă unul din gardieni. Se postă în fața lui Chris, pipăindu-l de la gât în jos până la talie, apoi pe fiecare picior.

Cel de-al doilea gardian începu să treacă în registru obiectele personale ale lui Chris.

— Haide! Cel dintâi gardian îl apucă pe Chris de braț și îl duse în sala de primire. Căută o pancartă, i-o dădu lui Chris și îl puse să stea drept lângă un perete. Zâmbește! mormăi el, declanșând blițul și făcând fotografia.

Apoi, îl puse pe Chris să ia loc la singura masă din încăpere și îi înmuie degetele în cerneală ca să-i ia amprentele. După aceea, îi dădu o cârpă pe care să se șteargă și îi puse în față o foaie de hârtie, în timp ce gardianul scotocea după un creion, Chris aruncă o privire la chestionar.

— Completează asta, îi spuse el.

Prima întrebare îl blocă pe Chris: *Ai tendințe sinucigașe?* Psihiatrul lui știa că nu. Avocatul lui credea că da. Șovăind, bifa în dreptul lui „Da”, apoi șterse și bifa în dreptul lui „Nu”.

Ai SIDA?

Ai alte probleme medicale?

Dorești să fii examinat de un doctor pe durata șederii în închisoare?

Chris începu să roadă capătul creionului. Bifă „Da” și notă pe margine „Dr. Feinstein”.

Termină de completat chestionarul și își verifică răspunsurile cu aceeași atenție cu care se concentrase și la

examenul standardizat de la admiterea la liceu. Dacă cineva mințea? Dacă cineva chiar avea tendințe sinucigașe sau SIDA și totuși bifa „nu”?

Cui îi păsa ca să verifice?

Gardianul îl conduse la etaj, unde era o zonă de control plină cu mici monitoare TV. Schimbă cu gardianul de serviciu câteva vorbe, care pentru Chris nu aveau nicio noimă, apoi fu condus într-o altă încăpere micuță. Pe când ușa se închidea în urma lui, Chris începu din nou să tremure.

— Ți-e frig? îl întrebă gardianul pe un ton indiferent. Norocul tău că în camera asta primești haine gratis. Așteptă până când Chris se ridică în picioare, după care îi întinse o salopetă albastră. Haide, zise el, îmbrac-o!

— Aici? întrebă Chris rușinat. Acum?

— Nu, în Aruba, răspunse gardianul.

Nu-i mare lucru, își spuse Chris în sinea lui. În vestiar, se dezbrăcase până la piele de un milion de ori în fața atâtor băieți. Acum, în fața unui gardian, era nevoit să se dezbrace până la chiloți, o nimica toată. Dar până când își trase fermoarul salopetei până la gât, mâinile îi tremurau atât de tare, încât fii nevoit să și le ascundă la spate.

— În regulă, spuse ofițerul. Să mergem!

Îl escortă pe Chris de-a lungul coridorului până în zona de maximă securitate. Plămânii lui Chris trebuiau să depună mai mult efort cu fiecare respirație. Era doar în închipuirea lui, sau aerul din închisoare era mai rarefiat decât cel de afară? Gardianul descuie o ușă grea și-l conduse pe Chris de-a lungul unui culoar strâmt, cenușiu. De-o parte și de alta erau celule individuale, însă ușile cu zăbrele erau deschise. La capătul lor, dincolo de gratii, se afla un televizor. Canalul cu știrile de seară era pornit.

Deodată, aerul fii despicat de un strigăt, care răzbătu dincolo de celulele deschise și de culoarul pustiu.

— Stingerea! strigă vocea, iar Chris auzi tropăitul prizonierilor care se întorceau agale la celulele lor. Intră aici, îi spuse gardianul lui Chris, conducându-l la o celulă neocupată. Patul de jos.

În celulele vecine, mai erau trei oameni. Un bărbat mic de statură, cu niște ochi mici și negri, adânciți în orbite și cu barba tunsă în formă de cioc intră în celula alăturată cu a lui Chris și se așeză pe pat. La capătul culoarului, televizorul fu stins.

Gardianul închise ușa celulei lui Chris. Lumina scăzu în intensitate, dar nu se stinse complet. Treptat, întreaga închisoare amuți și nu se mai auzi nimic în afară de respirația prizonierilor.

Chris se ghemui pe patul de jos. Pe măsură ce ochii lui se obișnuiau cu lumina slabă, începu să deslușească silueta gardianului care patrula de partea cealaltă a gratiilor, licărirea zâmbetului acelui om.

Se întoarse cu spatele, astfel încât să nu aibă în fața ochilor decât zidul de beton care îl împresura. Își îndesă în gură mâneca făcută ghemotoc a salopetei, ca să înăbușe zgomotul, și se lăsă să plângă în voie.

*

A doua zi de dimineață, când Michael intră în bucătărie, abia dacă putea să-și creadă ochilor. Melanie era la aragaz, cu o spatulă într-o mână și cu o mănușă de bucătărie în cealaltă. O urmări cu privirea cum întoarce o clătită și cum își dă o șuviță de păr după ureche și gândi: *Așa*, *da! Asta este femeia cu care m-am căsătorit.*

Făcu intenționat zgomot, ca ea să creadă că abia intrase. Întorcându-se cu fața, Melanie îi trimise un zâmbet radios.

— O, bun! făcu ea. Tocmai voiam să vin să te trezesc.

— Ca să mănânc, sper.

Melanie râse. Era un sunet atât de nefamiliar, încât și Melanie, și Michael încremeniră pentru o clipă. Apoi, Melanie se întoarse brusc și aduse o farfurie cu clătite. Așteptă până când Michael își ocupă locul obișnuit la masă, după care așeză farfuria în fața lui, fără să-și ia ochii de la el.

— Făină de hrișcă, spuse ea încetișor.

— De fapt, numele meu e Michael, răspunse el.

Melanie îi zâmbi și, pe negândite, Michael îi cuprinse coapsele cu brațul și o trase mai aproape de el, presându-și tare capul de pântecul ei. Îi simți mâna cum îi mângâie părul.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el.

— Știu, răspunse Melanie. Își lăsă mâna să mai zăbovească în părul lui preț de o secundă, după care și-o retrase. Îți trebuie sirop, spuse ea.

Aduse o tigaie de pe aragaz, cu sirop de arțar clocotit, și-l turnă peste clătitele lui Michael.

— Mă gândeam să facem o plimbare în dimineața asta.

Michael luă un dumicat din clătitele suculente. Trebuia să meargă în orașul învecinat ca să trateze de viermi intestinali niște pui de câine abia fătați, să examineze un cal cu colici și să facă o vizită la domiciliul unei lame bolnave. Însă nu o mai văzuse pe Melanie atât de… ei bine, aproape ca în zilele ei bune.

— Sigur, răspunse el. Trebuie doar să dau câteva telefoane ca să reprogramez niște consultații.

Melanie se lăsă să alunece pe scaunul de lângă el. Când Michael întinse mâna, ea și-o strecură într-a lui.

— Ar fi drăguț, spuse ea.

Termină de mâncat și se duse în biroul lui ca să dea telefoanele. Când se întoarse, o găsi pe Melanie stând în fața oglinzii din hol și dându-și cu un strat subțire de ruj pe buze. Își țuguie buzele și îl văzu pe Michael în oglindă.

— Ești gata? întrebă ea.

— Sigur, răspunse el. Unde mergem?

Melanie îl luă de braț.

— Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi o surpriză, zise ea.

Michael încercă să ghicească în sinea lui unde voia Melanie să-l ducă. Nu la mormântul lui Emily, căci astfel n-ar fi fost atât de veselă. Nici în oraș, ca să ia masa, cu toate că trecuseră pe lângă artera principală, unde se aflau toate restaurantele din Bainbridge. Nici la cumpărături, era prea dimineață. Nici la bibliotecă, fiindcă instituția era în direcția opusă.

Melanie conduse în afara orașului. Trecură de câmpuri golașe și ferme de lapte, de porțiuni lungi cu drumuri pustii. Un indicator mic, verde anunță încă cincisprezece kilometri până în orășelul Woodsville.

Ce naiba căutau în Woodsville?

Mai fusese o dată acolo, ca să eutanasieze un cal cu piciorul rupt. Dacă trecuse deja de centrul orașului însemna că nu-și mai aduce aminte nimic.

Melanie trecu pe lângă o clădire din cărămidă, în spatele căreia se zăreau spirale de sârmă ghimpată. Atunci, Michael își aminti că în Woodsville se află închisoarea districtuală, amplasată, în mod convenabil, era mai jos pe aceeași stradă cu sediul tribunalului districtual.

Soția lui opri mașina în parcarea acelui tribunal.

— E ceva aici ce cred că ar trebui să vezi, spuse ea pe un ton inexpresiv.

*

Când, la 5.45 AM, ușa celulei lui se deschise cu un scârțâit, Chris era deja treaz. Își simțea ochii uscați, ca și cum ar fi avut nisip sub pleoape, senzație care nu trecea oricât de mult s-ar fi frecat la ei. Fermoarul salopetei îi pătrundea în piele și era lihnit de foame.

— Haleală! strigă un gardian, aruncând o tavă cu mâncare în interiorul celulei.

Chris își mută privirea de la cocoloașele respingătoare de mâncare din tavă la culoar. Bărbatul cu ochi negri din celula de vizavi îl fixă cu privirea. Apoi, se întoarse cu spatele și dispăru după perdeaua de duș.

Chris mâncă, se spălă pe dinți cu periuța pe care o primise cu o seară în urmă în sala de primire și ridică lama de ras de unică folosință pe care gardianul i-o lăsase în celulă. Nesigur

pe sine, ieși din celulă și se îndreptă de-a lungul culoarului către cabina de duș și chiuvetă.

Se bărbieri cât îl așteptă pe bărbatul celălalt să iasă din duș, chiorându-se într-o oglindă al cărei efect nu era prea diferit de cel al unei foițe de aluminiu. Când bărbatul ieși, Chris încuviință din cap și intră el.

Trase perdeaua cât mai bine, însă tot putea să-l vadă prin crăpătură pe bărbatul cu ochi negri săpunindu-și fața la chiuvetă, cu prosopul legat în jurul taliei, și bărbierindu-se în jurul ciocului. Chris se dezbrăcă și își agăță hainele de vergeaua perdelei. Apoi, dădu drumul la apă și începu să se săpunească, închizând ochii și încercând să se convingă că tocmai se transformase într-un afurisit de fluture, uriaș de patru sute de metri, care era gata să-și ia zborul drept spre casă după înfățișarea la tribunal.

— De ce ești aici?

Chris clipi ca să-și scoată apa din ochi.

— Poftim? făcu el.

Prin crăpătura dintre perdeaua de duș și perete, Chris îl văzu pe bărbat sprijinindu-se de chiuvetă.

— Cum de ești aici?

Fiind ud, părul îi ajungea până pe la umeri. Așa putea Chris să-i deosebească pe prizonieri de deținuții care așteptau termenul de judecată – cei care își ispășeau pedeapsa aveau părul tuns scurt, milităreste. Cum era al lui.

— N-ar trebui să fiu aici, răspunse Chris. E o greșeală.

Bărbatul râse.

— Așa zic toți. Pentru o închisoare, sunt cam mulți pe-aci cei care n-au făcut nici pe naiba!

Chris se întoarse și începu să se săpunească pe piept.

— Doar fiindcă nu mă vezi nu înseamnă că m-am cărat, spuse bărbatul.

Scuturându-și apa din păr, Chris simți cum i se înmoaie genunchii. Nu credea că mai poate sta în picioare, așa că se sprijini de paravanul de plastic al cabinei de duș. Nu se afla în prezența vreunui tovarăș de închisoare. Nu avea să fie condamnat pentru crimă. Își înfășură orbește prosopul în jurul taliei, își luă hainele și se îndreptă împleticindu-se înapoi în celula lui, unde se așeză pe pat și își îngropă capul între genunchi, ca să nu vomite.

Voia acasă.

Un gardian intră în celulă ca să-i ia lama de ras pe care i-o adusese.

— Ți-a venit avocatul, îi spuse el. Și ți-a adus și niște haine. Îmbracă-te și te ducem sus să te schimbi.

Chris încuviință din cap, așteptându-se ca gardianul să rămână acolo cu ochii pe el în timp ce se îmbrăca, însă acesta plecă. Ușile celulelor erau deschise. Bărbatul care își decapitase nevasta urmărea emisiunea *Today* la capătul culoarului.

— Sunt… ăă… gata, îl anunță el pe un alt gardian, care îl escortă până la ușa ce dădea în exteriorul zonei cu celule.

— Noroc! îi strigă bărbatul cu ochi negri, fără să-și ia ochii de la televizor.

Chris șovăi și se uită peste umăr.

— Mulțumesc, spuse el timid.

*

Hainele de schimb îl așteptau în sala de primire. Chris recunoscu sacoul sport cu Brooks Brothers, pe care îl cumpărase împreună cu mama lui din Boston. Se duseseră la cumpărături anume ca să găsească o ținută pe care să o poarte la interviurile pentru admiterea la facultate.

În schimb, îl purta acum pentru înfățișarea lui la tribunal.

Își puse pe el cămașa albă, pantalonii gri de flanel și se încălță cu mocasinii de culoarea untului.

Își aranjă cravata pe sub gulerul cămășii și încercă să-i facă nod, însă nu reuși. Era obișnuit să lege nodul în fața unei oglinzi, dar acolo, în sala de primire, nu aveau așa ceva.

Se mulțumi ca partea de dedesubt a cravatei să fie puțin mai scurtă decât cea din față.

Apoi își puse sacoul pe deasupra și se îndreptă înspre gardianul care, în timp ce-l aștepta, completa niște acte. Merseră în liniște până într-o încăpere pe care Chris nu o mai văzuse până atunci, iar gardianul deschise ușa.

Jordan McAfee îl aștepta în sala de interogatoriu.

— Mulțumesc, spuse el către gardian și îi făcu semn lui Chris să se așeze la masă, în fața lui. Așteptă până când gardianul închise ușa după el. ’Neața! zise el. Cum ai dormit?

Știa al naibii de bine cum dormise. Orice idiot și-ar fi dat seama, după pungile de sub ochii lui Chris, că băiatul nu pusese geană pe geană. Dar Jordan aștepta să vadă ce avea să-i răspundă clientul său. În funcție de asta își dădea exact seama la cât curaj se putea aștepta din partea lui Chris pentru a înfrunta lungul drum pe care îl mai avea de parcurs.

— Am dormit bine, răspunse Chris fără să clipească.

Jordan schiță un zâmbet.

— Îți amintești ce ți-am spus despre ziua de azi?

Chris încuviință din cap.

— Unde sunt părinții mei?

— La tribunal, așteaptă.

— Mama ți-a adus hainele?

— Da, răspunse Jordan. Frumoasă ținuta. Foarte școlărească, foarte șic. O să-l ajute pe judecător să te încadreze într-o categorie.

— Fac parte dintr-o categorie? întrebă Chris.

Jordan flutură mâna.

— Da. Alb, clasa de mijloc, elev, sportiv, băiat bun, bla-bla-bla. Îl țintui cu privirea pe Chris. Spre deosebire de ucigași, care sunt niște scursuri din pătura de jos. Bătu ușor cu pixul în carnetul din fața lui, pe care erau notate niște aiureli. Cât privește audierile, în calitate de avocat al apărării, trebuia să pari rece, ca o pisică gata să aterizeze în picioare indiferent de unde ar fi căzut. Știai care era acuzația formulată împotriva clientului tău, dar nu aveai nici cea mai vagă idee ce era în mintea procurorului până nu aveai acces la dosare, adică după înfățișare. Astăzi, ia-te după mine! Dacă o să am nevoie să faci ceva, am să-ți scriu în carnet. Dar cred că o să decurgă totul destul de simplu.

— Bine, spuse Chris. Se ridică pe picioarele care îi tremurau ca și cum s-ar fi pregătit pentru o cursă. Să mergem! îl îndemnă el.

Jordan își înălță privirea surprins, pentru că nu se așteptase la asta.

— Nu poți să mergi la tribunal cu mine, îi spuse el. Șeriful o să te ducă acolo.

— A, făcu Chris, prăbușindu-se înapoi pe scaun.

— Dar te voi aștepta acolo, se grăbi Jordan să adauge. La fel și părinții tăi.

— Bine, răspunse Chris.

Jordan își strecură carnetul înapoi în servietă. Îl privi pe Chris și se încruntă când îi văzu cravata.

— Vino-ncoace! îi spuse el.

Chris se ridică și îl lăsă să-i aranjeze corect cravata.

— N-am putut s-o leg cum trebuie, se scuză Chris. N-am avut oglindă.

Jordan nu spuse nimic. Îl bătu pe Chris pe umăr și încuviință din cap, mulțumit de înfățișarea lui. Apoi, ieși din încăpere, lăsându-l pe Chris cu privirea pironită asupra ușii deschise, asupra coridorului ce ducea în afara închisorii și asupra gardianului postat între cele două repere spațiale.

*

La Tribunalul Grafton era ziua judecății crimei.

Într-un stat atât de rural cum era New Hampshire, omorurile deosebit de grave se săvârșeau destul de rar, așa că înfățișările pentru crimă se programau, de obicei, la grămadă, o dată la câteva săptămâni. Mai interesante decât infracțiunile mărunte,

procesele se desfășurau în prezența jurnaliștilor locali, a oamenilor gură-cască și a studenților de la drept.

Tocmai de aceea, familia Harte se așeză în primul rând, în spatele băncii apărării. Ajunseseră la tribunal dis-de-dimineață, cu puțin peste ora șase, *ca să fie siguri,* cum spusese Gus. Femeia își ținea mâinile atât de încleștate în poală, încât nu știa dacă avea să le mai poată descleșta vreodată. James ședea lângă ea, cu privirea ațintită asupra judecătoarei, o femeie în vârstă, cu alură de bunicuță și cu un permanent nereușit. Firește, se gândea Gus, cineva care arată astfel s-ar uita de două ori la un copil precum Chris înainte să lase lucrurile să meargă prea departe.

Gus se aplecă înspre Jordan McAfee, care își așeza în ordine documentele în poală.

— Când o să-l aducă? întrebă ea.

— Din clipă-n clipă, răspunse Jordan.

James se întoarse către bărbatul de lângă el.

— Ăla e *The Times*?, întrebă el.

Când bărbatul îi oferi ziarul pe care îl dăduse deoparte, James îi mulțumi cu un zâmbet forțat.

Gus se holbă la soțul ei, stupefiată.

— Poți citi? întrebă ea. Într-un astfel de moment?

James împături meticulos ziarul cât să se vadă doar prima rubrică. O parcurse de la un capăt la altul, trecându-și degetul mare de-a lungul ei, după care o luă de la început.

— Dacă n-o fac, răspunse el pe un ton inexpresiv, o să-mi pierd mințile.

Apoi, începu să citească cu atenție prima pagină.

Mai erau acolo și alte femei în situația ei, se gândi Gus. Femei care poate nu purtau costume de designer sau diamante așa cum purta ea, dar care aveau un fiu care urma să fie adus în fața tribunalului întocmai precum Chris, acuzat de vreo faptă inimaginabilă. Unii dintre copiii aceia chiar comiseseră crimele de care erau acuzați. În cazul acesta, era norocoasă, presupuse ea.

Nu-și putea închipui ce simțeau acele mame ai căror fii incendiaseră intenționat case, înjunghiaseră dușmani sau violaseră tinere. Nu putea înțelege cum era să fii conștient de faptul că purtași în pântec o ființă capabilă de asemenea atrocități, să știi că, dacă nu i-ai fi dat naștere, acea infimă proporție a răului din lume poate că nu s-ar mai fi petrecut.

Când auzi zgomotul tocurilor pocănind pe culoar, Gus întoarse capul. Melanie și Michael Gold se strecurară pe scaunele de vizavi de Gus. Melanie îi aruncă lui Gus o privire absentă, iar Gus simți o strângere de inimă. Se așteptase să fie

tratată cu dispreț; nu îi trecuse însă prin cap că indiferența poate durea atât de mult.

Un aprod deschise ușa din capătul sălii de judecată și îl introduse pe Chris. Mâinile îi erau încătușate în față și prinse de un lanț din jurul taliei. Își ținea ochii în pământ. Jordan se ridică numaidecât și ieși din banca apărării, ajutându-l pe Chris să se așeze în scaunul de lângă el.

Procurorul general-adjunct era o femeie tânără, cu părul negru, tuns scurt, și cu un mers agitat. Vocea ei o irita pe Gus. Era joasă și gravă. Îi aducea aminte de hârșâitul pe care îl făcea un baton de scorțișoară dat pe o răzătoare. Judecătoarea Hawkins își împinse ochelarii de pe vârful nasului.

— Ce urmează? întrebă ea.

Grefierul dădu citire următoarelor:

— *Statul New Hampshire* împotriva lui *Christopher Harte.* Marele Juriu 5327, la data de 17 noiembrie 1997, a deliberat în favoarea punerii sub acuzație a inculpatului pentru crimă de gradul întâi. Christopher Harte este acuzat de împușcarea voită, deliberată și conștientă a lui Emily Gold și de provocarea intenționată a morții ei.

Cătușele zăngăniră pe când Chris începu să se legene înainte și înapoi. La auzul acelor cuvinte, la rostirea numelui său în asociere cu acele fapte, simți un imbold oribil, de nestăvilit de a izbucni din nou în râs, așa cum făcuse și la comemorarea lui Em. Se gândi la doctorul Feinstein, care îi spusese cât de strâns legate erau unele emoții între ele și se întrebă care ar fi reversul fricii.

Dinspre public, se auzi un râs aspru și, preț de-o clipă, Chris chiar fu convins că al lui fusese, că îl eliberase din spatele dinților încleștați. Dar când întoarse capul, ca toți ceilalți de altfel, o văzu pe mama lui Emily încă chicotind.

Judecătoarea îl fixă pe Chris cu privirea.

— Domnule Harte, cum pledați?

Chris se uită la Jordan, care încuviință din cap.

— Nevinovat, spuse el cu o voce firavă.

Din spatele lui, Melanie Gold izbucni.

— Nevinovat de ce?

Judecătoarea îi aruncă lui Melanie o privire piezișă.

— Doamnă, vă rog să faceți liniște!

Când fu mustrată, Gus nu se uită la Melanie. În timp ce se citise capul de acuzare, își ținuse capul foarte mult aplecat înspre poală. Crima de gradul întâi era subiect de telenovele cu procese, de filme de televiziune. Nu se întâmplă în viața reală. Nu în viața ei.

— Statul dorește să stabilească o cauțiune?

Procurorul general-adjunct se ridică în picioare.

— Onorată instanță, începu Barrie Delaney, dată fiind gravitatea acuzației, solicităm ca acuzatul să fie reținut fără drept de cauțiune.

Jordan McAfee se opuse înainte ca ea să termine măcar ce avea de spus.

— Dar, onorată instanță, este absolut ridicol! Clientul meu este un bun elev, un atlet respectabil. Familia lui are o reputație bună în comunitate. Are puține resurse proprii la dispoziție și nici nu se pune problema să fugă.

— Cum se face, strigă Melanie, că ar putea să fie pus în libertate? Fata mea nu se mai întoarce.

Judecătoarea bătu frenetic cu ciocănelul.

— Aprod, condu-o pe femeia aceasta afară din sala de judecată!

Gus ascultă țăcănitul tocurilor lui Melanie până când aceasta ieși.

— Onorată instanță, continuă procurora, ca și cum nici nu fusese întreruptă, având în vedere sentința acordată pentru crimă de gradul întâi, există fără îndoială riscul de a fugi.

— Onorată instanță, replică Jordan, acuzarea presupune în mod eronat că va exista o hotărâre de condamnare.

— În regulă, în regulă. Judecătoarea își presă tâmplele cu mâinile și închise ochii. Domnule avocat, păstrați-vă pentru proces. Vorbim aici de crimă de gradul întâi. Acuzatul va fi reținut fără drept de cauțiune.

Gus trase aer în piept, însă simți că nu era suficient. Simți mâna lui James strecurându-i-se în poală și apucând-o strâns pe a ei.

Un aprod se apropie de Chris ca să-l conducă afară din sala de judecată.

— Așteaptă, spuse Chris, privind peste umăr. Se uită la mama lui, apoi la avocat. Unde mă trimit acum?

Chris începu să tremure din cap până în picioare. Cătușele îi intrau în încheieturi, iar lanțul din jurul taliei zăngănea la fiecare pas pe care îl făcea. Se trezi înapoi în celula provizorie din biroul șerifului de la judecătoria districtuală, cu ajutorul de șerif care încuia ușa în urma lui.

— Mă scuzați, începu Chris, făcând apel la toată forța care îi mai rămăsese ca să-l cheme înapoi pe bărbatul care deja se îndepărtase. Unde mă trimit acum?

— Înapoi, răspunse ajutorul de șerif.

— În sala de judecată?

Bărbatul scutură din cap.

— La închisoare.

*

În micuța cantină a tribunalului, Gus se luă de Jordan McAfee.

— Nici măcar nu te-ai obosit să spui ceva! îl acuză ea cu înverșunare. Nici măcar nu ai încercat să nu ajungă la închisoare!

Jordan își ținea mâinile în față, încercând să liniștească spiritele.

— A fost procedura standard pentru o astfel de acuzare. Nu am putut face prea multe. O acuzare pentru crimă cu premeditare atrage după sine o sentință cu închisoare pe viață. Procurora s-a gândit că ăsta-i un motiv suficient pentru Chris să vrea să fugă din oraș. Sau ca tu să-l ajuți să facă asta. Ezită preț de o secundă. N-a avut nimic de-a face cu Chris, doar că judecătorii nu acordă dreptul de eliberare pe cauțiune în cazul celor acuzați de crimă.

Gus tăcu, palidă la față. James ședea aplecat, cu mâinile împreunate.

— Trebuie să fie cineva la care să putem apela, spuse el. Să tragem niște sfori. Nu mi se pare corect – să fii nevinovat, dar să te țină în închisoare până la proces.

— În primul rând, replică Jordan, așa funcționează sistemul judiciar. În al doilea rând, este în interesul lui Chris să aibă la dispoziție câteva luni înainte de proces.

— Luni? șopti Gus.

— Da, luni, răspunse Jordan, fără să clipească. Nu vreau să depun cerere pentru urgentarea procedurilor – cât timp așteaptă el să ajungă pe lista cazurilor care urmează a fi judecate, eu îmi pregătesc apărarea.

— Fiul meu o să trăiască luni întregi laolaltă cu criminalii? întrebă Gus.

— Va sta împreună cu deținuții obișnuiți, dar sunt sigur că, datorită bunei lui purtări, va fi transferat la o secție cu securitate medie. Nu o să stea laolaltă cu criminali care-și execută pedeapsa, ci doar cu alți oameni care așteaptă ca și el termenul de judecată.

— A, făcu Gus, vrei să spui cu oameni ca bărbatul care a violat-o pe fetița de doisprezece ani sau ca tipul care l-a împușcat pe patronul benzinăriei în timp ce comitea jaful, sau ca toți ceilalți cetățeni cumsecade care au avut înfățișare în dimineața asta.

— Gus, începu Jordan calm, oricare dintre oamenii aceștia ar putea fi acuzați pe nedrept la fel cum crezi și tu despre fiul tău.

— Termină cu asta! rosti Gus, ridicându-se în picioare atât de brusc, încât își dărâmă scaunul. Uită-te la ei! Uită-te la ei și compară-i cu Chris!

Jordan apărase de-a lungul carierei lui o mulțime de clienți înstăriți, cu toții ascunși după o mască perfectă, dar vinovați precum păcatul pe dinăuntru. Își aminti de Preppy Ucigașul, de frații Menendez, de John Du Pont – cu toții bogați, prezentabili și seducători.

— Timpul va trece mai repede decât îți poți închipui, veni răspunsul lui.

— Poate pentru tine, i-o întoarse Gus. Nu și pentru Chris. Cum o să-l afecteze chestia asta? Dacă acum o săptămână voia să se sinucidă…

— Am putea să facem în așa fel încât să primească vizita psihiatrului său la Grafton, spuse Jordan.

— Și cum rămâne cu școala?

— Aranjăm noi cumva.

Se uită la James, care își privea soția de la distanță, împietrit în spatele propriului zid de groază. Jordan mai văzuse până atunci expresia aceea: nu era atât lipsă de interes, cât teamă, care izvora din credința că până și trădarea celei mai mici emoții ar fi crăpat acea mască fragilă a stăpânirii de sine, lăsând persoana din spatele ei zdrobită în mii de fărâme.

— Mă scuzați, spuse James cu o voce gâtuită și părăsi cantina.

Gus se făcu ghem, îmbrățișându-și genunchii.

— Trebuie să-l văd. Trebuie să intru să-l văd.

— Poți face asta, îi spuse Jordan. Au ore de vizită săptămânal. Se lăsă pe spate și scoase un oftat. Uite ce e, Gus, continuă el, o să încerc să trec peste toate piedicile posibile ca să-mi dau seama ce pot face ca să-l scot pe Chris definitiv. Vreau să mă crezi.

Gus încuviință din cap.

— Bine.

— Bine, spuse și Jordan încetișor. Ce-ar fi să te conduc afară?

Gus scutură din cap.

— O să mai stau aici o vreme, răspunse ea, legănându-se înainte și înapoi pe marginea scaunului.

— Bine, atunci, în regulă. Jordan se ridică în picioare. Te sun de îndată ce aflu ceva.

Gus încuviință absentă din cap, cu privirea ațintită asupra mesei. Când începu să vorbească, vocea îi era atât de slabă, încât, prima oară, Jordan crezu că o aude doar în închipuirea lui. Se întoarse și o văzu că-l fixează cu privirea.

— Chris știe?

Întreba, după cum își dădu el seama, dacă fiul ei înțelesese că urma să rămână în închisoare timp de câteva luni. Însă Jordan înțelese întrebarea la cel mai elementar nivel: *Chris*

știe? Și se gândi că, poate, Chris era singurul dintre ei care într-adevăr știa.

*

Aprodul o escortase pe Melanie de-a lungul coridorului, la câțiva metri de sala de judecată. Nu-i păsa că fusese dată afară din sală după ce se făcuse de râs. Nu intenționase nicio clipă să strige cu voce tare, însă cuvintele îi ieșiseră pur și simplu pe gură, întocmai ca o criză ciudată, violentă a sindromului Tourette. Prima oară când vorbise, simțise că ceva îi cedase în piept, precum arcul unui ceas vechi, care fusese întors de prea multe ori. A doua oară, o copleșise un sentiment de dreptate, care o făcuse să se simtă întocmai ca în primele momente după naștere, când era sleită de puteri și totodată suficient de puternică să mute munții din loc. Nu o duruse câtuși de puțin văzându-l pe Chris în sala de judecată. Melanie se zgâise la cătușele de la încheieturile lui, la roșeața pe care i-o provocaseră în locul unde îi roseseră pielea. *Bun,* se gândise ea.

Se sprijinea acum de peretele de cărămidă, așteptând ca înfățișarea să se sfârșească și să vină Michael să-i spună ce se decisese. Când ușa sălii de judecată se deschise larg, ea stătea cu ochii închiși și cu capul dat pe spate. Un tânăr îmbrăcat cu o jachetă din piele întoarsă se apropie de ea, oprindu-se la distanță de câțiva metri. Din buzunarul interior al jachetei scoase un pachet de Camel și i-l întinse.

Melanie nu mai fumase din 1973. Luă o țigară.

— Mulțumesc, spuse ea, zâmbind.

— Arătai ca și cum aveai nevoie de o doză.

O doză. Chiar avea nevoie. Dar de una în adevăratul sens al cuvântului.

— Te-am văzut înăuntru, spuse tânărul, întinzând mâna. Eu sunt Lou Ballard.

— Melanie Gold.

— Gold, repetă Lou, cu un fluierat. Trebuie să fii mama victimei.

Melanie încuviință din cap.

— Ceea ce explică motivul pentru care mă aflam acolo.

— Eu sunt reporter la ziarul local *Grafton County Gazette.*

Melanie ridică din sprâncene, trăgând aer adânc în piept.

— Rubrica juridică?

— Care alta. Râse. Sunt sigur că mi-ai văzut articolele înghesuite pe pagina optsprezece, sub harta meteo.

Melanie strivi țigara sub toc.

— Judecătorul a luat o decizie?

— S-a respins cauțiunea.

Melanie răsuflă ușurată.

— Bun, spuse ea încetișor. Se simțea ca și cum ar pluti la câțiva centimetri deasupra pământului. Cred că am nevoie de încă o țigară, adăugă.

Lou băgă din nou mâna în buzunarul interior al jachetei.

— Ce zici de-un târg cinstit? Tu te alegi cu țigările, începu el, întinzându-i pachetul, iar eu cu o poveste de prima pagină.

*

În sala de primire a închisorii, Chris se schimbă la loc în salopetă. Un gardian îl conduse în celula în care își petrecuse noaptea. Televizorul era încă pornit, iar în zona de recreere se aflau doi bărbați nou-veniți. Unul dintre ei, care părea beat criță, vomita în toaleta din celula lui Chris.

Neluând în seamă nici zgomotul, nici mirosul, Chris se ghemui pe salteaua pe care dormise cu o seară în urmă. Rămase acolo preț de cinci minute, chircit.

— Vreau acasă, spuse el. Bărbatul beat îi aruncă lui Chris o privire tulbure. Vreau acasă.

Se ridică în picioare, ieși din celulă și se îndreptă spre capătul holului, unde, dincolo de ușa închisă de metal, se afla un gardian. Semăna cu ușa unei afurisite de cuști. Acum devenise un animal. Chris se apucă cu mâinile de gratii și începu să le zgâlțâie cu putere.

Gardianul se holbă la el. Ceilalți deținuți nu-l băgară în seamă. Câțiva dintre ei chicotiră pe înfundate. Chris zgâlțâi gratiile încă o dată și încă o dată, până începură să-l doară mâinile de cât de tare le strânsese. Căzu în genunchi și rămase în acea poziție o bună bucată de vreme.

Apoi, se ridică în picioare. Cu ochii uscați, lăsă în urmă celula lui și porni către televizorul din capătul coridorului. Se așeză pe un scaun, în spatele bărbatului cu ochi negri și cioc. Nimeni nu-i adresă niciun cuvânt. Nimeni nu dădu măcar vreun semn că fusese martor la criza lui de mai devreme. La televizor era *Sally Jessy Raphael.* Chris făcu ochii mari și se lăsă absorbit de imaginile de pe ecran până când nu mai văzu absolut nimic.

ATUNCI: Aprilie 1996

— Înotători, pe locuri!

Emily se aplecă în față, ajungând pe marginea scaunului ei din mijlocul tribunei sălii de sport a liceului. Îl urmări cu privirea pe Chris cum își aranjează cu un pocnet banda elastică a ochelarilor de înot, de două ori, ca să-i poarte noroc, și cum își scutură mușchii brațelor și ai picioarelor. Când se aplecă, întoarse capul și o văzu numaidecât pe Emily în marea de chipuri din sală. Îi făcu cu ochiul.

Se auzi semnalul, apoi Chris țâșni în apă, înotând cu viteza fulgerului aproape de suprafață, ca să iasă mai apoi pe la jumătatea bazinului. Umerii lui se unduiau precum trupul unei balene, iar brațele lui, ca două moriști, loveau cu putere apa în stilul fluture. Ajunse la marcajul de cincizeci de metri înaintea tuturor celorlalți înotători.

Apoi se întoarse, călcâiele lui parcă prinzând aripi în graba de a ajunge la bază.

Sala vuia de aclamațiile mulțimii, iar Emily se pomeni zâmbind. Chris atinse peretele într-o explozie de urale. Pe deasupra ovațiilor, un elev anunță triumfător timpul obținut de Chris.

— Un nou record personal, declară el, jubilând, și un nou record al școlii la competiția de o sută de metri, fluture!

Gâfâind, Chris ieși din bazin. Râdea cu gura până la urechi. Emily se ridică în picioare și își croi drum printre oamenii care ședeau pe același rând cu ea în tribună. Coborând scările, ajunse jos, unde o nouă întrecere era pe punctul să înceapă.

Chris o îmbrățișă și își îngropă fața în gâtul ei. Emily simțea efortul făcut de inima și de plămânii lui. Se gândi la mulțimea care îi urmărea îmbrățișându-se și la faptul că toată lumea știa că cineva ca el alesese o fată ca ea. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea la nebunie să fie iubita lui Chris.

Din păcate, existau și altele pe care le ura.

*

Carlos Creighton, care era un înotător la fel de faimos la stilul bras cum era Chris la stilul fluture, avea dulapul lângă al lui.

— Frumoasă cursă, îi spuse Carlos lui Chris, scoțându-și capul de sub un prosop, cu părul tot numai țepi.

— Mulțumesc, și a ta la fel.

Carlos ridică din umeri.

— Firește. Probabil că aș fi înotat și mai repede dacă m-ar fi așteptat și pe mine la linia de sosire așa o bucățică.

Chris zâmbi încordat. Nu era niciun secret că el și Emily erau împreună, de aproape trei ani, însă remarca insinua niște presupuneri care nu erau neapărat adevărate. Ca de exemplu, că și-o punea cu Emily, altfel de ce și-ar fi pierdut Chris atâta vreme cu ea?

Problema era că, dacă ar fi ales să-i dea lămuriri lui Carlos, Chris ar fi picat de tăntălău.

— Pun pariu că ai să primești ceva în seara asta, spuse Carlos.

Chris ridică din umeri și își trase tricoul pe el.

— Cine știe, răspunse el, suficient de nonșalant cât să frizeze modestia.

— Ei, bine, când se satură de tine, dă-i numărul meu, adăugă Carlos.

Chris își trase fermoarul de la șliț și își aruncă ghiozdanul pe umăr.

— Nu-ți ține respirația, i-o întoarse el.

*

Emily știa că relația pe care o avea cu Chris era cu mult diferită față de celelalte relații pe care le vedea la școală. În primul rând, nu era ceva trecător – îl știa pe Chris de-o viață. În al doilea rând, chiar era vorba de dragoste adevărată, și nu de o pasiune școlărească: Chris făcea practic parte din familie.

Din această cauză Emily nu-și putea da seama ce era în neregulă cu ea.

Când ea și Chris începuseră să iasă împreună, în urmă cu doi ani, toată situația a fost ca o aventură uimitoare. Nu era cale mai sigură să explorezi intimitatea decât împreună cu un prieten bun. Apoi, ceva s-a schimbat. Chris începu să facă diverse gesturi, iar Emily se trezi în postura de a-l respinge. La început, dintr-un sentiment de frică, care însă deschise calea curiozității. Iar problema era că această curiozitate deschise calea unei noi posibilități.

Em nu știa cum ar trebui să se simtă când făcea sex, însă nu vedea nimic rău în a i se face pielea de găină când o atingea pe a lui, în a i se strânge stomacul sau în a-i zvâcni capul. De fiecare dată când corpul ei o trăda astfel, se simțea rușinată. Era limpede, Chris o iubea și firește că voia să facă dragoste cu ea. Și normal că nu era nimic greșit în asta – pentru numele lui Dumnezeu, doar își auzise numele rostit asociat cu cel al lui Chris încă dinainte să poată vorbi. Nu se imagina expunându-și vulnerabilitatea în fața altcuiva în afară de Chris. Din nefericire, nu se putea vedea expunându-și vulnerabilitatea nici în fața lui Chris.

Băiatul țipase la ea când dăduse înapoi. Ba chiar o numise ațâțătoare. Însă Emily nu se supărase, pentru că alternativă era

să-l aștepte pe Chris să o întrebe care era problema. Când se întâmplă asta, ea rămase tăcută, nedorind și neputând să-l rănească recunoscând adevărul.

Trecându-și o dată peria prin păr cu o mișcare bruscă, Emily se întoarse cu spatele la oglinda din dormitor. Cina se desfășurase cât se poate de liniștit, tatăl ei fiind plecat cu treburi, iar mama ei, absorbită de știrile de seară. Își azvârli peria pe pat și își strânse cărțile de matematică.

— Unde crezi că pleci, când mâine ai școală? o întrebă mama, de îndată ce Emily apăru în bucătărie cu haina pe ea.

— La Chris, îi răspunse. Să învățăm.

— A, bine, în regulă. Melanie apăsă câteva butoane ale mașinii de spălat vase, care se trezi la viață cu un bâzâit. Să mă suni când ești gata să te întorci acasă. Nu vreau să umbli prin pădure când se întunecă.

Emily încuviință din cap și își trase fermoarul de la geacă. Vremea era încă rece pentru luna aprilie. Simți mâna mamei pe umărul ei.

— Ești bine?

— Da, așa cred. Ridică ochii și o privi țintă pe mama ei, dorindu-și ca Melanie să așeze piesele puzzle-ului pe care Emily nu reușea să-l rezolve de una singură. Dacă m-aș fi dus la altcineva, și nu la Chris, m-ai fi lăsat să plec?

Melanie o mângâie pe fiica sa pe păr.

— Probabil că nu, răspunse ea zâmbind. Dar de ce să vorbim despre ceva atât de improbabil?

*

Preț de-o clipă, amândoi rămaseră în pragul dormitorului lui Chris, temându-se să intre.

Chris înghiți în sec. Cum de nu observase până atunci cât de puține piese de mobilier avea? Un șifonier, un birou micuț și patul.

— Ce-ai zice să stăm pe podea? sugeră el.

Ușurată, Emily se așeză și începu numaidecât să-și împrăștie pe jos notițele.

— Cred că McCarthy o să încerce să ne prindă cu demonstrațiile. Așa că m-am gândit să ne uităm peste… Fu întreruptă de Chris, care se aplecă înspre ea și o sărută. Se presupune că ar trebui să învățăm, șopti ea.

— Știu. Dar pur și simplu așa mi-a venit.

Buza lui Emily zvâcni.

— Așa ți-a venit.

— Nici nu-ți poți imagina, spuse Chris. Se așeză în spatele ei, arcuindu-se după forma corpului ei, strângându-i protector coapsele cu mâna lui mare.

Îi plăcea asta. Să se afle atât de aproape de Chris, să fie ținută în brațe și să stea așa, nimic mai mult. Celălalt lucru o deranja pe ea.

Privi țintă paginile tipărite cu grijă și pline de grafice, tresărind când și când din pricina a ceea ce-i făcea Chris. Îi simțea dinții mușcând-o ușor de tendoanele gâtului. Emily se gândi la curba unduitoare a sinusului din tema ei: pe jumătate aplecată înainte, pe jumătate retrasă înapoi.

*

Podeaua păruse o idee bună. Dar cu Emily acolo, unduirile și rotunjimile corpului ei erau și mai accentuate. Nu înceta să-l uimească pe Chris cum, într-un moment, Emily îi era la fel de familiară ca o soră, pentru ca în al doilea, un mister total.

Se tot gândea la ce-i spusese Carlos. Toată lumea de pe planetă gândea probabil că el și Em făcuseră sex. Era practic stabilit că într-o zi aveau să se căsătorească, așa că ce mare lucru? Nu era ca și cum acesta ar fi fost singurul motiv pentru care voia să fie cu Emily. Și ea știa fără îndoială acest lucru.

Îl lăsă să o sărute. Câteodată, îl lăsa să-i strecoare mâna pe sub tricou. Însă nu încercase niciodată să coboare mai jos de talie. Și, că tot veni vorba, nici ea.

Chris se trase mai aproape de ea și începu s-o sărute pe gât. Ea i se răsuci în îmbrățișare.

— N-o să terminăm de învățat, așa-i?

El scutură din cap.

— Am învățat aseară, recunoscu el.

— Grozav, n-am ce zice! bombăni Emily, întorcându-se cu spatele la el. Și eu ce ar trebui să fac?

Îi venea să-i spună „înveți mâine”, însă nu rosti cuvintele așa cum ar fi trebuit și, înainte să-și dea seama, o apucă pe Emily de încheietura mâinii și i-o apăsă între picioarele lui.

— Ar trebui să mă atingi, îi spuse el.

Preț de-o clipă, degetele ei se strânseră în jurul membrului lui. Chris închise ochii, savurând momentul. Apoi, mâna ei se retrase numaidecât, tremurând. Emily se smuci, revenind în șezut.

— Nu… *nu… pot*, șopti ea și își întoarse fața.

Uluit – plângea oare? –, Chris se ridică în genunchi.

— Em, începu el încetișor, îmi pare rău.

Temându-se să o atingă, întinse brațele către ea.

Ea se uită la el cu ochi mari și umezi. După o clipă, ea veni la el.

*

— Perioada asta a anului e preferata mea! declară Gus. Ședea pe veranda lui Melanie, bând limonadă, temperaturile

nefiresc de ridicate topind ultimele zăpezi ale iernii. Fără muște, fără țânțari, fără zăpadă.

— Noroi, spuse Melanie, privind fix într-un punct, dincolo de linia copacilor. O grămadă.

— Dintotdeauna am preferat noroiul, răspunse Gus. Îți aduci aminte cum îi lăsam pe Em și pe Chris să se rostogolească prin el ca niște porcușori?

Melanie râse.

— Îmi amintesc cum frecam cada ca să scot mizeria, spuse ea.

Ambele femei rămaseră acum cu privirea ațintită asupra aleii.

— Au fost vremuri bune, replică Melanie, scoțând un oftat.

— A, nu știu ce să zic. Se mai rostogolesc și acum… doar că din alte motive.

Gus sorbi din băutura ei.

— I-am prins aseară în camera lui Chris.

— Făcând ce?

— Ei bine, nu pot să zic că făceau ceva.

— De unde știi?

— Pur și simplu. Sprâncenele lui Gus se unire. Tu nu crezi?

— Nu cu o certitudine la fel de mare, răspunse Melanie.

— Ei, și chiar dacă o fac, ce? Oricum, tot or să ajungă și la sex, mai devreme sau mai târziu.

— Așa e, răspunse Melanie încetișor, dar nu trebuie să se întâmple la cincisprezece ani.

— Șaisprezece.

— Greșit. Chris are șaisprezece. Emily are cincisprezece.

— E matură pentru cincisprezece ani.

— E o fată de cincisprezece ani.

Gus lăsă din mână limonada.

— Și ce are de-a face cu asta?

— Totul are de-a face cu asta, spuse Melanie, scuturând din cap. Așteaptă numai până îi vine rândul lui Kate.

— Voi presupune, așa cum fac acum cu Chris, că și Kate va fi destul de mare și de isteață cât să ia deciziile potrivite.

— Nu, nu o vei face. Vei vrea să o păstrezi cât mai mult lângă tine pe fetița ta.

Gus izbucni în râs.

— Emily va fi întotdeauna fetița ta, spuse ea.

Melanie se răsuci în scaun.

— Gândește-te la tine, după ce ai făcut-o prima oară, o îndemnă ea. Emily este a mea, deocamdată. După aceea, însă, îi va aparține lui Chris.

O clipă, Gus păstră tăcere.

— Te înșeli, adăugă ea pe un ton scăzut. Chiar și acum, Emily îi aparține lui Chris.

*

Cu un an în urmă, în primăvară, Chris începuse să muncească la Shady Acres[16] – un teren dejoacă micuț, care nu era nici umbrit și nici nu se întindea pe o suprafață de acri întregi. Printre atracțiile de acolo se numărau o structură de bare din plastic pentru cățărat, în formă de caracatiță, o groapă cu nisip și un carusel vechi, în care te puteai da în schimbul a douăzeci și cinci de cenți.

Chris se ocupa de carusel. Era o muncă care nu te solicita intelectual, dar obositoare: trebuia să strângă monedele, să-i așeze pe copii pe căluți, să le verifice centurile de siguranță, să apese butonul care pornea motorul, apoi să aștepte ca tonomatul să-și termine cântecul, care dura exact o tură, să apese butonul care oprea motorul și să lase caruselul să se învârtă ușor până se oprea de tot. Îi plăcea mirosul de bomboane al copilașilor pe care îi suia pe căluți. Îi plăcea să se învârtă în jurul stâlpului de susținere pe când încetinea caruselul, să-i ajute pe copii să-și desfacă centurile și să-i dea jos. Îi plăcea să ia o cârpă umedă la sfârșitul zilei și să șteargă coamele cailor, să privească adânc în ochii lor imobili, dați peste cap.

Anul acesta, patronul îi dăduse și lui o cheie.

Era într-o seară de vineri, extrem de caldă pentru luna aprilie. Chris și Emily fuseseră la film, însă era încă devreme, iar Chris nu voia să meargă acasă. Conducând fără vreo direcție anume, ajunse în parcarea de la locul de joacă.

— Hei, spuse Emily, radiind, hai să ne dăm în leagăne!

Coborî din mașină și fugi prin noroi. Până când Chris să o ajungă din urmă, ea era deja în aer, cu fața îndreptată către cerul înstelat. El se duse în direcția opusă și, auzind-o pe Emily cum îl strigă, își folosi cheia de la carusel ca să pornească panoul de control.

În lumina lunii, căluții începură să prindă viață.

Încântată, Emily se dădu jos din leagăn și veni mai aproape.

— Când ți-au dat cheia? întrebă ea.

Chris ridică din umeri.

— Weekendul trecut.

— Vai, dar e minunat! Pot să mă urc?

El o apucă de talie și o urcă pe căluțul alb, preferatul ei.

— Ești invitata mea, îi spuse el.

Emily se așeză pe căluțul de lemn și, după ce caruselul se învârti o tură, întinse mâna către Chris.

— Vino și tu! îl îndemnă ea.

El alese calul de lângă al ei, dar nici nu se urcă bine, că își dădu seama de greșeala făcută: când Emily era sus, el era jos, și invers. Se aplecă înspre ea când caii lor ajunseră la același nivel și o sărută pe obraz. Emily râse, apoi se aplecă înapoi să îl sărute la rândul ei.

Chris se dădu jos de pe cal și o cuprinse pe Emily în brațe. În secunda următoare, se aflau pe scândurile groase, pictate, pe care stăteau caii, copitele de lemn aflate în galop trecând razant pe lângă brațele și mâinile lor. Emily se lăsă pe spate, cu ochii închiși, cu mintea plutindu-i în acordurile muzicii. Chris își strecură mâinile pe sub bluza ei.

Sutienul ei se descheia în față. Și, o, Doamne, fetei îi plăcea! Trupul ei era moale și mirosea a piersici. Chris își lăsă capul pe curba gâtului ei și o linse, convins că și gustul ei era tot de piersici. O auzi pe Emily scoțând un sunet adânc din gât, pe care îl luă drept o confirmare a faptului că și ei îi plăcea asta la fel de mult ca lui.

Lăsă mâna să-i alunece în jos, pe blugii ei, strecurând-o pe sub elasticul chiloților, până când degetele lui dădură de părul mătăsos. Ținându-și respirația, continuă să înainteze cu degetele.

— Oprește-te! scânci ea. Chris, oprește-te!

Și cum el nu o făcu, ea îi trase un pumn în ureche.

El se dădu înapoi, capul zvâcnindu-i teribil. Dar înainte să poată țipa la Em, îi văzu chipul alb, oval, scuturându-se în semn de refuz, după care se ridică în picioare. Sări din caruselul care încă mergea, căzând o dată înainte să-și recapete echilibrul și lăsându-l pe Chris să se învârtă în cerc.

*

În filme, când se întâmplă astfel de lucruri, eroina reușește cumva să ajungă înapoi acasă. Însă Emily nu se putea gândi decât că, în viața reală, umilința supremă era să-ți respingi iubitul, dar să ai totuși nevoie de el ca să te conducă acasă.

Îl simți pe Chris strecurându-se pe locul de lângă ea și își feri privirea până când lumina din plafoniera Jeepului se stinse. Dar nu era nevoie să se uite la el ca să-și dea seama că gura lui era încleștată, că buzele lui erau strânse într-o linie subțire.

Preț de-o clipă, își dori să se lipească de el, în speranța că avea să-l înduioșeze. Își aminti, când era de-o șchioapă, cum țipa la mama ei să fie lăsată jos, dar agățându-se și mai abitir de ea.

— Poate că ar trebui să nu ne mai vedem o vreme, spuse ea șoptit.

Chris porni motorul și aprobă din cap.

*

Totul la Donna DeFelice era de poveste – de la părul ei ca vata de zahăr până la sânii ei de mărimea unor grepfruturi și până la șpagatul ei de majoretă, cel mai rapid șpagat pe care își amintea cineva să-l fi văzut vreodată în acel liceu. De doi ani îi dădea de înțeles lui Chris că, dacă o voia, ea era disponibilă. În cele din urmă, scos din sărite de Emily, decise să-i răspundă acesteia la avansuri.

Nu vedea nimic în Jeep, iar umezeala care aburea geamurile pe interior îi pătrunsese până pe umărul tricoului, atunci când se frecase de el. Sub el, Donna gemea pe bancheta din spate.

Chris nici nu o mai scosese în oraș. Ea îi pusese mâna pe picior în timp ce se îndreptau cu mașina spre restaurant, cerând ceea ce el voia de mult.

Iar acum era complet, și de necrezut, goală, cu brațul încolăcit în jurul lui, iar Chris se gândi că ea nici măcar nu-și dădu seama că el nu o mai făcuse niciodată.

În lumina slabă ce răzbătea de la bord, pieptul Donnei era de un verde strălucitor, care îl făcea cu atât mai fermecător. Ochii ei erau întredeschiși, iar gura rostea numele lui. Singurul defect al ei era că nu era Em.

— O, Doamne! gemu Donna. Dă-mi-o acum!

Îl trase deasupra ei.

O *singură penetrare*, se gândi Chris, *și îmi dau drumul.* Dar, spre surprinderea lui, nu fu nici pe departe atât de înflăcărat pe cât se așteptase. Se simțea ca și cum s-ar fi privit pe sine dintr-un colț al mașinii, văzând-o pe Donna zbătându-se sub el ca un animal pe care nu-l putea identifica.

După ce se termină, ea îl dădu jos de pe ea și își trase la loc chiloții. Apoi, se ghemui în brațele lui, simțindu-se atât de ciudat acolo.

— Asta a fost ceva, spuse ea, gâfâind, nu-i așa?

— A fost, încuviință Chris.

Rămase cu privirea ațintită undeva, dincolo de parbriz, întrebându-se cum de putuse să fie atât de prost și să creadă că în tot timpul acela dorise să facă sex, când, de fapt, el nu o dorise decât pe Emily.

*

Pe tot parcursul zilei, Emily nu făcuse altceva decât să se ascundă prin coridoare și băi, astfel ca nimeni să n-o vadă plângând. Și, totuși, oriunde mergea, îi auzea pe toți vorbind numai despre faptul că îl văzuseră pe Chris Harte plimbându-se de mână cu Donna DeFelice. În pauza celei de-a șasea ore, când Emily se îndrepta înspre clasa în care avea curs comun de trigonometrie cu Chris, îl găsi pe acesta aplecat deasupra Donnei, care ședea cățărată pe un dulap, chiar lângă ușă, și clacă. O rugă pe doamna McCarthy s-o lase să se ducă până la

cabinetul medical, unde reuși, fără a depune vreun efort, să o facă pe asistentă să creadă că era bolnavă. Nu o durea în gât și nu avea nici febră, dar durerea era aceeași în cazul inimii frânte.

Când mama ei veni s-o ia cu mașina, Emily se trânti pe locul din dreapta și își întoarse capul. Apoi, urcă direct în camera ei și se băgă sub pături. Rămase acolo până se înnoptă.

Jeepul lui Chris ieși din parcare la șase și un sfert. Emily urmări cu privirea lumina farurilor, până ce dispărură în josul drumului Wood Hollow și nu le mai putu zări. Și-l închipui pe Chris ducându-se la întâlnire cu Donna DeFelice într-o vineri seară. Nu era nevoie să se gândească prea mult ce anume urmau să facă.

Dezgustată de propria persoană, se așeză la birou și încercă să se concentreze la eseul de la engleză pe care trebuia să-l scrie până luni. Dar nu reuși decât să scoată ciornele din agrafa cu care erau prinse. Se holba la cuvinte, fără să le citească, mișcând întruna agrafa în sus și în jos până când se rupse.

La unsprezece, când Chris încă nu se întorsese, mama lui Emily ciocăni la ușă și intră.

— Cum te simți, scumpo? întrebă ea, așezându-se pe pat lângă Emily.

Emily se întoarse cu fața la perete.

— Nu prea bine, răspunse ea apăsat.

— Putem să mergem la doctor mâine-dimineață, îi propuse Melanie.

— Nu… nu-i nevoie. Sunt bine. Doar că… vreau să mai rămân aici o vreme.

— Asta are cumva legătură cu Chris?

Surprinsă, Emily se întoarse cu fața către mama ei.

— Cine ți-a spus?

Melanie râse.

— Nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ți dai seama că nu v-ați vorbit toată săptămâna.

Emily își trecu o mână prin păr.

— Ne-am certat, recunoscu ea.

— Și?

Și ce? Nici prin cap nu-i trecea să-i spună mamei motivul pentru care se certaseră.

— Și cred că l-am supărat destul de rău, încât să vrea să păstreze distanța. Trase adânc aer în piept. Mamă, începu ea, ce să fac să-l recâștig?

Melanie păru uimită.

— Nu trebuie să faci nimic. O să vină singur.

— De unde știi?

— Pentru că voi doi sunteți două jumătăți ale unui întreg, răspunse Melanie, după care își sărută fiica pe frunte și ieși din cameră.

Emily își coborî privirea la antebraț, unde simțea o durere ascuțită, ca să descopere că încă ținea în mână vârful rupt al agrafei. În mod curios, o puse deasupra pielii și începu să o zgârie la suprafață. Linia roșie deveni și mai intensă după ce zgârie a doua și a treia oară. O apăsă adânc, și mai adânc, până când îi dădu sângele, iar inițialele lui Chris erau gravate atât de adânc în brațul ei, încât să-i rămână cicatrice.

*

Jeepul lui Chris se întoarse acasă puțin înainte de unu noaptea. Emily îl urmări cu privirea de la fereastra dormitorului ei. Băiatul aprindea pe rând luminile pe când își croia drum din bucătărie la etaj. Până când el ajunse în camera lui și se pregătea să se bage în pat, Emily își trase un tricou pe deasupra cămășii de noapte și își băgă picioarele goale într-o pereche de tenișI.

Pământul, mult mai moale datorită temperaturilor din ultima perioadă, era umed și afânat, iar acele de pin care dormiseră sub pătura de nea scârțâiau acum sub picioarele ei. Fereastra lui Chris era exact deasupra bucătăriei. De ani întregi nu o mai făcuse, însă Emily ridică o rămurică și o azvârli în geam. Aceasta se lovi de el, făcând un zgomot ușor, după care ricoșă, căzând înapoi înspre ea. O ridică de la picioare și o aruncă încă o dată.

De data asta, lampa de pe birou fu aprinsă, și chipul lui Chris se ivi la fereastră. Văzând-o pe Emily, ridică geamul și scoase capul afară.

— Ce faci? șopti el. Rămâi acolo!

Câteva secunde mai târziu, descuie ușa de la bucătărie.

— Ce vrei? întrebă el.

Își închipuise în multe feluri revederea lor, însă furia nu făcuse niciodată parte din scenariu. Remușcarea, poate. Bucuria, acceptarea. Dar, cu siguranță, nu expresia afișată acum pe chipul lui Chris.

— Am venit să te întreb, începu ea, cu voce tremurândă, dacă te-ai simțit bine la întâlnire.

Chris trase o înjurătură și își frecă fața cu palma.

— N-am nevoie de asta acum. Nu pot face asta acum.

Se răsuci pe călcâie și intră înapoi în casă.

— Așteaptă! strigă Emily. Cuvintele îi erau înecate în lacrimi, dar își ridică bărbia și își încrucișă brațele la piept, ca să nu mai tremure. Eu, ăă, am o problemă. Vezi tu, m-am despărțit de iubitul meu. Și sunt destul de supărată din cauza asta, așa că voiam să vorbesc cu cel mai bun prieten al meu.

Înghiți cu greu și își coborî privirea în pământul negru. Chestia e că amândoi sunt în persoana ta.

— Emily, șopti Chris și o trase aproape de el.

Ea încercă să nu se gândească la mirosul lui nefamiliar, un parfum amestecat cu dorință carnală. În schimb, se concentră asupra senzației de a fi din nou lângă el. Două jumătăți ale unui întreg.

El o sărută pe frunte, pe pleoape. Ea își îngropă fața în tricoul lui.

— Nu suport, spuse ea, neștiind sigur la ce anume se referea.

Deodată, Chris o apucă de încheietura mâinii.

— Dumnezeule! făcu el. Sângerezi!

— Știu. M-am tăiat.

— Cu ce?

Emily scutură din cap.

— Nu-i mare lucru, spuse ea.

Însă îl lăsă pe Chris să o conducă în bucătărie și să o așeze pe un scaun, în timp ce el se duse după un leucoplast. Dacă își dăduse seama că pe brațul ei erau scrijelite inițialele lui, fusese destul de înțelept încât să nu pomenească nimic despre asta. Închise ochii pe când el o atinse cu cea mai mare grijă, iar ea simți cum începe să se vindece.

ACUM: Decembrie 1997

Chris avea zece metri pătrați doar pentru el.

Celula lui era vopsită într-o nuanță ciudată de gri, care absorbea toată lumina. Patul de jos avea doar o saltea, o pernă de plastic și pătura pe care o primise. În afară de acestea, înăuntru mai erau o toaletă și o chiuvetă. Celula lui se afla între alte două, ca un șir compact de dinți. Când ușile cu gratii ale celulelor erau deschise – adică aproape toată ziua, exceptând orele de masă –, Chris obișnuia să stea în mijlocul coridorului ce traversa această aripă a închisorii. Într-un capăt se aflau dușul și telefonul, de la care putea să sune cu taxă inversă. În celălalt capăt se afla televizorul, amplasat strategic în zona fără gratii.

Chris învăță o mulțime de lucruri încă din prima lui zi de ședere acolo, fără să întrebe pe nimeni nimic. Află că, de îndată ce intrai în închisoare, trecutul tău era șters cu buretele. Oriîncotro te învârteai – începând cu nivelul de securitate și terminând cu patul pe care îl ocupai nu conta gravitatea sentinței ori comportamentul tău anterior încarcerării, ci modul în care te purtai odată ajuns acolo. Vestea bună era că cei din consiliul însărcinat cu distribuirea deținuților în celule se întruneau în fiecare marți, și puteai depune o cerere în vederea schimbării celulei. Vestea proastă era că în acea zi era miercuri.

Chris decise că avea să-și petreacă pur și simplu o săptămână fără să adreseze nimănui niciun cuvânt. Apoi, marțea următoare, avea cu siguranță să fie mutat din zona de maximă securitate în cea de securitate medie.

Auzise că, la etaj, pereții erau galbeni.

Doar ce terminase de luat masa, servită în celula zăvorâtă, pe o tavă acoperită cu folie de plastic, când doi deținuți veniră la ușă.

— Hei, spuse unul din ei, bărbatul cu care vorbise cu o zi în urmă, cum te cheamă?

— Chris, răspunse. Pe tine?

— Hector. Și el e Damon. Bărbatul necunoscut cu păr lung și slinos îl salută pe Chris cu o mișcare din cap. Nu mi-ai spus de ce ești aici, continuă Hector.

— Ei cred că mi-am ucis iubita, bălmăji Chris.

Hector și Damon schimbară o privire.

— Să fiu al naibii! exclamă Damon. Credeam că te-au săltat pentru droguri.

Hector își scărpină spinarea de gratii. Purta o pereche de pantaloni scurți și un tricou, iar în picioare avea niște șlapi de cauciuc.

— Ce-ai folosit?

Chris se uită la el cu o privire absentă.

— Știi tu, cuțit, pistol?

Băiatul încercă să treacă pe lângă cei doi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, le spuse el.

Îl atinse cu umărul pe Damon, doar ca să simtă mâna grea a bărbatului pe umărul lui. Coborî privirea și văzu briceagul din mâna lui Hector, cu lama apăsând între coastele lui.

— Poate că vreau eu, spuse Hector.

Chris înghiți în sec și se dădu înapoi. Hector își strecură briceagul înapoi sub tricou.

— Uite, începu Chris temător, ce-ar fi să ne purtăm rațional?

— *Rațional*, repetă Damon. Ăsta-i un cuvânt de cinci dolari.

Hector pufni.

— Vorbești ca un băiat școlit la vreo facultate de fițe, spuse el. Ești la facultate?

— Sunt la liceu, răspunse Chris.

Auzind asta, Hector chicoti triumfător.

— De fapt, studențelule, ești la pușcărie. Începu să bată cu mâinile în gratii. Hei, începu el să strige, avem un geniu printre noi! Puse un picior pe patul de jos: Ia spune-mi, studențelule, dacă ești așa isteț, de ce te-ai lăsat prins?

Chris fu scutit de răspuns de unul dintre gardienii care patrulau de-a lungul culoarului cu gratii.

— Vrea cineva să meargă în sala de gimnastică?

Se ridică în picioare. Hector și Damon porniră și ei către ușa de la capătul coridorului. Damon se întoarse și șopti:

— N-am terminat cu tine, omule!

Mergeau în șir de-a lungul unui coridor împânzit cu camere de supraveghere. Câțiva dintre deținuți se strigau unii pe alții. Era singura ocazie din zi când puteau lua contact unii cu alții. După ce trecură de colț, Chris îl zări pe Damon cum se strecoară, în spatele unuia și al altuia, ca să rămână în urmă, până când ajunse la un alt deținut, căruia îi aplică un cot bine țintit în spinare, la o anumită cotitură a coridorului. Atunci, își dădu seama Chris că îl prinsese într-un unghi mort al camerelor.

Chiar înainte de sala de gimnastică se aflau două carcere. Puteai să ajungi la carceră din două motive: fie cu forța, fiindcă acționai în consecință, fie la cerere, fiindcă ți-era teamă de ceilalți deținuți. Doar una dintre ele era momentan ocupată. Prizonierii începură să huiduie, bătând în ușă, ba chiar aplecându-se să scuipe prin mica deschizătură.

Sala de gimnastică era mică și sărăcăcios mobilată, neavând decât câteva echipamente. Fură însă ocupate, ca de altfel orice se făcea în închisoare, prin aranjamente anterioare. Nimeni nu se revoltă atunci când doi negri ocupară cele două biciclete staționare, nici când Hector și Damon luară fiecare câte o paletă de ping-pong și nici când un tip înalt, cu o svastică tatuată pe obraz, începu să ridice greutăți pe banchetă. Era o ierarhie bine stabilită, despre care Chris, din câte își dădea seama, nu fusese informat. Și, la o adică, de ce ar fi trebuit să fie? Locul lui nu era printre ei.

Încruntându-se, ieși în curtea destinată exercițiilor fizice, un spațiu pătrat și mocirlos, înconjurat cu sârmă ghimpată foarte deasă. Erau acolo bărbați care discutau în grupuri restrânse, gesticulând. Alții se mișcau fără țintă, în sensul invers al acelor de ceasornic. Chris dădu peste cineva care stătea sprijinit de gardul de sârmă, cu privirea ațintită asupra munților din depărtare.

— Tipul din carceră, întrebă el fără vreun preambul, ce-a făcut?

Bărbatul ridică din umeri.

— Și-a zgâlțâit bebelușul până l-a omorât. Animalul dracului!

Chris privi dincolo de sârma ghimpată, gândindu-se la codul de onoare al hoților.

*

Sună acasă cu taxă inversă.

— Chris?

— Mamă, spuse el, repetându-și în minte acest cuvânt iar și iar, cu capul sprijinit de telefonul albastru cu plată.

— O, scumpule! Am încercat să vin să te văd, ți-au spus?

Chris închise ochii.

— Nu, răspunse el încordat.

— Ei bine, am venit. Dar mi-au spus că nu aveți ore de vizită până sâmbătă. Așa că am să fiu atunci acolo la prima oră. Trase adânc aer în piept. E o greșeală teribilă, știi și tu. Jordan a primit deja dosarul procurorului. O să încerce să te scoată de-acolo cât mai repede posibil.

— Când vine să mă vadă?

— Am să-l sun și am să-l întreb, răspunse mama lui. Mănânci bine? Vrei să-ți aduc ceva?

Se gândise la asta, neștiind sigur ce îi era permis și ce nu.

— Bani, spuse el.

— Așteaptă puțin, Chris. Tatăl tău vrea să vorbească cu tine.

— Eu… nu. Trebuie să plec. Cineva are nevoie de telefon, minți el.

— A… bine. Să ne suni oricând vrei, ai înțeles? Nu contează că telefonezi cu taxă inversă.

— Bine, mamă.

Deodată, se auzi o voce subțire, înregistrată:

— Acest apel este efectuat din închisoarea districtuală.

Preț de-o clipă, nici Chris, nici mama lui nu scoaseră o vorbă.

— Te iubesc, scumpule! spuse Gus în cele din urmă.

Chris înghiți în sec și puse receptorul la loc în furcă. Rămase acolo un moment, cu capul sprijinit de telefon, până când simți un trup presându-l de la spate.

Damon își plimba mâna de-a lungul coloanei lui, suflându-i în ceafă.

— Ți-e dor de mămica, profesore?

Își trase șoldul mai aproape de el, mădularul lui lipindu-se de fundul lui Chris.

Nu se așteptase oare la asta? Nu de asta se temuse în tot acest timp? Chris se răsuci, luându-l pe bărbat prin surprindere.

— Dispari de lângă mine! îi spuse el cu ochii scăpărându-i, și se duse înapoi în celula lui.

Chiar și cu pătura pe cap putea să audă râsul lui Damon.

*

Chris îi mulțumea lui Dumnezeu pentru faptul că nu avea un coleg de celulă. Trăia cu spaima ca nu cumva Damon să dea buzna în pat peste el, căci, deși gardienii țineau destul de bine lucrurile sub control în timpul zilei, cine știe dacă s-ar fi obosit să tragă cu urechea la ce se întâmpla în timpul nopții. Urmărea episoadele din *Days of our Lives*, înțelegând pe parcurs despre ce era vorba. Participă miercuri seară la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, doar ca să plece cât mai departe de zona celulelor.

Completă un formular de comandă de la magazinul închisorii, care îi aduse aminte de lista pentru micul dejun servit în camera de la hotelul din Canada, unde fusese împreună cu familia lui vara trecută. Un borcan de 200 g de cafea costa cinci dolari și douăzeci și cinci de cenți. Un baton de ciocolată era șaizeci de cenți. O pereche de șlapi costa doi dolari. Produsele comandate îi fură aduse de un gardian chiar în aceeași după-amiază, costul total urmând să-i fie scăzut din contul pe care îl avea în închisoare.

Dormea mult, ba chiar se prefăcea atunci când nu era obosit, astfel încât ceilalți să-l lase în pace. Iar când bărbații se adunau grupuri-grupuri în curtea interioară, Chris rămânea întotdeauna de unul singur.

*

Jordan încetase să mai creadă în adevăr cu mult timp în urmă.

Nu există adevăr, cel puțin nu în meseria lui. Există doar versiuni. Și, oricum, un proces nu se bazează pe adevăr, ci doar pe dovezile poliției și pe abilitățile avocatului de a le contracara. Un bun avocat al apărării nu se gândea la adevăr, ci se concentra pe ceea ce voia să audă juriul.

Jordan renunțase de mulți ani să le ceară clienților săi versiunea adevărată. Acum, îi întâmpina cu fața lipsită de orice expresie și îi întreba simplu: Ce s-a întâmplat?

Se afla în zona de control din aripa de maximă securitate a închisorii, așteptând ca gardianul de serviciu să-i întindă fișa pe care să se treacă drept vizitator. Pentru prima întrevedere cu Chris de după înfățișarea în instanță, o adusese cu el pe Selena Damascus, o negresă de 1,85 m înălțime, detectiv particular, care părea să fie mai potrivită pentru paradele de modă decât pentru munca de teren pe care o făcea pentru Jordan, dar care, în ciuda acestui lucru, făcuse în toți acei ani o treabă excelentă.

— Unde-l țin? întrebă Selena.

— În aripa de maximă securitate, răspunse Jordan. Nu-i aici decât de două zile.

Undeva la etaj se auzi închizându-se o ușă grea, cu gratii, și un gardian îmbrăcat în uniforma închisorii coborî.

— Hei, Bill! îl strigă gardianul de la punctul de control. Spune-i lui Harte că i-a venit avocatul.

O altă ușă se deschise cu zgomot – oricât de des ar fi auzit Jordan acest sunet, tot nu se putea obișnui cu el, asemănându-l cu o împușcătură –, și intră, neavând timp să arunce decât o privire fugară deținuților, înainte să cotească la stânga înspre camera de ședințe folosită pentru vizitele cu clienții.

Selena venea în spatele lui, ca o umbră, și ocupă locul de lângă el la masa de conferință. Își lăsă scaunul pe spate și se uită la tavan.

— A naibii închisoare, urâtă mai e! spuse ea. Numai la asta mă gândesc de fiecare dată când vin aici.

— Îhî, fu de acord Jordan. Cu siguranță nu decorul o face atât de populară.

Ușa se deschise larg, iar Chris intră în încăpere, mutându-și privirea de la Jordan la Selena.

— Chris, începu Jordan, ridicându-se în picioare. Ea este Selena Damascus. E detectiv particular și ne va da o mână de ajutor pentru cazul tău.

— Uite ce e, începu Chris, fără alte introduceri, trebuie să ies de-aici.

Jordan scoase un teanc de hârtii din servietă.

— În cel mai bun caz, Chris, exact asta se va întâmpla.

— Nu, nu înțelegi, trebuie să ies de-aici *acum*!

Ceva din tonul cu care vorbea clientul lui îl făcu pe Jordan să-și ridice privirea. Băiatul înspăimântat, care fusese pe punctul să izbucnească în lacrimi la secția de poliție din Bainbridge, nu mai exista; îi luase locul acum un individ mai dur, mai puternic, capabil să-și ascundă fricile.

— Care e problema, mai precis?

Auzind asta, Chris izbucni.

— Care e problema? Care e problema? Doar pierd vremea într-o celulă dintr-o închisoare, atâta tot. Se presupune că ar trebui să termin liceul anul ăsta. Se presupune că ar trebui să mă duc la facultate, în schimb, sunt încuiat într-o cușcă laolaltă cu o adunătură de… de criminali!

Jordan nici măcar nu clipi.

— Este regretabil că judecătoarea nu ți-a acordat dreptul de eliberare pe cauțiune. Ceea ce înseamnă, și ai dreptate, că trebuie să rămâi în închisoare până la proces, adică între șase și nouă luni. Dar nu e timp irosit. Cu fiecare minut pe care îl petreci în celula aia, eu îți construiesc un caz tot mai solid ca să te eliberez. Se aplecă înainte și își înăspri tonul. Să ne înțelegem, continuă Jordan. Nu eu sunt dușmanul tău. Nu din cauza mea ai ajuns la închisoare. Eu sunt avocatul, iar tu ești clientul. Punct. Ai fost acuzat pentru crimă de gradul întâi, care atrage după sine o sentință cu închisoare pe viață. Ceea ce înseamnă, Chris, că viața ta este literalmente în mâinile mele. Dacă ți-o vei petrece în închisoare sau la Harvard depinde de un singur lucru: dacă te voi putea achita sau nu. Se ridică în picioare și se postă în spatele Selenei. Și mai depinde și de cât de mult ești dispus să cooperezi cu noi. Ceea ce ne vei spune mie și Selenei va rămâne între acești pereți. Eu hotărăsc ce spui și cui spui. Și vreau să aflu ce am nevoie atunci când vreau să aflu. Înțeles?

— Înțeles, răspunse Chris, întâlnindu-i privirea.

— În regulă. Dă-mi voie să-ți explic situația. Va trebui să iau o mulțime de decizii legate de cazul ăsta, după ce mă consult cu tine, dar sunt trei chestiuni în privința cărora tu ești singurul care poate decide. Prima ar fi dacă accepți să pledezi vinovat și să negociem pedeapsa sau dacă vrei să ajungem la proces. A doua ar fi, în cazul în care ajungem la proces, dacă vei vrea să se desfășoare doar în fața unui judecător sau și a unui juriu. Și ultima, tot în cazul în care se pune problema unui proces, dacă vei vrea să depui mărturie sau nu. Îți voi da toate informațiile necesare ca să poți lua aceste decizii, însă va trebui să faci alegerile pe măsură ce avansăm cu cazul. Mă urmărești?

Chris încuviință din cap.

— Bine. Următorul. Cât de curând, mi se vor pune la dispoziție probele strânse de procurorul general. După ce se va întâmpla acest lucru, mă voi întoarce aici și le vom discuta în detaliu împreună.

— Când o să fie asta?

— În vreo două săptămâni, răspunse Jordan. Apoi, peste vreo cinci săptămâni, se va ține o ședință preliminară înaintea procesului. Ridică din sprâncene. Înainte să începem, ai vreo întrebare?

— Da. Pot să-l văd pe doctorul Feinstein?

Jordan își îngustă puțin privirea.

— Nu cred că-i o idee bună.

Chris rămase cu gura căscată.

— Dar e psihiatru.

— Este, totodată, o persoană care poate fi citată ca martor. Relația de confidențialitate dintre doctor și pacient nu este întotdeauna inviolabilă, cu atât mai puțin atunci când pacientul este acuzat de crimă. Dacă vorbești cu oricine despre asta, s-ar putea să se întoarcă împotriva noastră. Și apropo de asta: nu spune o vorbă nimănui din închisoare!

Chris pufni.

— De parcă mi-am și făcut mulți prieteni pe-aici.

Jordan se făcu că nu-l aude.

— Aici sunt trimiși indivizi prinși cu droguri, care ispășesc pedepse de până la șapte ani. Dar dacă pot obține vreo informație de la tine, cât de măruntă, și vor fi citați ca martori, nu vor ezita să vorbească. Polițiștii ar putea infiltra un agent de la narcotice chiar în celula ta, doar în scopul ăsta.

— Ce-ar fi dacă eu și doctorul Feinstein nu am vorbi despre… ce s-a întâmplat?

— Și-atunci despre ce ați vorbi?

— Diverse, răspunse Chris încet.

Jordan se aplecă peste masă, mai aproape de Chris.

— Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, spuse el, eu sunt acela. Se duse înapoi la locul lui. Mai ai întrebări?

— Da, răspunse Chris. Ai copii?

Jordan încremeni în loc.

— Dacă am ce?

— M-ai auzit.

— Nu văd ce legătură are asta cu cazul tău.

— Nu are, recunoscu Chris. Doar că tu o să ajungi să mă cunoști ca-n palmă până când toate astea or să se sfârșească, și m-am gândit că ar trebui să știu și eu câte ceva despre tine.

Jordan o auzi pe Selena chicotind pe înfundate.

— Am un fiu, răspunse el. Are treisprezece ani. Acum, dacă am terminat cu chestiunile introductive, vreau să trecem la

treabă. Astăzi, mi-am propus să obțin cât mai multe informații posibil. Va trebui să semnezi niște formulare ca să ți se elibereze fișele medicale. E ceva ce ar trebui să știm? Spitalizări? Dizabilități fizice sau mintale, care să ateste că ai fi incapabil din punct de vedere fizic să apeși pe trăgaci?

— Singura dată când am fost internat a fost în noaptea aia. Din cauza rănii de la cap, pe care mi-am făcut-o când am leșinat. Chris își mușcă buza. Vânez de la opt ani.

— De unde-ai făcut rost de armă în noaptea aia? îl întrebă Selena.

— E a tatălui meu. Din dulapul cu arme, unde își ține toate carabinele și puștile de vânătoare.

— Deci, ești obișnuit cu armele de foc.

— Bineînțeles, răspunse Chris.

— Cine a încărcat revolverul?

— Eu.

— Înainte să ieși din casă?

— Nu, spuse Chris, cu privirea pironită asupra propriilor mâini.

Jordan își trecu o mână prin păr.

— Poți să-mi dai numele persoanelor care-ar putea să descrie relația pe care o aveai cu Emily?

— Părinții mei, răspunse Chris. Părinții ei. Și cred că mai toată lumea din liceu.

Selena își ridică privirea din carnet.

— Ce să mă aștept că îmi vor spune oamenii ăștia?

Chris ridică din umeri.

— Că eu și Emily eram, știți voi, împreună.

— Și e posibil ca oamenii ăștia să fi băgat de seamă că Emily avea tendințe suicidale?

— Nu știu, spuse Chris. Era foarte secretoasă în privința asta.

— Va trebui să demonstrăm în fața juriului că și tu aveai de gând să te sinucizi în noaptea aia. Ai vorbit cu vreun terapeut? Ai apelat la cineva pentru tratarea problemelor psihice?

— Voiam să vă vorbesc despre asta, începu Chris, umezindu-și cu limba buzele uscate. Nu există nimeni care să vă poată confirma că și eu plănuiam să mă sinucid.

— Poate că ai menționat acest lucru în vreun jurnal? sugeră Selena. Vreun bilet pe care să i-l fi scris lui Emily?

Chris scutură din cap.

— Chestia e că nu voiam. Își drese glasul. Să mă sinucid.

Jordan dădu numaidecât la o parte mărturisirea.

— Vorbim despre asta mai târziu, spuse el, bombănind în barbă.

În opinia lui Jordan, era mai bine să știe doar atât cât era nevoie despre infracțiunea comisă de un client, nimic mai mult. Astfel, puteai să-ți construiești apărarea fără să încalci vreun principiu etic. Dar, odată ce clientul îți dezvăluia versiunea lui, nu mai exista alta. Iar dacă era citat ca martor, nu trebuia să se dezică de ea.

Nedumerit, Chris își mută privirea când la Jordan, când la Selena.

— Ia stai, zise el, nu vrei să-ți spun ce s-a întâmplat cu adevărat? Jordan dădu pagina carnetului său la una nouă, nescrisă.

— De fapt, răspunse el, nu vreau.

*

În după-amiaza aceea, Chris se trezi cu un coleg de celulă.

Cu puțin înainte de cină, stătuse ghemuit în patul lui, cu mintea încețoșată de gânduri, când gardianul îl conduse înăuntru pe bărbatul acela. Purta salopetă și tenișii, ca toți ceilalți, însă era ceva diferit la el. Ceva reprimat, ascuns. Îl salută pe Chris din cap și se urcă în patul de deasupra.

Hector veni la ușa celulei.

— Te-ai săturat să-ți vezi fața, amice?

— Dispari, Hector! îi spuse bărbatul cu un oftat, fără să se întoarcă.

— Nu-mi spune tu mie să dispar, aflu…

— Masa! strigă un gardian.

Pe când Hector intră în celula lui pentru a fi zăvorâtă ușa, bărbatul se ridică din pat și coborî ca să-și ia tava în primire. Chris, aflat pe patul de dedesubt, își dădu seama că omul nu mai avea unde să se așeze. Dacă se urca înapoi în patul lui, ar fi fost nevoit să mănânce întins.

— Poți, ăă, să stai aici, îi spuse el, arătând către celălalt capăt al patului.

— Mersi. Bărbatul dădu jos folia de pe tavă, în mijlocul căreia ieși la iveală un morman tricolor, dezgustător. Mă cheamă Steve Vernon.

— Eu sunt Chris Harte

Steve încuviință din cap și se apucă de mâncat. Chris băgă de seamă că Steve nu era cu mult mai în vârstă decât el. Și părea la fel de hotărât să stea în banca lui.

— Hei, Harte! îl strigă Hector din celula alăturată. Mai bine ai dormi cu ochii deschiși în noaptea asta. Copiii nu sunt în siguranță în preajma lui.

Privirea lui Chris zbură către Steve, care continua să mănânce metodic. Ăsta era tipul care omorâse un bebeluș?

Chris se forță să-și îndrepte privirea înapoi în propria tavă, încercând să se convingă că o persoană era nevinovată până la

proba contrarie. El era dovada vie a acestui lucru.

Totodată, Chris își aminti vorbele lui Hector când trecuseră prin dreptul carcerei: *S-a dus la copil în toiul nopții și a luat-o razna, omule. L-a zgâlțâit atât de tare ca să-l potolească din plâns, că i-a frânt gâtul!* Cine știe ce l-ar provoca pe un om să facă asta?

Lui Chris i se făcu inima cât un purice. Puse tava jos și se îndreptă către ușa celulei, cu gândul să meargă la baia de la capătul coridorului. Dar celulele aveau să rămână închise pentru cel puțin încă o jumătate de oră, iar pentru prima oară de când ajunsese aici, nu mai era singur în celulă. Își ațintă privirea asupra toaletei cenușii, aflată la doar câțiva centimetri depărtare de genunchiul lui Steve Vernon, și se înroși de rușine. Dându-și jos pantalonii, Chris se așeză, încercând să nu se gândească la ce făcea. Își ținea brațele încrucișate în poală și privirea în podea.

Termină treaba, iar când se ridică, îl găsi pe Steve la loc în patul de deasupra, iar farfuria lui pe jumătate golită era lăsată pe patul de jos. Vernon se întorsese cu fața la perete și cu spatele la toaletă, oferindu-i lui Chris șansa să-și păstreze pe cât posibil demnitatea.

*

Telefonul sună tocmai când Michael era gata să iasă pe ușă pentru o consultație la domiciliu.

— Alo? răspunse el cu nerăbdare, începând deja să asude pe sub haina groasă de iarnă.

— O, Mikey! se auzi vocea lui Phoebe, verișoara lui din California, singura care îi spunea Mickey. Am vrut să te sun și să-ți spun cât de rău îmi pare.

Nu-i plăcuse niciodată Phoebe. Era fiica mătușii lui. Probabil aflase vestea după înmormântare chiar de la mama lui, de vreme ce el nu-și sunase rudele ca să le spună de moartea lui Emily. Își purta părul în codițe împletite și își făcuse o carieră din a face oale de lut care erau în mod voit deformate. De fiecare dată când Michael vorbea cu ea, ceea ce se întâmpla rar, cu prilejul întrunirilor de familie, își amintea când aveau patru ani, iar ea râsese de el atunci când se scăpase în pantaloni.

— Phoebe, spuse el. Mulțumesc că ai sunat.

— Mama ta mi-a spus, adăugă ea, lucru pe care Michael îl găsi foarte curios: cum putea mama lui să ducă mai departe vorba despre un lucru pe care Michael nu putea încă să-l accepte? M-am gândit că poate ai vrea să vorbim.

Cu tine? îi stătea lui Michael pe limbă să întrebe, dar apoi își aminti: concubinul lui Phoebe se spânzurase de bara de la șifonier în urmă cu doi ani.

— Știu cum e, continuă Phoebe. Atunci când descoperi brusc ceva ce ar fi trebuit să afli cu mult timp înainte. Se duc într-un loc mai bun, știi, ceea ce și-au dorit de la bun început. Dar noi rămânem în urma lor cu toate acele întrebări la care nu ne-au putut da un răspuns.

Michael rămase tăcut. Îi dădea de înțeles că încă îl jelea, deși trecuseră doi ani? Sugera oare că ei doi aveau ceva în comun? închise ochii și simți cum îl cuprinde un tremurat, în ciuda hainei groase de pe el. Nu era adevărat, pur și simplu nu era adevărat. Nu-l cunoscuse pe concubinul lui Phoebe, dar nu era posibil ca ea să-l fi știut atât de bine pe cât o știuse el însuși pe Emily.

Atât de bine, se gândi Michael, *încât totul s-a întâmplat din senin?*

Simți un junghi în inimă și își dădu seama că un sentiment de vinovăție pune stăpânire pe el: în primul rând, acela de a nu fi fost capabil să vadă suferința fiicei sale, de a fi fost atât de egoist încât, nici măcar acum, nu se concentra asupra mesajului pe care îl transmitea actul de sinucidere al lui Emily în privința abilităților lui de părinte, și nu asupra lui Emily înseși.

— Ce mă fac acum? o întrebă el în șoaptă, fără să-și dea seama că dăduse glas întrebării, până când nu auzi răspunsul lui Phoebe.

— Supraviețuiești. Faci ce ei n-au putut să facă. De la celălalt capăt al firului, Phoebe scoase un oftat. Știi, Michael, obișnuiam să umblu de colo colo, încercând să găsesc un înțeles pentru ceea ce s-a întâmplat, ca și cum ar fi existat un răspuns pe care trebuia să-l aflu dacă aș fi cercetat suficient de mult. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că, dacă într-adevăr ar fi existat unul, Dave ar mai fi fost încă aici. Și mă întrebam dacă sentimentul ăsta… pe care nu-l pot deslușI… a fost întocmai ceea ce simțise și Dave. Își drese glasul. Tot nu pricep de ce a făcut-o. Și nu-mi place deloc ce-a făcut. Dar măcar am înțeles cât de cât ce îi trecea prin cap.

Michael și-o închipui pe Emily cu acel nod în stomac care îl chinuia și pe el, cu gândurile ei la fel de încâlcite ca ale lui. Și își dori, pentru a nu știu a câta oară, să fi fost suficient de prevăzător încât s-o fi scutit de asemenea suferință.

Îi mulțumi încă o dată lui Phoebe și închise telefonul. Apoi, cu haina de stofa încă pe el, urcă cu pași greoi la etajul casei pustii. Intră în camera lui Emily și se întinse pe pat, uitându-se pe rând la oglindă, la manuale, la hainele împrăștiate, încercând să vadă lumea prin ochii fiicei lui.

*

Francis Cassavetes fusese condamnat la șase luni de închisoare, însă nu stătea în arest decât în weekenduri. Era o pedeapsă des întâlnită în rândul celor care erau angajați și își aduceau contribuția societății – judecătorul îi trimitea la închisoare de vineri până duminică, permițându-le să lucreze în restul zilelor din cursul săptămânii. Deținuții de weekend erau văzuți ca niște persoane privilegiate în închisoare și își petreceau majoritatea timpului luând mită de la pușcăriașii mai puțin norocoși decât ei. Făceau contrabandă cu țigări, cu ace, cu paracetamol – cu orice, în schimbul unui preț.

După ce Francis intră în zona de maximă securitate, luă fața lui Hector în mâini și îi spuse:

— Nu sunt eu omul tău? îl lăsă în urmă pe Hector, îndreptându-se către budă.

Francis se întoarse, ținând ceva în pumn.

— Astea te costă dublu, Hector! Ale dracu', m-au făcut să sângerez!

Chris urmări cu privirea cum mâna lui Hector o atinge pe a lui

Francis, transferându-i un tubuleț alb. Se întoarse cu spatele și intră înapoi în celulă.

Steve îndoi colțul unei pagini din revista pe care o citea.

— Iar i-a adus Francis țigări?

— Cred, răspunse Chris.

Steve scutură din cap.

— Hector ar trebui să ceară mai degrabă niște plasturi cu nicotină, bombăni el. Probabil că și lui Francis i-ar fi mai ușor să le strecoare înăuntru.

— Cum face asta? întrebă Chris, curios. Cum le strecoară înăuntru?

— Obișnuia să le ascundă în gură, așa am auzit. Dar a fost prins, așa că acum folosește un alt orificiu. Văzând cum Chris îl privea în continuare fără a da vreun semn că înțelege, Steve scutură din cap: Câte găuri ai? îl întrebă el direct.

Chris se înroși puternic. Steve se întoarse într-o parte, deschizându-și din nou revista.

— Dumnezeule mare! bombăni el. Cum naiba ai ajuns aici?

*

Când Chris intră în încăperea cu mese lungi, scrijelite, în care se aflau o mulțime de deținuți și rudele lor, o văzu numaidecât pe mama lui care îl cuprinse în brațe de îndată ce ajunse în dreptul ei.

— Chris, suspină ea, mângâindu-i părul pe spate așa cum obișnuia atunci când era mic. Ești bine?

Gardianul o atinse ușor pe umăr.

— Doamnă, va trebui să-i dați drumul acum, spuse acesta.

Surprinsă, Gus îi dădu drumul fiului ei și se așeză. Chris se așeză în fața ei. Nu era niciun geam de plexiglas între ei, dar asta nu însemna că nu exista vreo opreliște.

Ar fi putut să-i spună mamei lui că în regulamentul comisarului de poliție – o carte groasă cât un dicționar – era decretat că o vizită putea să înceapă cu o îmbrățișare scurtă sau cu un sărut (nu cu gura deschisă) și să se sfârșească în aceeași manieră. Tot acolo găseai regulile împotriva posesiei de țigări, a proferării injuriilor sau a îmbrâncirii unui alt deținut. Astfel de infracțiuni, considerate ușoare în lumea de afară, erau în închisoare adevărate crime. Pedeapsa consta în prelungirea sentinței.

Gus se întinse peste masă și îl luă pe Chris de mână. Abia atunci își dădu seama că și tatăl său se afla acolo. James ședea pe scaun puțin lăsat pe spate, ca și cum s-ar fi temut să intre în contact cu masa. Aproape că se atingea de un alt deținut cu un tatuaj în formă de păianjen pe obrazul stâng.

— Mă bucur atât de mult să te văd! îi spuse mama lui.

Chris încuviință din cap și coborî bărbia în piept. Dacă ar fi spus ce voia să spună, anume că-și dorea să se întoarcă acasă, că nu văzuse niciodată nimic mai frumos în toată viața lui decât pe ea, în acel moment, ar fi izbucnit în lacrimi. Și nu-și putea îngădui acest lucru. Dumnezeu știe cine îi asculta în acel moment și cum ar fi putut să folosească acele afirmații împotriva lui.

— Ți-am adus niște bani, spuse Gus, scoțând un plic doldora de bancnote. Dacă mai ai nevoie, sună-ne! îi dădu plicul lui Chris, care numaidecât îi făcu semn unui gardian și-l rugă să-i pună în contul lui din închisoare.

— Ei bine, începu mama lui.

— Ei bine.

Ea își coborî privirea în poală, și lui aproape că i se făcu milă de ea. Chiar nu aveau despre ce vorbi. Își petrecuse întreaga săptămână într-o celulă din zona de maximă securitate a închisorii districtuale, iar părinții lui nu ar fi vrut ca acesta să fie subiectul lor de discuție.

— Săptămâna viitoare ai ocazia să fii transferat în zona de securitate medie, nu?

Tresări la auzul vocii lui James.

— Da, răspunse Chris. Trebuie să depun o cerere la consiliul însărcinat cu distribuirile.

Se așternu tăcerea.

— Echipa de înot a câștigat ieri în fața celor de la Littleton, spuse Gus.

— Da? făcu Chris, străduindu-se să se arate interesat. Cine a înotat în locul meu?

— Nu sunt sigură. Robert Ric… Rich… ceva de genul.

— Richardson. Chris își târșâi tenisul de podea. Probabil că a făcut-o de oaie.

O ascultă pe mama lui vorbindu-i despre tema pe care o primise Kate la istorie, anume să se îmbrace ca o femeie din colonii. O ascultă vorbindu-i despre filmele care rulau la cinematograful din cartier și cum ajunsese ea la AAA[17] ca să găsească cea mai scurtă rută de la Bainbridge la Grafton. Și, deodată, își dădu seama că în felul acesta aveau să-și umple ei orele de vizită din următoarele nouă luni. În niciun caz nu avea să le povestească despre ororile despre care nu voia ca părinții lui să afle, ci mama lui avea să îi descrie lumea pe care el o lăsase în urmă.

Atenția îi fu captată din nou când mama lui își drese glasul.

— Deci, începu ea, ai cunoscut pe cineva?

Chris pufni.

— Nu suntem la petrecerea de Crăciun, răspunse el, dându-și seama de greșeala făcută de îndată ce mama sa, cu fața roșie, își lăsă privirea în pământ.

Preț de-o clipă, fu uimit să descopere cât de singur era de fapt: nu putea să relaționeze cu deținuții din cauza a ceea ce fusese în trecut; nu putea să relaționeze nici cu părinții săi din cauza a ceea ce era acum.

James îl fixă cu privirea pe fiul său.

— Cere-ți iertare, îi spuse el scurt. Mama ta suferă foarte mult din cauza asta.

— Și dacă nu vreau? replică Chris. Ce-ai să-mi faci? O să mă arunci în închisoare?

— Christopher! îl avertiză James, însă Gus îl întrerupse, punând mâna pe brațul lui. E-n regulă, îl liniști ea. Lasă-l, e supărat.

Se întinse peste masă și îl luă de mână pe Chris. Brusc, își aduse aminte de vremurile când era copil: cum îi spunea ea că erau în vreo parcare sau pe vreo stradă aglomerată, apoi se apleca înspre el și-l lua de mânuță. Îi veni în minte mirosul cauciucului pe asfalt și mersul greoi al mașinilor care treceau pe lângă ei, dar că, în ciuda acestor lucruri, se simțea în siguranță atâta vreme cât îi simțea mâna ei peste a lui.

— Mamă, începu Chris, cu vocea aproape frântă, nu-mi face asta!

Înainte să izbucnească în plâns, se ridică în picioare și îi făcu semn unui gardian.

— Stai! exclamă Gus. Mai avem douăzeci de minute!

— Să facem ce? răspunse Chris încet. Să stăm aici și să ne prefacem că n-am fi?

Se aplecă peste masă și o îmbrățișă stânjenit.

— Să ne suni, Chris! șopti Gus. Și ne vedem marți seară!

Aceea era următoarea zi când erau programate orele de vizită pentru deținuții din zona de maximă securitate.

— Pe marți, confirmă Chris. Apoi se întoarse către tatăl său: Dar… nu vreau să vii și tu.

*

În după-amiaza aceea, temperatura coborî sub zero grade. Curtea interioară era pustie; vremea îi gonise pe toți. Chris ieși afară, respirația lui lăsând o dâră cețoasă în urmă. Dădu un tur de curte și îl văzu pe Steve Vernon sprijinit de zidul de cărămidă.

— Anul trecut, doi indivizi au trecut de aia, spuse Steve, arătând cu capul înspre colțul opus, unde sârma ghimpată întâlnea clădirea de cărămidă. Gardianul se dusese să închidă ușa de la sala de gimnastică, și ei, paf! duși au fost.

— Au reușit să scape?

Steve scutură din cap.

— I-au prins două ore mai târziu, chiar pe Route Ten.

Chris zâmbi. Oricine era destul de prost încât să rămână pe drumul principal după ce evadase din pușcărie merita să fie prins.

— Te-ai gândit vreodată să faci la fel? întrebă Chris. Să sari gardul?

Steve scoase aer pe nas sub forma unui nor alb.

— Nu.

— Nu?

— Nu mă așteaptă nimic dincolo de zidurile astea, răspunse el.

Chris întoarse capul spre el.

— De ce erai în carceră?

— N-am vrut să stau în preajma celorlalți tipi.

— Chiar ești aici pentru că ți-ai ucis copilul?

Ochii lui Steve se îngustară puțin, însă rămaseră pironiți la Chris.

— Chiar ești aici pentru că ți-ai ucis iubita? i-o întoarse el pe un ton inexpresiv.

Chris își aduse numaidecât aminte de avertismentul lui Jordan McAfee: că închisoarea era plină de turnători. Își întoarse privirea, bătu din picioare și începu să-și sufle în mâini ca să le încălzească.

— E frig, remarcă el.

— Da.

— Vrei să intri?

Steve scutură din cap. Chris se sprijini și el de zid, conștient de căldura trupului degajată de bărbatul de lângă el.

— Nici eu nu vreau încă, mai spuse.

*

Imediat după cină, avu loc un control.

Se făcea o dată pe lună, la solicitarea directorului: gardienii cercetau celulele, răscoleau saltelele și pernele, scotoceau prin haine și prin pantofi, în speranța de a găsi dovezi incriminatoare. Chris și Steve stăteau în picioare dincolo de gratii, urmărind cum micul lor colț de intimitate le este violat.

Gardianul, un bărbat gras, se ridică brusc, ținând ceva în mână. Arătă cu degetul înspre perechea de tenișI de pe podea – Chris dormea, desculț, când descinseseră ei.

— Ai cui sunt ăștia?

— Ai mei, răspunse Chris. De ce?

Gardianul își desfăcu degetele groase ca niște cârnați, unul câte unul. În mijlocul palmei lui se afla o țigară albă, groasă.

— Nu-i a mea, spuse Chris, vizibil șocat.

Gardianul își mută privirea de la Chris la Steve.

— Păstrează-ți declarația pentru raportul disciplinar, îi spuse el.

După ce gardianul plecă, Chris își refăcu patul și se ghemui în el.

— Hei, începu Steve, scuturându-l de umăr. N-am pus-o eu.

— Dispari!

— Îți spun sincer.

Chris își îngropă fața în pernă, dar nu înainte de a zări rânjetul lui Hector pe când trecea prin dreptul celulei.

*

În cele optsprezece ore care trecuseră de la găsirea țigării și până la întocmirea raportului disciplinar, Chris puse cap la cap toate piesele puzzle-ului. Hector se despărțise de una dintre mult iubitele lui obiecte de contrabandă pentru că putea prinde doi iepuri dintr-un foc: să pună la încercare loialitatea lui Chris, nou-venitul, și să i-o facă lui Steve, ucigașul de copii. Dacă Chris l-ar fi pârât pe Hector, avea să regrete o bună bucată de vreme. Dacă ar fi dat, în schimb, vina pe Steve, care, fiindu-i coleg de celulă, putea găsi ocazia perfectă să strecoare țigara în tenișii lui Chris, ar fi intrat în cârdășie cu Hector și ai lui.

Un gardian îl conduse pe Chris în mica încăpere unde lucra asistentul directorului. Înăuntru se aflau gardianul care îi întorsese celula cu susul în jos și asistentul directorului în persoană, un bărbat solid, care ar fi fost potrivit mai degrabă pentru postul de antrenor de fotbal decât să plimbe hârtii într-o închisoare. Chris se ținu drept cât timp asistentul îi citi acuzația și îi aduse la cunoștință drepturile sale.

— Deci, domnule Harte, începu bărbatul. Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Da. Cereți-mi s-o fumez.

Asistentul directorului ridică din sprâncene.

— Îmi închipui că nu ți-ar plăcea ceva mai mult.

— Eu nu fumez, spuse Chris. Așa, am să v-o dovedesc.

— O să dovedească doar că știi să simulezi un tușit, răspunse bărbatul. Nu prea cred. Deci, ai ceva de spus în apărarea ta?

Chris se gândi la Hector și la briceagul acestuia. Se gândi la Steve, cu care ajunsese la o oarecare înțelegere. Și își mai aduse aminte ce i se spusese în legătură cu micile infracțiuni comise în închisoare – țigara aceea, dacă ar fi fost declarat vinovat, i-ar fi putut adăuga la pedeapsă între trei și șapte ani.

La urma urmelor, era la mijloc un mare „dacă”.

— Nu, răspunse Chris încet.

— Nu?

Îl privi pe asistentul directorului în ochi.

— Nu, repetă Chris.

Cei doi gardieni schimbară o privire și ridicară din umeri.

— Ești conștient de faptul că, dacă noi pierdem din vedere anumite aspecte din toată tărășenia asta, ne poți sugera să vorbim cu un alt deținut? îl întrebă asistentul.

— Știu, răspunse Chris. Dar nu e nevoie s-o faceți.

Bărbatul strânse din buze.

— În regulă, domnule Harte Având în vedere dovada, ai fost găsit vinovat pentru posesie de substanțe ilegale în celula proprie și ești condamnat la cinci zile de izolare. Vei rămâne închis douăzeci și trei de ore pe zi, cu o singură oră liberă pentru duș.

Asistentul directorului făcu un semn din cap către gardieni, care îl conduseră pe Chris afară din încăpere. Merse în tăcere de-a lungul coridorului până la celulă și își strânse lucrurile fără să adreseze nimănui vreun cuvânt. Abia după ce fu condus în noua celulă, își dădu Chris seama că avea să rămână acolo până joi, ratând cu două zile vizita mamei lui și tot cu două zile întrunirea consiliului însărcinat cu distribuirea deținuților, care să-l transfere în zona de securitate medie.

*

Chris își petrecu acele zile dormind. Visa des. O visa pe Emily, atingerea ei, gustul ei. Visa că o sărută, pasional, cu limba, și că ea îi strecoară ceva în gură, ceva mic și tare ca o bomboană de mentă. Dar, când o scuipă în palmă, văzu ce era de fapt: adevărul.

Făcea abdomene, nenumărate, fiind singurul exercițiu pe care avea loc să-l facă în celula strâmtă. La duș, își freca pielea până i se înroșea și îl ustura, doar ca să profite de întreaga oră de libertate. Rememora competițiile de înot, nopțile petrecute

cu Em, orele de la liceu, până când celula lui deveni incomod de înțesată de amintiri și începu să înțeleagă de ce deținuții nu se deranjează să se gândească la ceea ce lăsaseră în urmă.

Nu o sună pe mama lui, firește, iar marți se întrebă dacă aceasta bătuse drumul până la Woodsville doar ca să i se spună că fiul ei este închis la carceră disciplinar. De asemenea, se întrebă cine fusese oare transferat în zona de securitate medie. În ziua aceea trebuia să depună și Steve cererea la comisia de distribuiri.

În dimineața zilei de joi, de îndată ce termină micul dejun, bătu în gratii și îi spuse gardianului că voia să fie mutat.

— Vei fi, îi răspunse gardianul. De îndată ce avem ocazia.

Nu prinseră ocazia până la ora patru după-amiază. Un gardian dădu ușa celulei de perete și îl conduse în zona de maximă securitate, aceeași în care fusese și cu o săptămână în urmă.

— Bine-ai venit acasă, Harte! îi spuse el.

Chris își puse pe patul de jos cele câteva lucruri pe care le avea cu el. Spre surprinderea lui, văzu niște degete agățându-se de cel de deasupra.

— Hei! făcu Steve.

— Ce faci aici?

Steve râse.

— Aveam de gând să mă duc la un bar, dar nu mi-am găsit cheile de la mașină.

— Am crezut că te-au transferat la etaj pân-acum.

Amândoi își înălțară privirile spre tavan, ca și cum ar fi putut să vadă zona de securitate medie, cu zidurile ei galbene de beton, cu camera de zi în formă de potcoavă, cu dușurile ei spațioase. Steve ridică din umeri, fără să dea glas gândurilor care, Chris era sigur de asta, îi treceau prin minte în acel moment: anume că, după descoperirea țigării, oricine din închisoare ar fi arătat cu degetul înspre Steve, însă Chris alesese să nu facă asta.

— M-am răzgândit, răspunse Steve. Ai mai mult spațiu la etaj, dar stai cu încă trei în celulă.

— Încă trei?

Steve încuviință din cap.

— M-am gândit s-aștept până o să cunosc pe cineva acolo sus.

Chris se lăsă pe spate și închise ochii. După atâta vreme, îi plăcea să audă vocea unei alte persoane, gândurile unei alte persoane.

— Nu mai e mult și se face iar marți, spuse el.

Îl auzi pe Steve cum oftează.

— Așa e, răspunse Steve. Poate că urmăm noi.

*

Ciudat lucru, Chris ajunsese un erou. Pentru că nu-l denunțase pe Hector în legătură cu țigara, deși ar fi putut foarte bine s-o facă, fusese ridicat la rangul unui deținut demn de tot respectul, unul dispus să încaseze de bunăvoie loviturile în locul altuia. Chiar dacă respectivul individ nu merită sacrificiul.

Hector îl striga acum „omul meu". Chris era cel care hotăra, între orele patru și cinci după-amiaza, pe ce canal să rămână televizorul. În sala de forță, era lăsat să lucreze la banca de ridicat greutăți.

Într-o zi, pe când se întorcea de la sală, Hector îl încolți la cotitura întunecată a scării, acolo unde nu erau în raza camerei de supraveghere.

— La duș, șuieră el. Zece și-un sfert.

Ce naiba voia să însemne asta? Chris își petrecu restul zilei întrebându-se dacă fusese chemat ca să fie bătut măr sau dacă Hector avea o altă treabă, motiv pentru care voia să-i vorbească între patru ochi. Așteptă până se făcu zece, apoi își luă prosopul și se îndreptă către cabina minusculă de la capătul coridorului.

Nu era nimeni acolo. Ridicând din umeri, Chris se dezbrăcă și dădu drumul la apă. Intră în cabina de duș și nici nu începu să se săpunească bine, că Hector își făcu apariția.

— Ce naiba te-a apucat?

Chris clipi din pricina apei care îi intra în ochi.

— Mi-ai spus să fiu aici, răspunse el.

— Nu ți-am zis să faci duș.

De fapt, asta spusese. Dar Chris nu avea chef de dispute. Închise robinetul, însă Hector își strecură brațul în cabină și îl deschise la loc.

— Lasă-l! îi spuse el. Acoperă fumul. Apoi, scoase din salopetă un pix, care fusese ars până se curbase, unul din capete fiind modelat sub forma unei scobituri pentru tutun. Despături un pătrățel de hârtie și scutură ceva în pipa improvizată, apoi aprinse iute o brichetă interzisă.

— Ia de-aici, îi spuse el, trăgând adânc din țigară.

Chris nu era atât de prost încât să refuze acest gen de prietenie din partea lui Hector. Își scoase capul de sub jetul dușului și trase un fum, izbucnind într-un acces de tuse. Nu era o țigară obișnuită, de asta era sigur, dar nu avea nici gustul dulce al marijuanei.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Coji de banane, răspunse Hector. Eu și Damon le ardem. Luă pipa și o bătu bine. Pentru un borcan de cafea, îți fac un pachet întreg.

Chris simți apa rece curgându-i pe ceafă.

— Mai vedem, îi spuse el, luând încă o dată pipa când Hector i-o oferi.

— Știi, studențelule, începu Hector, m-am înșelat în privința ta.

Chris nu răspunse. Își lipi buzele de capătul pipei, trase și nu fu surprins să constate că, de data asta, gestul lui fu unul natural.

*

Sâmbătă dimineață, Chris fu unul dintre primii deținuți duși să-și întâlnească vizitatorii. Spre deosebire de ultima ei vizită la închisoare, mama lui stătea acum perfect dreaptă, scăpărând în jurul ei furie și teamă ca pe niște descărcări electrice pe care Chris putea să le vadă chiar și de la distanță. Îl cuprinse în brațe pe fiul ei, și, preț de-o clipă fulgurantă, simți ca și cum se întorseseră cu ani în urmă, pe când el încă era mai mic și mai slab decât ea.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea încordată. Am venit marți aici ca să aflu că nu pot să te văd din cauză că ispășești nu știu ce pedeapsă disciplinară și, când i-am întrebat ce înseamnă asta, mi-au spus că ești închis într-un fel de… cușcă timp de douăzeci și patru de ore pe zi.

— Douăzeci și trei, rectifică Chris. O oră era pentru duș.

Gus veni mai aproape de el, cu buzele livide.

— Ce-ai făcut? îl întrebă ea în șoaptă.

— Mi s-a întins o capcană, murmură Chris. Unul dintre deținuți a încercat să mă bage în belele.

— A încercat să… a încercat să ce? Șocată, Gus se dădu brusc înapoi. Și tu… ai acceptat pur și simplu una ca asta?

Chris simți cum i se urcă sângele în obraji.

— Mi-a pus o țigară în pantof. Gardianul a găsit-o când verifica celula. Și, da, am acceptat, fiindcă să stau de unul singur timp de cinci zile era mai bine decât să fiu amenințat de tipul ăla cu briceagul lui improvizat din lame de ras.

Gus își duse pumnul la gură, iar Chris se întrebă ce cuvinte încerca oare să-și înăbușe.

— Trebuie să fie cineva cu care să pot vorbi, spuse ea în cele din urmă. Am să trec pe la director înainte să plec. Nu așa se conduce o închisoare și…

— De unde știi tu? o întrerupse Chris, scuturând din cap. Nu încerca să porți tu bătăliile mele, adăugă el abătut.

— Tu nu ești precum criminalii ăștia, spuse Gus. Ești doar un copil.

La auzul acestor vorbe, Chris izbucni:

— Nu, mamă, nu sunt un copil. Sunt destul de mare ca să fiu tratat ca un adult, destul de mare cât să ispășesc pedeapsa

într-o închisoare de adulți. Privi dincolo de ea. Nu mă transforma în ceva ce nu sunt, adăugă el, cuvintele lui așternându-se pe masa dintre ei ca o mână de cărți date pe față.

*

Sâmbătă seară fu o furtună teribilă și până și zidurile groase ale închisorii părură să se zgâlțâie din temelii. Stingerea se dădea mai târziu în weekenduri – la două noaptea astfel că majoritatea deținuților erau mai gălăgioși decât de obicei. Chris nu deprinsese încă arta de a dormi buștean în vreme ce pe coridor era atâta animație și gălăgie, ci stătea întins în patul lui, cu perna pe cap, întrebându-se dacă era într-adevăr cu putință să audă ploaia pătrunzând prin cărămizi și scurgându-se prin tavan.

Avusese loc o încăierare mai devreme – o ceartă iscată din pricina emisiunii TV pe care să o urmărească, *Saturday Night Live* sau *Mad TV,* care s-a sfârșit cu două celule închise timp de o oră și cu ocupanții lor strigând unul la altul printre gratii. Steve se uitase la televizor o vreme, apoi venise în celulă și se strecurase în patul de deasupra. Chris se prefăcu adormit, ascultându-l de fapt pe Steve cum deschide ambalajul batonului NutRageous pe care și-l cumpărase în săptămâna aceea de la magazinul închisorii.

Îi adusese și lui Chris câte ceva. Niște M&M, cafea și prăjiturele Twinkie. Din cauza pedepsei disciplinare, Chris ratase ziua de comandă și presupunea că acesta era felul lui Steve de a-i mulțumi că nu dăduse vina pe el.

După un timp, fojgăitul ce venea dinspre patul de deasupra încetă, iar Chris își dădu seama că Steve adormise. Așteptă până când gardienii dădură stingerea, după care ascultă zgomotul făcut de șlapii de plastic pe podea, sunetul slab făcut de cineva care urina în pisoar, mersul greoi care, încet-încet, se pierdu în liniște.

Luminile se stinseră.

De fapt, luminile nu se stingeau niciodată complet. Doar scădeau considerabil în intensitate, dar era o atmosferă atât de mohorâtă în zona de maximă securitate, încât îți lua la fel de mult timp să te obișnuiești cu lumina de peste zi, după cum îți lua ca să poți adormi în ambianța semiobscură. Chris ascultă vântul, închipuindu-și că e afară, în mijlocul unui câmp atât de întins, încât nu putea vedea unde începe și unde se termină. Ploaia cădea peste el, iar el își ridică fața în sus și tot ce zărea era cerul.

Se auzi un scâncet, apoi încă unul.

Chris lovi cu podul palmei în patul de deasupra. Mai făcuse asta o dată sau de două ori, când sforăise Steve. Dar în loc să-l

audă pe bărbat întorcându-se pe o parte și adormind la loc, se auzi un țipăt ascuțit și intens.

Se dădu jos din pat și se ridică până la Steve, care începuse să se zvârcolească în stânga și în dreapta, pieptul fiindu-i zguduit de suspine. Înlemnind în loc de uimire preț de o secundă, Chris îl urmări cu privirea. Ochii lui Steve erau închiși și respira greoi. Era clar că era supărat și la fel de clar era că dormea profund.

La al doilea strigăt, Chris puse mâna pe umărul lui Steve. Îl scutură puțin mai tare, iar în lumina palidă din timpul nopții zări fantele argintii ale ochilor lui Steve. Bărbatul dădu la o parte mâna lui Chris, iar el se simți cuprins de rușine. Regula de aur a închisorii era să nu atingi pe nimeni decât dacă ți se cerea în mod expres acest lucru.

— Scuze, bălmăji el. Aveai un coșmar.

Auzind asta, Steve clipi:

— Chiar așa?

— Țipai și toate cele, începu Chris, șovăitor. Mi-am închipuit că n-ai vrea să-i trezești pe toți.

Steve se dădu jos din pat. Trecu pe lângă Chris și se așeză pe capacul toaletei, îngropându-și capul în mâini.

— Rahat, făcu el.

Chris se așeză pe patul lui. Încă putea să mai audă șuieratul vântului în depărtare.

— Ar trebui să te culci la loc.

Steve își ridică privirea.

— Știai că și tu urli noaptea în somn uneori?

— Nu-i adevărat, replică Chris mecanic.

— Ba da, îi spuse Steve. Te aud.

Chris ridică din umeri.

— Cum zici tu, spuse el, trăgând de pielița unui deget.

— O vezi pe ea? Pe Em?

— Cum naiba ai aflat tu de Em? sări Chris.

— Ăsta-i numele pe care-l rostești. În somn. Steve se ridică în picioare, cu spatele sprijinit de gratiile de fier ale celulei. Mă întrebam dacă o vezi, așa cum îl văd eu pe… el.

Chris își aduse aminte de avertismentul lui Jordan McAfee, despre turnătorii pe care polițiștii îi infiltrează în celule ca să-ți stoarcă mărturisiri. Dacă el întreba, atunci avea să fie întrebat la rândul lui, și nu era sigur că voia să creeze astfel de legături. Totuși, Chris se trezi șoptind:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Eram singur în casă cu el, răspunse Steve șoptit. Eu și Liza ne certaserăm urât, iar ea plecase ca o furtună la salonul de coafură unde lucra. Deși nu vorbea cu mine, mi-a spus să am grijă de copil. Eu m-am enervat și m-am apucat să beau ce

am găsit prin frigider. El s-a trezit și a început să plângă atât de tare, că mi-a dat dureri de cap. Steve se întoarse, lipindu-și fruntea de gratii. Am încercat să-i dau biberonul și să-i schimb scutecul, dar nu se oprea din plâns. Așa că l-am luat în brațe, în timp ce el continua să-mi urle în ureche; simțeam că îmi crapă capul de durere. Înainte să-mi dau seama ce fac, am început să-l scutur, țipând la el să înceteze din plâns. Trase adânc aer în piept și își umezi buzele. După care m-am trezit că-l scutur, încercând să-l fac să plângă din nou.

Steve se răsuci pe călcâie, iar ochii îi erau cenușii și scânteietori.

— Știi cum e să ții… fărâma asta de om în brațe… după… și să-ți dai seama că tu erai cel care ar fi trebuit să aibă grijă de el?

Chris se strădui să înghită în ciuda nodului care i se pusese în gât.

— Cum îl chema?

— Benjamin, răspunse Steve. Benjamin Tyler Vernon.

— Em, spuse Chris încetișor, dând un răspuns cât se poate de firesc. Emily Gold.

ATUNCI: Mai 1996

Respirația lui e atât de aproape, încât pot să-i simt gustul Mâinile lui se îndreaptă spre talia mea, apoi alunecă mai sus și mă ciupesc. Aș vrea să-i spun că mă doare, dar nu pot vorbi. Aș vrea să-i spun că nu-mi mai place deloc asta.

Mă împinge pe spate, mâna îi ajunge acolo jos, și eu încep să țip.

•

Alarma ceasului o făcu pe Emily să sară din pat. Cearșaful era adunat în jurul picioarelor ei, iar cămașa de noapte îi era îmbibată de sudoare. Cu picioarele atârnându-i peste marginea patului, se întinse. Se duse în baie și dădu drumul la duș, așteptând până când un nor de abur se formă deasupra capului ei înainte să intre în cabină. Trecând pe lângă oglindă, își întoarse privirea. Ceva legat de imaginea corpului ei gol nu i se părea în regulă.

Își dădu capul pe spate și lăsă apa să-i mângâie creștetul. Apoi, ridică săpunul și își frecă pielea până când, pe alocuri, îi apărură broboane de sânge, însă nici asta nu o făcea să se simtă curată.

*

Pentru prima dată, istoria era interesantă. Scârboasă, dar de-a dreptul fascinantă. Domnul Waterstone luase o pauză de la lecția searbădă despre taxare fără reprezentare și începuse să povestească în amănunt despre viața coloniștilor americani. Își petrecuseră întreaga săptămână învățând despre costul pe care îl aveau un cupon de stambă, o recoltă de bumbac, un sclav sănătos. Astăzi, învățau despre indieni.

Ups. Amerindieni. Scopul acestei digresiuni de la programa școlară curentă era de a-i face pe elevi să înțeleagă cum era viața de zi cu zi a unui colonist, care presupunea nu numai ingerințe din partea Coroanei britanice, ci și evitarea pe cât posibil a contactului cu băștinașii.

Ochii lui Emily erau lipiți de ecranul din fața clasei. Din câte putea ea să vadă, nici măcar golanii clasei – niște drogați cu toții – nu-și trimiteau între ei bilețele. Toată lumea urmărea uimitorul filmuleț ce reconstituia scena în care un războinic mohawk despica pieptul unui preot iezuit francezo-canadian capturat și îi mânca inima chiar sub propriii lui ochi.

Din spatele clasei se auzi o bufnitură, iar Emily își dezlipi ochii de pe ecran atât cât s-o vadă pe Adrienne Whalley, majoreta, leșinată pe podea cât era de mare.

— Rahat! exclamă în barbă domnul Waterstone, fără să vrea.

Opri filmulețul, aprinse luminile și-l trimise pe unul dintre elevi să dea fuga la cabinetul medical. Domnul Waterstone însuși se lăsă în genunchi lângă Adrienne și începu să-i frecționeze mâna, iar Emily se gândi dacă nu cumva asta fusese intenția lui Adrienne de la bun început. Tânărul domn Waterstone, cu părul lui negru tăciune, lung până la umeri, și cu ochii lui de un verde-deschis, era cel mai atrăgător profesor din liceu.

Clopoțelul sună tocmai când asistenta intra împleticindu-se în clasă cu o sticlă de amoniac în mână, de care, Adrienne, acum venindu-și în simțiri, nu mai avea nevoie. Emily își strânse cărțile și se îndreptă spre ușa clasei, unde Chris deja o aștepta. Mâna ei se strecură ușor într-a lui pe când începură să meargă unul lângă altul.

— Cum a fost ora domnului Waterstone? întrebă el.

Chris avea istorie a șaptea oră.

Emily se trase mai aproape de el în timp ce un grup trecu pe lângă ei și rămase alături.

— A, zise Emily. O să-ți placă.

*

Îi plăcea să se sărute.

De fapt, dacă ar fi putut să se întoarcă doar la asta, ar fi făcut-o. Îi plăcea să deschidă gura și s-o lipească de a lui, iar Chris să i-o umple cu limba, ca și cum i-ar fi strecurat niște secrete. Îi plăcea să simtă cum geamătul lui se rostogolește, rotund ca o bomboană și cald, din gura lui în a ei. Cel mai mult îi plăcea felul în care mâinile lui mari îi cuprindeau capul, ca și cum el ar fi putut să cuprindă laolaltă gândurile amândurora, chiar și atunci când începeau să zboare în direcții pe care ea nu și le dorea să le exploreze.

Dar, în ultima vreme, părea că se sărută mai puțin și se ceartă mai mult în legătură cu locurile în care ar trebui sau nu să se aventureze mâinile lui Chris.

Acum erau pe bancheta din spate a Jeepului – de câte ori nu se întrebase Emily dacă nu cumva Chris alesese mașina aceea grație scaunelor rabatabile –, iar geamurile se aburiseră de tot. Pe unul dintre ele, Emily desenase o inimioară cu inițialele lor. Urmărea acum cu privirea cum spatele lui Chris se freacă de ea, ștergând-o.

— Te doresc atât de mult, Em, îi șopti Chris cu buzele pe gâtul ei.

Fata încuviință din cap. Și ea îl dorea pe Chris. Doar că nu în același fel.

In abstracto, ideea de a face dragoste cu Chris era incitantă. De ce nu ar face-o, de vreme ce îl iubea mai mult decât orice pe lume? Doar că partea fizică – felul în care el o atingea – îi provoca greață. Îi era teamă că, dacă ar fi prins în sfârșit curaj să treacă la fapte, i-ar fi venit să vomite înainte să termine ceea ce începuse. Problema era că se uita în jos la mâna lui Chris de pe sânul ei și își aduse aminte de aceeași mână, doar că mai mică, șterpelind vreo șase fursecuri abia scoase din cuptor, înainte ca mama lui Chris să-l prindă. Ori vedea parcă aievea degetele lui lungi încrucișate într-un joc de-a „Piatră, hârtie, foarfecă" pe când ședeau unul lângă altul pe bancheta din spate, în drum spre cine știe ce vacanță de familie.

Uneori, avea impresia că își făcea de cap pe bancheta din spate a Jeepului cu un tip superb, incredibil de sexy. Alteori, simțea ca și cum s-ar fi luptat corp la corp cu propriul frate. Oricât ar fi încercat, nu reușea să iasă din aceste scenarii.

Se împinse ușor în pieptul lui Chris, încercând să-l facă să se ridice. Când băiatul își înălță capul cu o figură încruntată, ea îi zâmbi. Buzele lui erau încă strălucitoare și umede, iar ea simțea ca și cum ar fi avut un inel rece în jurul sfârcului. Îi prinse degetele între ale ei.

— Simți că ești, știi tu, apropiat de mine?

Ochii lui Chris ardeau de dorință.

— Doamne, da!

Emily se fâstâci.

— Nu mă refer la… asta, se corectă ea. Cred că, ei bine, e vorba că mă cunoști mai bine decât propriul meu frate.

— Tu nu ai niciun frate.

— Știu, răspunse Emily, dar, dacă aș fi avut, tu ai fi fost acela.

Chris afișă un zâmbet răutăcios.

— Ei bine, slavă Domnului că nu suntem frați, spuse el, aplecându-și din nou capul.

Ea îl trase de păr.

— Te gândești vreodată așa la mine? îl întrebă ea timidă. Ca la o soră?

— Nu în momentul ăsta, spuse el cu voce gâtuită, lipindu-și buzele de ale ei. Îți spun sigur că în vecii, o sărută din nou, vecilor, și din nou, n-aș fi vrut să fac asta cu Kate. Se dădu jos de pe ea din proprie inițiativă, nemaiavând nici urmă de erecție. Doamne! făcu el, acum m-ai speriat de-a binelea!

Emily puse o mână pe pieptul lui. Îi plăcea la nebunie, grație părului blond de pe el și mușchilor dezvoltați.

— Scuze, n-am intenționat asta. Se așeză în brațele lui Chris, simțindu-le cum o cuprind. Hai să nu vorbim, propuse ea și-și îngropă fața în căldura emanată de pielea lui.

*

Respirația lui poposește în gura mea. E singurul aer pe care îl respir. Mâinile lui pornesc de la glezne, alunecă în susul picioarelor; despărțindu-le ca pe o menghină, iar eu știu ce urmează pe când degetele lui se înfig în mine.

Nu mă lasă să-mi apropii picioarele, nu mă lasă să mă răsucesc într-o parte. Are sânge pe mână. Mă apasă pe umeri și desenează o linie roșie de-a lungul pieptului meu. Acesta se deschide și îl simt cum intră adânc în mine, înghesuindu-se și făcându-și loc. Ceva gelatinos se strecoară afară, iar când ridic ochii, îl văd pe Chris cum își înfige dinții în inima mea.

*

— Nu!

Emily îl trase de guler pe Chris.

— Nu! repetă ea, iar când mâinile lui se încleștară mai aprig în jurul ei, ea îl ciupi de gât. Nu! țipă ea, împingându-l hotărâtă de pe ea. Am spus nu! insistă ea, cu respirația întretăiată.

Chris înghiți anevoie, vârful erecției lui ițindu-se rozaliu prin fermoarul deschis al blugilor.

— Nu credeam că vorbești serios, spuse el.

— Doamne, Chris! făcu ea. Își frecă brațele, numai piele de găină, și se întoarse. Problema era că într-un Jeep nu puteai ajunge mai departe de atât.

Așteptă ca brațele lui să o cuprindă pe după umeri, ca întotdeauna când ajungeau în faza asta. Era ca o piesă de teatru, al cărei act avea același deznodământ seară de seară. Cortina cădea, iar ei o luau de la capăt a doua zi. Dar, de data asta, Emily nu-l simți pe Chris că se apropie de ea. Auzi zgomotul fermoarului tras de la pantaloni, scârțâitul manivelei scaunului, pe când se lăsă în genunchi, ca s-o manevreze.

— Mișcă! îi porunci el pe un ton aspru, iar când fata se dădu, el smuci scaunul lăsat pe spate în poziția inițială.

Abia când se aprinse lumina plafonierei, după ce Chris deschise portiera ca să se așeze pe scaunul șoferului, își dădu Emily seama că el voia de fapt să plece. Strecurându-se pe lângă volan, reuși să ajungă pe scaunul ei și să-și pună centura, în timp ce Chris ieșea în trombă din parcarea pustie.

Conducea cu viteză, deloc în stilul precaut al lui Chris. Când luă o curbă pe două roți, Emily îi puse o mână pe braț.

— Ce-i cu tine?

El se uită lung la ea; chipul lui era atât de încordat în bătaia luminilor stradale, încât, pentru o secundă, Emily nu-l recunoscu deloc.

— Ce-i cu mine? o imită el batjocoritor. Ce-i cu mine?

Fără niciun avertisment, trase mașina într-o fundătură din dreapta drumului și o opri, smucind maneta de viteze în punctul Parcare.

— Vrei să știi ce-i cu mine, Em? îi apucă mâna și i-o apăsă tare pe mădularul lui. Asta-i problema cu mine. Îi dădu drumul la încheietură, lăsându-i mâna să se strecoare sub coapsa ei, ca într-o ascunzătoare. Este singurul lucru la care mă gândesc, singurul care mă face să merg mai departe. Tu continui să spui nu noapte de noapte, iar eu se presupune că ar trebui să mă las pe spate și să mă descurc singur, dar chestia e că nu pot. N-o mai pot face.

Fața lui Emily se înroși și își coborî privirea în poală. Îl auzi pe Chris cum suspină o clipă mai târziu. Băiatul își trecu mâna prin păr, făcându-l să stea ridicat.

— Ai idee, începu el pe un ton blând, ai cea mai vagă idee cât de mult te doresc?

Ea își mușcă buza.

— A dori nu e același lucru cu a iubi.

El râse, uimit.

— Glumești, nu? Te-am iubit, pe legea mea, de când m-am născut! Partea cu doritul e nouă pentru mine. Mângâie tâmpla lui Emily cu degetul mare. A dori nu-i același lucru cu a iubi, fu el de acord. Dar ar putea la fel de bine să fie, pentru mine cel puțin.

— De ce? izbuti Emily să îngaime.

Chris îi zâmbi, cucerind-o iremediabil.

— Pentru că faptul că te doresc, Em, răspunse el, nu m-a făcut decât să te iubesc și mai mult.

*

Totul devenise mai intens. Putea să-i miroasă respirația mânioasă, să-i simtă perii aspri de pe dosul mâinii, să-și vadă propriul chip uitându-se înapoi la ea. Purta ceva cu elastic în jurul taliei, care îi plesni pe șolduri. Simțea obișnuitele senzații: unghiile lui care o zgâriau, palmele lui care îi frecau sfârcurile, arsura dintre picioare.

Numai că de data asta era mult mai mult. Zbârnâitul amețitor al – al cui? – albinelor? Izul înțepător al dezinfectantului. Și mirosul inconfundabil al bucătăriei, de ceva prăjit în ulei.

*

Speriată, Emily se trezi, fără să-și poată aduce aminte ce îi crease starea aceea de alertă și încordare, încât îi fii imposibil să adoarmă la loc. Probabil că visase ce avea să se întâmple în

noaptea următoare. Noaptea în care ea și Chris deciseseră să facă sex pentru prima oară.

Să facă dragoste, se corectă ea, de parcă folosirea unui eufemism ar putea face experiența aceea mai ușor de acceptat.

Bâjbâi în întuneric, încercând să-și găsească tenișii. Îi scoase de sub birou și își strecură picioarele înăuntru, fără să lege șireturile. Apoi își trase tricoul de înot al lui Chris peste cămașa de noapte, coborî tiptil scările și ieși din casă.

Era o noapte caldă de mai, iar luna era sus pe cer, plină, lumina ei șerpuind de-a lungul potecii dintre casa familiei Harte și cea a familiei Gold ca un șuvoi de argint. Emily iuți pasul, brațele ei licărind albe întocmai precum ramurile subțiri ale mestecenilor pe lângă care trecea.

Spre surprinderea ei, când ajunse la casa lui Chris, văzu că lumina din dormitorul lui era încă aprinsă. La trei dimineața? Într-o joi? Luă de jos o pietricică și o azvârli în fereastra lui, chipul lui ivindu-se aproape instantaneu. Lumina se stinse și, deodată, Chris stătea la câțiva pași de ea, în tricou și în boxeri, cu degetele încleștate pe tocul ușii din spate.

— Nu puteam să dorm, spuse Emily.

— Nici eu, recunoscu Chris cu un zâmbet. Mă tot gândeam la ziua de mâine și la cum să ne pregătim.

Emily nu răspunse. De ce să nu-l lase să creadă că tot asta o ținuse și pe *ea* trează.

El ieși în verandă, desculț, înțepându-se în pietrișul și în rămurelele care îi intrau în tălpi pe când se apropia de Emily.

— Haide, îi spuse el. Am putea să fim insomniaci împreună.

O trase după el de-a lungul peluzei familiei Harte, până în locul unde aceasta dădea în pădure. Acolo, pământul era mai moale – acele de pin încă umede de cu iarnă, mușchiul care creștea sub forma unui breton verde, tocit. Pasul lui Chris deveni din ce în ce mai sigur pe măsură ce se afundau în pădure, către o lespede masivă de granit.

Trecuseră ani de când nu mai merseseră acolo să se joace, cu bețe pe post de muschete și cu bolovani în loc de ghiulele. Chris se cățără pe piatra plată, înaltă, ajutând-o și pe Emily să se urce. O cuprinse cu brațul pe după umăr și privi înapoi înspre casă.

— Îți aduci aminte când m-ai împins de-aici și a trebuit să-mi pună copci?

Mâna lui Emily atinse instinctiv locul de pe bărbia lui Chris.

— Șaptesprezece, spuse ea sec. Încă nu m-ai iertat.

— O, ba da, te-am iertat, o asigură Chris. Doar că nu am uitat.

— Bine, făcu ea, întinzând brațele. Împinge-mă și tu, ca să fim chit!

Chris făcu un salt, rostogolind-o pe spate pe Emily, care râdea, lovindu-i călcâiele cu fluierul piciorului său. Se gâdilau și chicoteau la fel cum își aminti Emily că făceau când erau copii, ca niște cățeluși care încearcă să-și prindă unul altuia coada. Pe neașteptate, mâinile lui Chris se opriră pe sânii ei, iar gura lui era la doar câțiva centimetri de a ei.

— Spune „unchiule”, șopti el, strângând-o ușor.

— Unc… începu Emily, iar limba lui îi umplu gura, în timp ce mâinile o mângâiau de la claviculă până la șold, un joc cu totul diferit.

Ea închise ochii, ascultând respirația lui Chris și chemarea răgușită a bufniței.

La fel de brusc pe cât începuse, Chris se desprinse de ea. O ridică pe Emily în picioare și își trecu brațul pe după ea într-un gest virginal.

— Cred că e de-ajuns cu asta, spuse el.

Emily se întoarse către el, cu gura deschisă.

— Așa deodată, te poți abține?

În întuneric, dinții lui străluciră puternic.

— Acum, că se întrevede o luminiță la capătul tunelului, da, pot, răspunse el.

Își coborî mâna pe talia ei. Emily se cutremură și încercă să se convingă că era din pricina frigului.

*

Stăteau întinși pe podeaua de lemn a caruselului, urmărind stelele cum se învârt printre coamele din lemn amestecate cu copite. Se atingeau cu umărul, cu cotul, cu șoldul, și toate acele locuri parcă ardeau. Chris îi acoperi mâna cu a lui, iar ea aproape că tresări.

El se sprijini într-un cot.

— Ce e?

Ea scutură din cap, punându-i-se un nod dureros în gât.

— Nu pot sta aici pur și simplu, așteptând să se întâmple, spuse ea. Vreau să termin odată cu treaba asta.

Ochii lui Chris se măriră.

— Știi, nu-i o execuție, spuse el.

— Asta zici tu, bombăni Emily.

Chris râse și se ridică în picioare.

— Ei bine, începu el, ce-ai zice dacă doar am sta de vorbă un timp și am vedea ce se întâmplă?

— Să stăm de vorbă? pufni Emily, ca și cum era de neimaginat ca o asemenea strategie să conducă la sex. Despre ce se presupune că ar trebui să vorbim?

— Nu știu. Ce zici de ziua în care ne-am uitat la câinii ăia cum o fac?

Emily chicoti.

— Am uitat de asta, spuse ea. Pudelul doamnei Morton și cockerul Spaniel de pe Fieldcrest Lane. Simți cum degetele lui Chris se strecoară printre ale ei și, vorbind, totul păru mai ușor. Nu-l credeam pe pudel capabil să se pună deasupra ei.

Chris zâmbi.

— Erau amuzanți, nu-i așa?

Apoi râse.

— Ce?

— Cred că ce e corect e corect – ar trebui să găsim câinii ăia, spuse el, și să-i punem să se uite la noi.

Ea își imagină penisul lung, fibros al pudelului ieșind din cockerul Spaniel mai mare și bălăngănindu-i-se printre picioarele lui săltate. Indiferent ce ar fi avut de gând ea și Chris să facă nu avea cum să fie mai ciudat decât imaginea aceea. Chris își strecură brațul pe după umerii ei.

— E mai bine acum?

— Da, recunoscu ea, ascunzându-și fața în scobitura subrațului lui. Mirosea a deodorant dulceag, a transpirație și a nerăbdare.

— Ce-ai zice dacă, începu el, dându-i ușor capul pe spate, doar te-aș săruta?

— Doar m-ai săruta, repetă ea.

— Deocamdată. Nu te gândi la cealaltă chestie.

Emily zâmbi cu buzele lipite de ale lui.

— A, bine.

Gura lui Chris se curbă după a ei.

— Fă-mi pe plac. Începu să-i traseze conturul buzelor cu limba, apoi coborî cu sărutările pe gât. Ea simți cum mâinile lui încep să tremure pe când i se strecoară pe sub tricou, iar senzația aceasta i se păru cea mai plăcută dintre toate: să știe că și Chris era la fel de emoționat.

Apoi, după cum, în adolescență, timpul pare să treacă deopotrivă prea repede ori prea încet, Emily își dădu seama că nu mai avea haine pe ea și că pielea i se făcuse de găină. Îl urmări cu privirea pe Chris cum își pune prezervativul și fu surprinsă să-l găsească frumos, nu ciudat și nici urât. Îl lăsă pe Chris să treacă deasupra ei, pieptul lui arzând pe pieptul ei, trupul lui așezat bine între picioarele ei.

— Crezi că o să doară? șopti ea, panicată.

Asta îl făcu să se oprească.

— Nu știu, răspunse el. Presupun că da, puțin.

Se rostogoli lângă Emily și începu să o mângâie cu o mână pe șold, gânditor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Emily.

— Nimic, răspunse el, întâlnindu-i privirea. Doar că am uitat de partea asta.

— Sunt sigură că nu-i atât de rău, spuse Emily. Nu cred că a murit cineva din asta.

Ce fac? se gândi ea, înnebunită. *De ce îl încurajez?*

Chris zâmbi și îi dădu părul de pe frunte.

— Dacă aș putea să te feresc de durere, aș face-o! începu el. Aș vrea să o îndur eu în locul tău.

Emily îl atinse pe braț.

— E foarte drăguț din partea ta, îi spuse.

— Nu e drăguț, e egoist din partea mea, răspunse Chris. Știu *că eu* pot suporta puțină durere. Dar nu cred că aș fi în stare să mă uit la tine cum suferi.

Emily își puse mâna între picioarele lui și îl apucă pe Chris strâns cu degetele, făcându-l să scoată un geamăt. El veni deasupra ei, lăsându-și greutatea pe coate.

— Dacă doare, îi spuse el, pișcă-mă! Așa vom trece împreună prin asta.

Ea simți atingerea lui, apoi ceva umed, și își dădu seama că era de la ea, după care el începu să tragă de ea și se opri. Preț de o secundă, îi veni în minte imaginea puzzle-urilor de o mie de piese pe care ea și Chris le făceau împreună când erau mici și cum Chris avea mereu tendința să forțeze piesele să intre în locurile în care nu se potriveau.

— Em, spuse el, cu broboane de sudoare la sprâncene. Chiar vrei să faci asta?

Fata își dădu seama că, dacă i-ar fi spus nu, el s-ar fi oprit. Dar se gândi că ceea ce voia ea și ce voia Chris erau două lucruri complet diferite, iar ea știa că el dorea să facă asta mai mult decât orice.

La ușoara ei aprobare din cap, Chris o penetră cu grijă.

Preț de-o clipă, o duru și îi înfipse unghiile în spate. Apoi nu i se mai păru atât de rău. Era o senzație ciudată, ca și cum ar fi fost întinsă dinspre interior spre exterior, dar nu dureroasă. Își simțea șoldurile cum i se mișcă în timp ce Chris începu să se împingă și să geamă, mai repede, și mai repede, făcând-o să se deplaseze cu câțiva centimetri în spate pe podeaua de lemn a caruselului.

Când el țipă, ea se holbă la pântecul dezgolit al unui cal, dându-și pentru prima oară seama că nu fusese pictat în întregime.

Chris se dădu jos de pe ea, gâfâind.

— O, Doamne! exclamă el, întinzându-se pe spate. Cred c-am murit. O secundă mai târziu, o trase lângă el. Te iubesc! îi șopti, atingându-i tâmplele cu degetul. Dar te-am făcut să plângi.

Ea scutură din cap, abia acum dându-și seama că lacrimile îi curgeau necontenit.

— M-ai făcut să…

Vocea i se gâtui, iar ea lăsă fraza neterminată.

*

Este doar o provocare, își spuse ea în ziua aceea, împingând ușa de la toaletă bărbaților din restaurantul McDonald's. Spre surprinderea ei, arăta exact ca toaleta femeilor, cu excepția celor două pisoare de pe perete și a mirosului înțepător. *În cealaltă cabina era cineva; Emily îi vedea picioarele. Paralizată de rușine – cum ar fi fost dacă respectivul ar fi băgat de seamă că pantofii ei erau de fapt ai unei fetițe de nouă ani? –*, rămase în *fața chiuvetei. Se auzi apa trasă, apoi ușa cabinei se deschise. Era ciudatul, cu hainele lui mirosind a grăsime și a dezinfectant.*

— Ia te uită, spuse el, ce avem noi aici?

Emily își simți picioarele tremurându-i.

— Cred că… cred că am intrat în toaleta greșită, se bâlbâi ea.

Se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre ușă, însă el o prinse de încheietură.

— A, da? făcu el, vocea lui învăluind-o ca fumul, trăgând-o mai aproape. De unde știi că e cea greșită?

O împinse în ușă, blocând intrarea. Ținându-i mâinile deasupra capului, și-o strecură pe cealaltă pe sub bluza ei.

— N-ai țâțe, spuse el. Ai putea foarte bine să fii bărbat. Apoi își strecură mâna pe sub elasticul boxerilor ei și o atinse cu degetele între picioarele ei strâns lipite. Dar pușcă n-ai, continuă el. Se aplecă înspre ea, atât de aproape, încât îi simțea respirația. Trebuie să mă asigur, mai zise și își înfipse degetele înăuntrul ei.

Panica o învălui, făcându-i corpul să încremenească și umplându-i gura într-atât, încât, deși în mintea ei țipă, din gât nu-i ieși niciun sunet. Bărbatul îi dădu drumul la fel de repede pe cât o încolțise. Emily se prăbuși pe podeaua acoperită cu gresie maro, simțind înăuntrul ei arsura provocată de dezinfectantul de pe mâinile lui. Vomită pe podea, apoi se ridică și își clăti gura. Își netezi hainele și se întoarse la masă, unde o aștepta Chris.

*

— Sst, îi spuse Chris, ținând-o la piept. Țipai.

Era încă dezbrăcată, la fel și Chris, erecția lui împungând-o din nou în șold. Ea se depărtă de el, ghemuindu-se.

— Am ațipit, răspunse ea cu glas tremurător.

— A, făcu Chris, zâmbind cu blândețe. Îmi pare rău că lucrurile au ajuns așa plictisitoare.

— Nu-i vorba de asta, îl lămuri Emily.

— Știu. Vino aici lângă mine! El îi întinse mâna, complet inofensiv, iar Emily se cuibări la pieptul lui, încercând să se convingă că era absolut în regulă să facă asta, deși erau complet goi.

Îi simți mâinile lui Chris atingând-o și întinzând-o din nou pe planșeul rece de lemn. Când încercă să se dea într-o parte, el o ținu în loc, iar ea scoase un scâncet.

— Știu că ești încă sensibilă, îi spuse el. Vreau doar să mă uit la tine. Am fost cam grăbit mai devreme.

Îi mângâie sânii cu ochii, apoi cu degetele. Trasă cercuri în jurul sfârcurilor, o mușcă de claviculă. Își lăsă mâinile să-și croiască drum de-a lungul abdomenului ei, al șoldurilor, după care îi despărți picioarele și își trecu un deget pe deasupra labiilor. Tremurând, ea încercă să-l dea la o parte cu piciorul, însă el o prinse de glezne.

— Nu, spuse el. Lasă-mă numai să te privesc.

Ea simți cum gura lui îi lasă un sărut umed pe buric, după care alunecă mai jos.

— Ești perfectă, declară el, iar ea păli, știind că nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Nu te mișca! adăugă el, cuvintele lui vibrându-i între picioare.

Ea începu să suspine.

Chris se ridică numaidecât, îngrijorat.

— Ce s-a-ntâmplat? Te-am rănit?

Ea scutură din cap, reținându-și lacrimile.

— Nu vreau să rămân nemișcată. Nu vreau să rămân nemișcată. Îl cuprinse pe Chris cu brațele și cu picioarele și, fără să vrea, simți cum Chris o pătrunde din nou, o senzație de încordare și spaimă.

— Te iubesc! îngăimă Chris, deja incoerent.

Emily își întoarse fața de la el.

— N-o face, îi replică ea.

ACUM: Decembrie 1997

Gus se întrebă dacă nu cumva lui Chris îi era dor să ia decizii.

Uitându-se la festinul de fructe ce se așternea dinaintea ei la supermarket, stând umăr lângă umăr ca un curcubeu de soldați, nu se putu abține să nu compare umilele nuanțe de brun și cenușiu ale închisorii Grafton cu neintenționata frumusețe a raionului de fructe și legume. Opțiunile erau copleșitoare: să aleagă mandarinele, merele verzi Granny Smith, roșiile cu obrăjori netezi? La orice mișcare, trebuia să facă o alegere: complet la antipodul faptului de a ți se spune ce să mănânci, pe unde să mergi, când să faci duș.

Se îndreptă către clementine. Erau preferatele lui Chris, și i-ar fi plăcut să-i ducă în următoarea marți câteva… dar oare avea voie? Și-l imagină pe unul dintre acei bărbați vânjoși, în uniformele lor albastre, tăind fructul bucăți ca să-l verifice de lame de ras, întocmai cum zdrobea Gus bomboanele de Halloween ale lui Chris, pe când acesta era mic, verificând să nu aibă ace. Diferența era că ea o făcea din iubire. Gardienii ar fi făcut-o pentru că ținea de datoria lor.

Gus deschise punga și vărsă clementinele înapoi în grămada din care le luase.

Îți vine să crezi?

Ce casă mai e și asta?

Gus se întoarse, împingându-și căruciorul înspre multitudinea de salate, dar nu văzu decât niște hoaște bătrâne din Bainbridge, ieșite la cumpărături.

Ei bine, *chiar îmi vine să cred. L-am văzut pe băiat odată*, *și era…*

Știai că tatăl lui a primit nu știu ce premiu medical?

Gus își încleștă mâinile pe căruciorul de cumpărături. Furioasă, porni către femeile care erau ocupate să miroasă pepenii galbeni.

— Mă scuzați, spuse Gus, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet forțat. Aveați cumva să-mi ziceți ceva, în față?

— A, nu, răspunse una dintre femei, scuturând din cap.

— Ei bine, eu aș avea, declară tovarășa ei. Sunt de părere că, atunci când un tânăr la o vârstă atât de fragedă comite o crimă atât de odioasă, părinții sunt cei dintâi vinovați. La urma urmelor, de la cine să învețe un asemenea comportament?

— Asta, dacă nu e de soi rău, îngăimă prima femeie.

Gus rămase cu gura căscată.

— Ați putea să-mi spuneți, începu ea cu blândețe, de ce credeți că vă privește problema?

— Când se întâmplă în orașul nostru, devine problema noastră. Să mergem, Anne! zise cea de-a doua femeie, îndreptându-se țanțoș către raionul alăturat.

Cu obrajii în flăcări, Gus își abandonă căruciorul pe jumătate plin și porni spre ieșirea din magazin. Doar pentru că a trebuit să se înghesuie pe lângă o mamă cu gemeni la casă zări ziarele de la stand. Împăturite astfel încât să se vadă titlul, prima pagină a publicației *Grafton County Gazette* anunța: CRIMĂ ÎNTR-UN ORĂȘEL DE PROVINCIE, PARTEA A II-A. Sub el, cu litere mai mici, scria: „Se adună dovezile împotriva elevului atlet, închis pentru uciderea iubitei”.

Lui Gus îi atrase încă o dată atenția titlul. Scria PARTEA A-II-A. Dar ce se întâmplase cu PARTEA I?

Familia Harte era abonată la *Grafton County Gazette*, la fel ca majoritatea locuitorilor din regiune. Oricât de neverosimil ar fi fost, cu reportajele lui despre silozurile fermelor de lapte care fuseseră incendiate și despre greutățile financiare ale școlii, rămânea singurul ziar care oferea știri și din Bainbridge. Destul de multe familii erau abonate și la *Boston Globe*, însă doar ca să poată compara statisticile privind criminalitatea sau afinitățile politice, ceea ce le amintea, practic, cât de idilică era viața lor din New Hampshire. În serile în care erau prea ocupați să frunzărească ziarul *Globe, Gazette* – care nu avea mai mult de treizeci și două de pagini – era ceva pentru care își putea face timp.

De fapt, își aminti Gus, singura dată când nu citiseră ziarul fusese în timpul celor două zile de după înfățișare, când fusese atât de mâhnită, încât abia dacă putea să își mai vadă de propria viață, darămite să mai citească și despre ceea ce era în jurul ei.

Gus trase de câteva ori aer în piept și începu să citească articolul. Apoi, se întoarse la titlu, găsi ceea ce căuta și, făcând ziarul sul, îl puse la subraț. Și ce dacă găsiseră dovezi cum că Chris fusese la carusel? Nu se pusese niciodată problema că nu ar fi fost la locul crimei. Abia când ajunse la mașină își dădu seama că nu plătise ziarul. Preț de o secundă, vru să se întoarcă și să achite cei treizeci și cinci de cenți, dar apoi se răzgândi. *Dă-i naibii!* își spuse ea. *Să creadă că suntem o familie de infractori!*

*

În birourile redacției *Grafton County Gazette* domnea o atmosferă aproape la fel de sumbră ca în închisoare, un gând plăcut, care îi dădu ghes lui Gus să se ducă la recepționera cu

părul bicolor și să-i ceară să-l vadă pe Simon Favre, redactorul-șef.

— Îmi pare rău, îi răspunse recepționera, previzibil de altfel. Domnul Favre a…

— Dat de necaz, termină Gus fraza în locul ei și dădu buzna pe ușa dublă, dincolo de care se aflau birourile redacției.

De după ecranele verzi ale calculatoarelor se auzeau păcănituri de mouse și țiuituri. În spate se auzea funcționând o imprimantă.

— Mă scuzați, începu Gus, adresându-se unei femei care ședea la unul dintre birouri, aplecată cu o lupă deasupra unor negative. Ați putea să-mi spuneți unde îl pot găsi pe domnul Favre?

— Acolo, îi răspunse femeia, arătând cu degetul înspre o ușă de la capătul încăperii.

Gus mulțumi din cap și se îndreptă în direcția indicată, bătu o dată la ușă, după care o deschise, de dincolo de ea ivindu-se un bărbat cam scund, cu telefonul la ureche.

— Nu-mi pasă, spuse el. Ți-am spus deja asta. În regulă. La revedere!

Ridică ochii către Gus și îi miji.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Mă îndoiesc, i-o tăie Gus. Îi trânti pe birou exemplarul cu pricina, astfel încât să se vadă limpede titlul ofensator. Aș vrea să știu de când au început ziarele să publice ficțiune.

Favre scoase un sunet din gâtlej și răsuci ziarul, astfel încât să-l citească cum trebuie.

— Iar dumneavoastră sunteți?

— Gus Harte, răspunse ea. Mama băiatului acuzat de o presupusă crimă.

Favre îi arătă un cuvânt.

— Scriem că este „presupusă” aici, îi spuse el. Nu înțeleg…

— Nu, nici n-ați putea, i-o reteză Gus. Nu puteți, pentru că nu aveți un fiu care este nevinovat și care este nevoit să stea în închisoare nouă luni, până când i se dă șansa să o dovedească. Nu puteți, pentru că i-ați permis unui reporter să preia o informație de la poliție de dragul senzaționalului. Fiul meu n-a ascuns niciodată faptul că a fost împreună cu Emily Gold la momentul morții acesteia, așa că de ce faceți să pară ca și cum ar pune cazul într-o lumină nouă?

— Pentru că prinde la public, doamnă Harte, răspunse Favre. Și pentru că nu sunt prea mulți dintr-ăștia prin părțile noastre.

— Asta e exploatare, replică ea. Aș putea să vă dau în judecată!

— Ați putea, mărturisi redactorul-șef. Dar cred că, momentan, cheltuiți destui bani pe avocați. O fixă cu privirea până când ea și-o întoarse pe a ei. Firește, am fi foarte curioși să auzim și versiunea dumneavoastră. După cum probabil știți, mama fetei i-a oferit lui Lou un interviu în exclusivitate. Ne-am bucura să vă luăm și dumneavoastră un interviu.

— În niciun caz, răspunse Gus. De ce ar trebui să dau explicații în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, de vreme ce Chris nu a făcut nimic rău?

Favre clipi.

— Dumneavoastră să-mi spuneți.

— Uitați cum stau lucrurile, începu ea. Fiul meu este nevinovat. A iubit-o pe fata aceea. Și eu am iubit-o. Ăsta e tot adevărul. Lovi cu palma peste ziar. Vreau o retractare în scris.

Favre râse.

— A poveștii?

— A tonului. Ceva care să transmită mai limpede faptul că Christopher Harte nu e vinovat până când nu va fi declarat astfel de tribunal.

— Bine, fu de acord Favre.

Cedase prea ușor.

— Bine?

— Bine, repetă Favre. Dar nu o să fie nicio diferență.

Gus își încrucișă mâinile la piept.

— De ce nu?

— Pentru că publicul a prins deja de veste despre asta, răspunse redactorul. Posibil ca povestea să fi fost preluată și de Associated Press. Făcu ziarul ghem și îl aruncă la gunoi. Aș putea spune că fiului dumneavoastră i-au crescut aripi de înger și că s-a înălțat la ceruri, doamnă Harte Ar putea să fie chiar ăsta adevărul. Dar, odată ce oamenii au prins gustul poveștii, nu mai sunt dispuși să-și mute atenția în altă parte.

*

Selena intră în casa lui Jordan, își dădu jos haina și se întinse pe canapea. Thomas, care auzise ușa, ieși în fugă din dormitorul lui.

— A, bună! făcu el. Ce mai faci?

— Uită-te la tine! spuse Selena, căscând. Te faci mai frumos pe zi ce trece!

— O să ieși deci la întâlnire cu mine?

Selena râse.

— Ți-am mai spus. La balul de absolvire sau când o să ai 1,80 m înălțime, care dintre ele se întâmplă mai repede. Luă o doză pe jumătate terminată de Pepsi, o mirosi și bău, ochii ei scrutând hârtiile lăsate în dezordine pe podeaua sufrageriei. Unde-i tatăl tău?

— Aici, anunță Jordan, ieșind cu pași grei din dormitor într-o pereche de pantaloni largi de trening și un tricou Nike. Cine naiba ți-a dat cheia de la casa mea?

— Eu, răspunse Selena netulburată. Mi-am făcut o copie acum vreo două luni.

— Cum să nu, normal, făcu Jordan. Nu era nevoie să-mi ceri permisiunea.

— Înveselește-te! Selena se întoarse către Thomas: Ce l-a apucat?

— A primit astăzi de la procuror dosarul cu probe, răspunse Thomas, dând din cap abătut. Are nevoie de un umăr moale pe care să plângă.

— Eu n-am umeri moi și nici nu vreau să-mi fac obicei din a-i lăsa pe cei care mă plătesc să plângă pe ei, spuse Selena.

— *Eu* nu te plătesc, observă Thomas.

— La revedere, Thomas! rostiră în cor Selena și Jordan.

Râzând, Thomas se întoarse în camera lui și închise ușa.

Selena se ridică în capul oaselor, în timp ce Jordan se afundă în hârtiile împrăștiate pe podea.

— E atât de rău?

Jordan își bătu ușor buzele cu degetul.

— N-aș spune că e chiar atât de rău. Dar, categoric, nu e chiar bine. Sunt o mulțime de probe care ar putea avea dublă interpretare, în funcție de perspectivă.

— Vrei să-l ții departe de boxa martorilor.

Selena rostise fraza ca pe o afirmație, intuind pe deplin intenția lui Jordan.

— Da. Privirea lui Jordan se abătu asupra Selenei, care ședea sprijinită pe canapea, cu doza de Pepsi în mână. Cred că așa am avea un caz mai solid.

Faptul că Chris mărturisise de bunăvoie că nu avusese de gând să se sinucidă era treaba lui. Punct. Dacă intra în boxa martorilor, asta l-ar fi pus și Jordan să afirme, din rațiuni etice. Pe de altă parte, atâta vreme cât îl ținea pe Chris departe de boxa martorilor, Jordan ar fi putut să spună orice ar fi vrut el ca să-și scape clientul. Atât timp cât Chris nu comitea sperjur, Jordan ar fi putut aborda orice strategie de apărare ar fi dorit.

— Să zicem că ești unul dintre jurați, începu Jordan să expună termenii ipotezei. Pe care din cele două versiuni le-ai crede mai degrabă: Chris, care cântărea cu douăzeci de kilograme mai mult decât Emily, chiar plecase în noaptea aceea cu gândul s-o împiedice pe fată să se sinucidă, dar nu a reușit să-i smulgă arma din mână? Sau: plănuiau să se sinucidă împreună, o frumoasă dovadă a iubirii lor… numai că Emily și-a zburat prima creierii, care s-au împrăștiat pe tricoul lui

Chris, așa că nu mai era nimic frumos, iar el a leșinat înainte să apese pe trăgaci?

— Înțeleg unde bați, spuse Selena. Făcu un semn către teancurile de foi. De unde să încep?

Jordan își cuprinse fața în palme.

— Nici nu știu. O să-mi ia zile întregi ca să le parcurg pe toate. Cred că, întâi de toate, o să apelăm la părinții lui. Avem nevoie de unul sau doi martori cu caracter ireproșabil.

Selena se întinse după o hârtie, o întoarse, transformând-o în ciornă, și începu să facă o listă. Pe când Jordan se afundă în lectura unui raport medico-legal, Selena luă de jos cea mai apropiată foaie. Interogatoriul luat de poliție familiei Gold, post-mortem. Nimic neașteptat din partea mamei lui Emily Gold – o mulțime de istericale, o doză sănătoasă de plâns și un refuz încăpățânat de a admite că fiica ei avea tendințe suicidale.

— A, te-ai apucat de aia? întrebă Jordan, aruncând o privire. M-am uitat peste ea în după-amiaza asta. Nu te aștepta să scoți ceva de la femeia asta. A dat un interviu în exclusivitate pentru *Gazette.* Făcu o grimasă: Nimic nu se compară cu un mic reportaj nepărtinitor, care să grăbească bunul mers al justiției.

Selena nu răspunse. Dădu pagina și își concentră atenția asupra celui de-al doilea interogatoriu.

— Melanie Gold e o cauză pierdută, fu ea de acord. Apoi îi adresă un zâmbet lui Jordan. În schimb, Michael Gold ar putea fi salvarea ta.

*

Când devii mamă, dobândești un soi de vedere unică, ca o prismă prin care poți vedea toate fațetele copilului tău deodată. Este motivul pentru care chiar și atunci când sparge o lampă de ceramică, îl vezi tot ca pe un înger. Sau când îl ții în brațe în timp ce plânge, dar ți-l imaginezi zâmbind. Sau când vine înspre tine, bărbat fiind, dar tu îi vezi pielea încrețită de bebeluș.

Gus își drese glasul, deși Chris nu avea cum s-o audă în rumoarea creată de ceilalți vizitatori și de la acea distanță considerabilă. Își încrucișă brațele, apucându-și coatele, și încercă să pară ca și cum nu era afectată să-și vadă primul născut în uniforma deținuților, ca și cum părul lui tern în luminile fluorescente nu alcătuia o imagine nefirească. În timp ce el se apropia, ea afișă un zâmbet larg pe chip, convinsă că efortul avea s-o frângă în două.

— Hei! îl salută ea radioasă, îmbrățișându-l pe Chris de îndată ce gardianul se dădu un pas înapoi. Ce mai faci?

Chris ridică din umeri.

— Sunt bine, răspunse el. Date fiind circumstanțele. Începu să-și facă de lucru cu capsele de la cămașa lui spălată de prea multe ori – nu purta salopeta decolorată cu care fusese îmbrăcat la vizitele anterioare, observă Gus. Cămașa asortată cu pantalonii cu elastic în talie arătau ca un costum chirurgical, care avea mâneci scurte, deși era decembrie.

— Nu ți-e frig?

— Nu chiar. Termostatul e setat la douăzeci și cinci de grade, îi spuse Chris. În majoritatea timpului mi-e chiar prea cald.

— Ar trebui să-i rogi pe gardieni să-l regleze la o temperatură mai mică, îi sugeră Gus, însă Chris își dădu ochii peste cap.

— Oare cum de nu m-am gândit la asta? făcu el.

Între ei se așternu o tăcere apăsătoare.

— L-am văzut pe Jordan McAfee, spuse în cele din urmă Chris. Și pe doamna care îl ajută la caz.

— Selena, zise Gus. Am cunoscut-o și eu. Surprinzătoare, nu-i așa?

Chris aprobă din cap.

— Nu am vorbit foarte mult, începu el și își coborî privirea în poală. Mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni despre ce s-a întâmplat.

— Despre cazul tău, vrei să zici, rosti Gus încetișor. Nu mă surprinde.

— Așa e, fu de acord Chris. Dar mă întreb dacă asta nu te include și pe tine.

Atât i-a trebuit. Toată acea senzație de normalitate pe care Gus se străduise din răsputeri să o creeze – zâmbetul, îmbrățișarea, conversația banală – s-a risipit de îndată din cauza simplului fapt că, indiferent cât de mult ar fi încercat să se prefacă, relația mamă-fiu avea irevocabil de suferit atunci când una dintre părți era la închisoare.

— Nu știu, răspunse ea, încercând să mențină un dialog ușor. Cred că depinde ce vrei să-mi spui. Se aplecă peste masă și șopti: Profesorul Plum, cu cheia franceză în bibliotecă?[18].

Surprins, Chris râse, iar Gus avu parte de cel mai fericit moment de când se declanșase tot acest coșmar.

— Nu aveam de gând să fiu atât de clar, spuse el, cu zâmbetul încă în privire. Dar cred că te-ar fi durut, oricum.

Ea încercă să ignore fiorul care-i străbătea pielea.

— Sunt destul de rezistentă.

— Trebuie să fii, zise Chris. Altfel, de unde aș fi moștenit și eu asta? Gândul la James, cu originile lui puritane, căzu între ei ca un bolovan. Chestia e, continuă Chris, că i-am spus lui

Jordan ceva ce i-am spus deja și doctorului Feinstein. Ceva ce ție nu ți-am spus.

Gus se lăsă pe spate, încercând să nu se gândească la ce era mai rău. Zâmbi ca să-l încurajeze.

— N-am vrut să mă sinucid, șopti Chris. Nici în noaptea aceea, și nici acum.

Mărturisirea adevărului gol-goluț o făcu pe Gus să zâmbească întocmai ca o nătângă.

— Dar asta e minunat! exclamă ea, înainte să aibă ocazia să treacă vorbele lui prin filtrul rațiunii.

Chris o privi lung și răbdător, așteptând ca ea să conștientizeze situația. După ce ea făcu ochii mari și își acoperi gura cu mâna, el încuviință din cap.

— Mi-a fost frică, recunoscu el. De-asta am zis ce-am zis. Cât despre Em, ei bine, *ea* chiar avea de gând să se sinucidă. Iar eu plănuiam să încerc s-o opresc.

Gus se cutremură din pricina implicațiilor mărturisirii. Însemna că fiul ei nu era nici pe departe dornic să se sinucidă, iar acestea erau cu siguranță niște vești excelente. Însemna, de asemenea, că motivul pentru care ea și James nu văzuseră în fiul lor nici cea mai mică tendință suicidală până în momentul nopții fatidice nu era pus pe seama neglijenței lor, ci a faptului că aceasta nu exista câtuși de puțin.

Mai însemna și că fiul ei, acuzat pe nedrept de la bun început, era de fapt condamnat pentru eroismul său. Și că, dacă ar fi apelat la altcineva ca să-l ajute ca s-o salveze pe Emily, poate că oribilul eveniment nici nu ar mai fi avut loc.

Brusc conștientă de toți cei din jurul lor, Gus scuturăimperceptibil din cap.

— Poate că ar trebui să notezi toate lucrurile astea și să mi le trimiți printr-un email, îi sugeră ea.

Făcu un semn din cap către deținutul de lângă Chris.

Întorcându-se ușor într-o parte, acesta se înroși tot.

— Ai dreptate, admise el.

— Mă bucur că mi-ai spus, se grăbi Gus să precizeze. Nici nu înțeleg de ce ai zis ce ai zis în față… autorităților. Dar pe noi nu trebuia să ne minți.

Chris rămase tăcut pentru o clipă.

— Nu am perceput-o ca pe o minciună, spuse el în cele din urmă. Ci mai degrabă ca pe o ascundere a adevărului.

— Ei bine, începu Gus, ștergându-și ochii și simțindu-se prost că fusese nevoită s-o facă, tatăl tău va fi încântat. Nu înțelegea cum cineva cu atâta poftă de viață să vrea să se sinucidă.

Chris o țintui cu privirea.

— Se poate întâmpla, o asigură el.

— Poate că vrei să-i dai vestea chiar tu tatălui tău, spuse Gus cu blândețe. E în mașină. A vrut să intre și el, dar…

— Nu, o întrerupse Chris. Nu vreau să-l văd. Spune-i tu, dacă vrei. Chiar nu-mi pasă.

— Ba îți pasă, stărui Gus. E tatăl tău. Când Chris ridică din umeri, simți cum se înfurie în locul lui James: Și el face parte din tine, la fel cum fac eu, îi aminti ea lui Chris. De ce, când vin să te vizitez, nu vrei să-l vezi?

Chris lăsă o urmă în masă.

— Pentru că, spuse el pe un ton scăzut, tu nu te-ai așteptat niciodată de la mine să fiu perfect.

*

Miercuri după-amiază, unul dintre gardieni se opri în fața celulei lui Chris și a lui Steve.

— Luați-vă lucrurile, băieți! spuse el. Ați primit o cameră cu vedere.

Steve, care citea în patul de deasupra, se aplecă și îi aruncă o privire lui Chris. Sărind la podea, începu să-și strângă lucrurile.

— O să stăm împreună la etaj? întrebă Steve.

— Din câte știu eu, asta-i ideea, răspunse gardianul.

Amândoi depuseseră cerere la comisia de distribuiri ca să fie transferați în zona de securitate medie, cu toate că șansele ca ea chiar să fie aprobată păreau destul de mici, mai ales că scandalul provocat de Hector era încă viu în mințile tuturor. Dar nici Chris, nici Steve nu avea de gând să caute calul de dar la dinți. Chris sări și el din patul său și își strânse periuța, salopeta de schimb, pantalonii scurți și stocul de mâncare cumpărată de la magazinul închisorii. Aruncă o privire înspre perna și pătura de pe patul lui, după care se întoarse către gardian:

— Trebuie să le iau și pe astea? întrebă el.

Gardianul scutură din cap, după care îi conduse de-a lungul coridorului, lăsând în urmă celelalte celule din zona de maximă securitate. Unii dintre deținuți îi huiduiră când trecură pe lângă ei, alții le adresară întrebări. Până când ajunseră la scările din apropierea camerei de control, liniștea îi învăluise din nou.

— Puteți să ocupați cele două paturi de deasupra, le spuse gardianul pe când urcau treptele. Acest lucru nu-l surprinse deloc pe Chris: cu cât erai mai nou pe acolo, cu atât erai mai prost văzut – iar paturile de sus erau mai puțin dorite decât cele de jos. Mai însemna însă că în celula în care el și Steve erau pe punctul de a intra se aflau deja alți doi deținuți și, ca orice combinație între mai multe elemente diferite, rămânea de văzut cât de bine aveau să se înțeleagă cu toții.

Pereții de la etaj erau tot din beton, dar vopsiți într-o nuanță pală de galben-auriu. Coridoarele erau de două ori mai late, iar celulele cu treizeci de centimetri mai mari în toate direcțiile. În interiorul fiecăreia se găseau patru paturi, dar mai era și o cameră comună, spațioasă, care unea cele două grupuri de celule, cu mese, scaune și cu atât de mult spațiu, încât pe Chris îl trecură fiori pe șira spinării și abia atunci își dădu seama cât se chinuise.

— Ce ți-am spus? făcu Steve, aruncându-și lucrurile pe patul de sus din partea stângă. Nirvana.

Chris aprobă din cap. Colegii lor de celulă nu erau înăuntru, însă lucrurile lor erau frumos aranjate în cutii ordonate pe paturile de jos, gest cât se poate de clar pentru a-i face pe nou-veniți să-și știe locul.

În camera comună se aflau cam cincisprezece oameni, unii dintre ei uitându-se la televizorul montat sus în perete, alții punând cap la cap piesele unor puzzle-uri care se găseau în cutii așezate una peste alta deasupra dulapurilor.

Chris se așeză pe un scaun din plastic – era spațiu din belșug acolo pentru așa ceva, spre deosebire de coridorul strâmt din zona de maximă securitate. Steve se așeză în fața lui, sprijinindu-și picioarele de masă.

— Ce crezi?

Chris zâmbi larg.

— Aș vinde-o și pe bunică-mea ca să nu mă mai întorc de unde-am venit.

Steve râse.

— Ei, ce să zic. Totul e relativ. Se întinse și dădu jos de pe niște dulapuri două cutii de la Milton Bradley. Asta-i tot ce-a mai rămas, se plânse el. Cineva a dat foc tablei de Monopoly luna trecută.

Chris izbucni în râs. O încăpere plină cu deținuți, iar singurele jocuri pe care le aveau erau Sorry! și Risk.

— Ce-i așa de amuzant? întrebă Steve.

Chris luă cutia din mâna stângă a lui Steve, în care era jocul Sorry.

— Nimic, răspunse Chris. Absolut nimic.

*

James se ridică și se îndreptă spre podium în ropotul de aplauze al colegilor săi. Gus se gândi cât de chipeș arată pe fundalul pereților vopsiți în roșu de Burgundia, ținând în mână plăcuța onorifică.

— Este o onoare uriașă, spuse el, etalându-și premiul.

Spitalul Bainbridge Memorial, în parteneriat cu cadrele didactice de la facultatea de medicină din apropiere, își cinsteau în fiecare an pe unul dintre angajați. În mod

ostentativ, cina se presupunea că ar fi trebuit să-i facă pe tinerii și tinerele care urmau să intre în domeniul medical să vadă cu ce fel de semizei aveau să lucreze. Anul acesta, doctorul James Harte fusese laureat al premiului pentru contribuția susținută adusă spitalului Bainbridge Memorial, deși toată lumea știa că lui James i se acordase distincția datorită faptului că fusese inclus în lista „Cei mai buni doctori". Din păcate pentru comitetul de selecție, evenimentul fusese deja plănuit înainte să aibă loc nefericitul incident cu fiul doctorului Harte.

— Partea bună în privința acestui premiu, spuse James, este că am avut timp să mă gândesc la ceea ce vă voi spune astăzi. Mi s-a recomandat: *ceva care să inspire.* Așadar, înainte să încep, poate că ar fi mai bine să mă scuz pentru că am decis să mă fac medic, și nu preot.

Așteptă până când râsetele de complezență încetară.

— Când eram cu mult mai tânăr, credeam că, pentru a deveni doctor, nu trebuie decât să studiez din greu și să trec cu bine toate examenele. Dar este o mare diferență între un medic care experimentează și un medic experimentat. Credeam că studiul oftalmologiei însemna să ajung direct la boală. Mă uitam la oameni, literalmente, drept în ochi, însă nu îi vedeam cu adevărat. Privind în urmă, mi-am dat seama cât de multe am scăpat din vedere – nu intenționam un joc de cuvinte. Vă îndemn pe voi, cei aflați la început de drum, să vă amintiți că nu tratați boli, ci pacienți.

Arătă cu mâna înspre directorul secției de chirurgie.

— Desigur, nu aș fi ajuns niciodată atât de înțelept fără ajutorul colegilor mei, a căror pricepere m-a inspirat, și fără o instituție extraordinară cum e Bainbridge, în care să practic. Mai trebuie să le mulțumesc părinților mei, care mi-au dăruit o trusă de medicină când aveam doi ani, mentorului meu, doctorul Ari Gregaran, care m-a binecuvântat cu tot ceea ce știu și, bineînțeles, Augustei și lui Kate, care m-au învățat că dacă la spital am pacienți, acasă trebuie să am răbdare. Ridică din nou plăcuța onorifică, iar sala se umplu de aplauze.

Gus bătu mecanic din palme, cu un zâmbet crispat pe chip. Uitase să-l menționeze pe Chris.

Oare o făcuse intenționat?

Simțea că i se învârte capul. Se ridică înainte ca James să ajungă înapoi la masă, croindu-și orbește drum către toaleta femeilor. Înăuntru, se sprijini de chiuvetă și lăsă apa rece să curgă peste încheieturile ei, în timp ce cuvintele lui James i se învârteau în minte: *Mă uitam la oameni drept în ochi*, *însă nu îi vedeam cu adevărat.*

Își netezi rochia și își luă poșeta, cu intenția să iasă din baie și să se îndrepte spre capătul holului, unde avea să-l roage pe

portar să-i cheme un taxi. James se descurca și singur, și poate că, până ajungea el acasă, ea avea să se calmeze într-atât, încât să fie în stare să-i vorbească.

Deschise ușa de lemn a toaletei și aproape că se ciocni de James.

— Ce-i cu tine? Ți-e rău?

Gus își înclină capul într-o parte.

— Ca să fiu sinceră, îmi e. Își încrucișă mâinile la piept. Ești conștient că nu l-ai menționat în discursul tău și pe Chris?

James se înroși jenat.

— Da, mi-am dat seama când coboram de pe podium și te-am văzut părăsind sala. Mereu am zis că e un lucru al naibii de bun că nu sunt actor, altminteri cine știe pe cine aș fi uitat să menționez când mă duceam să-mi primesc Oscarul.

— Nu e amuzant, James, spuse Gus încordată. Erai acolo, pe scenă, ținându-le predici acelor… studenți mediciniști slugarnici, când, de fapt, tu nu-ți faci ordine nici în propria ogradă. Intenționat nu i-ai rostit numele lui Chris. Nu voiai ca cineva să asocieze micul lui scandal cu marea ta seară.

— N-am făcut-o intenționat, Gus, spuse James. Subconștient? Ei bine, asta e cu totul altă poveste. Și da, dacă e să fiu sincer, nu voiam să-mi stric seara. Aș prefera ca oamenii să mă arate pe stradă și să spună „Uite-l pe cel mai bun chirurg oftalmolog din nord-est” decât „Fiul lui e judecat pentru crimă”.

Gus simți cum chipul îi ia foc de mânie.

— Dispari din fața mea! îi spuse ea, încercând să treacă pe lângă el. Nici nu-i de mirare că te simți atât de bine aici. Oamenii ăștia sunt exact ca tine. Niciunul dintre ei nu mi-a pomenit ceva de Chris. Niciunul nu m-a întrebat dacă e bine, dacă știu când o să fie procesul, nimic.

— Asta nu e vina mea, observă James. Situația a căzut ca un șoc. Nu-ți dai seama, Gus? *Eu* chiar semăn cu oamenii ăștia. Dacă un astfel de lucru mi se poate întâmpla mie, cine zice că, într-o bună zi, n-ar putea să li se întâmple și lor?

Gus pufni.

— Ei bine, s-a întâmplat, James. Se întâmplă chiar *acum.* Și orice ai spune – sau n-ai spune –, nu poți scăpa de asta doar pentru că îți dorești.

Ajunsese la jumătatea holului, când auzi glasul atât de pierit al soțului ei, încât aproape că îi putea vedea suferința.

— Nu, răspunse. Dar nu mă poți opri să încerc.

*

Unul dintre lucrurile pe care Selena Damascus le învățase în cei zece ani de când era detectiv particular era că accidentele

nu se întâmplă pur și simplu. Din când în când, acestea erau atent urzite, calculate și puse la cale astfel încât să servească intereselor cuiva – bineînțeles, ținând de sfera hazardului.

Ar fi răspuns oricui ar fi întrebat-o că nu e nicio magie în a fi detectiv particular; asta ține doar de rațiune și de capacitatea de a-i face pe oameni să vorbească. Totuși, pentru a atinge acest scop, își dezvoltase o serie de abilități, cu ajutorul cărora să obțină cât mai multe informații în timpul cel mai scurt. Nu ezita să-și folosească frumusețea, corpul sau mintea ca să treacă de o ușă închisă. Iar, odată aflată înăuntru, nici moartă n-ar fi plecat acasă cu mâna goală.

În ziua în care trebuia să se întâlnească cu Michael Gold, Selena se trezi de la patru dimineața. Se îmbrăcă cu niște blugi și cu un tricou alb Gap. Așteptă în mașina ei, pe autostrada ce se ramifica din Wood Hollow, până ce trecu puțin peste ora cinci, când camioneta lui Michael Gold apăru de pe alee. Firește, aflase între timp că Michael practica medicina veterinară, mai cu seamă pe animale mari. Știa că are o Toyota 4x4. Și mai știa că atunci când se oprea pentru o cafea în drumul lui către prima consultație, adăuga în ea lapte, dar nu și zahăr.

Selena urmări discret camioneta lui Michael, o misiune cu atât mai greu de îndeplinit cu cât, la acea oră, aproape că nu era nicio mașină pe șosea. Când vira pe o alee lungă marcată „Seven Acre Farm", ea trecu mai departe fără să se uite înapoi. Trase pe dreapta câțiva metri mai încolo, apoi făcu calea-ntoarsă pe jos, luându-se după mirosul dulceag al fânului și al cailor de pe câmpul din depărtare.

După ce îl studiase îndeaproape pe Michael timp de câteva zile, Selena știa că avea să înceapă din hambar, salutând toate animalele și constatând starea generală a lucrurilor, indiferent de scopul vizitei sale. În dimineața aceea, venise și fierarul la lucru, ceea ce era cât se poate de nimerit, de vreme ce bărbatul vânjos, care potcovea caii, avea să creadă că ea era asistenta veterinarului, iar veterinarul avea s-o ia drept asistenta fierarului. Zâmbea oricui îi ieșea în cale – cu toții erau foarte ocupați, având în vedere ora extrem de matinală – și îl găsi pe Michael într-unul din staule, examinând piciorul din față al unui roib.

Auzind-o că se apropie, lăsă piciorul calului jos, în paie.

— Nu văd niciun semn de abces, Henry, spuse el, întorcându-și privirea peste umăr. A! se ridică în picioare, scuturându-și mâinile și sprijinindu-se de cal. Scuze, credeam că e altcineva.

Selena scutură din cap.

— Nicio problemă. Pot să vă ajut cu ceva?

— Totul e sub control. Nu l-ați văzut cumva pe Henry pe-aici?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate. Totuși, dacă am să-l văd, am să-l trimit aici.

Înainte ca el să apuce să-i pună vreo întrebare, ea dispăru pe culoarul grajdului.

Îl evită pe Michael timp de o oră, studiindu-l de la distanță, până când acesta dădu mâna cu bărbatul care conducea un murg zdravăn afară din grajd și o porni către alee. Apoi, se așeză lângă stâlpul de gard cel mai apropiat de camioneta lui, zâmbindu-i când o salută, și începu să-și strângă instrumentele de veterinar.

— Sunteți doctorul Gold? întrebă Selena.

— Da, răspunse Michael, dar numai în antet. Pacienții îmi spun Michael.

— Îmi imaginez că nu pacienții sunt cei care îți spun pe nume, îl tachină Selena.

Michael râse.

— Bine, atunci. Stăpânii lor.

— Mă întrebam dacă ai un minut liber să discutăm, începu Selena.

— Sigur. În legătură cu vreunul dintre caii de la fermă?

— Ca să fiu sinceră, în legătură cu Christopher Harte, spuse Selena.

Urmări cu privirea cum uluirea i se instalează pe chip, dispărând apoi treptat sub o mască inexpresivă, demnă de laudă.

— Ești reporteră? o întrebă el în cele din urmă.

— Sunt detectiv, recunoscu Selena. Din partea apărării.

Michael râse.

— Și chiar credeai că aș vrea să vorbesc cu tine?

Trecu pe lângă ea, deschise portiera și urcă în mașină.

— Nu credeam că o să vrei, strigă Selena după el, dar mă gândeam că o să ai nevoie.

Lăsă în jos geamul portierei pe care abia o închisese.

— Ce vrei să spui cu asta?

Selena ridică din umeri.

— Am văzut cât de mult ții la munca ta. Și nu-mi pot imagina cum cineva care face atât de multe sacrificii ca să salveze viețile unor animale ar vrea, intenționat, să distrugă viața unei ființe umane. Făcu o pauză, urmărind jocul emoțiilor de pe chipul lui. Pentru că știi că asta s-ar întâmpla, adăugă ea cu glas scăzut.

Michael Gold o privi, străduindu-se să rostească ceva.

— Este oribil ce s-a întâmplat cu fiica ta și îngrozitor de trist. Nimeni nu infirmă acest lucru.

— Nu cred că eu sunt persoana potrivită cu care să vorbești, îi spuse Michael.

— Te înșeli, îi replică Selena. Ești exact persoana cu care trebuie să vorbesc. Ca tată, aș vrea să te întreb ceva: crezi că Emily și-ar fi dorit ca Chris să fie tăvălit în tot scandalul ăsta? Ar fi crezut ea că el ar putea s-o omoare?

Michael își trecu degetul mare pe deasupra volanului.

— Domnișoară…

— Damascus. Selena Damascus.

— Selena, atunci, începu el. Ce-ai zice de o cafea?

*

Micul restaurant de la marginea drumului, unde se opri Michael, era mai mult genul de local la care opreau camioanele. Era plin de bărbați vânjoși în flanele roșii și cu șepci murdare de baseball pe cap; camioanele lor erau aliniate în parcare precum clapele unui xilofon.

— Nu găsești cine știe ce de mâncare aici, spuse el, mai mult pentru a se scuza, și luă loc la o masă din spatele localului. Cât timp o așteptară pe chelneriță să aducă două căni de ceramică pline cu cafea aburindă, Michael își făcu de lucru – neliniștit, se gândi Selena – cu solnițele de sare și piper.

— Ai grijă! o avertiză el pe Selena când aceasta duse cana la gură. E cam fierbinte.

Selena sorbi puțin, cât s-o guste, apoi făcu o grimasă.

— Și la fel de corozivă ca acidul de baterie, adăugă ea. Puse cana înapoi pe masă și își lipi palmele de ea, având de-o parte și de alta carnețelul și pixul. Deci, începu ea degajată.

Michael elimină aerul din piept.

— Trebuie să știu, spuse el. Mă înregistrezi?

— Ți-am spus deja, doctore Gold. Nu sunt reporteră. Nu înregistrez nimic.

El păru surprins de acest lucru.

— Atunci, de ce ai nevoie să vorbești cu mine?

— Pentru că urmează un proces, răspunse Selena cu blândețe. Este important pentru noi să știm cam ce ai avea de spus.

— A, făcu Michael. Era limpede că nu-i trecuse prin minte gândul că avea să fie târât în boxa martorilor ca să dea glas suferinței lui în fața unui juriu. O să afle și altcineva că noi doi am purtat discuția asta?

Selena aprobă din cap.

— Avocatul apărării, răspunse ea. Și Chris.

— Ei bine, atunci e-n regulă, zise Michael. Doar că, nu știu cum să mă exprim, nu vreau să pară ca și cum am trecut în cealaltă tabără.

— Nu văd cum ar putea să se întâmple una ca asta, spuse Selena. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări legate de fiica ta și de relația ei cu Chris. Nu e nevoie să răspunzi dacă nu te simți confortabil.

— Bine, încuviință Michael după un moment. Dă-i drumul!

— Știai că fiica ta avea tendințe suicidale?

Michael oftă.

— Uau! Dar știu că n-ai început cu întrebările grele, așa-i? Scutură din cap. Știi, e o sabie cu două tăișuri. Dacă îți spun că avea tendințe sinucigașe înseamnă că recunosc ceva ce nu prea vreau să recunosc. Chestiunea stă cam așa: nu pot crede una ca asta fie din cauza a ceea ce este – știi tu, sinucidere cu S mare fie din cauză că sunt încă în faza de negare, nu știu sigur. Își mușcă buza de jos. Dar dacă îți spun că Emily nu avea tendințe sinucigașe, atunci cum aș putea să explic faptul că e moartă?

Selena aștepta răbdătoare, pe deplin conștientă că el nu îi răspunsese cu adevărat la întrebare, dar că nici nu dăduse vina pe Chris. Michael scoase prelung aerul din plămâni.

— Nu știam că voia să se sinucidă, spuse el în cele din urmă. Dar nu sunt sigur dacă din cauză că nu eram sigur după ce indicii anume ar fi trebuit să mă uit sau dacă din cauză că de fapt nu avea tendințe sinucigașe.

— A venit la tine să discutați despre problemele ei?

— Ar fi putut s-o facă, spuse Michael, dându-i de înțeles Selenei că de fapt nu o făcuse.

— La cine ar mai fi putut apela Emily pentru susținere? insistă ea.

— La Melanie, bănuiesc, mai degrabă decât la mine. Zâmbi cu amărăciune. Cred că-i o treabă de fete. Câteodată, când era supărată, se încuia în camera ei și picta vreo trei sau patru tablouri până când își vărsa toți nervii.

Dădu să continue, dar șovăi, scuturând din cap.

— Ce e? îl îmboldi Selena.

— Voiam să spun că, firește, ar fi vorbit cu Chris. Dar apoi am decis că e mai bine să nu o fac.

— Nu e niciun secret că fiica ta și Chris aveau o relație.

— O relație, repetă Michael, întorcând cuvântul pe toate părțile. Ai putea spune și așa.

— Tu cum ai spune-o?

El zâmbi.

— Că erau două fețe ale aceleiași monede. Când au mai crescut, chiar erau perioade când uitam că de fapt Chris nu era fiul meu.

— Se pare că au petrecut mult timp împreună.

— Erau inseparabili, mai bine spus.

— Destul de profund pentru o idilă de liceeni, remarcă Selena.

— Nu era o idilă de liceeni, zise Michael. Cel puțin, nimeni nu o considera astfel. După cum nimeni nu ar fi fost surprins dacă s-ar fi căsătorit după absolvirea facultății.

— Crezi că asta și-ar fi dorit Emily?

— Da. Și Chris. La naiba, dacă e să fiu sincer, cred că și noi, părinții, am fi vrut același lucru.

Selena notă: împreună din dragoste? Sau ca să împlinească așteptările părinților?

— Ar fi foarte util pentru apărare dacă mi-ai îngădui să intru în camera lui Emily.

Era o pură speculație, dar știa că, odată intrată acolo, ar da peste o mulțime de indicii care ar ajuta la construirea apărării – fotografii îndesate în rama oglinzii, bilețele de dragoste păstrate în vreo cutie de bijuterii, caiete pe care scrisese cu floricele numele lui Chris.

— N-aș putea face asta, îi spuse Michael. Chiar dacă eu… ei bine, soția mea n-ar înțelege niciodată. Trasă cu degetul buza cănii de cafea. Știi, Melanie e foarte prinsă cu… procesul ăsta. Câteodată, mă uit la ea și îmi doresc să-mi fie și mie la fel de ușor. Îmi doresc să pot uita că acum vreo șase luni glumeam cu toții despre cum o să le facem nuntă. Am încercat, știi, de dragul lui Emily, dar nu pot da uitării trecutul.

Selena se abținu să-l întrerupă, unul dintre vechile trucuri ale interogatoriului, ca să-și facă subiectul să vorbească în continuare.

— Vezi tu, am fost la spital să identific trupul lui Emily. Dar cu o dimineață în urmă, am văzut-o pe Emily la micul dejun, dând fuga afară când Chris a claxonat-o din mașină ca să o ducă la școală. L-am văzut cum o sărută când s-a urcat. Și pur și simplu nu pot să pun lucrurile astea două cap la cap.

Selena se uită cercetător la chipul lui.

— Crezi că Chris Harte ți-a ucis fiica?

— Nu pot răspunde la întrebarea asta, spuse Michael, cu privirea ațintită asupra mesei. Dacă o fac înseamnă că n-aș mai pune-o pe fiica mea pe primul loc. Și nimeni nu a iubit-o pe Emily mai mult decât mine. Își ridică ochii. Poate, cu excepția lui Chris.

Selena își înclină capul.

— Vei accepta să vorbești cu mine și cu altă ocazie, doctore Gold?

Michael zâmbi, simțind cum i se ia o greutate de pe inimă.

— Mi-ar face plăcere, răspunse el.

*

Preț de-o clipă, Melanie rămase în fața ușii de la dormitorul fiicei sale, cu privirea ațintită asupra stratului gros de vopsea, care nu putea ascunde pe deplin mesajul adânc crestat în ușă: INTRAREA INTERZISĂ.

Emily să fi avut vreo nouă ani când a scrijelit mesajul în lemn cu un cuțit de precizie, ceea ce i-a adus o pedeapsă, pentru că stricase ușa, și încă una pentru că șterpelise o unealtă periculoasă din sertarul biroului tatălui ei. Iar dacă Melanie își amintea bine, o pusese pe Emily să vopsească ușa de una singură. Dar chiar dacă ar fi putut șterge cuvintele, mesajul lor ar fi rămas, iar, începând cu acea zi, nici Michael, nici Melanie nu mai trecuseră pragul dormitorului fără să ciocăne la ușă înainte.

Simțindu-se doar ușor nelalocul ei, Melanie ridică pumnul și bătu de două ori în ușă, după care apăsă clanța. Din câte știa ea, nici Michael nu mai intrase acolo. Ultimii care intraseră în cameră fuseseră polițiștii, căutând Dumnezeu știe ce. Oricum, Melanie nu credea ca aceștia să fi luat ceva. Fotografiile cu Chris erau încă prinse în jurul oglinzii, mânecile tricoului de înot al băiatului încă îmbrățișau perna de pe pat – Em spunea că îi păstra mirosul. Cartea pe care Emily o citise pentru cursul de limba engleză era deschisă cu fața în jos pe noptieră. Un maldăr de haine pe care Melanie le spălase și i le dăduse lui Em să le pună la loc rămăseseră pe marginea biroului.

Oftând, Melanie începu să ia din haine și să le așeze pe fiecare în parte la locul lor în sertar. Apoi, rămase în mijlocul camerei, încercând să se hotărască ce să mai facă.

Nu era încă pregătită să arunce toate dovezile care atestau faptul că Emily trăise, dormise sau respirase acolo cu doar câteva săptămâni în urmă. Dar erau unele lucruri în cameră pe care nu mai suporta să le vadă.

Melanie începu prin a dezlipi fotografiile cu Chris de pe rama oglinzii. *Mă iubește*, *nu mă iubește*, își spuse ea în gând. Adună pozele într-un teanc și le puse pe pat, după care luă de pe pernă tricoul de înot al lui Chris și îl făcu ghemotoc. Dezlipi cu grijă scotch-ul de pe o caricatură cu Emily și Chris, care fusese lipită pe ușa de la șifonier, și o puse laolaltă cu celelalte lucruri de pe pat. Apoi, mulțumită, se uită în jur după ceva în care să le strângă pe toate.

Dacă Melanie nu s-ar fi întins după o cutie goală de pantofi din spatele șifonierului fiicei sale, nu ar fi aflat niciodată că în tencuială era o gaură. Stând în genunchi și tot scotocind, simți cum mâna îi intră prin perete.

Gândindu-se la șobolani, gândaci și lilieci, fu ușurată când degetele ei se strânseră în jurul unui singur obiect, solid și imobil. Scoase la iveală un caiet îmbrăcat într-o copertă de

pânză, care, căzând pe jos, se deschise, dezvăluind scrisul îngrijit, cu litere rotunjite al lui Emily.

— Nu știam că mai ținea unul, murmură Melanie.

Când Emily era mai mică, ținuse un jurnal, însă de ani de zile Melanie nu o mai văzuse scriind ceva în el. Dând la ultima pagină și înapoi la prima, constată că jurnalul era de dată recentă. Începea cu un an și jumătate în urmă. Și se termina cu ziua în care murise Emily.

Deși se simțea cu adevărat stânjenită, Melanie începu să citească. Multe dintre însemnări erau despre întâmplările cotidiene, dar unele enunțuri îi săriră în ochi.

> *Câteodată, simt că parcă m-aș săruta cu fratele meu, dar cum să-i spun asta?*
>
> *Sunt nevoită să mă uit la expresia de pe fața lui Chris ca să-mi dau seama cum ar trebui să mă simt, după care îmi petrec restul nopții întrebându-mă de ce nu simt la fel.*
>
> *Am avut din nou visul acela care mă face să mă simt murdară.*

Ce vis? Melanie dădu câteva pagini înapoi, apoi înainte. Dar până să găsească altă referință la visul cu pricina, se trezi că citește despre seara în care fiica ei își pierduse virginitatea.

Emily făcuse dragoste pentru prima oară în același loc în care fusese omorâtă.

Melanie citi caietul din scoarță în scoarță, pierzând noțiunea timpului. Mâinile i se relaxară, iar jurnalul își dezvălui acum ultima pagină: însemnarea din ziua morții lui Emily.

> *Dacă îi spun, o să se căsătorească cu mine. Atât e de simplu.*

Vorbea despre copil. Era evident, chiar dacă niciun cuvânt de pe pagină nu confirma asta. La momentul la care scrisese rândurile acelea, pe 7 noiembrie, Emily nu îi spusese încă lui Chris că era însărcinată. La fel cum nu le spusese nici părinților ei.

Întregul caz al lui Barrie Delaney împotriva lui Chris era construit în jurul acestui copil, având drept premisă planul acestuia de a o ucide pe Emily ca să scape de copil. Dar cum să fi vrut să scape de un copil de care habar nu avea?

Melanie se simțea rău și închise jurnalul. În minte încă îi vuiau gânduri de răzbunare, de dorința de a se face dreptate, încât nici nu băgă de seamă că, în jurnalul ei, Emily nu își luase la revedere.

Adună fotografiile cu Chris, pe care le dezlipise de pe oglindă, și le puse în tricoul lui, înnodându-l ca pe o boccea. Apoi, coborî scările, cu jurnalul într-o mână și cu tricoul în cealaltă. Intră în camera de zi, în care nu stătea nimeni, dar care era singura încăpere din casă dotată cu șemineu.

De când locuiau acolo, îl folosiseră, poate, de vreo patru ori. Cu un cuptor cu lemne în bucătărie, șemineul părea o piesă lipsită de importanță, cu atât mai mult într-o încăpere ticsită cu mobilier incomod în stilul reginei Anne, moștenită de la cine știe ce rudă îndepărtată. Melanie îngenunche și împrăștie fotografiile de-a lungul grilajului de metal, după care puse tricoul deasupra lor. Aduse o cutie cu chibrituri din bucătărie și aprinse focul, urmărind cu privirea cum limbile flăcărilor mângâie pozele cu Chris, înainte să pătrundă în țesătura tricoului și să izbucnească într-o vâlvătaie albăstruie. Apoi, aruncă pe grătar și jurnalul, cuprinzându-se cu brațele din ce în ce mai strâns, pe măsură ce coperta începea să se încovoaie, iar paginile se prefăceau în cenușă.

— Melanie?

Ajungând acasă de la muncă, Michael dădu o raită prin casă, oprindu-se în cele din urmă în mica încăpere neutilizată. Se uită lung la șemineul care încă fumega, apoi la soția lui.

— Ce faci?

Melanie ridică din umeri.

— Mi-era frig, răspunse ea.

ATUNCI: Septembrie 1997

Antrenorul Krull ținea în mâna dreaptă o banană, iar în stânga un prezervativ.

— Doamnelor și domnilor, spuse el calm, pe locuri, fiți gata, start!

Se auzi un foșnăit general pe măsură ce elevii clasei, grupați câte doi, își desfăceau prezervativul ambalat individual. Emily se ajutase de dinți ca să desfacă ambalajul. Din banca alăturată, un băiat o urmări cum îl rupe cu dinții.

— Au! făcu el, trăgându-se înapoi.

Heather Burns, o prietenă a lui Emily și partenera ei la ridicolul curs de educație pentru sănătate, chicoti.

— Are dreptate, șopti ea. N-ar trebui să folosești dinții.

Emily se făcu roșie de furie, mulțumindu-i lui Dumnezeu a mia oară că Heather, și nu Chris, îi era parteneră. Și așa era destul de neplăcut să facă asta, dar ar fi fost cu mult mai stânjenitor dacă ar fi fost și el de față.

Cursul Educație pentru sănătate era obligatoriu pentru cei din an terminal, cu toate că majoritatea dintre ei își aplicaseră prezervativele pe propriile penisuri de câțiva ani, până când să li se arate la curs. Faptul că antrenorii din liceu – precum antrenorul Krull de la echipa de înot – erau cei care le predau îngreuna situația. Într-un cuvânt, toți antrenorii erau grași, bărbați și trecuți de cincizeci de ani. Indiferent de sfaturile pe care ar fi putut să le ofere ei adolescenților în privința sexului, acestea erau privite cu scepticism. În realitate, singura consolare a elevilor era să-l vadă pe antrenorul Krull bâlbâindu-se când pronunța cuvântul *menstruație.*

Antrenorul își duse fluierul la buze și suflă, iar o rafală de mâini începură să ruleze în jos prezervativele pe cele treizeci de banane. Apropiindu-și sprâncenele și încercând din răsputeri să nu se gândească la Chris, Emily își trecu mâna de-a lungul bananei galbene, netezind cutele prezervativului.

— Hei, mi s-a rupt banana! strigă un băiat.

— Ți se întâmplă des, McMurray? îi replică, chicotind, un altul.

Emily dădu drumul cu zgomot prezervativului la capătul bananei.

— Gata! răsuflă ea ușurată.

Heather sări în picioare.

— Am câștigat! anunță ea cu glas ascuțit.

Privirile tuturor se întoarseră înspre ele. Antrenorul Krull porni agale de-a lungul culoarului și se opri în dreptul băncii

lor.

— Ia să vedem. Avem un spațiu rămas liber în vârf, așa cum trebuie. Iar prezervativul nu e adunat într-o parte… și este bine așezat la bază. Doamnelor, felicitările mele! spuse el.

— Ei bine, începu McMurray, mâncându-și banana, acum știm de ce Heather e așa încinsă.

Toată clasa se hlizi auzind gluma băiatului.

— Ai vrea tu, Joey, replică Heather, dându-și părul pe spate.

Antrenorul Krull le premie pe Emily și pe Heather cu batoane de ciocolată SKOR. Emily se întrebă dacă asta ar fi trebuit luat drept glumă.

— În viața reală, începu antrenorul Krull, să pui un prezervativ nu e o întrecere. Adăugă cu un zâmbet forțat: Cu toate că ai impresia asta. Luă de jos o coajă de banană și o aruncă la coșul de gunoi. Dacă e folosit corect, repet, corect, este cea mai bună metodă, în afară de abstinență, pentru a evita bolile cu transmitere sexuală sau SIDA, precizează el. Dar o eficiență de șaptezeci și cinci la sută nu este mare pentru a evita o sarcină nedorită. Cel puțin, nu pentru cele douăzeci și cinci la sută dintre femei care se trezesc însărcinate. În concluzie, dacă asta e metoda aleasă de voi, asigurați-vă că aveți un plan de rezervă.

În timp ce antrenorul Krull vorbea, Heather desfăcu ambalajul batonului de ciocolată și mușcă din el. Emily îi aruncă o privire prietenei sale, care îi adresă un surâs.

— Au! mimă ea cu buzele.

*

Inima îi bătea să-i spargă pieptul; Emily încuie ușa de la baie și scoase cutiuța de carton de sub tricou. Își frecă locurile în care colțurile ascuțite ale cutiei i se înfipseseră în pântec, apoi o așeză pe chiuvetă și o privi îndelung.

Scoateți testul de sarcină din cutie. Citiți cu atenție instrucțiunile de utilizare înainte să faceți testul.

Cu mâini tremurânde, Emily scoase pachetul ambalat din cutie. Testul de sarcină era o bucată lungă și îngustă din plastic, cu un capăt pătrățos și două cadrane mici ieșite în afară.

Țineți testul de sarcină cu capătul mai lat sub jetul de urină timp de zece secunde.

Cine ar fi putut să urineze timp de zece secunde?

Așezați testul de sarcină în suport și așteptați trei minute. Veți ști că testul funcționează dacă în primul cadran *apare linia albastră de „control*" *Dacă vedeți că apare o linie albastră și în cel de-al doilea cadran, oricât de slab colorată ar fi, înseamnă că sunteți însărcinată. Dacă nu apare nicio linie*

albastră în cel de-al doilea cadran înseamnă că nu sunteți însărcinată.

Emily își dădu jos blugii și se așeză pe toaletă, poziționând testul de sarcină între picioare. Închise ochii și încercă să-și dea drumul ușor, însă abia numără până la patru, că vezica i se și golise deja. Apoi, așeză testul de sarcină, cu câteva picături de urină încă prelingându-se pe capul din plastic, în suportul, asemănător unei linguri de plastic, inclus în cutie, și așteptă.

Trei minute însemna foarte mult timp.

Văzu cum în primul cadran apare linia albastră și se gândi: *Întotdeauna am avut amândoi grijă.*

Apoi, vorbele antrenorului Krull îi răsunară în minte: *O eficiență de șaptezeci și cinci la sută nu este mare pentru a evita o sarcină nedorită. Cel puțin, nu pentru cele douăzeci și cinci la sută dintre femei care se trezesc însărcinate.*

A doua linie apăru pe cadran, extrem de subțire, dar aducând odată cu ea o durere la fel de mare. Emily se ghemui, cuprinzându-și cu mâna pântecul într-un gest reflex și holbându-se la pachetul singurului test pe care și-ar fi dorit să-l pice.

*

Mușchii de pe spatele lui Chris luceau de efort, iar umerii lui o împiedicau pe Emily să vadă luna în timp ce el stătea aplecat deasupra ei. Ea își ridică șoldurile înspre el, cu gândul, deloc generos, că el avea să-și scoată chestia lui din ea, însă Chris interpretă gestul ca pe o dorință, astfel că începu să o pătrundă lent și adânc. Fata își dădu capul într-o parte; îl simțea în ea, împungând ca un berbece. Îi simți mâna cum se strecoară între ei – detesta partidele când nu termina odată cu el – și își strânse picioarele înainte să-și aducă aminte că ar trebui să se relaxeze.

— Sst, făcu el, penetrând-o acum atât de adânc, încât o cuprinse o plăcere insuportabilă, ca și cum persoana dinlăuntrul ei l-ar fi împins în lături pe Chris.

Brusc, Chris se cutremură și, la fel cum făcea de fiecare dată când el se desprindea de ea, îl cuprinse cu brațele și cu picioarele și îl strânse mai aproape. El se lăsă greu pe ea, ca o piatră pe inima ei, storcându-i aerul din plămâni și, odată cu el, parcă și secretul ei.

*

Cabinetul de planificare familială era, în mod convenabil, pe linia unui autobuz ce lega Bainbridge de cele câteva comunități mai puțin dezvoltate din sud și din est. Sala de așteptare era plină cu oameni de toate etniile; unele femei veniseră singure, altele cu partenerii lor; unele erau cu burțile la gură, în timp ce altele își plângeau în pumni, însă niciuna nu

arăta ca Emily: o fată cu stare dintr-o comunitate mică, în care astfel de lucruri pur și simplu nu se întâmplau.

— Emily? Consilierul, o asistentă generalistă pe nume Stephanie Newell, o strigă să poftească în cabinet. Luându-și haina, Emily o urmă pe asistentă într-o încăpere mică și intimă. Ei bine, începu Stephanie, așezându-se în fața lui Emily, înțeleg că ești însărcinată. Mai exact, în șase săptămâni, după câte văd. Făcu o pauză, cercetându-i chipul lui Emily. Și mai înțeleg că astea nu sunt vești prea bune.

— Nu chiar, răspunse Emily în șoaptă.

Nu păruseră reale, până acum. Întotdeauna exista o marjă de eroare când făceai acasă testul de sarcină ori când era posibil ca totul să nu fi fost decât un vis urât. Dar acest fapt, anume că o străină îi confirma că era adevărat, însemna pentru Emily o dovadă de netăgăduit.

— I-ai spus tatălui?

Emily băgă de seamă, într-o doară și cu detașare, că nimeni nu folosea cuvântul „copil”. „Însărcinată”, desigur. „Tată”, da. Dar, în orice caz, se gândi ea, nu e nevoie să numești ceva despre care nu știi sigur dacă îl păstrezi sau nu.

— Nu, răspunse ea încordată.

— Este alegerea ta, îi spuse Stephanie cu blândețe. Dar îți e mai ușor să treci printr-o situație de genul acesta, indiferent de decizia pe care o vei lua, când ai pe cineva alături.

— Nu am de gând să-i spun, decretă Emily cu hotărâre în glas. Pe când rosti cuvintele, își dădu seama că erau cât se poate de adevărate. El nu intră în calcul.

— Nu intră, insistă Stephanie, sau nu vrei tu să intre?

Emily se întoarse către asistentă.

— Nu pot păstra copilul acesta, îi zise ea pe un ton neutru. Anul viitor mă duc la facultate.

Stephanie încuviință din cap, fără a o judeca.

— Ca opțiune, oferim soluția avortului, spuse ea. Costă trei sute douăzeci și cinci de dolari, iar banii trebuie achitați înainte.

Emily se albi la față. Se gândise că avea să coste ceva, însă aici era vorba de o sumă uriașă. Trebuia să le ceară părinților… sau lui Chris… iar acest lucru era cu neputință.

Apucă marginea cămășii și începu s-o răsucească în mâini. Își petrecuse întreaga viață fiind ceea ce voiau ceilalți să fie. Fiica perfectă, pictoriță în devenire, cea mai bună prietenă, prima iubire. Fusese atât de absorbită de a se ridica la înălțimea așteptărilor celorlalți, încât, de fapt, îi trebuiseră ani întregi ca să-și poată da seama exact că totul nu era decât o mare farsă. Nu era perfectă, nici pe departe, iar ceea ce se vedea la exterior nu semăna cu ceea ce era în interior. Acolo,

în adâncul ei, era murdară, și asta era întocmai ceea ce se întâmpla cu fetele ca ea.

— Trei sute douăzeci și cinci de dolari, repetă ea. În regulă.

*

În cele din urmă, totul se rezolvă ușor. Inițial, se gândise să se ducă la Chris și să-i ceară s-o ajute să facă rost de bani, numai că el ar fi întrebat-o pentru ce avea nevoie și, chiar dacă i-ar fi spus că nu poate să vorbească despre asta, el și-ar fi dat seama. Nu erau multe lucruri pentru care o adolescentă să aibă nevoie de atâția bani într-un timp atât de scurt.

Așa că Emily își setă alarma de la radioul cu ceas să sune la miezul nopții. Se strecură la parter și cotrobăi prin geanta mamei după carnetul de cecuri. Rupând hârtia cu numărul 688, înscrise pe cec suma de care avea nevoie, falsificând cu ușurință semnătura lui Melanie. Mama ei nu folosea cecuri decât ca să plătească facturile, ceea ce se întâmpla o dată pe lună. Până când Melanie avea să-și stoarcă creierii ca să-și amintească la ce anume folosise cecul cu numărul 688, procedura se va fi sfârșit de mult.

A doua zi, după școală, Emily îl rugă pe Chris să o ducă cu mașina până la bancă. Îi spuse că trebuia să încaseze un cec pentru mama ei. Casierul o cunoștea; în Bainbridge, toată lumea cunoștea pe toată lumea. Iar Emily se întoarse acasă cu 325 de dolari mai bogată.

*

Cu o noapte înainte de programarea pentru avort, Emily și Chris se duseră pe plaja de la marginea lacului. Era o vreme călduță pentru luna septembrie – ca o vară indiană, noaptea se așternuse peste bolta cerească asemenea unui voal subțire, acoperind-o de un întuneric lipsit de greutate. Emily nu se putea liniști, nici concentra: își simțea pielea prea strâmtă pe trup și era convinsă că simte cum acel ceva crește înăuntrul ei. Disperată să-și alunge gândul din minte, se năpusti asupra lui Chris și îl sărută cu atâta furie, încât, la un moment dat, el se lăsă pe spate și o privi nedumerit.

— Ce-i? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nimic, murmură băiatul: Doar că nu pari în apele tale.

— Dar cum par? întrebă ea.

Chris zâmbi.

— Ca cel mai nebunesc vis al meu, răspunse el, îngropându-și mâinile în părul ei. Apoi, pe neașteptate, o trase pe Emily deasupra lui, picioarele ei răsfrângându-se de o parte și de alta a șoldurilor lui. Stai dreaptă! îi spuse el, iar ea făcu întocmai, simțindu-l cum o pătrunde printr-o simplă schimbare a poziției.

Era mult prea curând. Emily îl prinse numaidecât pe Chris de umeri, lăsându-se pe spate într-o încercare de a se îndepărta.

— O, ce bine e! murmură Chris, cu capul întors într-o parte. Emily îngheță, după care, îndemnată de palmele lui Chris așezate pe șoldurile ei, începu să se miște ușor. Arăți ca un centaur, îi spuse el și, spre surprinderea lui, ea râse.

Mișcarea îl făcu pe Chris să o pătrundă și mai adânc, ceea ce făcea totul să fie mult mai rău. Glumeau unul cu celălalt, așa cum obișnuiau să facă pe vremuri. Ar fi putut la fel de bine să se ia și la trântă, așa cum se jucau când erau copii, practic, frați. Dar nu se luară la trântă și nu erau nici frați, așa că era în regulă să facă sex. Nu-i așa?

Emily strânse din ochi, alungându-și gândurile.

— Asta te-ar face pe tine să fii calul, spuse ea, simțindu-se cam rău.

Chris își încordă fesele.

— Dii! făcu el, înșeuat sub ea, astfel încât luna se unduia deasupra umărului ei, scăldându-i sânul în lumină.

După aceea, ea se așeză pe o parte, cu capul pe brațul lui Chris, a cărui mână se odihnea pe șoldul ei, îmbrățișându-se unul pe celălalt. Asta era partea pe care o aștepta cel mai mult, cea pentru care merita să treacă prin caznele actului sexual. Se ghemuise în brațele lui Chris de milioane de ori până atunci. După ce o făceau, totul era la fel între ei, fără vreo urmă de stânjeneală.

— Nisipul e supraestimat, șopti el pe neașteptate.

Ea zâmbi ușor.

— Adică?

— Mi-a zdrelit fundul, mărturisi el.

Emily zâmbi răutăcios.

— Așa-ți trebuie, spuse ea.

— Așa-mi trebuie zici? Am vrut să fac pe cavalerul, să te las să stai deasupra.

Își așeză palma peste pântecul ei.

Brusc, Emily se ridică în capul oaselor, se întinse după cel mai apropiat articol de îmbrăcăminte – tricoul lui Chris – și se înfășură în el ca să se plimbe pe malul lacului.

Avea Chris dreptul să știe? Ar minți dacă nu i-ar spune nimic?

Dacă i-ar spune, el ar lua-o de soție. Problema era că nu știa sigur dacă își dorea asta.

Recunoștea în sinea ei că nu era corect față de Chris, care ar fi crezut că se căsătorea cu o fată neatinsă de alt bărbat.

Dar o voce slabă, sâcâitoare din străfundurile minții ei îi spunea că nici față de ea nu era corect. Dacă uneori, după ce

făcea dragoste cu Chris, se ducea acasă și vomita ore în șir, dacă uneori nu suporta ca mâinile lui să-i umble pe sub sutien și chiloți, simțindu-se mai degrabă vinovată de incest decât excitată, ar fi putut oare să-și petreacă tot restul vieții alături de el?

Emily azvârli o pietricică în lac, tulburându-i oglinda netedă. Era un sentiment ciudat să știe că viața ei avea să fie pentru totdeauna legată de a lui Chris – Dumnezeule, așa fusese de când se născuse – și totuși să spere în taină să găsească o ieșire. Toată lumea se aștepta ca ea și Chris să fie împreună pentru tot restul vieții, însă restul vieții păruse întotdeauna ceva foarte îndepărtat.

Își apăsă pântecul cu mâna. Restul vieții avea însă acum un termen-limită.

Emily credea atunci că răspunsul era „da”. Putea să se mărite cu Chris. Alternativă ar fi constat în a-i explica faptul că îl iubea ca pe un frate, ca pe un prieten, nu neapărat ca pe un soț. Ea l-ar fi văzut cum pălește, cum inima i se zdrobește în mâinile ei.

Nu-l iubea pe Chris suficient de mult încât să se căsătorească cu el, însă îl iubea prea mult ca să-i mărturisească acest lucru.

Emily clipi, privind suprafața lacului, cu undele lui adânci răsunând de cântecul greierilor. Își imagina cât de simplu ar fi fost să intre în lacul acela, picioarele ei alunecând pe fundul lui mâlos, până când apa neagră i-ar fi acoperit capul și i-ar fi apăsat plămânii, scufundând-o ca pe o piatră.

Îl simți pe Chris prinzând-o din urmă și strecurându-și ușor brațul pe după umerii ei.

— La ce te gândești?

— Să mă înec, răspunse ea ușor. Să mă afund în apă până peste cap. Cât se poate de liniștit.

— Dumnezeule! făcu Chris uimit. Nu cred că ar fi deloc liniștit. Cred că ai începe să te zvârcolești, încercând să ieși la suprafață…

— Tu ai face asta, îi răspunse Emily. Pentru că ești înotător.

— Dar tu?

Ea se întoarse cu fața la el, sprijinindu-și capul de pieptul lui.

— Eu pur și simplu m-aș lăsa în voia apei, răspunse ea.

*

Poate că totul ar fi decurs bine, însă doctorul la care fusese programată Emily ca să facă avortul era bărbat. Stătea întinsă pe patul de spital, cu picioarele desfăcute și ridicate, lăsând totul la iveală, și cu Stephanie lângă ea. Urmări cu privirea cum intră doctorul și cum se duce la chiuvetă să se spele.

Săpunul îi alunecă printre degetele lui slinoase, albe, făcându-l să pară și mai bărdăhănos. Se întoarse și îi zâmbi lui Emily.

— Ia te uită, ce avem noi aici? zise el.

Ia te uită, ce avem noi aici?

Apoi își vârî mâna sub halat, întocmai cum făcuse și celălalt, după ce spusese același lucru oribil, și își strecură degetele înăuntrul ei. Emily începu să dea din picioare, dând la o parte cu gleznele suporturile, lovindu-l cu piciorul în cap pe doctor pe când acesta se dădu precaut înapoi.

— Nu mă atinge! țipă ea, încercând să se ridice în capul oaselor, strângându-și mâinile între picioare și acoperindu-și coapsele cu halatul. Îi simți mâna lui Stephanie pe umăr, așa că se întoarse, îngropându-și fața în brațul consilierei. Nu-l lăsa să mă atingă! șopti ea, chiar și după ce doctorul părăsi încăperea.

Stephanie așteptă până când Emily se opri din plâns, după care se așeză pe scaunul doctorului.

— Poate că e timpul să-i spui tatălui, sugeră ea.

*

Nu voia să-i spună lui Chris, mai ales acum. Fiindcă de îndată ce ar fi făcut-o, ar fi trebuit să-i spună și despre oribilul avort, despre doctor și despre motivul pentru care nu suportase ca acel bărbat să o atingă. Dar și despre motivul pentru care nici pe Chris nu îl suporta s-o atingă. Și de ce nu era fata pe care o credea Chris că era. De îndată ce i-ar fi spus însemna că soarta îi era pecetluită – să rămână împreună cu el.

Până la urmă, ar fi trebuit să le spună și părinților ei. Iar ei ar fi privit-o șocați – fetița lor? Era numai vina ei, fiindcă făcuse sex acum, când n-ar fi trebuit. Era vina ei pentru că atrăsese atenția acelui bărbat dezgustător pe când era încă atât de fragedă.

Oricum, toată lumea avea să afle mai devreme sau mai târziu. Căzuse, frumos și sigur, într-o capcană din care nu avea decât o singură ieșire, atât de întunecată și de ascunsă, încât cei mai mulți nici nu ar fi luat-o în calcul ca să-i scape din strânsoare.

Emily o ascultă pe Stephanie, consiliera ei familială, care îi vorbi mai bine de o oră. Lucru uimitor, având în vedere că nu avea absolut nicio opțiune.

*

— Poți să-mi dai untul? întrebă Melanie, iar Michael i-l întinse.

— E foarte bună, spuse Michael, arătând spre mâncarea din farfuria lui. Em, scumpo, trebuie să încerci puiul.

Emily își apăsă tâmplele cu degetele.

— Nu mi-e foame, spuse ea.

Melanie și Michael schimbară o privire.

— N-ai mâncat nimic toată ziua, zise Melanie.

— De unde știi? i-o întoarse Emily. Aș fi putut da gata un adevărat festin la școală. N-ai fost acolo. Își lăsă capul în jos. Am nevoie de un Tylenol, șopti ea.

— Ai văzut cererea de aplicație de la Sorbona? întrebă Melanie. A sosit prin poștă azi.

Emily își lăsă cu zgomot furculița pe farfurie.

— Nu mă duc.

— Ce strică să aplici? stărui Melanie. Îi zâmbi lui Emily de la celălalt capăt al mesei, evident interpretându-i greșit reticența: Chris o să fie exact unde l-ai lăsat când o să te întorci acasă, o tachină ea.

Emily scutură din cap, părul fluturându-i în toate părțile.

— Ăsta crezi că e motivul? Că nu pot trăi fără el? Își reținu întrebarea care îi ardea gâtul: *Putea oare?* Azvârlindu-și șervetul pe farfurie, se ridică în picioare. Lăsați-mă în pace! țipă ea, ieșind în fugă din încăpere.

Melanie și Michael se uitară lung unul la celălalt. Apoi, Michael tăie o felie de pui și o băgă în gură, mestecând-o.

— Asta a fost, făcu el.

— E vârsta, fu de acord Melanie, întinzându-se după cuțitul ei.

*

De-a lungul unei porțiuni din autostrada care trecea prin spatele caselor familiilor Harte și Gold se afla un luminiș, unde oamenii își abandonau cuptoarele și frigiderele vechi, sacii cu sticle și conserve ruginite de aluminiu. În lipsa unui termen mai adecvat, locul era cunoscut în Bainbridge drept groapa de gunoi, iar de ani buni servise drept spațiu de antrenament pentru trasul la țintă. Chris intră cu Jeepul în luminiș și o lăsă pe Emily să stea pe capotă, până când el termină de pregătit un șir de sticle și conserve la vreo treizeci de metri depărtare. Încărcă pistolul Colt și alungă mușteleле care bâzâiau în iarba înaltă din jurul roților mașinii. Chris puse la loc magazia pistolului, în timp ce Emily se aplecă să rupă un fir de iarbă, pe care îl băgă în gură, ținându-l între dinții din față.

Doar ce ridicase pistolul, ținându-l strâns cu ambele mâini, că auzi strigătul lui Emily.

— Așteaptă! Nu poți trage așa, pur și simplu! spuse ea. Trebuie să-mi spui care ți-e ținta.

Chris zâmbi strengărește.

— Da, sigur, ca să pic de fraier dacă ratez! Fixă ținta cu privirea, închizând un ochi, apoi ridică încă o dată pistolul. Eticheta albastră, cred că e sticla de suc de mere.

Prima împușcătură fu asurzitoare și, în ciuda șervețelelor pe care le avea, Emily își acoperi urechile cu mâinile. Nu văzu

exact unde se dusese glonțul, însă copacii din spatele țintelor foșniră. A doua împușcătură nimeri în plin sticla cu etichetă albastră, făcând-o să se izbească de scoarța dură a copacilor.

Emily sări jos de pe capota mașinii.

— Vreau și eu să încerc, spuse ea.

Chris își scoase șervețelele din urechi.

— Poftim?

— Vreau și eu să încerc.

— Vrei să ce? El scutură din cap. Urăști armele. Îmi spui tot timpul că nu vrei să mai vânez.

— Pentru că folosești o pușcă, iar puștile sunt prea mari, îl lămuri Emily, uitându-se curioasă la pistol, cu ochii ușor îngustați. Ăsta arată altfel. Veni mai aproape și își puse mâna pe a lui Chris. Deci, pot?

Chris încuviință din cap, înfășurându-i mâinile în jurul pistolului. Ea rămase surprinsă să constate cât de greu putea fi un lucru atât de mic și cât de ciudat își simțea palmele lipite pe curbele lui reci și lucioase.

— Uite așa, îi spuse Chris, trecând în spatele ei. Îi arătă vizorul de pe țeavă și cum să ochească ținta.

Ea nu voia ca el să-și dea seama că o treceau toate apele. Mâinile îi alunecară puțin pe metal, însă Chris i le ridică din nou, ținându-le cu ale lui, potrivind pistolul la nivelul de la care ea ar fi trebuit să tragă.

— Așteaptă! strigă Emily, eliberându-se din îmbrățișarea lui Chris, în așa fel încât acum stătea cu fața și cu pistolul îndreptat spre el. Cum fac să…

El se albi la față. Cu băgare de seamă, ridică un deget și dădu în lături țeava scurtă a pistolului.

— Nu fluturi niciodată pistolul așa în fața cuiva, spuse el cu voce gâtuită. Ar fi putut pur și simplu să se descarce.

Emily roși.

— Dar nici n-am tras cocoșul încă.

— Și eu de unde era să știu? Se prăbuși la pământ, cu capul pe genunchi, un amestec de membre și mușchi. Dumnezeule mare! răsuflă el ușurat.

Întristată, Emily ridică din nou pistolul, își propti bine picioarele în pământ, săltă piedica și trase.

O conservă mică zăngăni și se roti, ridicându-se în aer și rămânând acolo o clipă, înainte să cadă la pământ.

Emily fu împinsă înapoi din cauza forței reculului și s-ar fi răsturnat pe spate, dacă nu s-ar fi repezit Chris s-o pună pe picioare.

— Uau! făcu el, sincer impresionat. M-am îndrăgostit de Annie Oakley[19]!

— Norocul începătorului, spuse ea, zâmbind și îmbujorându-se de plăcere.

Emily își privi degetele, încă încleștate în jurul pistolului, acum la fel de cald și de familiar precum mâna unui vechi prieten.

*

Era umezeală în Jeep, aerul cald aburind geamurile și creând un soi de umiditate tropicală, lipicioasă.

— Ce-ai face, începu Emily cu glas scăzut, stând la pieptul lui Chris, dacă lucrurile nu ar ieși așa cum ai plănuit?

Ea îl simți cum se încruntă.

— Vrei să spui dacă n-aș intra la o facultate bună?

— Vreau să spun dacă n-ai intra la nicio facultate. Dacă părinții tăi ar muri pe neașteptate într-un accident de mașină, iar tu ai fi nevoit să ai grijă de Kate.

El scoase un oftat, făcându-i părul să se miște.

— Nu știu. Presupun că aș încerca să-mi dau toată silința. Și poate că aș încerca să dau mai târziu la facultate. De ce?

— Crezi că părinții tăi ar fi dezamăgiți de tine dacă nu ai ajunge ceea ce se gândeau ei că ai să ajungi?

Chris zâmbi.

— Părinții mei ar fi morți, îi aminti el. Așa că șocul nu i-ar lovi prea tare. El își schimbă poziția, în așa fel încât să stea cu fața la ea, sprijinindu-se într-un cot. Și chiar nu-mi pasă ce cred alții. În afară de tine, firește. Tu ai fi dezamăgită?

Fata trase adânc aer în piept.

— Și dac-aș fi? Dacă n-aș mai vrea să… să fim împreună?

— Ei bine, în cazul ăsta, probabil că m-aș sinucide, răspunse Chris în glumă. O sărută pe frunte, netezindu-i o încrețitură. Oricum, de ce vorbim despre asta?

Se aplecă înainte și deschise larg portiera din spate a mașinii, lăsând să se vadă un cer nocturn spuzit de stele.

Vara indiană trecuse, iar aerul era rece și rarefiat, mirosind a mere pădurețe și având un iz de îngheț timpuriu. Emily îl trase adânc în plămâni și îl ținu acolo, asprimea lui înțepându-i nările, înainte să-l elibereze sub forma unui norișor alb.

— E frig, spuse ea, ghemuindu-se și mai mult.

— E frumos, șopti Chris. Ca tine.

Îi atinse fața și o sărută apăsat, ca și cum ar fi vrut să-i absoarbă toată tristețea. Buzele lor se despărțiră cu un plescăit slab.

— Nu sunt frumoasă, spuse Emily.

— Pentru mine ești. Chris o trase între genunchii lui îndoiți, cu spatele ei la pieptul lui, cuprinzându-i mijlocul cu brațele. Cerul părea abundent și greoi, iar clipa aceea se umplu deodată cu mii de lucruri mărunte, pe care Emily știu atunci că avea să

și le amintească pentru totdeauna: părul lui Chris care o gâdila pe ceafă, bătătura netedă de pe interiorul degetului său mijlociu, farurile aprinse ale Jeepului parcat, aruncând o umbră sângerie pe suprafața ierbii.

Chris își frecă nasul de umărul ei.

— Ai citit deja lecția la științe?

— Cât de romantic! râse Emily.

Chris zâmbi larg.

— Este, într-un fel. Scrie acolo că o stea este doar o explozie care a avut loc cu miliarde de ani în urmă. Iar lumina ei abia acum ajunge la noi.

Emily se uită la cer cu o privire piezișă, gânditoare.

— Și eu, care credeam că e ceva la care să-ți pui o dorință.

— Poți face și asta, răspunse Chris, zâmbind.

— Tu primul, îl îndemnă Emily.

El își strânse brațele în jurul umerilor ei, iar ea avu din nou bine-cunoscuta senzație că se afla în pielea lui Chris, ca și cum ar purta o mantie de căldură ori un scut de protecție, poate chiar un al doilea sine.

— Mi-aș dori ca lucrurile să rămână așa… ca acum… pentru totdeauna, spuse el în șoaptă.

Emily se întoarse în brațele lui, temându-se să spere, dar temându-se încă și mai mult să nu lase această șansă să-i scape. Își ținea capul înclinat într-o parte, ca să nu-l privească pe Chris drept în ochi, dar în așa fel încât cuvintele ei să cadă pe buzele lui.

— Poate că acest lucru e posibil, spuse ea.

ACUM: Crăciunul 1997

— Harte la control!

Chris își ridică ochii din cartea pe care o citea și se dădu jos din pat, ignorându-l cu bună știință pe unul dintre colegii lui de celulă, Bernard, care era așezat pe propriul pat, mestecând în dinți o bucată de gheață. Gardianul le aducea gheață o dată pe zi și o lăsa în congelatorul din camera comună, unde se presupunea că ar fi stat numai bine peste noapte. Din nefericire, Bernard reușea să șterpelească mare parte din ea înainte ca ceilalți deținuți să afle măcar de existența ei.

Porni de-a lungul coridorului către ușa încuiată de la capătul unității de securitate medie, unde aștepta până când unul dintre gardieni se arătă la ghișeul camerei de control.

— Ai un vizitator, îi spuse gardianul, descuind ușa și așteptându-l pe Chris să facă un pas înainte.

Ultima oară când venise, mama lui îl anunțase cu ochii în lacrimi că nu putea să vină să-l viziteze sâmbăta următoare, căci recitalul de dans al lui Kate cădea în aceeași zi. Chris îi spusese că înțelegea situația, firește, cu toate că era extrem de gelos. Kate o avea la dispoziția ei pe mama lor șapte zile din șapte. Nu putea să renunțe la o amărâtă de oră?

La ușa de la demisol îl aștepta un gardian.

— Pe-acolo, îi spuse el lui Chris, arătând către masa cea mai îndepărtată.

Preț de-o clipă, Chris înmărmuri. Vizitatorul nu era mama lui. Nu era nici tatăl lui, lucru care ar fi fost destul de șocant.

Era Michael Gold.

Chris făcu anevoie un pas, apoi altul, apropiindu-se mecanic de tatăl lui Emily. Îi dădu puțin curaj faptul că gardienii, care erau cu ochii pe el ca să nu evadeze, îl și protejau în același timp.

— Chris, făcu Michael, arătând din cap către un scaun.

Băiatul știa că avea dreptul să refuze vizita unei persoane. Înainte să poată spune ceva, Michael scoase un oftat.

— Nu dau vina pe tine, începu el. Dacă aș fi fost în locul tău, cred că aș fi șters-o pe scări în secunda în care mi-ai fi văzut fața.

Chris se așeză încet pe scaun.

— Dintre două rele, răul cel mai mic, răspunse el.

Chipul lui Michael se adumbri.

— E atât de rău aici, să înțeleg?

— Totul e o petrecere strașnică, spuse Chris cu amărăciune. La ce vă așteptați?

Michael roși.

— Mă refeream la ei bine… în comparație cu alternativa. Își coborî privirile în poală pentru o secundă, apoi își ridică din nou capul. Dacă lucrurile ar fi mers după cum le-ai plănuit, n-ai mai fi fost aici acum. Ai fi fost mort.

Mâinile lui Chris, care până atunci bătuseră darabana în blatul mesei, se opriră în loc. Era suficient de înțelept să recunoască o crenguță de măslin atunci când vedea una și, în cazul în care nu se înșela, Michael Gold doar ce mărturisise că, în ciuda mizeriilor pe care procuratura i le punea în cârcă, credea versiunea lui Chris.

Chiar dacă nu era cea adevărată.

— Cum de ați venit aici? întrebă Chris.

Michael își roti umerii, întâi pe unul, apoi pe celălalt.

— Același lucru m-am întrebat și eu. Tot drumul până aici numai asta m-am întrebat. Îl privi în ochi pe Chris cu toată sinceritatea. Nu prea știu de ce, răspunse el. Tu ce crezi?

— Cred că ați fost trimis de procuror să mă spionați, spuse el, nu atât fiindcă într-adevăr credea în vorbele lui, cât voia să vadă reacția de pe chipul lui Michael.

— Dumnezeule, nu! făcu Michael, uimit. Au spioni?

Chris își târșâi piciorul de podea.

— I-aș crede în stare, răspunse el. Scopul lor suprem e să mă vadă închis, așa-i? Să mă oprească să ucid o grămadă de alte fete, așa ca Em, nu?

Michael clătină din cap.

— Nu cred asta.

— Ce nu credeți? întrebă Chris, vorbind din ce în ce mai tare. Că procurorul general nu plănuiește să înfund pușcăria? Sau că nu am omorât-o eu?

— N-ai omorât-o, spuse Michael cu ochii în lacrimi. N-ai omorât-o tu.

Chris simți că i se puse ceva în gât, care îl împiedică să vorbească. Hârșâi scaunul de podea, întrebându-se de ce naiba se așezase pe el, ce îl făcuse să creadă că ar avea ce discuta cu tatăl lui Emily.

Michael rămase cu privirea pironită asupra mesei, trecându-și degetul de-a lungul marginii ei tocite.

— Am venit să… motivul pentru care am venit, începu el, este că voiam să te întreb ceva. Pur și simplu, noi nu ne-am dat seama. Eu și Melanie nu am știut că Emily era supărată. Dar tu trebuie să fi știut. Iar eu mă întrebam… făcu o pauză, apoi își ridică privirea. Cum de n-am văzut? șopti el. Ce a spus, și eu n-am auzit?

Chris trase în barbă o înjurătură și se ridică, cu gând să plece, însă Michael îl prinse de braț. Chris se smuci către el, cu

ochi scăpărători de furie.

— Ce e? spuse el răstit. Ce vreți să vă spun eu?

Michael înghiți în sec.

— Că ai iubit-o, spuse el grav. Că ți-e dor de ea. Își apăsă colțurile ochilor cu degetele, străduindu-se din răsputeri să-și mențină calmul. Melanie nu este… ei bine, nu pot vorbi cu ea despre Emily. Dar am crezut că… am crezut că… își mută privirea. Nu știu ce am crezut.

Chris își sprijini coatele pe masă și își îngropă fața în mâini. Nu putea să-i promită nimic lui Michael Gold: Dar, dacă bărbatul voia să vorbească despre Emily, nu putea să găsească un interlocutor mai bun decât Chris, care nu avea cum să-l refuze.

— Cineva o să afle că ați venit, îl avertiză el. Nu ar trebui să fiți aici, știți asta.

Michael șovăi.

— Știu, spuse el în cele din urmă. Dar nici tu.

*

Gus împinse absentă căruciorul de cumpărături printre rafturile supermarketului Caldor, uimită de faptul că familia ei, care nu mai era deloc una normală, încă se mai agăța de nimicurile de zi cu zi, precum nevoia de șampon, pasta de dinți sau hârtia igienică, întocmai ca orice altă familie. Mergând la cumpărături ca să scape de starea de deznădejde în care se afla, cutreiera fără țintă printre rafturile magazinului, la răstimpuri atât de adâncită în gânduri, încât trecu pe lângă șervețele fără să pună vreun pachet în coș sau rămase cu privirea ațintită minute în șir asupra raftului cu mâncare pentru pisici, cu toate că nu avuseseră niciodată o pisică.

Ajunse la raionul cu articole sportive și trecu indiferentă pe lângă bicicletele strălucitoare și role, dar se opri brusc când dădu cu ochii de secțiunea cu articole pentru vânătoare și pescuit. Umbrite de pelerinele uriașe de ploaie din material de camuflaj și de vestele portocalii reflectorizante, se uită îndeaproape la lucrușoarele care erau puse la panou: dizolvant Hoppes Solvent nr. 9, dischete de curățat din bumbac, soluție antirugină. Urină de vulpe, estru de căprioară. Lucruri pe care nu ar fi crezut să le găsească într-un magazin, dar care îl făceau întotdeauna să zâmbească pe soțul ei, atunci când le găsea printre cadourile de Crăciun sau de Paște.

Se holbă la o fotografie care înfățișă un vânător cu pușca la ochi și își dădu seama că nu voia ca James să mai pună vreodată mâna pe vreo armă.

Dacă nu ar fi cumpărat Colțul acela de la antichități, s-ar mai fi întâmplat oare toate acestea?

Gus se prăbuși pe polița metalică de care se sprijinea suportul de podea. Trase aer adânc în piept, ținându-și capul între genunchi. Cum urechile îi țiuiau, nu auzi căruciorul apropiindu-se până când nu i se opri în vârful pantofului.

— O, făcu ea, ridicându-și capul în același moment în care cealaltă persoană spuse „Îmi cer scuze”.

Era Melanie.

Gus îi cercetă liniile crispate ale feței, pielea ternă, furia de pe chip care o făcea să pară cu câțiva centimetri mai înaltă decât era în realitate. Melanie își împinse căruciorul de-a lungul culoarului.

— Știi, de fapt nu-mi pare rău deloc, spuse ea încetișor, după care se îndepărtă.

Abandonându-și propriul cărucior în mijlocul culoarului, Gus alergă după ea. O atinse pe Melanie pe braț, însă femeia se întoarse către ea, cu o furie rece și pătrunzătoare în priviri.

— Pleacă! mârâi ea printre dinți.

Gus își aminti cum fusese când o întâlnise pe Melanie pentru prima dată; cum obișnuiau să stea împreună, cu mâinile pe pântece, știind că cealaltă înțelege tremurul și freamătul unui copil care se întinde, fiorii resimțiți în vârfurile degetelor, pe ceafa și pe sfârcuri care apar mai târziu pe parcursul sarcinii, după ce ți-ai dăruit corpul unei alte ființe.

Ar fi vrut să-i spună lui Melanie: *Nu ești singura care a fost rănită. Nu ești singura care a pierdut pe cineva drag.* De fapt, dacă era să tragă linie, Melanie deplângea pierderea unei singure persoane, pe când Gus, două persoane. O pierduse pe Emily, dar și pe cea mai bună prietenă a ei.

— Te rog, reuși Gus să îngaime în cele din urmă, vorbește cu mine!

Melanie își abandonă căruciorul și ieși din magazin.

*

Brusc, Jordan se ridică de la masa înghesuită într-un colț al camerei de conferințe și căscă zdravăn în fața ferestrei, pe care o deschise larg. Era zăbrelită pe dinafară, firește, dar înăuntru pătrunse totuși o boare de aer proaspăt. Chris se aplecă în față, zâmbind.

— Încerci să mă ajuți să evadez de-aici?

— Nu, răspunse Jordan. Încerc să fac în așa fel încât să nu ne sufocăm. Își șterse fruntea cu mâneca. Ce n-aș da să arunc o privire pe facturile de căldură ale ăstora.

Chris își încrucișă mâinile peste pântec.

— O să te obișnuiești.

Jordan ridică iute privirea.

— Presupun că tu n-ai de ales, spuse el, întinzând mâinile după teancul de hârtii.

Timp de trei ore parcurseseră împreună probele care le fuseseră puse la dispoziție de către procurorul general. Era cel mai lung interval de timp pe care Chris îl petrecuse afară din celulă. Aștepta acum ca Jordan să-i adreseze o nouă întrebare, citind absent numele de pe cotoarele codurilor de legi din New Hampshire, ordonate pe un raft metalic, mobil pentru a fi la îndemâna avocaților care veneau în vizită.

Printre primele lucruri pe care Jordan ținuse să i le spună când ajunsese de dimineață fu că urma să-și construiască strategia de apărare pe ideea dublei sinucideri, care nu fusese dusă până la capăt, îl anunțase, de asemenea, pe Chris că nu trebuia să apară în boxa martorilor. Era singura modalitate prin care Jordan credea că poate câștiga cazul.

— Cum se face că la televizor acuzatul ajunge mereu în boxa martorilor? întrebă Chris pentru a doua oară.

— Dumnezeule, Chris! bombăni Jordan. Iar ne întoarcem la asta? Pentru că la televizor juriul spune exact ce scrie în afurisitul de scenariu! în viața reală, lucrurile nu sunt nici pe departe atât de previzibile.

Chris își subție buzele.

— Ți-am spus că n-a existat nicio tentativă de sinucidere din partea mea.

— Întocmai. Ăsta e și motivul pentru care nu o să depui mărturie. Eu pot să spun ce vreau la proces ca să te achit, dar tu nu. Dacă te pun să depui mărturie, va trebui să le spui celor din juriu că nu aveai de gând să te sinucizi, ceea ce-mi va slăbi apărarea.

— Dar ăsta-i adevărul, insistă Chris.

Jordan se pișcă de vârful nasului.

— Nu e adevărul, Chris. Nu poate exista decât un singur adevăr. Nu există decât ceea ce s-a întâmplat, conform percepției tale. Dacă nu te pun să depui mărturie, atunci nu fac decât să-mi expun propria percepție asupra faptelor. Fără să o cer pe a ta.

— Adică minciună prin omisiune, observă Chris.

Jordan pufni.

— De când ai devenit un bun catolic? întrebă el. Se lăsă pe spătarul scaunului. N-am de gând să mă mai învârt în jurul subiectului ăstuia, spuse el. Vrei să depui mărturie și să iasă ca tine? Foarte bine. Primul lucru pe care o să-l facă procurorul este să bage la înaintare interogatoriile de la poliție și să demonstreze juriului cum ți-ai schimbat deja o dată povestea. După care o să te întrebe de ce ai adus o armă cu gloanțe, și nu una goală, doar de fațadă, dacă aveai de gând să o salvezi pe Emily. Apoi, juriul o să te declare vinovat, iar eu o să fiu

primul care o să-ți ureze ședere plăcută la Penitenciarul de Stat din Est.

Chris bombăni ceva în barbă, după care se ridică în picioare, stând cu fața la peretele camerei de conferințe.

— Potrivit raportului balistic, începu Jordan, neluându-l în seamă, tubul glonțului folosit a fost găsit în magazia revolverului, împreună cu cel de-al doilea glonț. Amprentele tale erau pe ambele, ceea ce reprezintă o probă bună pentru noi: de ce ai fi încărcat pistolul cu două gloanțe, dacă nu aveai de gând să folosești unul pentru tine? îmi place și faptul că și amprentele ei erau pe armă, nu numai ale tale.

— Da. Dar au găsit amprentele ei numai pe țeavă, spuse Chris, citind peste umărul lui Jordan.

— Nu contează. Nu trebuie decât să inculcăm o îndoială rezonabilă. Amprentele lui Emily au fost găsite pe armă. Prin urmare, a ținut-o în mână la un moment dat.

Jordan își desfăcu brațele.

— Pari foarte încrezător, îi spuse Chris.

— Și ai fi preferat să nu fiu?

Chris se prăbuși în scaunul lui.

— Doar că sunt o grămadă de probe cărora trebuie să le găsești o explicație.

— Asta așa e, aprobă numaidecât Jordan. Toate te plasează la locul crimei – lucru pe care nu l-ai negat niciodată. Și, totuși, nu dovedesc și ce anume ai făcut acolo. Îi zâmbi lui Chris. Stai liniștit! Am câștigat cazuri cu mult mai puține indicii de la care să pornesc decât ăsta.

Jordan deschise dosarul care conținea raportul medico-legal, cu detalii despre necropsia lui Emily. Fascinat, Chris întinse mâna și răsfoi dosarul, citind lista cu semnele distinctive de pe corpul ei, pe care el însuși ar fi putut să o întocmească, despre mărimea plămânilor și culoarea creierului ei. Nu fu nevoie să citească și numărul exact ca să afle greutatea inimii lui Emily: o ținea la el de ani buni.

— Ești stângaci sau dreptaci? îl întrebă Jordan.

— Stângaci, răspunse Chris. De ce?

Jordan scutură din cap.

— Traiectoria glonțului, spuse el. Dar Emily?

— Dreptace.

Jordan oftă.

— Ei bine, asta se potrivește cu probele. Continuă să frunzărească observațiile trimise de procurorul general. Ați făcut sex înainte să se omoare, declară Jordan.

Chris se înroși.

— Păi, da, recunoscu el.

— O dată?

Simți cum obrajii îi iau foc.

— Da.

— Normal? Sau ți-a făcut și sex oral?

Chris își coborî privirea în pământ.

— Chiar e nevoie să știi asta?

— Da, chiar e nevoie, răspunse Jordan pe un ton neutru.

Chris începu să-și facă de lucru cu o crestătură din masă.

— Doar normal, îngăimă el. Îl urmări cu privirea pe avocat cum flutură paginile raportului medico-legal. Ce mai zice acolo?

Jordan expiră pe nas.

— Nu suficient din ceea ce ne trebuie nouă. Îl privi lung pe Chris: Ai habar de vreo afecțiune medicală din cauza căreia să fi suferit Emily de depresie?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi vreun dezechilibru hormonal sau cancer. Chris scutură din cap de două ori. Dar sarcină?

Preț de-o clipă, tot aerul din cameră păru că devine mai greu.

— *Poftim*? făcu Chris.

Era conștient că Jordan îi urmărea îndeaproape reacția.

— Sarcină, repetă Jordan, arătându-i din nou lui Chris raportul medico-legal. Unsprezece săptămâni.

Gura lui Chris se deschise și se închise la loc.

— Era… o, Doamne! O, Doamne! Nu știam.

Se gândi la Emily, așa cum o văzuse ultima oară: întinsă pe o parte, cu sângele îmbibându-i părul, cu mâna așezată pe pântec. Apoi, încăperea se cufundă în întuneric, iar el își închipui că se întinde alături de ea.

*

În mod normal, un consult la cabinetul medical al închisorii costa trei dolari, dar, din câte se pare, faptul de a leșina în prezența propriului avocat îți dă prioritate la triaj în fața celorlalți deținuți și îți aduce o vizită gratuită în cămăruța folosită pentru tratament. Chris se trezi când simți niște mâini reci atingându-l pe frunte.

— Ești bine? îl întrebă o voce care trăda îngrijorare, estompată, de parcă s-ar fi auzit dintr-un tunel.

Încercă să se ridice în capul oaselor, însă mâinile acelea erau surprinzător de puternice. O clipă mai târziu, pe când trăgea adânc aer în piept de câteva ori și încercă să se concentreze, privirea îi căzu pe chipul unui înger.

Asistentele făceau cu rândul, luate cu împrumut de la casa bătrânilor de vizavi. Chris știa sigur că unii dintre deținuți completau cererea pentru consultul medical și plăteau cei trei

dolari doar ca să vadă dacă nimeresc pe tura asistentei Carlisle, de departe cea mai frumoasă dintre cele trei femei.

— Ai leșinat, îi spuse asistenta Carlisle. Ține-ți picioarele în sus, da, exact așa, și ai să-ți revii în câteva minute.

El își ținu picioarele ridicate, însă își întoarse capul pe perna aspră ca s-o poată urmări cu privirea pe asistenta Carlisle cum se mișcă grațioasă prin cămăruța nu mai mare decât o debara, ce servea drept cabinet. Se întoarse la el cu un pahar cu apă, umplut cu – o, Dumnezeule – gheață prețioasă.

— Bea asta încet, îl îndemnă ea, iar el făcu întocmai, strecurându-și cubulețele de gheață în gură de îndată ce ea se întoarse cu spatele.

— Ai mai leșinat până acum? întrebă asistenta Carlisle cu spatele la el, iar Chris aproape că îi dădu un răspuns negativ, apoi își aminti de noaptea în care murise Emily.

— O dată, răspunse el.

— Ei bine, am fost și eu în sălile alea mici de conferințe, îi mărturisi asistenta. Mă și mir că nu iese toată lumea de acolo leșinată, la ce căldură e!

— Da, făcu Chris, asta trebuie să fi fost.

Dar acum, că ea pomenise de sala de ședințe, își aduse aminte de toate. De probele pe care le trecuse în revistă împreună cu Jordan. De literele mărunte, negre, care alcătuiau raportul medico-legal al lui Emily. De copil.

Simți cum sucombează din nou așa cum făcuse când era la masă, dar numaidecât asistenta veni lângă el.

— Te-a luat iar cu leșin? întrebă ea, ridicându-i din nou picioarele și acoperindu-l cu o pătură.

— Aveți copii? o întrebă Chris cu voce slabă.

— Nu, râse asistenta. De ce? Mă port ca o mamă? îi așeză pătura sub el în laterale. Tu?

— Nu, răspunse Chris. Nu, nu am.

Își încleștă mâinile pe pătură.

— Poți rămâne aici oricât dorești, spuse asistenta Carlisle. Nu-ți face griji în privința gardienilor, o să le explic eu ce s-a întâmplat.

Dar ce anume se întâmplase? Chris nici nu mai era sigur că știe. Emily… însărcinată? Nu avea nicio îndoială că acel copil fusese al lui. Era la fel de sigur de asta, pe cât era că soarele avea să apună în noaptea aceea și că cerul avea să fie albastru în dimineața următoare – un fapt care fusese același dintotdeauna și care așa avea să rămână. Închise ochii strâns și încercă să-și amintească dacă pântecul ei fusese vreodată mai puțin plat, dacă trăsăturile ei se schimbaseră în vreun fel, dacă adevărul fusese întotdeauna la îndemână, gata să fie

descoperit. Dar nu putea s-o vadă decât pe Emily, care se depărta de el de fiecare dată când încerca să o atingă.

Poate că Jordan avea dreptate: sarcina fusese cea care îi provocase depresia. Dar care să fi fost motivul? Puteau să se căsătorească și să aibă copilul sau puteau să hotărască amândoi în favoarea unui avort. Ea știuse cu siguranță că, împreună, aveau s-o scoată la capăt.

Doar dacă nu exact de asta se temuse și ea.

Brusc, Chris fu cuprins de un val de mânie. Cum de îndrăznise să aibă încredere în el într-o privință, dar nu și în alta?

Cu deosebită precizie, Chris se răsuci pe o parte și își lipi pumnul de zidul de beton.

*

Selena ședea pe un scaun înalt, așteptând-o pe Kim Kenly să termine de spălat pe mâini. Dădu roată cu privirea prin clasă, zăbovind asupra tablei late și negre și a peretelui cu etajere pe care erau așezate suluri de hârtie în toate culorile curcubeului, o mulțime de șevalete și de vopsele. Profesoara de desen își șterse mâinile de șorțul de blugi pe care îl purta și se întoarse către Selena cu un zâmbet pe față.

— Acum, începu ea, trăgându-și numaidecât un scaun, cu ce vă pot ajuta?

Selena își deschise carnețelul.

— Aș vrea să-mi vorbiți despre Emily Gold, spuse ea. Am înțeles că v-a fost elevă?

Kim zâmbi cu amărăciune.

— Da, a fost. Era preferata mea.

— Am auzit că era foarte talentată, o îndemnă Selena.

— O, da! Ea era cea care realiza decorul pentru piesele clubului de teatru. Anul trecut chiar a câștigat un concurs al liceelor din stat. Cu notele pe care le avea, discutasem cu ea să aplice pentru facultatea de arte frumoase, ba chiar putea să meargă și la Sorbona.

Asta chiar era interesant. Presiunea putea să parvină din mai multe direcții, nu doar din cea a părinților, ca să-l facă pe un copil să se simtă copleșit.

— Vi s-a părut vreodată că Emily era preocupată să se ridice la înălțimea așteptărilor celorlalți?

Profesoara de desen se încruntă.

— Nu cred că cineva era mai sever cu Emily decât era ea însăși, spuse ea. Multe personalități artistice au o aplecare mai pronunțată spre perfecționism.

Selena se lăsă pe spate, așteptând, perfect calmă, ca profesoara Kim să detalieze răspunsul.

— Ei bine, poate că dacă vă arăt, veți înțelege mai bine, spuse ea.

Se ridică și scormoni în spatele clasei după ceva, scoțând la iveală o pânză ce înfățișă o imagine aidoma lui Chris.

Emily Gold fusese mai mult decât o pictoriță priceputǎ, fusese una înzestrată.

— O, asta-i numai bună, făcu profesoara. L-ați cunoscut pe Chris.

— Dumneavoastră l-ați cunoscut?

Ea ridică din umeri.

— Puțin. Toți elevii din liceu au avut la un moment dat oră cu mine în clasa a noua. Cei interesați, au optat pentru continuarea cursurilor de desen, ceilalți și-au văzut de drum. Zâmbi cu tristețe. Chris ar fi fost printre primii care să iasă pe ușă, dacă nu ar fi fost Emily.

— Să înțeleg că și el a urmat cursul de desen?

— O, Doamne, nici vorbă! Dar venea destul de des când avea ore libere, ca să pozeze pentru Emily. Arătă cu mâna către pânză. Asta e doar una dintre multe altele.

— Dumneavoastră stăteați mereu cu ei?

— În mare parte a timpului. Eram impresionată de maturitatea relației lor. În profesia mea, vezi o mulțime de chicoteli și giugiuleli pe holuri, dar mai rar o legătură ca a lor.

— Puteți să fiți mai explicită?

Ea își apăsă buzele cu degetul.

— Cred că cel mai bun exemplu ar fi chiar Chris. E un atlet, mereu în mișcare. Și, totuși, nu pregeta să stea nemișcat ore în șir doar pentru că rugămintea venea din partea lui Emily. Ridică pânza, pregătindu-se să o pună deoparte, după care își aminti motivul pentru care o adusese. A, perfecționismul! Vedeți aici? Se aplecă mai aproape de pânză, și la fel făcu și Selena, dar nu observă decât numeroasele straturi de vopsea. Emily trebuie că a refăcut mâinile de vreo șase sau șapte ori, pe parcursul câtorva luni. Spunea că nu-i ieșeau cum trebuie. Îmi amintesc cum Chris, care pe atunci se săturase de pozat, i-a zis că nu trebuie să fie ca într-o fotografie. Dar, vedeți dumneavoastră, Emily nu gândea așa. Dacă nu putea să facă un portret fidel modului în care îl vedea cu ochiul minții, era de neacceptat. Kim așeză pânza în spatele celorlalte. De aceea am păstrat-o, spuse ea. Emily nu ar fi vrut s-o ia acasă. De fapt, am văzut-o distrugând alte câteva doar pentru că nu îi ieșiseră exact cum voise ea; rupea pânzele ori picta peste ele. Pe asta n-am avut inima s-o las să aibă aceeași soartă, așa că am ascuns-o și i-am spus că paznicii au rătăcit-o pe undeva.

Selena notă cu creionul o observație în carnețelul ei, după care ridică din nou privirea la profesoară.

— Emily avea tendințe suicidale, îi spuse ea. Mă întreb dacă vi s-a părut deprimată în ultimele luni de viață sau dacă ați observat vreo schimbare, oricât de mică, în comportamentul ei.

— Mie nu mi-a spus niciodată nimic, mărturisi Kim. De fapt, nu prea vorbea mult, oricum. Intra direct în clasă și se punea pe treabă, însă stilul ei se schimbase, spuse ea. Credeam că doar voia să experimenteze.

— Ați putea să-mi arătați?

Cea mai recentă lucrare a lui Emily fusese sprijinită de șevaletul de lângă ferestrele mari din clasa de desen.

— Ați văzut cum era pânza pe care era pictat Chris, începu Kim ca un fel de explicație.

Această lucrare, ultima realizată, avea un fundal de negru și roșu. Din pictură rânjea un craniu suspendat, de un alb strălucitor, iar prin găvanele ochilor se vedea un cer dureros de albastru presărat cu nori. O limbă roșie, foarte realistă, îi șerpuia afară printre dinții îngălbeniți.

În colțul de jos, Emily își semnase numele. Denumise tabloul *Autoportret.*

*

Femeia de serviciu a lui Jordan, întocmai ca cele șase predecesoare ale sale, se săturase în cele din urmă să șteargă praful și să aspire printre maldărele de hârtii, care „sub nicio formă nu trebuiau mutate din loc”, și își dădu demisia. Ei bine, în realitate, demisionase cu o lună în urmă, adică exact când îi fusese pus în brațe avocatului cazul lui Chris, alungându-i complet din minte acest lucru. Asta, până în acea seară, când, tot frunzărindu-și notițele stând întins pe pat, băgă de seamă că mirosul acela persistent venea de fapt de la cearșaful lui.

Oftând, Jordan se dădu jos din pat și își așeză cu grijă notițele pe dulap. Apoi, trase cearșaful care îmbrăca salteaua, îl făcu ghem și se îndreptă cu el către mașina de spălat. Trecând pe lângă camera lui Thomas, care își făcea temele uitându-se la *Roata norocului,* îi trecu prin minte că poate ar trebui să schimbe și cearșaful de pe patul fiului său.

Una peste alta, dacă Maria n-ar fi demisionat, Jordan probabil că nu ar fi dat peste revista *Penthouse.* Dar, când o găsi, mototolită printre cearșafuri, nu putu decât să se holbeze la revistă, uimit din cale-afară.

În cele din urmă, își veni în fire și luă în mână revista. Pe copertă, era etalată o femeie ai cărei sâni sfidau gravitația, părțile intime fiindu-i acoperite de binoclul pe care îl purta la gât. Jordan își frecă maxilarul cu mâna și oftă. Era complet pierdut când rolul de tată îl punea în fața unor asemenea situații. Cum ar fi putut să-i ceară fiului său să scape de revista porno, când el defila cu tot felul de pițipoance?

Dacă tot ai de gând să porți această discuție, își spuse în sinea lui, *măcar ai putea să-l faci pe Thomas să te și asculte.* Vârându-și revista sub braț, Jordan intră în camera de zi.

— Hei, făcu el, aruncându-se pe canapea. Thomas ședea ghemuit la măsuța de cafea, cu un caiet deschis în față. La ce înveți?

— Studii sociale, răspunse Thomas.

Iar înainte să se poată opri, Jordan își spuse în gând: *Puțin cam prea sociale.*

Îl urmări cu privirea pe fiul său cum notează cu stânga ceva în caietul lui mecanic, scriind de tipar cu mare atenție, astfel încât să nu întindă creionul. Era stângaci. Moștenise asta de la Deborah. La fel și părul negru, des și forma ochilor. Dar umerii, care dădeau semne să se lățească, și linia lungă a coloanei le moștenise clar de la Jordan.

În mod evident, îi lăsase moștenire fiului și o poftă carnală de zile mari.

Oftând, scoase revista și o azvârli peste maldărul de foi.

— Vrei să-mi explici ce e cu asta? întrebă el.

Thomas aruncă o privire scurtă înspre copertă.

— Nu chiar, răspunse el.

— E a ta?

Thomas se lăsă în spate pe călcâie.

— De vreme ce doar tu și cu mine locuim în casa asta și cum tu știi că nu e a ta, atunci cred că răspunsul e destul de evident.

Jordan râse.

— Ai petrecut prea mult timp în preajma avocaților, spuse el. Redevenind serios, îl fixă pe Thomas cu privirea: De unde până unde? îl întrebă el simplu.

Thomas ridică din umeri.

— Am vrut și eu să văd, atâta tot. Voiam să văd cum e.

Jordan aruncă o privire la puicuța cu binoclu de pe coperta revistei.

— Ei bine, pot să-ți spun că nu e deloc ceea ce vezi acolo. Își mușcă buza. De fapt, aș putea să-ți răspund la orice ai vrea să mă întrebi.

Thomas roși până în vârful urechilor.

— Bine, atunci, făcu el. Cum de nu ai o iubită?

Jordan rămase cu gura căscată.

— O ce?

— Știi tu, tată. O iubită stabilă. O femeie care să se culce cu tine și care să se întoarcă.

— Acum nu discutăm despre mine, răspunse Jordan încordat, întrebându-se de ce îi era mai simplu să-și păstreze

calmul în fața unor străini la un proces. Vorbeam despre cum ai ajuns să pui tu mâna pe o revistă *Penthouse.*

— Poate că tu vorbeai despre asta, eu nu, îi replică Thomas, ridicând din umeri. Mi-ai spus că pot să te întreb orice, dar nu vrei să-mi răspunzi la nimic.

— Nu mă refeream la viața mea personală.

— Fir-ar să fie, dar de ce nu? izbucni Thomas. Tu mă întrebi de a mea!

— Ce fac eu în timpul liber este treaba mea, îi spuse Jordan. Dacă te deranjează când vin acasă cu vreo femeie, ești liber să-ți exprimi părerea, iar apoi vom discuta problema. Dacă nu, mă aștept ca tu să-mi respecți intimitatea.

— Ei bine, atunci și ce fac eu în timpul liber e treaba mea, i-o întoarse Thomas, strecurând revista sub teancul de manuale.

— Thomas, începu Jordan pe o voce înfiorător de blândă, dă-o-napoi!

Thomas se ridică în picioare.

— Obligă-mă! făcu el.

Amândoi erau gata de atac, tensiunea îngreunând aerul; disputa lor era potențată de aplauzele din studioul emisiunii de la televizor. Brusc, Thomas înșfacă revista de sub manuale și o zbughi afară din cameră.

— Vino-napoi! zbieră Jordan și porni cu pași mari către dormitorul lui Thomas, doar ca să audă ușa trântindu-se și încuietoarea învârtită pe dinăuntru.

El rămase în hol, gândindu-se dacă să spargă sau nu ușa, doar din principiu, când auzi soneria ușii de la intrare.

Selena. Venea ca să discute despre cazul Harte. Poate că asta era cea mai bună soluție pentru ambele părți implicate, cel puțin pentru moment.

Jordan se duse la ușa din față și o deschise, surprins să dea nas în nas cu un bărbat necunoscut îmbrăcat în uniformă.

— Aveți o telegramă, spuse el.

Luând plicul, Jordan intră înapoi în casă. MĂ CĂSĂTORESC 25 DEC STOP MI-AR PLĂCEA THOMAS SĂ VINĂ STOP BILET AVION PARIS TRIMIS LA BIROUL TĂU STOP MULȚUMESC JORDAN STOP DEBORAH.

Aruncă o privire în direcția ușii închise de la camera lui Thomas și se gândi, așa cum mai făcuse de mii de ori înainte, că sincronizarea era esențială.

*

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Selena câteva minte mai târziu, când intră în casă și îl găsi pe Jordan lungit pe canapea, cu o expresie abătută pe chip. Emily s-a întors din morți și l-a arătat cu degetul pe clientul tău.

— Hm? făcu Jordan, ridicându-se într-un cot și lăsându-și jos picioarele, pentru ca Selena să aibă unde să se așeze. Nu, nimic de genul ăsta.

Îi întinse telegrama Selenei și așteptă ca aceasta s-o citească.

— Nici nu știam că soția ta mai trăiește, darămite să se mai și vadă cu altul.

— Fosta soție. Știam că trăiește. Sau, mai bine spus, contabilul meu știa. Trebuia să trimită undeva pensia alimentară. Oftă și se ridică în capul oaselor. Partea proastă e că eu și Thomas tocmai ne-am certat.

— Voi doi nu vă certați niciodată.

— Ei bine, există prima dată pentru orice, bombăni Jordan. Iar acum o să dea fuga la celălalt părinte.

— La Paris, adăugă Selena, aruncând o privire prin jur. Trebuie să-ți mărturisesc, Jordan, nu prea poți concura cu Malul Stâng al Senei.

— Mulțumesc mult, mormăi el.

Selena îl bătu pe genunchi.

— O să se rezolve toate, rosti ea pe un ton de profeție.

— Ce te face să fii atât de sigură?

Ea îl privi, surprinsă.

— Cum ce? Ăsta-i punctul tău forte. Scoase un teanc de carnețele și le puse pe măsuța de cafea, lângă caietele mecanice ale lui Thomas. Vrei să ne petrecem seara stând la taclale? Sau să discutăm despre caz? Mie-mi convin ambele, se grăbi ea să adauge.

— Nu, nu, despre caz, răspunse Jordan. Vreau să-mi iau gândul de la Thomas. Se duse în sufragerie și se întoarse cu un teanc imens de hârtii. Ce faci de Crăciun?

— Mă duc la sora mea, spuse Selena, ridicând privirea. Scuze. Așteptă până când Jordan se așeză la loc lângă ea. Așa, începu ea. Ți-o arăt pe a mea, dacă mi-o arăți și tu pe a ta.

Jordan râse.

— Ce ai aflat de la Michael Gold?

Selena își răsfoi carnețelul.

— Cred că o să ne ajute. Fără prea mare tragere de inimă. Poți să-l pui să menționeze cât de puțin timp petrecea Emily cu părinții ei, să arunci o umbră de îndoială asupra faptului că nu-și cunoștea prea bine propria fiică…

Gândul lui Jordan fugi înapoi la Thomas, ascunzând revista. De cât timp o avea oare, de vreme ce Jordan muncea mai tot timpul și era prea ocupat ca s-o găsească?

Selena continua să vorbească despre Michael Gold.

— … deși nu o să mărturisească în fața juriului că nu Chris a făcut-o, cred că îl poți face să recunoască faptul că Chris a

iubit-o pe Emily.

— Hmm, făcu Jordan, uitându-se peste notițele ei. Și putem menționa și faptul că Michael s-a dus să-l viziteze pe Chris la închisoare.

— L-a vizitat?

Jordan zâmbi.

— Probabil că ai trezit ceva în el.

— Tot ce-am mai aflat în afară de asta este de la profesoara de desen a lui Emily, care nu a auzit nicio aluzie verbală la sinucidere, care însă are o tonă de picturi foarte grăitoare, precizează Selena, descriindu-i lui Jordan autoportretul lui Emily.

— O să trebuiască să mă gândesc la asta. La cine putem apela ca să interpreteze diferența dintre stiluri? Nu e ca și cum am vorbi despre o pictoriță adevărată.

— Ai fi surprins, zise Selena și își scoase pantofii. Ce avem până acum?

— Ei bine, începu Jordan, Emily era însărcinată în unsprezece săptămâni.

— Poftim?

— Exact așa a reacționat și Chris, murmură Jordan, înainte să leșine. Își ridică privirea către Selena. Știi, am avut de-a face cu o grămadă de mincinoși de-a lungul anilor. La naiba, mi-am făcut o carieră din a mă înhăita cu ei! Dar puștiul ăsta fie e cel mai bun din câți am întâlnit, fie chiar habar n-avea de copil.

Gândurile i se învârtejeau în minte Selenei.

— Pe asta se bazează acuzația procurorei, gândi ea cu voce tare. Că el știa și că a vrut să elimine problema.

— Adaugă la asta și mersul la facultate și poți fi și tu S. Barrett Delaney, spuse Jordan batjocoritor.

— Ei bine, atunci e simplu. Nu trebuie decât să construim o apărare cu dublu sens. Avem dovada că Emily voia să se sinucidă și avem dovada că Chris nu știa nimic de copil.

— Ușor de zis, greu de făcut, îi aminti Jordan. Doar pentru că nu a spus nimănui nu înseamnă că nu știa într-adevăr nimic.

— O să mai vorbesc odată cu Michael Gold, spuse Selena. Și profesoara de desen a zis ceva despre Emily, cum că voia să plece la studii în străinătate sau să aplice la o facultate de arte frumoase. Poate că ea era cea care nu-și dorea copilul.

— Sinuciderea pare o metodă cam drastică de avort, nu crezi? opină Jordan.

— Nu-ți dai seama? E vorba de presiune. Emily era o perfecționistă, iar, pe neașteptate, planurile ei sunt date peste cap. Nu mai avea cum să se ridice la înălțimea așteptărilor celorlalți, așa că se sinucide. Sfârșitul poveștii.

— Foarte frumos. Păcat că nu ești președintele juriului.

— Aș putea fi, răspunse Selena încântată. Doctorul ei de familie știa că e însărcinată?

— Se pare că nu, spuse Jordan. Nu e menționat nimic în fișele medicale primite de la procuror.

Selena începu să scrie ceva în carnețel.

— Am putea să încercăm la organizația Wellspring și la clinica de planificare familială, începu ea. Probabil va trebui să fiu citată pentru a depune înregistrările, dar o să văd dacă pot convinge pe cineva să vorbească. Celălalt lucru pe care vreau să-l fac este să pun sub semnul îndoielii persoana care a adus pistolul. Poate îl chemăm pe James Harte în boxa martorilor și îl întrebăm dacă Emily avea acces la dulapul cu arme, dacă știa unde era cheia, știi tu. Să-i ducem pe jurați pe o altă pistă. A, și urmează să mă întâlnesc cu profesoara de engleză a lui Chris. Scuttlebutt crede că el e al doilea Yeats[120].

Făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea și-și ridică privirea; îl văzu pe Jordan uitându-se lung la ea, un surâs jucându-i pe buze.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic, spuse Jordan, întorcându-și privirea. Își duse mâna la gât, ca și cum ar fi vrut să ascundă roșeața ce îl cuprindea. Absolut nimic.

*

Era foarte puțin probabil ca vreun medic să fie dispus să vorbească cu detectivul trimis din partea apărării fără să fie citat în mod oficial. Totuși, regulile de la clinicile care ofereau servicii gratuite de îngrijire și testare prenatală erau oarecum diferite. Cu toate că fișele erau confidențiale, pereții aveau urechi. În clinici, oamenii vorbeau, plângeau, iar alții îi auzeau.

Selena încercă mai întâi la Wellspring, fără a reuși însă să treacă de recepționera cu fața ascuțită. Apoi, își încărcă bateriile la o cafenea din apropiere și se îndreptă optimistă către clinica de planificare familială. Situată la două orășele distanță de Bainbridge, se afla totuși pe linia autobuzului. Emily, care nu avea mașină proprie, ar fi putut să ajungă acolo fără prea mare efort.

Cabinetul era mic, vopsit în culoarea lămâii și amenajat într-o casă renovată din perioada colonială. Recepționera de aici avea părul tapat, de aceeași culoare cu a pereților, și sprâncene tatuate.

— Pot să vă ajut? întrebă ea.

— Da, răspunse Selena, întinzându-i cartea de vizită. Aș dori să vorbesc cu doamna directoare, dacă se poate.

— Îmi pare rău, nu e în birou momentan. Ați putea să-mi spuneți în ce problemă?

— Lucrez pentru avocatul apărării la cazul care are legătură cu presupusa ucidere a lui Emily Gold. Este posibil să vă fi fost pacientă, nu demult. Și aș dori să vorbesc cu cineva care a examinat-o.

Recepționera se uită la cartea de vizită.

— I-o voi da doamnei directoare, spuse ea, dar vă pot scuti de niște drumuri. Vă va spune că trebuie să depuneți o citație pentru a avea acces la fișe, dacă sunt la noi.

— Minunat, răspunse Selena, dezvelindu-și dinții. Mulțumesc pentru ajutor.

O urmări cu privirea pe recepționeră cum se întoarce către telefonul care suna și se întoarse în sala de așteptare. O consilieră cu o fișă medicală în mână se uită la ea pe când își trase haina pe umeri. Ieșind pe ușă, o văzu pe consilieră însoțind în cabinet o femeie cu o sarcină foarte avansată.

Selena se urcă în mașină și porni motorul.

— La naiba! exclamă ea, lovind cu mâna atât de puternic în volan, încă apăsă claxonul.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să depună o citație, pentru că asta ar fi însemnat să acționeze pe cale oficială, și numai Dumnezeu știe ce aveau să spună cei de la clinica de planificare familială. Din câte știa Selena, Emily Gold venise acolo plângând din cauză că acel copil era conceput cu altcineva și că Chris o amenințase că o omoară.

Tresări când auzi o bătaie puternică în geam. Lăsându-l în jos, Selena se trezi nas în nas cu consiliera pe care o văzuse mai devreme în clinică.

— Bună! spuse ea. Am auzit că ești aici. Selena încuviință din cap. Pot să intru? E frig afară.

Selena băgă de seamă că femeia era îmbrăcată tot în uniforma ei scurtă, de asistentă.

— Ești invitata mea, îi răspunse, întinzându-se să deschidă portiera locului din dreapta.

— Mă numesc Stephanie Newell, se recomandă consiliera. Eram de serviciu în ziua când Emily Gold a venit aici. Trase adânc aer în piept, iar Selena începu să se roage din toate puterile. Singurul motiv pentru care îmi amintesc numele ei este că am citit atâtea despre ea prin ziare. A venit de câteva ori. La început, se gândea la avort, dar s-a speriat, așa că a tot amânat momentul. Avem consilieri aici, știți probabil că toate femeile trebuie să discute mai întâi cu un consilier? Selena încuviință din cap. Ei bine, eu am fost cea care a vorbit cu Emily. Iar când am întrebat-o de tatăl copilului, mi-a spus că el nu intră în calcul.

— Că nu intră în calcul? Astea au fost cuvintele pe care le-a folosit?

Stephanie aprobă din cap.

— Am încercat s-o fac să spună mai multe, dar nu am reușit. De fiecare dată când o întrebam dacă el e din alt stat sau dacă știe de copil, ea îmi răspundea că încă nu îi spusese. În calitate de consilieri, suntem instruiți să îi ajutăm pe pacienți să analizeze toate opțiunile, dar nu să-i forțăm să se răzgândească. Emily plângea întruna, iar în mare parte a timpului eu n-am făcut decât s-o ascult. Se foi în scaun. După care am început să citesc prin ziare de băiatul ăsta, care a omorât-o pe Emily din cauza copilului, și mi s-a părut că ceva nu se leagă, fiindcă el nici măcar nu știa că era însărcinată.

— Este posibil ca tu să o fi convins pe Emily să îi spună? Poate în urma vreunei vizite la clinică?

— Este posibil, răspunse Stephanie. Dar de fiecare dată când o vedeam pe Emily, îmi zicea același lucru: că încă nu îi spusese tatălui și că nici nu voia asta. Iar ultima oară când am văzut-o a fost în ziua în care a murit.

*

Când auzi zgomotul ușii grele, zăbrelite, închizându-se în urma lui, doctorul Feinstein tresări, făcându-l pe Jordan să creadă că nu avea să fie atât de greu să-l convingă pe bărbat să nu mai revină niciodată.

— Pe aici, domnule doctor, îi spuse Jordan aferat, conducându-l pe bărbat înspre scara îngustă ce ducea către sala de conferințe a închisorii folosită de avocați.

Gardianul care deschise ușa le adresă un zâmbet forțat, ținând mâinile la curea, și le spuse că Chris trebuie să apară.

— Interesant individ, făcu Jordan, așezându-se pe un scaun din sala mică, înăbușitoare.

— Te referi la Chris?

— Nu, la gardian. El e cel care a fost ținut ostatic aici anul trecut.

— A, făcu doctorul Feinstein, aruncând o privire către ușă. Îmi amintesc că am auzit despre asta la știri.

— Da, urâtă treabă. Răzmerița a fost condusă de un ucigaș cu un topor, care aștepta să fie judecat. L-au închis pe tipul ăsta într-una din celule după ce l-au tăiat pe față cu niște lame de ras. Se lăsă pe spate, își prinse mâinile în poală și urmări încântat cu privirea cum chipul doctorului Feinstein pălește. Acum, domnule doctor, vă amintiți regulile acestui interviu?

Doctorul Feinstein își întoarse cu greu capul dinspre ușă.

— Reguli? A, da. Deși, repet, interesul meu principal este acela de a-i vindeca mintea lui Chris. Iar faptul că, pentru moment, se află într-un mediu sigur, reprezintă într-adevăr un avantaj, ca să pot studia întocmai episodul care i-a afectat psihicul.

— Ei bine, va trebui să folosiți o altă metodă pentru „a-l vindeca, spuse Jordan pe un ton neutru. Nu trebuie să discutați nici de crimă, nici de caz.

Doctorul Feinstein continuă cu forțe proaspete.

— Orice spune Chris rămâne sub protecția confidențialității dintre doctor și pacient, precizează el. Chiar nu e nevoie să fiți și dumneavoastră de față.

— În primul rând, începu Jordan, confidențialitatea pacientului a mai fost încălcată în trecut în anumite circumstanțe extreme, iar crima de gradul întâi se încadrează fără discuție în rândul lor. În al doilea rând, relația dumneavoastră cu clientul meu este secundară relației mele cu el. Iar dacă e să-și pună încrederea în cineva, eu voi fi acela, domnule doctor. Pentru că, deși e posibil ca dumneavoastră să-i salvați mintea, eu sunt acela care poate să-i salveze viața.

Înainte ca psihiatrul să poată răspunde, Chris se ivi în prag. Un zâmbet slab îi apăru pe chip atunci când îl văzu pe doctorul Feinstein.

— Bună ziua, spuse el. Mi-am ăă, schimbat domiciliul.

— Observ, răspunse doctorul Feinstein, râzând ușor și lăsându-se pe spătarul scaunului cu atâta dezinvoltură, încât lui Jordan îi veni greu să creadă că era aceeași persoană pe care o văzuse cu doar câteva minute în urmă tremurând în camera de control. Avocatul tău a fost atât de amabil încât să-mi aranjeze o întrevedere privată cu tine. Singura condiție este ca el să fie de față.

Chris aruncă o privire în direcția avocatului său și ridică din umeri. Jordan luă acest lucru drept un semn bun. Se așeză pe singurul scaun rămas liber și își așeză palmele pe masă.

— Ce-ar fi să începem prin a-mi spune cum te simți? îi adresă doctorul Feinstein prima întrebare.

Chris se întoarse către Jordan.

— Ei bine… mă simt cam aiurea cu avocatul de față, răspunse el.

— Închipuie-ți că nu sunt aici, îi sugeră Jordan, închizând ochii, închipuie-ți că trag un pui de somn.

Chris își trase scaunul pe podea, întorcându-l într-o parte în așa fel încât să nu-i vadă fața lui Jordan.

— Am fost destul de speriat la început, îi mărturisi el psihiatrului. Dar după, mi-am dat seama că e în regulă, dacă nu te bagi în seamă cu nimeni. Așa că încerc să ignor aproape pe toată lumea.

Începu să-și facă de lucru cu pielița de la degetul mare.

— Probabil că sunt o mulțime de lucruri despre care vrei să vorbești.

Chris ridică din umeri.

— Așa o fi. Vorbesc puțin cu unul dintre colegii mei de celulă, Steve. El e de treabă. Dar sunt anumite lucruri despre care nu vorbesc cu nimeni.

Bun băiat, își spuse Jordan în sinea lui.

— Vrei să vorbim despre lucrurile astea?

— Nu, nu vreau, răspunse Chris. Dar cred că am nevoie. Își ridică privirea către psihiatru. Câteodată am impresia că o să-mi crape capul, nu alta. Doctorul Feinstein aprobă din cap. Am aflat că Emily… că urma să avem un copil.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat ca Jordan să intervină, în rolul lui de înger păzitor, și să atragă atenția că această chestiune avea prea mare legătură cu cazul pentru a putea fi discutată. În liniștea din cameră, Chris își împreună mâinile, strângându-și pumnii unul într-altul, astfel încât durerea să-i țină concentrată atenția.

— Când ai aflat asta? îl întrebă doctorul Feinstein, atent să nu lase vreo emoție să-i transpară pe chip.

— Acum două zile, răspunse Chris încetișor. Când deja era prea târziu. Își ridică privirea. Vreți să vă povestesc visul pe care l-am avut? Psihiatrilor le plac visele, nu?

Doctorul Feinstein izbucni în râs.

— Doar celor care sunt adepții teoriilor lui Freud. Eu nu sunt psihanalist, dar, chiar și-așa, dă-i bătaie!

— Ei bine, nu visez prea des de când sunt aici. Trebuie să înțelegeți ca ușile se trântesc toată noaptea și, la fiecare câteva minute, vreun gardian mai nesuferit patrulează pe coridor și îți bagă lanterna în ochi. Așa că este oarecum uimitor faptul că pot dormi atât de adânc încât să mai și visez. În fine, am visat că era lângă mine – la Emily mă refer – și că plângea. Eu mi-am trecut brațele pe după umerii ei și am simțit cum se micșorează, până când ajunge numai piele și os, iar atunci am îmbrățișat-o și mai puternic. Dar acest lucru a făcut-o să plângă și mai rău și să se strângă și mai mult, iar brusc mi-am dat seama că nu mai rămăsese nimic din ea. M-am uitat în jos și am văzut că țineam în brațe un bebeluș.

Jordan se foi stânjenit pe scaun. Când insistase să fie de față la ședința privată, nu se gândise decât să-l protejeze pe Chris, juridic vorbind. Acum, începuse să înțeleagă că relația dintre un psihiatru și pacientul său era foarte diferită de relația dintre un avocat și clientul său. Avocatul nu trebuia decât să pună în lumină faptele. Psihiatrul era obligat să deceleze sentimentele.

Jordan nu voia să audă sentimentele lui Chris. Nu voia să audă visele lui Chris. Asta ar fi însemnat să se implice personal, ceea ce nu era niciodată o idee bună atunci când profesai în domeniul dreptului.

Avu o viziune fulgurantă cu Chris care, vlăguit de toată energia atât de doctorul Feinstein, cât și de el, era luat de vânt ca o pleavă.

— Ce te face să crezi că a fost un vis? îl întrebă doctorul Feinstein.

— A, n-am terminat încă. S-a întâmplat ceva după aceea. Chris trase adânc aer în piept. Vezi, eu țineam în brațe bebelușul, care plângea de foame, numai că eu nu știam cu ce să-l hrănesc. Lovea din ce în ce mai tare, iar eu încercam să-l liniștesc vorbindu-i, dar în zadar. Așa că l-am sărutat pe frunte, apoi l-am ridicat și i-am zdrobit capul de pământ.

Jordan își îngropă fața în mâini. *Te rog, Chris*, se rugă el în gând, *nu-l face pe Feinstein să primească citație.*

— Ei bine, dacă aș fi psihanalist, ți-aș spune câte ceva despre încercarea ta de a te întoarce la așa-zisa copilărie a relației tale originare, spuse doctorul Feinstein, zâmbind. Dar eu aș zice mai degrabă că erai cam deznădăjduit când te-ai dus la culcare.

— Am făcut un curs de psihologie la școală, continuă Chris, ca și cum doctorul Feinstein nici n-ar fi vorbit. Cred că pot să-mi dau seama de ce Emily s-a transformat într-un bebeluș în visul meu: cumva, în mintea mea, le-am amestecat. Am înțeles până și de ce am încercat să-l omor. Vă amintiți de tipul ăla, Steve, despre care am vorbit, colegul meu de celulă? Este la închisoare pentru că și-a zgâlțâit copilul până când l-a omorât. Și gândul ăsta nu-mi dădea pace când m-am dus să mă culc.

Doctorul Feinstein își drese glasul.

— Cum te-ai simțit când te-ai trezit din vis?

— Asta-i ideea, continuă Chris. Nu am fost supărat. Mă simțeam doar foarte furios.

— De ce crezi că te simțeai furios?

Chris ridică din umeri.

— Tu ești cel care a spus că emoțiile ajung să se amestece.

Feinstein zâmbi.

— Deci, ai fost atent, spuse el. În visul ăsta, i-ai făcut rău bebelușului. Posibil să fi fost supărat din cauza faptului că Emily era însărcinată?

— Ia stai așa! obiectă Jordan, conștient că o informație vitală era pe punctul de a fi dezvăluită.

Dar Chris nu-l ascultă.

— Cum să fiu supărat? zise el. Când am aflat eu, nu prea mai conta.

— De ce nu?

— De-aia, făcu Chris îmbufnat.

— „De-aia” nu e un răspuns, spuse doctorul Feinstein.

— Pentru că e moartă! izbucni Chris. Se prăbuși înapoi în scaun și își trecu o mână prin păr. Doamne! șopti el. Chiar *sunt* supărat pe ea!

Jordan se aplecă în față, cu mâinile prinse între genunchi. Își aminti cum, în ziua în care Deborah îl părăsise, se dusese la lucru la biroul procurorului general și îl luase pe Thomas de la grădiniță, comportându-se ca și cum nu se întâmplase nimic neobișnuit. Și cum, o săptămână mai târziu, când Thomas vărsase un pahar cu lapte, lui Jordan nu mult i-a lipsit să-l jupoaie de viu – el, care nu-și lovise niciodată fiul – înainte să-și dea seama pe cine voia de fapt să pedepsească.

— De ce ești supărat pe ea, Chris? întrebă tot în șoaptă doctorul Feinstein.

— Pentru că a ținut secret, spuse Chris pătimaș. Mi-a spus că mă iubește. Când iubești pe cineva, îl lași să aibă grijă de tine.

Doctorul Feinstein rămase tăcut pentru o clipă, urmărind cu privirea cum pacientul său își recapătă stăpânirea de sine.

— Dacă ți-ar fi spus de copil, cum ai fi avut grijă de ea?

— Aș fi cerut-o în căsătorie, răspunse el instantaneu. Câțiva ani în minus n-ar fi fost mare diferență.

— Hmm. Crezi că Emily știa că ai fi cerut-o în căsătorie?

— Da, răspunse Chris cu hotărâre.

— Și ce anume în legătură cu asta te înspăimântă atât de rău?

Preț de-o clipă, Chris rămase fără cuvinte, cu privirea ațintită asupra doctorului Feinstein, ca și cum se întreba dacă bărbatul din fața lui era vreun fel de clarvăzător. Apoi își mută privirea de la el și își șterse nasul cu dosul palmei.

— Toată viața mea s-a învârtit în jurul ei, răspunse Chris, pe un ton grav. Dacă viața ei nu s-a învârtit numai în jurul meu?

Își lăsă capul în jos în aceeași clipă în care Jordan se ridică în picioare și ieși din încăpere ca să nu mai fie nevoit să asculte, încălcându-și astfel propriile reguli.

*

Casa familiei Harte era decorată, în mare parte, în stilul anglo-saxon protestant specific Noii Anglii, reprezentat de mobilierul fusiform caracteristic creațiilor lui Chippendale, de covoare antice roase de vreme și de portrete cu personaje bățoase, care nu erau membri ai familiei. Spre deosebire de restul casei, bucătăria – unde se afla Jordan momentan – arăta ca și cum ar fi găzduit mai multe festivaluri etnice deodată. Chiuveta era înconjurată cu plăci de faianță din Delft, scaune capitonate cu piele aparținând stilului colonialist contrastau cu măsuța de cafea cu blat din marmură, un panou shoji bloca accesul în sufragerie. Șervete de masă în culorile curcubeului

cu motive tribale ale indienilor Zapotec se îngrămădeau în jurul unei halbe de bere de inspirație münchenеză, care adăpostea tacâmuri desperecheate de argint și ustensile de plastic. Decorul eclectic i se potrivea de minune lui Gus Harte, gândi Jordan, în timp ce o urmărea cu privirea cum îi toarnă apă rece într-un pahar. Cât despre James – își îndreptă atenția către bărbatul care, cu mâinile în buzunare, privea pierdut pe fereastră la suportul cu hrană pentru păsările ei bine, probabil că el își petrecea timpul în restul casei.

— Poftim, spuse Gus, trăgând un al doilea scaun la măsuța rotundă. Se uită la ea și se încruntă: Vrei să ne mutăm? întrebă ea. Nu avem prea mult loc aici.

Ar fi trebuit să meargă în altă parte; Jordan adusese o cutie plină cu hârtii. Dar ceva din spațiul unei încăperi mai austere, mai conservatoare nu era pe placul lui Jordan, cel puțin nu atunci când avea de discutat un caz care necesita o mobilitate aproape acrobatică.

— Aici e numai bine, răspunse el, unindu-și palmele. Își mută privirea de la Gus la James. Am venit să vă vorbesc despre mărturiile voastre.

— Mărturii?

Gus fusese cea care pusese întrebarea. Jordan zăbovi cu privirea asupra chipului ei.

— Da, încuviință el. Vom avea nevoie de voi să fiți martori ai apărării pentru Chris. Cine îl cunoaște mai bine decât propria lui mamă?

Gus aprobă din cap, albă ca varul.

— Ce anume trebuie să spun?

Jordan îi zâmbi cu compasiune. Se confrunta destul de des cu teama oamenilor de a intra în boxa martorilor; la urma urmelor, toți ochii din sala de judecată erau ațintiți asupra ta.

— Nimic din ce n-ai mai auzit vorbindu-se și înainte, Gus, o liniști el. Vom discuta din timp întrebările pe care ți le voi pune când va veni momentul depoziției. În primul rând, vom acoperi subiecte care să scoată în evidență comportamentul lui Chris, interesele lui, relația pe care o avea cu Emily. Dacă, după părerea ta, fiul tău ar fi putut să comită vreodată o crimă.

— Dar procurora generală… nu pune și ea întrebări de obicei?

— Ba da, îi răspunse Jordan cu blândețe, dar putem să le anticipăm într-o oarecare măsură.

— Să zicem că mă întreabă dacă Chris are tendințe suicidale, ce fac atunci? izbucni Gus. Va trebui să mint.

— Dacă o să întrebe asta, voi opune obiecție. Pe motiv că nu ești specialistă în probleme de suicid în rândul adolescenților. Astfel, Barrie Delaney o să fie nevoită să

reformuleze și o să te întrebe dacă Chris ți-a pomenit vreodată că vrea să se sinucidă, la care tu vei răspunde simplu „nu”.

Jordan își întoarse scaunul ca să i se adreseze lui James, care încă privea afară pe fereastră.

— Cât despre tine, James, pe tine nu te vom folosi ca martor al apărării. Ce vreau să aflu în schimb de la tine este dacă Emily ar fi putut să ia de una singură pistolul. Știa cumva unde țineai armele?

— Da, răspunse James încet.

— Te-a văzut vreodată luând vreuna din dulap? Sau chiar și Chris?

— Sunt sigur că da, spuse James.

— Deci, e posibil ca, de vreme ce nu ai fost de față ca să știi sigur, să fi fost Emily, și nu Chris, cea care a luat pistolul din dulap?

— E posibil, zise James, iar chipul lui Jordan fu luminat de un zâmbet.

— Iată! făcu Jordan. Asta-i tot ce trebuie să spui tu.

James ridică un deget și făcu să se legene un îngeraș din sticlă colorată, care, atârnat de fereastră, reflecta lumina.

— Din păcate, începu el, nu voi depune mărturie.

— Poftim? izbucni Jordan. Crezuse, până în acel moment, că soții Harte nu s-ar fi dat în lături de la nimic, nici măcar de la mită, ca să-și elibereze fiul. Nu vei depune mărturie?

James scutură din cap.

— Nu pot.

— Înțeleg, făcu Jordan, deși nu înțelegea deloc. Ai putea să-mi spui de ce?

Ceasul cu cuc de pe perete se trezi necuviincios la viață, micuțul lui locatar ieșind în afară de șapte ori consecutiv.

— De fapt, nu pot, răspunse James.

Jordan fu cel dintâi căruia îi reveni graiul.

— Înțelegi că tot ce poate face apărarea ca să-l scoată nevinovat pe Chris se bazează momentan doar pe expunerea unei îndoieli rezonabile. Și că mărturia ta, ca posesor de drept al armei, ar duce la acest rezultat fără doar și poate.

— Înțeleg, făcu James. Dar refuz s-o fac.

— Nemernicule! Gus stătea în picioare în fața panoului shoji, cu brațele încrucișate. Nemernic afurisit și egoist ce ești! Se apropie de el într-atât, încât mânia ei îi făcu părul să i se ridice pe cap. Spune-i de ce nu vrei s-o faci! James se întoarse cu spatele. Spune-i! Ea se răsuci, în așa fel încât să stea față în față cu Jordan. Nu are nicio legătură cu frica lui de a vorbi în public, șuieră ea printre dinți. Ci cu faptul că, dacă James depune mărturie la proces, nu o să mai poată pretinde că toate astea sunt doar un coșmar. Dacă depune mărturie la proces

înseamnă că e direct implicat în apărarea fiului său… ceea ce ar însemna să recunoască problema care a existat de la bun început. Ea pufni cu dezgust, iar James trecu pe lângă ea și părăsi încăperea.

Preț de-o clipă, Jordan și Gus rămaseră în tăcere. Apoi, ea își reluă locul pe scaunul din fața lui și începu să-și facă de lucru cu tacâmurile de argint din halba de bere, lovindu-le cu un clinchet ușor de buza de ceramică a halbei.

— Am să-l trec totuși pe lista martorilor, începu Jordan. În caz că se răzgândește.

— N-o să se răzgândească, spuse Gus. Dar poți să-mi pui mie întrebările pe care voiai să i le pui lui.

Surprins, Jordan ridică din sprâncene.

— Ai văzut-o pe Emily împreună cu Chris în timp ce el umbla la dulapul cu arme?

— Nu, răspunse Gus. De fapt, nici nu știu unde ține James cheia, își trecu degetul mare pe deasupra modelului gravat al halbei. Dar, de dragul lui Chris, pot să spun orice ai nevoie să spun.

— Da, murmură Jordan, îmi imaginam că așa ai face.

*

Regula nescrisă a închisorii era ca ucigașilor de copii să li se facă zile fripte. Dacă erau la duș, li se aruncau diverse obiecte în cabină. Dacă erau pe toaletă, cineva dădea buzna peste ei. Dacă dormeau, erau treziți.

Cum numărul deținuților din zona de securitate medie era în descreștere – acest lucru se întâmpla, de obicei, după Crăciun –, cei doi deținuți care împărțiseră celula cu Chris și cu Steve fuseseră mutați. Unul dintre ei fusese transferat în zona de maximă securitate pentru că scuipase un gardian. Celălalt își ispășise pedeapsa și fusese eliberat. Acum, că ceilalți doi colegi de celulă dispăruseră din peisaj, Hector își reluă misiunea de a-l face pe Steve să plătească pentru crima comisă.

Din nefericire, Chris era cel care împărțea celula cu Steve.

Într-o luni dimineață, pe când Chris încă dormea, Hector începu să bată în gratiile celulei. Intimitatea era o iluzie în închisoare, mai ales atunci când celulele nu erau încuiate. Dar chiar dacă ușa unei celule era descuiată, nu însemna că poți intra nepoftit. Iar dacă deținuții dormeau, trebuiau lăsați în pace.

Steve și Chris se ridicară amândoi în capul oaselor când îl auziră pe Hector că se apucase să imite cântatul la xilofon trecând picioarele unui scaun de-a lungul gratiilor celulei.

— O, dormeați, băieți? făcu el, zâmbind machiavelic când dădu ochii cu ei.

— Doamne! exclamă Chris, azvârlindu-și picioarele peste marginea patului. Care-i problema ta?

— Nu, profesore, răspunse Hector, care e problema *ta*? Își băgă capul înăuntru, făcându-și simțită respirația încă urât mirositoare de peste noapte. Cred că se leagă acum. Vă comparați notițele?

Chris se frecă la ochi.

— Despre ce naiba vorbești?

Hector se apropie mai mult.

— Cât crezi că îmi trebuia ca să aflu că ai omorât-o pe fata aia pentru că îți purta copilul?

— Nenorocitule! izbucni Chris, mâinile lui încleștându-se din proprie voință în jurul gâtului lui Hector.

În spatele lui, îl simțea pe Steve trăgându-l de umăr, însă îl dădu cu ușurință la o parte, concentrându-și toată puterea în a-l sugruma pe nemernicul din fața lui care rostise o asemenea minciună sfruntată.

Nu-i trecuse prin cap să se întrebe cum ajunsese informația la urechile tuturor. Poate că Jordan îi pomenise despre asta asistentei și tocmai atunci un deținut spăla podelele cabinetului medical. Poate că unul dintre gardieni trăsese cu urechea. Poate că fusese publicată în ziarele care erau puse la dispoziția deținuților în camera de zi.

— Chris, dă-i drumul! îi spuse Steve, glasul lui plutind subțire pe deasupra umărului său.

Brusc, Chris își dădu seama că nu putea suporta ca toată lumea de acolo – din groapa aceea de gunoi – să-l pună în aceeași oală cu Steve. Era o mare diferență între a sta cu Steve pentru că așa voia Chris și a sta cu Steve pentru că nu avea cu cine altcineva.

Ochii lui Hector îi ieșiseră din orbite, obrajii lui căpătaseră o culoare vineție, iar Chris se gândi că în viața lui nu văzuse ceva mai frumos. Dar apoi, pe neașteptate, brațele îi fură răsucite la spate și încătușate, iar el se prăbuși în genunchi în urma unei lovituri în ceafă. Hector, reținut și el de un alt gardian, își recăpătă treptat culoarea și suflul.

— Rahatule! urlă el, pe când Chris era târât afară din zona de securitate medie. Am să ți-o plătesc pentru asta!

Abia când intrară în camera de control, Chris avu curajul să întrebe unde îl duceau. Și nici atunci nu primi un răspuns.

— Te porți ca un animal, ca un animal ești tratat! îi zise gardianul.

Îl duse pe Chris la carceră. Înainte de a-i elibera mâinile din cătușe, gardianul verifică sub saltea. Nu era nicio pernă acolo.

Fără alte cuvinte, gardianul îi scoase cătușele lui Chris și îl lăsă de unul singur.

— Hei! țipă Chris, apropiindu-se de ușa solidă de fier, excepție făcând doar orificiul pe unde urma să i se împingă tava cu mâncare. Își băgă degetele prin deschizătură. Nu puteți să-mi faceți asta! Trebuie să-mi întocmiți mai întâi un raport disciplinar!

De undeva, de la capătul holului, răzbătu un hohot de râs.

Se prăbuși pe podea și începu să se uite abătut în jur. Avea să primească și raportul disciplinar, în cele din urmă, se gândi el. Poate după ce avea să-și ispășească pedeapsa. Între timp, avea să rămână, Dumnezeu știe cât, în carcera aceea, care nu fusese curățată după ce plecase ultimul ei ocupant. În colț, era o băltoacă de vomă, iar unul dintre pereți era mânjit cu fecale.

Chris se ridică în picioare, întinzându-se ca să ajungă la policioara lungă de vreo opt centimetri de deasupra dușului, ca să vadă dacă nu cumva lăsase cineva ceva acolo. Căută sub saltea și sub patul fixat în perete, dar în zadar. Apoi, își reluă poziția de dinainte, sprijinit de ușă, cu genunchii strânși la piept, sufocându-se cu fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept.

La 12.15 prânzul îi fu împins prin orificiu.

La 14.30, deținuții din zona de maximă securitate trecură pe lângă carceră în drumul lor către încăperea cu aparate de forță. Unul dintre ei scuipă prin orificiu, flegma sărind și murdărind pe spate tricoul lui Chris.

La 15.45, când prizonierii din zona de securitate medie fură duși în încăperea cu aparate de forță, Chris își scoase tricoul și îl strecură pe sub ușă, o pată de material moale. Așteptă ca ceva să cadă pe el pe când picioarele deținuților treceau pe alături, după care trase înăuntru tricoul. Cineva, presupunea că Steve, îi aruncase un pix.

Încercă să deseneze pe pereți, dar pasta nu scria pe zidurile de ciment. Nici pe patul de metal sau pe cabina de duș; nu îi mai rămânea decât un singur lucru. În următoarele trei ore, câte mai erau până la cină, Chris făcu pe pantalonii și pe tricoul primit de la închisoare tot felul de desene nebunești, care îi aminteau de mâzgăliturile artistice ale lui Emily.

După cină, se întinse pe spate și rememoră fiecare schemă de predare a ștafetei pe care antrenorul le-o desenase vreodată cu creta pe tabla din vestiar. Își încrucișă brațele pe piept și își imagină sângele cum îi circulă de la inimă, la artere și vene.

Când auzi scârțâitul pantofilor de cauciuc pe podea, fu sigur că era doar în închipuirea lui.

— Hei! țipă el. Hei! Cine-i acolo?

Încerca să tragă cu ochiul prin orificiu, dar unghiul în care era metalul îl împiedica să vadă ceva. Ascuțindu-și simțurile,

deslușI zgomotul unor roți în mișcare și cel al mopului ud pe podea. Îngrijitorii.

— Hei! strigă el din nou. Ajutați-mă!

Mopul se opri din șters. Chris își aplecă încă o dată capul înspre orificiu, trăgându-se iute înapoi când un obiect îl lovi în tâmplă.

Bâjbâi pe la picioare, sperând să fie mâncare, însă degetele lui simțiră grosimea de neconfundat al cotorului unei Biblii.

Cu un suspin, Chris se târî până la pat și începu să citească.

*

Vacanța de Crăciun începea de joi, așa că Selena fu cât se poate de recunoscătoare atunci când doamna profesoară Bertrand fu de acord să o primească miercuri după-amiază. Ședea incomod pe un scaun mic de lemn, întrebându-se cui îi trecuse prin cap că mobilierul acela ți-ar fi făcut poftă de învățat. Chris Harte era aproape la fel de înalt ca ea, care avea 1,80 m. Cum ar fi putut să-și îndese picioarele sub o băncuță ca aceea? Nici nu e de mirare că adolescenții din zilele noastre abia așteaptă să scape de școală…

— Mă bucur atât de mult că ați venit, spuse doamna Bertrand.

— Vă bucurați? Selena era uimită.

În profesia ei, rareori i se întâmpla ca oamenii să nu o privească ciudat când le zicea că lucrează pentru avocatul apărării.

— Desigur. Vreau să spun că, firește, am citit și eu ziarele. Numai gândul că cineva precum Chris ar fi putut să… ei bine, e de-a dreptul ridicol! zâmbi larg, ca și cum acest lucru ar fi fost suficient ca să-l achite. Deci, cu ce vă pot fi de folos?

Selena își scoase din buzunarul hainei carnețelul și pixul care îi erau nelipsite.

— Doamnă Bertrand, începu ea.

— Te rog, spune-mi Joan.

— Joan să fie. Momentan, căutam o informație care să poată fi prezentată juriului și să facă această crimă să pară… după cum ai spus și tu, mai puțin ridicolă. De cât timp îl cunoști pe Chris?

— O, de patru ani, cred. L-am avut elev într-a noua la cursul de engleză, iar după aceea, nu știu cum s-a făcut, dar într-un fel sau altul știam de soarta lui chiar dacă nu-mi mai era elev – era genul despre care vorbeau profesorii în cancelarii, știi tu, în sensul bun –, apoi a fost repartizat în clasa mea și anul ăsta.

— Predai cursul de engleză specializată?

— Pregătire intensivă, răspunse ea. Copiii dau testul în mai.

— Deci, Chris e un elev bun?

— Bun? Joan Bertrand scutură din cap. Chris e extraordinar! Are un dar al clarității, care îl ajută să analizeze în profunzime până și cele mai complicate situații. Nu m-ar surprinde dacă s-ar duce la facultate să devină scriitor. Sau avocat, adăugă ea. Gândul că acum se irosește luni întregi în închisoare… spuse ea și scutură din cap, nemaiputând să continue.

— Nu ești prima care crede acest lucru, murmură Selena. Se încruntă când văzu dulapul cu dosare, ordonate alfabetic.

— Portofoliile elevilor, o lămuri Joan. Dosarele cu creațiile lor literare. Se ridică în picioare. Să ți-l arăt pe-al lui Chris.

— Și Emily Gold v-a fost elevă?

— Da, răspunse Joan. Și ea, un copil de nota zece pe linie. Dar mult mai rezervată decât Chris. Bineînțeles, ei erau de nedespărțit, îmi închipui că până și directorul ar fi putut să-ți spună lucrul ăsta. Dar pe ea nu am cunoscut-o la fel de bine pe cât l-am cunoscut pe Chris.

— La clasă, ți se părea deprimată?

— Nu. În general, își vedea de lucru concentrată.

Selena ridică privirea.

— Aș putea să văd și dosarul ei?

Profesoara de engleză se întoarse cu două dosare de un galben-închis.

— Ăsta-i al lui Emily, spuse ea, făcând un gest către una dintre foi, iar ăsta-i al lui Chris.

Selena deschise mai întâi portofoliul lui Emily. Înăuntru erau niște poezii – niciuna nu pomenea de moarte – și o compunere scrisă în stilul operelor lui Arthur Conan Doyle. Absolut nimic folositor. Închise dosarul și ridică din nou privirea.

— Chris părea deprimat?

Trebuia să întrebe, cu toate că știa deja răspunsul. Era puțin probabil ca un străin să fi observat tendințele suicidale care nu existaseră niciodată.

— O, Dumnezeule, nici vorbă!

— A venit vreodată Chris la tine să-ți ceară ajutorul?

— Nu în ceea ce privește temele de școală. La asta se descurca singur. M-a întrebat odată de facultăți, când începuse să trimită cererile de înscriere. I-am scris și o scrisoare de recomandare.

— Mă referam la chestiuni personale.

Joan își uni sprâncenele.

— L-am încurajat să vină la mine după… după moartea lui Emily. Știam că are nevoie de cineva. Dar nu am avut nicio șansă, spuse ea cu delicatețe. Am ținut la liceu o slujbă de comemorare în memoria lui Emily. Spre surprinderea tuturor,

când Chris a fost rugat să spună câteva cuvinte, a izbucnit în râs.

Selena se gândi din nou dacă ar fi înțelept să o cheme la bară pe doamna Bertrand.

— Bineînțeles, la cum îl știam eu pe Chris, am pus ieșirea pe seama stresului, adăugă ea. Vizibil stânjenită de acea amintire, Joan se întinse după dosarul lui Chris și îl deschise în fața Selenei. Le-am spus profesorilor care bârfeau pe tema asta să citească ce scrie aici, continuă ea, lovind cu palma peste un eseu argumentativ. Cineva cu o minte atât de promițătoare nu ar fi capabil să comită o crimă.

Selena nu prea îi împărtășea părerea, căci întâlnise destui criminali inteligenți, dar își coborî politicoasă privirea asupra eseului.

— Tema era să comenteze un aspect al unei probleme delicate, îi explică Joan. Să aducă argumente solide în favoarea acelui aspect și să contraargumenteze punctul de vedere opus. Ăsta e un lucru pe care, știi și tu, nici măcar majoritatea absolvenților de facultate nu prea sunt capabili să-l facă. Dar Chris s-a descurcat de minune.

Paragrafele lui Chris erau frumos aliniate, cu marginile formatate stânga-dreapta de calculator.

— „În concluzie", începu Selena să citească, „să fii «pro-alegere» este impropriu spus. Pentru că, în realitate, nici nu se pune problema unei alegeri. Este împotriva legii să iei viața cuiva, punct. Să susții că fetusul nu este o formă de viață ar însemna să despici firul în patru, de vreme ce toate sistemele principale ale corpului au început deja să se dezvolte în momentul în care sunt provocate majoritatea avorturilor. Să spui că este dreptul unei femei de a alege este de asemenea ambiguu, pentru că nu mai este vorba doar de corpul ei, ci și de cel al unei alte ființe. Într-o societate care apără drepturile copilului, acest lucru pare într-adevăr contradictoriu…"

Selena își ridică privirea din foaie, pe chipul ei palid apărând un zâmbet larg.

— Crăciun fericit, doamnă Bertrand! spuse ea.

*

Părea un gest din alte vremuri să oferi o Biblie drept alinare, într-o lume în care unu din doi oameni ar prefera o doză de cocaină în schimb, însă Chris fu de-a dreptul fascinat. Nu citise niciodată Biblia. Pentru o perioadă scurtă de timp, participase la școala de duminică, dar asta numai pentru că tatăl lui stăruise să aparțină de biserica locală datorită influenței pe care o avea în comunitate. În cele din urmă, încetară să mai meargă la slujbe, excepție făcând sărbătorile importante, când cel mai probabil li s-ar fi observat absența.

Pasajele cunoscute îi săreau în ochi, făcându-l pe Chris să se simtă ca și cum și-ar fi împărțit celula strâmtă cu vechi prieteni. *Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide*[21]. Se uită lung la ușa masivă. Vezi să nu!

Când luminile se stinseră – acolo, fără niciun avertisment, doar te cufundai deodată într-o beznă deplină –, Chris se dădu jos din pat și se puse în genunchi. Podeaua era rece sloi sub pantalonii lui subțiri de bumbac, iar în întunericul abia creat mirosul rahatului de pe pereți părea parcă și mai puternic, însă reuși totuși să-și împreuneze mâinile și să-și plece capul.

— „Acum, când mă duc la culcare", începu el în șoaptă, simțindu-se deodată ca un copilaș, „îl rog pe Domnul să-mi vegheze sufletul". Își uni sprâncenele, încercând să-și amintească restul rugăciunii, însă nu reuși. N-am mai făcut asta de o grămadă de timp, își spuse Chris, simțindu-se prost. Sper că mă poți auzi. Nu dau vina pe Tine pentru că mă aflu aici. Și probabil că nu merit nicio favoare. Glasul îi pieri, gândindu-se ce anume își dorea. Desigur, dacă ar fi cerut un singur lucru, ar fi avut șanse mai mari să-l primească. Vreau să mă rog pentru Hector, rosti el încetișor. Mă rog să iasă de aici cât mai curând.

Chris se întrebă dacă Dumnezeu o întâlnise deja pe Emily. Închise ochii și se gândi la părul ei lung și blond, pe care și-l înfășură în jurul mâinilor ca pe niște frâie, la vârful bărbiei și la scobitura albăstrie de la baza gâtului, unde putea să-i simtă pulsul cu buzele. Își aminti ceva ce citise chiar în seara aceea: *Vă voi da inimă nouă și duh nou vă voi da*[22]. Spera, acum, ca Emily să le fi primit.

Pe când se lăsa cuprins de somn, încă în genunchi pe podea ca un pocăit, Chris îl auzi pe Dumnezeu. Veni cu zgomot de pași, de cheie răsucită în broască și de fluierături lipsite de trup. Iar El șopti, făcând să se ridice perișorul fin de pe ceafa lui Chris: *Iertați și veți fi iertați*[23].

*

Gus fu trezită de un obiect greu care îi căzu pe piept. Speriată, începu să se zbată, doar ca să-și dea seama că nu era decât Kate care o înghiontea.

— Trezește-te, mamă! îi spuse ea cu ochi strălucitori și cu un zâmbet atât de molipsitor, încât, pentru o clipă, Gus uită că trezitul însemna să ducă la capăt o nouă zi.

— Ce e? întrebă ea răgușită. Ai pierdut autobuzul?

— Nu-i niciun autobuz, răspunse Kate. Ședea în fund, cu picioarele încrucișate. Vino jos! Se băgă sub pătură, fiind primită cu un mormăit din partea tatălui. Și tu! spuse ea și fugi afară din cameră.

Zece minute mai târziu, Gus și James intrară în bucătărie, îmbrăcați și cu ochii cârpiți de somn.

— Pui tu de cafea? întrebă Gus. Sau pun eu?

— Nu faceți asta! le zise Kate, ajungând cu un salt în fața lor. Îi apucă pe amândoi de câte o mână și îi trase înspre panoul shoji care despărțea bucătăria de sufragerie. Ta-daa! făcu ea pășind în față și scoțând la iveală un pomișor de eucalipt în ghiveci, cam strâmb și împodobit în pripă cu câteva globulețe și podoabe. Crăciun fericit! le ură ea cântând și împresurând cu brațele mijlocul mamei sale.

Gus îi aruncă lui James o privire pe deasupra capului lui Kate.

— Scumpa mea, se auzi spunând, ai făcut tu toate astea?

Kate încuviință timid din cap.

— Știu că e cam aiurea, că am luat pomișorul de pe hol, și restul, dar m-am gândit că nu ați fi fost foarte încântați dacă aș fi tăiat ceva din curte.

Gus și-o imagină pe Kate prinsă sub un brad doborât la pământ.

— Dar e foarte drăguț! spuse ea. Serios vorbesc!

Beculețele de Crăciun, mici și licăritoare, aveau temporizator. Se stingeau și se aprindeau, amintindu-i lui Gus de ambulanța parcată la intrarea spitalului unde fusese chemată pentru Chris.

Kate intră în sufragerie și se așeză fericită lângă pomișor.

— M-am gândit că n-o să mai aveți timp să împodobiți bradul, ținând cont de cele întâmplate, le spuse ea, întinzându-i un pachet lui Gus și altul lui James. Pentru voi, continuă ea. Deschideți-le!

Gus așteptă până când James își despachetă noua lui agendă, îmbrăcată în imitație de piele de aligator. Apoi, rupse ambalajul de pe cadoul ei, care consta într-o pereche de cercei de jad. Gus o privi lung pe Kate, care încă radia de fericire, întrebându-se când apucase fiica ei să se ducă la mall. Se întrebă, de asemenea, când anume decisese fiica ei că vrea, cu orice preț, să sărbătorească un Crăciun normal.

— Mulțumesc, scumpo! spuse Gus, îmbrățișând-o strâns pe Kate și șoptindu-i la ureche: Pentru tot!

Apoi, Kate se așeză la loc, așteptând să-i vină rândul. Gus își băgă mâinile strânse pumn în buzunarul halatului și îi aruncă lui James o privire. Cum îi spui copilului tău de paisprezece ani că ai uitat complet de Crăciun anul acesta?

— Cadoul tău nu este încă gata, anunță ea, născocind ceva pe moment.

Zâmbetul de pe fața lui Kate păli treptat.

— Deocamdată este… la ajustat pe mărimea ta, spuse Gus.

Între ei se ridică un zid, pe cât de durabil și de neiertător, pe atât de transparent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

Nedorind să continue minciuna, Gus se întoarse către soțul ei, care se mulțumi doar să ridice din umeri.

— Kate, începu Gus cu glas rugător, însă fiica ei era deja în picioare, cu o atitudine plină de reproș.

— Nu aveți niciun cadou pentru mine, așa-i? spuse ea grav. M-ai mințit. Arătă cu mâna către pomul de eucalipt. Dacă n-aș fi împodobit pomul ăsta jalnic, v-ați fi învârtit pe aici de Crăciun așa cum faceți în oricare altă zi.

— Lucrurile stau altfel anul ăsta, Kate. Știi, cu tot ce s-a întâmplat cu Chris…

— Știu doar că din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Chris, eu nici nu mai contez! Înșfacă din mâna lui Gus cutia cu cercei și o dădu de perete. Ce trebuie să fac ca să nu mai fiu invizibilă pentru voi? țipă ea. Să omor pe cineva?

Gus o plesni pe Kate peste față.

În încăpere se așternu o liniște apăsătoare, singurul zgomot care se auzea fiind bâzâitul slab al luminițelor care se aprindeau și se stingeau. Kate, având urma mâinii lipită de obrazul care-i ardea, se întoarse pe călcâie și fugi din cameră. Tremurând toată și lăsându-și în jos mâinile ca și cum nici nu ar fi fost ale ei, Gus se întoarse către James.

— Fă ceva! îl imploră ea.

El o privi lung un moment, apoi încuviință din cap. Și ieși din casă.

*

Era unul dintre rarii ani în care Crăciunul și Hanuka se întâmpla să cadă în aceeași zi. Întreaga lume era în sărbătoare, motiv pentru care Michael își luă liber, știind exact ce voia să facă.

Trecuseră luni întregi de când dormea pe canapea, așa că nu știa dacă Melanie se trezise încă sau nu. Dar făcu un duș în baia de la parter și își puse la pachet o brioșă englezească pe care s-o mănânce în camionetă. Apoi conduse până la cimitir ca s-o viziteze pe Emily.

Parcă la o oarecare distanță, preferând să parcurgă restul drumului pe jos în pacea și liniștea înconjurătoare. Zăpada îi scârțâia sub tălpile bocancilor, iar vântul îi mușca vârfurile urechilor. Se opri la porțile cimitirului și privi în sus la albastrul înalt, nesfârșit al cerului.

Mormântul lui Emily era dincolo de vârful dealului, ascuns de creastă. Michael urcă agale, gândindu-se ce să-i spună. Nu avea nicio reținere să vorbească unui mormânt; vorbea tot timpul cu ființe care, în mod convențional, erau incapabile să-l

înțeleagă: cai, vaci, pisici. Începu să gâfâie pe ultima porțiune a urcușului până în momentul în care zări mormântul. Crescuseră flori pe el, momentan, doar niște tulpinițe fragile, față de ultima oară când fusese Michael. Fâșii de panglici și bucățele de hârtie sângerau în zăpadă. Iar Melanie, care ședea direct pe pământul înghețat, despacheta cadouri.

— O, uită-te la asta! spunea ea, când fu destul de aproape încât s-o audă. O să-ți placă la nebunie! Atârnă un pandantiv cu safir de gâtul trandafirilor morți pe care Michael îi lăsase în urmă.

Michael își luă privirea de la bijuteria strălucitoare și se uită la celelalte cadouri, înșirate ca niște ofrande de o parte și de alta a mormântului. O cafetieră cu o singură ceașcă, o carte, câteva tuburi cu vopsele de ulei și pensulele scumpe care îi plăceau lui Emily.

— Melanie! exclamă el tăios. Ce faci?

Ea se întoarse către el, încet și visătoare.

— O! făcu ea. Bună!

Michael simți cum i se încleștează maxilarul.

— Tu ai adus toate lucrurile astea aici?

— Bineînțeles, răspunse Melanie, ca și cum el ar fi fost cel care o luase razna. Cine altcineva?

— Pentru… pentru cine sunt?

Ea se uită lung la el, apoi ridică din sprâncene.

— Cum pentru cine? Pentru Emily, îi zise ea.

Michael îngenunche lângă ea.

— Mel, începu Michael cu blândețe, Emily e moartă.

Ochii soției lui se umplură numaidecât de lacrimi.

— Știu, îngăimă ea grav, dar, vezi tu…

— Nu, nu văd.

— E primul ei Hanuka departe de casă, răspunse Melanie. Și am vrut… am vrut…

Michael o cuprinse în brațe înainte să apuce să-i vadă lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

— Știu ce ai vrut, spuse el. Și eu vreau același lucru. Își îngropă fața în părul ei și închise ochii. Ai să vii cu mine?

O simți cum încuviințează din cap la pieptul lui, respirația ei caldă suflându-i pe gât. O porniră amândoi de-a lungul aleii din cimitir, lăsând în urmă vopselele și pensulele, cafetiera și safirul, pentru orice eventualitate.

*

Aeroportul Manchester era ticsit în ziua de Crăciun, plin de oameni care duceau coșulețe cu fructe și pungi de cumpărături doldora de cadouri. Lângă Jordan, în zona de așteptare, Thomas nu ședea o clipă locului pe scaunul lui. Se încruntă

când fiul lui scăpă pe jos, pentru a nu știu a câta oară, plicul cu biletele pe care îl ținea în poală.

— Ești sigur că îți amintești cum să faci transferul?

— Da, răspunse Thomas. Dacă nu mă ajută stewardesa, o să rog pe altcineva la poartă.

— Nu te duci singur, îi repetă Jordan.

— Nu în New York City, rostiră amândoi într-un glas.

Thomas dădea nerăbdător din picioare, lovind barele de metal din spătarul scaunelor.

— Termină! îi spuse Jordan. Deranjezi tot rândul.

— Tată, crezi că e zăpadă la Paris? întrebă Thomas.

— Nu, răspunse Jordan. Așa că mai bine te întorci acasă ca să-ți folosești schiurile alea.

Într-o încercare fățișă de a-i câștiga afecțiunea, Jordan îi cumpărase intenționat lui Thomas, de Crăciun, o pereche de schiuri Rossignol, dându-i cadoul fiului său înainte ca acesta să plece în vacanță la Deborah.

Purtaseră vreo două convorbiri transatlantice, dezbătând aprins dacă Thomas era sau nu suficient de mare încât să călătorească singur atât de departe, urmate de un noian de compromisuri. De fapt, timp de câteva zile, Jordan refuzase să accepte propunerea lui Deborah. Dar, într-un weekend, se trezi în toiul nopții și se duse în camera lui Thomas ca să-l vadă dormind. Se pomeni gândindu-se la întrebarea pe care i-o pusese doctorul Feinstein lui Chris Harte: *Ce anume în legătură cu asta te înspăimântă atât de rău*? Apoi își dădu seama că răspunsul lui era identic cu al lui Chris. Până în acel moment, viața lui Thomas se învârtise în jurul lui Jordan. Dacă, având posibilitatea de a opta, acest lucru avea să se schimbe?

A doua zi de dimineață, o sună pe Deborah și îi dădu binecuvântarea lui.

— Începe îmbarcarea pentru zborul 1246 către Aeroportul LaGuardia din New York, la poarta numărul trei.

Thomas sări atât de repede în picioare, încât se împiedică de bagajul de mână.

— Ușurel, stai așa! îi spuse Jordan, făcându-i semn cu mâna să se liniștească. Făcu o pauză, pe cale să ridice geanta, cu ochii ațintiți asupra fiului său. Jordan își dădu seama că acel moment avea să-i rămână pentru totdeauna întipărit în memorie – unul din caleidoscopul vieții Thomas, cu capul întors în profil: cu tuleii adolescentini pe obraji, cu brațele lui subțiri și osoase ca ale prizonierilor din lagăr, cu biletul portocaliu cu reducere pentru copii fluturându-i din buzunarul blugilor. Dregându-și vocea, Jordan ridică geanta de mână.

— Doamne, ce grea e! făcu el. Ce-ai pus aici, mă rog?

Thomas zâmbi ștrengărește, cu privirea jucăușă.

— Doar vreo zece sau douăsprezece reviste *Penthouse*, răspunse el. De ce?

Era încă un subiect incomod, unul pe care îl ocoleau și de care pomeneau doar în treacăt, când se întâlneau în drum spre frigider sau când ieșeau din baie. Spre ușurarea lui Jordan, simți cum tensiunea acumulată în ultimele săptămâni se risipi.

— Pleacă de-aici! îi spuse el în glumă și își îmbrățișă fiul.

Thomas îl îmbrățișă la rândul lui, încă mai strâns.

— Sărut-o pe mama din partea mea, spuse Jordan.

— Pe obraz sau pe buze? replică băiatul.

— Pe obraz, răspunse Jordan, împingându-l cu blândețe pe Thomas înspre poarta de îmbarcare.

Trase adânc aer în piept și se îndreptă către șirul de geamuri dincolo de care se vedea pântecul avionului. O *să aștept,* își spuse el, în cazul în care Thomas s-ar fi răzgândit în ultimul moment. Cu mâinile în buzunar, Jordan rămase ca o santinelă, urmărind cu privirea aeronava cum își ia avânt pe pistă și se înalță în zbor, până când dispăru complet din raza lui vizuală.

*

— Crăciun fericit! îi ură gardianul, deschizând ușa carcerei.

Chris se ridică de pe podea din poziția ghemuit. Biblia căzuse sub pat. El o strecură iute pe sub tricou, prinzând-o în elasticul pantalonilor.

— Da, murmură el, legănându-se pe călcâie.

Gardianul i se adresă morocănos.

— Vrei să aștepți aici până la Anul Nou?

Chris clipi.

— Vrei să spui că-i gata? Pot să ies?

— Directorul se simte generos azi, îi răspunse gardianul, ținând ușa deschisă, astfel încât Chris să iasă.

Merse încet de-a lungul coridorului și se opri în dreptul camerei de control.

— Încotro acum?

— Mergi direct la închisoare! făcu gardianul, râzând la propria glumă.

— Mă referam la ce zonă de securitate?

— În mod normal, te-ai fi întors la maximă, zise gardianul. Dar având în vedere că al tău coleg de celulă a spus că ai fost provocat și cum nu ți s-a făcut un raport disciplinar înainte să te trimită la gaură, te punem înapoi la medie. Deschise ușa pentru Chris. A, era să uit, amicul tău Hector s-a întors jos, adăugă el.

— La maximă?

Gardianul încuviință din cap, și Chris închise ochii pentru o clipă.

Steve citea când Chris intră în celulă. Se strecură în patul lui și încercă să se îngroape sub pătură, simțind acel miros oribil al detergentului din închisoare, dar bucurându-se totodată de luxul de a avea o pernă. Chiar și sub pături, simțea privirea lui Steve ațintită asupra lui, nehotărât dacă să i se adreseze sau nu.

În cele din urmă, cum tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, Chris își dădu jos perna de pe față.

— Hei, spuse Steve. Crăciun fericit!

— Și ție, răspunse Chris.

— Ești bine?

Chris ridică din umeri.

— Mulțumesc pentru că le-ai spus de Hector.

Vorbea serios. Hector nu era genul care să dea uitării faptul că cineva îl dăduse în gât.

— A fost o nimica toată, făcu el.

— Mulțumesc oricum.

Steve își mută privirea, făcându-și de lucru cu o ață ieșită din mâneca tricoului uzat.

— Am ceva pentru tine, îi spuse el degajat. De Crăciun.

Îngrozit, Chris intră în panică. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se gândise nicio clipă că pe acolo se oferă cadouri!

— Eu nu am nimic pentru tine, spuse el.

— De fapt, chiar ai, făcu Steve, întinzându-se după ceva de sub patul lui. Scoase un instrument deloc arătos, făcut din tubul unui pix Bic și având la capăt un ac lung, ce părea letal. Tatuaje, șopti el.

Chris ar fi vrut să întrebe de unde făcuse rost de ac – nu-și putea imagina vreun deținut de weekend care să-l fi adus băgat în fund –, dar știa că, dacă voia să facă asta, nu avea mult timp la dispoziție. Tatuajele – și instrumentele folosite pentru executarea lor – erau interzise în închisoare. Să te afișezi cu un tatuaj în văzul lumii ar fi însemnat să crești în ochii celorlalți deținuți, căci însemna să-ți fluturi delictul comis chiar sub nasul gardienilor.

Ceea ce-i oferea Steve de Crăciun era de fapt o cale de a-și spăla rușinea.

Îi întinse brațul, neștiind sigur dacă voia să facă asta sau nu, dar având destulă prezență de spirit încât să se ofere primul, căci nu i se părea atrăgătoare perspectiva de a contracta SIDA. Aruncând iute o privire către gardianul de serviciu, Steve scoase o brichetă – o altă surpriză de contrabandă – și ținu acul deasupra flăcării.

Chris își sprijini cotul de genunchi și simți prima înțepătură care-i ardea pielea. Mirosea ciudat de dulce, precum carnea friptă, resimțind durerea drept în vintre. Încleștându-și pumnul, urmări cu privirea cum propriul sânge i se prelinge pe biceps

în vreme ce Steve încălzea, grava și tăia. Apoi, simți cum Steve îi stoarce cerneală din pix drept în rană, frecând-o până intră de tot în pielea iritată.

— Nu-l poți vedea până când nu te cureți bine, îi spuse Steve, dar ți-am făcut o bilă de opt. Își ridică privirea către Chris, o privire limpede și pătrunzătoare. Fiindcă se pare că suntem amândoi blocați îndărătul ei[24].

Chris își lăsă în jos mâneca cât putu de mult, punând salivă, pe degete și începând să frece locul ca să-l curețe de sânge și cerneală. Un gardian trecu prin dreptul celulei, iar Steve îi strecură bricheta în palma lui.

— Fă-mi și mie unul, îi spuse el. Te rog.

Mâinile lui Chris tremurau pe când steriliza acul și îl implântă în brațul lui Steve. Acesta tresări, apoi își încordă mușchii. Chris trasă cercul, apoi cifra opt și la sfârșit fundalul negru. Frecă cerneala ca să pătrundă în rană, după care puse înapoi acul în mâinile lui Steve.

Îl usturau degetele.

— E-adevărat ce-a spus de copil? îl întrebă Steve, fără să ridice privirea.

Chris se gândi la Jordan, care îl avertizase să nu vorbească nimic cu nimeni. Se gândi la tatuajele pereche, însemnându-i pe amândoi la fel. Se gândi și la cuvintele pe care le citise cu o seară în urmă în mizeria carcerei: Să *ascultați glasul Meu, iar voi Îmi veți fi poporul meu*[25].

Chris se uită lung la prietenul său, la confidentul său, la enoriașul său.

— Da, răspunse el.

*

Fusese o vizită plăcută. Michael se ridică, după cum îi era obiceiul acum, și-l urmări cu privirea pe Chris părăsind subsolul închisorii. Nu plănuise să vină în acea zi. Dar faptul că o văzuse pe Melanie la cimitir îl tulburase și voia să vorbească cu cineva despre asta. Până la final, nu reușise să-i spună lui Chris – la urma urmelor, nu părea cinstit față de el –, dar ceva din faptul de a se fi aflat acolo în ziua de Crăciun îi ușura întrucâtva conștiința. Dacă tot nu avusese șansa să-i vorbească lui Emily de dimineață, măcar putea vorbi cu Chris în după-amiaza aceea.

Îi ură gardianului sărbători fericite și urcă în fugă scările până la camera de control. Era singura cale de ieșire din închisoare; pentru vizită, erai închis înăuntru ca un deținut.

Așteptă răbdător în spatele unei doamne cu o haină din păr de cămilă și cu părul ascuns sub o căciulă pufoasă de mohair.

— Da, îi spuse ea gardianului. Sunt aici să-l vizitez pe Chris Harte.

— Căutat individul, făcu gardianul, apoi urlă în difuzor: Chris Harte la camera de control!

Michael simți cum inima i se face cât un purice.

— Gus, rosti el cu gura iască.

Ea se întoarse, căciula căzându-i de pe cap, iar părul ei castaniu strălucitor revărsându-i-se peste reverul hainei.

— Michael! zise ea cu răsuflarea tăiată. Ce cauți aici?

— Se pare că același lucru ca tine, răspunse el, cu un zâmbet ironic.

Preț de-o clipă, făcu sforțări să articuleze câteva cuvinte, în zadar însă. În cele din urmă, reuși să îngaime:

— Tu… tu îl vizitezi pe Chris?

Michael încuviință din cap.

— Asta fac, recunoscu el. În ultima vreme.

O clipă, se priviră lung unul pe celălalt.

— Ce mai faci? întrebă Gus în același moment în care Michael o întrebă cum mai e. Scuturând din cap, amândoi se mulțumiră doar să zâmbească. O pată de culoare se ivi pe obrajii lui Gus, iar ea își aruncă privirea către scară.

— Trebuie să plec, spuse ea.

— Crăciun fericit! îi răspunse Michael.

— Și ție! Of…

— E-n regulă.

— Hanuka fericit!

— Și ție! zâmbi Michael. Gus puse mâna pe ușa ce dădea spre scară, dar nu o deschise. Vrei să… adică, poate că ai vrea să bem o cafea împreună după aceea?

Ea zâmbi, iar fața i se lumină toată.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea. Dar… Chris…

— Știu… Am să aștept, o asigură Michael. Se sprijini de perete și își puse haina pe braț. Am tot timpul din lume.

PARTEA A TREIA

ADEVĂRUL

Și așa a fost dintotdeauna: dragostea nu-și cunoaște propria adâncime decât în clipa despărțirii.

Kahlil Gibran
Profetul

O minciună care este pe jumătate adevăr este cea mai neagră dintre minciuni; o minciună care este pe deplin o minciună poate fi combătută și învinsă cu dreptate; dar o minciună care este parte dintr-un adevăr este încă și mai greu de înfruntat.

Lord Alfred Tennyson
Bunica

ACUM: Februarie 1998

Una peste alta, onorabilul Leslie F. Puckett nu era o alegere rea pentru rolul de judecător la proces.

Jordan fusese implicat în alte trei cazuri, atât ca procuror, cât și ca avocat al apărării, care fuseseră judecate de Puckett. Se spunea că atitudinea lui severă și criticile tăioase ale avocaților la adresa lui se datorau nesiguranței de sine ce i se trăgea de la numele de botez, Leslie, nu chiar atât de masculin pe cât i-ar fi plăcut, însă Puckett făcea comentarii răutăcioase în egală măsură și la adresa procurorilor, și a avocaților apărării. Pe lângă asta, singurul dezavantaj de a lucra cu judecătorul Puckett era slăbiciunea lui pentru migdale, pe care le ținea în borcane pe biroul lui, atât în sala de judecată, cât și în cabinet, și pe care le spărgea cu zgomot în dinți.

Audierile preliminare se țineau în ședință publică, însă gravitatea acuzației aduse lui Chris și publicitatea care se făcuse cazului îi convinsese pe toți cei implicați să considere că soluția optimă era ca audierea să se țină în cabinetul judecătorului. Cu roba lui neagră fluturându-i în jurul gleznelor, Puckett se îndreptă cu pași mari spre încăpere, urmat îndeaproape de Jordan și de Barrie Delaney. Se așezară cu toții pe scaune, iar Puckett scoase o migdală din borcan și o băgă în gură.

La auzul oribilului crănțănit, Jordan îi aruncă o privire lui Barrie.

Deși avocații adoptau o atitudine foarte oficială în sala de judecată, până și cel mai agresiv procuror sau avocat al apărării lăsa garda jos în afara ei. În calitate de fost procuror, Jordan menținea o relație cordială cu majoritatea asistenților procurorilor generali. Cu Barrie Delaney, lucrurile stăteau diferit. Nu mai lucrase niciodată cu ea – ea ajunsese la biroul procurorului general după plecarea lui furtunoasă și părea să ia personal faptul că Jordan trecuse de cealaltă parte a legii. La dracu', fata asta părea să ia totul personal!

Ședea ca o școlăriță de la pension, cu mâinile așezate în poală, cu fusta neagră strânsă în jurul picioarelor și cu un zâmbet suav pe față, rămânând astfel chiar și atunci când Leslie Puckett scuipă coaja de la migdală în palmă.

Judecătorul începu să frunzărească documentele de pe birou. Jordan tuși ca să-i atragă atenția procurorului.

— Bună treabă, Delaney! îi spuse el șoptit. Nimic nu se compară cu puțină constrângere aplicată clientului meu.

— Constrângere! șuieră ea printre dinți. Nici măcar nu era pe lista suspecților când se afla în spital. Interogatoriul ăla a fost cât se poate de legal.

— Dacă era cât se poate de legal, cum de știi că la el m-am referit?

— McAfee! Delaney! spuse judecătorul. Ați terminat?

Cei doi avocați se întoarseră către el.

— Da, Onorată Instanță, răspunseră ei într-un glas.

— Bun, făcu el acru. Acum, ce avem pe ordinea de zi?

— Ei bine, Onorată Instanță, sări Barrie numaidecât, avem un specialist care se ocupă de petele de sânge și care are nevoie de mai mult timp; plus că așteptăm rezultatele analizelor ADN, precizează ea, consultându-și carnetul. O să fim gata la întâi mai.

— Aveți de gând să depuneți vreun document?

— Da, Onorată Instanță. Câteva moțiuni *in limine* cu privire la așa-zișii martori ai apărării și la alte probe cărora li se aduc obiecții.

Judecătorul scoase o altă migdală din borcanul lui și, învârtind-o pe limbă, se întoarse către Jordan.

— Iar tu?

— O cerere prin care solicităm să fie retras interogatoriul luat clientului meu când era în spital, căci reprezintă o violare a drepturilor Miranda.

— Asta-i o porcărie! strigă Barrie. Ar fi putut să-și ia tălpășița în orice moment.

Jordan își dezveli dinții într-o tentativă de zâmbet.

— Ilegalitate pe față, spuse el. Clientul meu nu avea cum să plece, având șaptezeci de copci la rana de la cap și fiind sub efectul diverselor calmante, iar detectiva dumneavoastră știa asta prea bine!

— Ține-o tot așa, și n-o să mai fie nevoie să-ți citesc moțiunea! zise judecătorul.

Jordan se întoarse din nou cu fața către Puckett.

— V-o pot înmâna într-o săptămână…

— Iar eu îți voi răspunde bucuroasă la ea, interveni Barrie.

— Ar fi o pierdere de timp pentru tine, Barrie, murmură Jordan. Ca să nu mai zic de timpul clientului meu.

— Tu…

— Domnilor avocați!

Jordan își drese glasul.

— Scuzele mele, Onorată Instanță. Domnișoara Delaney mă scoate din sărite.

— Vad, replică Puckett. Amândoi o să aveți moțiunile gata și o să mi le trimiteți până la sfârșitul săptămânii viitoare?

— Sigur, nicio problemă, răspunse Jordan.

— Da, spuse și Barrie, încuviințând din cap.

— Bine atunci, conchise Puckett, întinzându-și mâinile peste calendar, ca și cum ar fi vrut să găsească o dată disponibilă. Haideți să începem selecția juraților pe șapte mai.

Jordan își luă servieta și o urmări cu privirea pe Barrie cum își strânge hârtiile. Își aminti cum obișnuia el să fie pe vremea când era procuror – numărul incredibil de mare de dosare și timpul mult prea scurt pentru a face dreptate fiecărui caz în parte. De dragul lui Chris Harte, spera ca asta să fie încă valabilă.

Îi deschise ușa domnișoarei Delaney, un vechi obicei al lui, căci, personal, o vedea mai degrabă ca pe un pitbull decât ca pe o exponentă a sexului frumos. Străbătură împreună coridorul judecătoriei, amândoi furioși și tăcuți, fiecare atâțat de dorința victoriei. Deodată, Barrie se întoarse către Jordan, blocându-i drumul.

— Dacă vrei o pledoarie, rosti ea pe un ton neutru, o să vă măcelărim. Jordan își încrucișă brațele. Treizeci de ani sau închisoare pe viață, adăugă Barrie.

Când văzu că Jordan nici măcar nu clipește, Barrie scuturǎ ușor din cap.

— Uite ce e, Jordan, continuă ea. O să se ducă la fund oricum. Amândoi știm foarte bine că o să câștig cazul. Ai văzut și tu ce probe solide am – amprentele, glonțul, traiectoria glonțului prin craniu –, iar amândoi știm că fata nu avea cum să se împuște singură în halul ăla. Juriul n-o să treacă cu vederea toate aceste fapte, indiferent cu ce o să încerci tu să le distragi atenția. Dacă ne învoim la treizeci de ani, măcar o să iasă până când împlinește cincizeci.

Jordan așteptă un moment, apoi își desfăcu brațele.

— Ai terminat?

— Da.

— Bun, făcu el și-și văzu de drum.

Barrie fugi după el.

— Deci?

Jordan se opri.

— Singurul motiv pentru care o să-i vorbesc clientului meu despre căcaturile pe care le-ai propus drept înțelegere este pentru că sunt obligat. Se uită lung la Barrie, cu un surâs vag pe chip. Sunt mai vechi în branșa asta decât tine, îi spuse el. De fapt, am fost cândva de aceeași parte a baricadei ca tine. Obișnuiam să joc același joc pe care îl faci tu acum. Ceea ce înseamnă și că știu prea bine că nu ești așa sigură în privința unei condamnări cum vrei să pară. El dădu scurt din cap. O să vorbesc cu clientul meu, dar, oricum, ne vedem la proces.

*

După ce Jordan termină de vorbit, Chris începu să bată darabana în masă.

— Treizeci de ani, făcu el cu voce frântă, în ciuda efortului pe care îl făcea de a-și menține controlul. Își ridică privirea la avocat: Câți ani ai?

— Treizeci și opt, răspunse Jordan, știind exact unde bătea Chris.

— Asta ar însemna cam toată viața ta, spuse Chris. Și de două ori cât a mea.

— Totuși, observă Jordan, este jumătate din cât ar fi pedeapsa pe viață. Și ar mai fi și eliberarea condiționată.

Chris se ridică în picioare și se duse la fereastră.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă el șoptit.

— Nu sunt eu în măsură să-ți spun, răspunse Jordan. Am menționat trei lucruri în privința cărora trebuie să decizi de unul singur. Dacă să ajungem sau nu la proces este unul dintre ele.

Chris se întoarse încet către el.

— Dacă ai avea optsprezece ani și ai fi în locul meu, ce-ai face?

Pe chipul lui Jordan înflori un zâmbet.

— Aș avea un avocat la fel de tare?

— Sigur, râse Chris, ești invitatul meu.

Jordan se ridică și el în picioare și își băgă mâinile în buzunare.

— Nu-ți pot spune că victoria e asigurată, pentru că nu e. Dar nici că nu avem nicio șansă să câștigăm. Totuși, îți pot spune că, dacă accepți învoiala, o să-ți petreci treizeci de ani întrebându-te dacă am fi putut să-i învingem sau nu.

Chris încuviință din cap, însă nu scoase niciun cuvânt, privind pierdut pe geamul închisorii la peisajul acoperit de zăpadă.

— Când ar trebui să înceapă procesul?

— Pe șapte mai, răspunse Jordan. Cu alegerea juraților.

Umerii lui Chris fură scuturați de un fior, iar Jordan se apropie de el, îngrijorat că gândul de a mai sta trei luni în închisoare îl aducea pe Chris în pragul nebuniei. Dar, când îl atinse pe umeri, își dădu seama că de fapt Chris râdea.

— Ești superstițios? îl întrebă Chris, ștergându-și ochii.

— De ce?

— Pe șapte mai e ziua de naștere a lui Emily.

— Glumești, făcu Jordan, rămânând cu gura căscată.

Încerca să se gândească la ce avea să facă Barrie Delaney când urma să lege aceste informații. Probabil că avea să servească juriul cu tort de înghețată, pe care să-l savureze în

timpul pledoariei de deschidere. Încerca să se gândească frenetic la vreo cerere pe care s-o depună sau la vreun martor a cărui depoziție să o poată reține pentru a cere o amânare. Și mai încerca să-și dea seama cam cât de milos ar putea fi Puckett într-o astfel de situație.

— Fă-o! rosti Chris atât de încet, încât Jordan nici nu-l auzi prima oară.

— Ce?

— Cu învoiala. Buzele lui Chris tremurau. Spune-le să se ducă la naiba!

*

Nu era nicio regulă scrisă conform căreia Gus și Michael trebuiau să-și țină secrete ieșirile săptămânale, tăinuite precum un zâmbet din timpul unei înmormântări, și totuși o făceau, furișându-se în interiorul localurilor ca și cum ar fi trecut liniile inamice. Pe de-o parte, chiar așa era, o bătălie, iar ei ar fi putut foarte bine să fie spionii, lăsându-se consolați de cineva care ar fi putut să-i trădeze de îndată ce s-ar fi întors cu spatele. Dar, pe de alta, la un nivel elementar, fiecare dintre ei ar fi putut fi colacul de salvare al celuilalt.

— Bună! spuse Gus cu răsuflarea tăiată, strecurându-se în separeu, îi zâmbi lui Michael, care parcurgea meniul laminat cu unghia degetului mare. Cum se simte astăzi?

— E bine, răspunse Michael. Abia așteaptă să te vadă.

— Mai e bolnav? întrebă Gus. Săptămâna trecută avea tusea aia oribilă.

— E mult mai bine, o asigură Michael. A luat niște Robitussin de la farmacie.

Gus își așeză șervetul în poală, un fior scuturându-i pieptul și umerii la vederea lui, simțindu-se întocmai ca o școlăriță îndrăgostită. Îl știa pe Michael de douăzeci de ani, dar abia acum începea să-l vadă cu adevărat, ca și cum situația prezentă îi schimbase nu numai percepția ei asupra lumii, ci și pe oamenii care o populau. Cum de nu băgase niciodată de seamă că vocea lui Michael poate oferi atât de ușor alinare? Că mâinile lui păreau atât de puternice, iar ochii lui atât de blânzi? Că o asculta ca și cum ar fi fost singura persoană din încăpere?

Gus era pe deplin conștientă și vinovată de faptul că dialogul pe care îl purta cu acest bărbat era întocmai dialogul pe care ar fi trebuit să-l poarte cu soțul ei. James încă refuza să vorbească despre fiul lui, de parcă numele lui Chris și acuzația ce i se aducea era un liliac mare și negru, care, odată eliberat, și-ar fi întins aripile și ar fi țipat, refuzând să se întoarcă dincotro venise. Începuse să aștepte cu nerăbdare prânzul săptămânal pe care îl luau împreună, stabilit în preajma orelor

de vizită de la închisoarea Grafton, pentru că avea cu cine să vorbească.

Că se nimerise ca acea persoană să fie Michael era câteodată ciudat. De vreme ce soția lui fusese cea mai bună prietenă a lui Gus dintotdeauna, știau o mulțime de lucruri unul despre celălalt, aflate pe căi indirecte. Erau lucruri pe care Melanie i le spusese lui Gus despre Michael și lucruri pe care Melanie i le spusese lui Michael despre Gus. Acestea îi făceau să se simtă stânjenitor de intimi, oferindu-le din plin niște informații pe care nu ar fi trebuit să le aibă unul despre celălalt.

— Arăți foarte bine azi, îi spuse Michael.

— Eu? râse Gus. Vai, mulțumesc! Și tu!

Era sinceră. Cămășile din flanel ale lui Michael și blugii lui decolorați, aleşi astfel din pricina profesiei lui, o făceau pe Gus să se gândească la cuvinte blânde, încărcate de semnificație, precum *confort*, *cuibărit* sau *cocoloşeală.*

— Te gătești pentru vizite, așa-i?

— Așa cred, răspunse Gus. Se uită în jos la rochia ei cu imprimeu și zâmbi. Mă întreb pe cine încerc să impresionez.

— Pe Chris, răspunse Michael în locul ei. Fiindcă așa vrei să te țină el minte.

— Și de unde știi tu asta? îl tachină Gus.

— Pentru că și eu fac la fel când mă duc la mormântul lui Emily, zise. Costum și cravată – îți poți închipui una ca asta? –, doar în cazul în care mă vede.

Șocată, Gus își înălță chipul.

— Of, Michael! făcu ea. Câteodată uit că ție îți este și mai greu!

— Nu știu ce să zic, răspunse Michael. Cel puțin, pentru mine s-a terminat. Dar pentru tine, abia acum începe.

Gus își trecu degetul de-a lungul marginii farfuriei.

— Cum se face că îmi aduc aminte cum prindeau broaște și se jucau leapșa de parcă ar fi fost ieri?

— Pentru că așa a fost, răspunse Michael abia șoptit. Nu a trecut atât de mult timp de atunci. Aruncă o privire prin micuțul restaurant. Nu știu cum am ajuns aici, continuă el. Zilele alea îmi par atât de reale, încât pot simți mirosul ierbii pe care abia o tunsesem și pot vedea smoala de pin prelingându-se pe piciorul lui Emily. Iar apoi, bum! Ajung să vizitez mormântul fiicei mele și pe Chris la închisoare.

Gus închise ochii.

— Totul era atât de ușor atunci. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că ni s-ar putea întâmpla una ca asta.

— Asta pentru că nu ar trebui să li se întâmple unor oameni ca noi.

— Dar totuși s-a întâmplat. De ce?

El scutură din cap.

— Nu știu. Mă tot întreb și eu același lucru, caut indicii în trecut, îmi închipui că e ca un fel de rădăcină ieșită în afară, pe care nu am văzut-o prima oară și de care, în cele din urmă, m-am împiedicat. O privi lung pe Gus. Copii precum Emily și Chris nu hotărăsc pur și simplu să se sinucidă, nu-i așa?

Gus răsuci în mâini șervetul. În ciuda nou-descoperitei apropieri de Michael, nu-i mărturisise vreodată că fiul ei nu avusese de gând să se sinucidă. Pe de-o parte, pentru că nu dorise să divulge informația pe care se baza apărarea lui Chris. Iar pe de alta, fiindcă știa că ar fi redeschis rana din inima lui Michael care abia se vindeca.

— Îți aduci aminte, începu ea, încercând să schimbe subiectul, cum obișnuia Emily să țipe când se jucau leapșa? Chris o fugărea, iar ea țipa atât de tare, încât și tu, și eu, ieșeam în fugă din casă?

Pe chipul lui Michael apăru un zâmbet.

— Da, zise el. Țipa de parcă o omora, nu alta. De îndată ce cuvintele fură rostite, privirea lui Gus se îndreptă iute asupra lui. Îmi pare rău, zise el, pălind. N-am… vrut să spun asta.

— Știu.

— Chiar nu am vrut.

— E-n regulă, spuse Gus. Înțeleg.

Michael își drese glasul, vizibil stânjenit.

— Bine, atunci. Ce comandăm?

— Ca de obicei, răspunse Gus, luminându-se la față. Încă nu pot să trec peste faptul că am găsit în orășelul Grafton din New Hampshire păstramă gătită în stil newyorkez.

— Există un aspect pozitiv în orice, spuse Michael, făcându-i semn chelneriței.

Dădură comanda, apoi fură absorbiți de conversație, ocolind intenționat subiectele sensibile în privința cărora făcuseră o înțelegere tacită: Melanie, James și tot ceea ce însemnaseră vreodată unii pentru ceilalți.

Interesant lucru, unul dintre subiectele permise era chiar procesul ce urma să aibă loc în viitorul apropiat. Avându-l pe Chris drept punte de legătură, discutară despre faptul că Jordan voia ca Michael să depună mărturie în favoarea apărării și despre reticența firească a lui Michael.

— Nu știu de ce îți cer ție sfatul, spuse Michael. Nu e ca și cum ai fi nepărtinitoare.

— Sunt rușinos de părtinitoare, recunoscu Gus. Dar trebuie să te gândești numai la ce-o să creadă juriul dacă o să apari în boxa martorilor susținându-l pe Chris, chit că n-ai scoate mai mult de-un cuvânt.

Michael își lăsă jos bucata de vită cu porumb.

— Exact la asta mă și gândesc! răspunse el șoptit. Îmi spun: Ce fel de tată sunt eu?

Începu să bată în masă cu degetele de la mâna dreaptă. Oricât l-aș iubi pe Chris, aș putea să-i fac așa ceva lui Emily?

— Emily nu ar vrea ca Chris să fie condamnat pentru o crimă pe care nu a comis-o, rosti ea ferm.

Michael afișă un zâmbet prefăcut.

— Aha, deci de-asta iei tu prânzul cu mine! Tu ești arma secretă din arsenalului lui McAfee.

Gus se albi la față. Arma secretă din arsenalul lui Jordan era ca ea să mintă – să le imprime juraților convingerea că și Chris avusese de gând să se omoare. La fel cum, momentan, îi lăsa și lui Michael de înțeles același lucru. Își așeză șervetul peste mâncarea neterminată și se întinse până în colțul separeului după haină.

— Ar trebui să plec, bălmăji ea, încercând să-și deschidă poșeta ca să plătească partea ei de consumație. A naibii geantă! zise ea, în timp ce degetele îi tremurau pe încuietoare.

— Hei, Gus! făcu Michael. Se întinse pe deasupra mesei, până în locul în care degetele lui Gus se căzneau furioase cu încuietoarea, și își puse mâna peste a ei.

Gus încremeni. *E atât de bine să fii atinsă,* se gândi ea.

Două pete stacojii apărură pe obrajii lui Michael.

— N-am vorbit serios, zise el. Când am spus că lucrezi pentru avocat.

— Știu, reuși ea să îngaime.

— Atunci de ce te-ai ridicat să pleci așa deodată?

Gus se uită la marginea farfuriei.

— Nu-i spun lui James că mă întâlnesc cu tine să luăm prânzul. Tu îi spui lui Melanie?

— Nu, recunoscu Michael, nu-i spun.

— De ce crezi că procedăm astfel?

— Nu știu, răspunse Michael.

Gus își trase cu blândețe mâna dintr-a lui.

— Nici eu.

*

James ședea la biroul lui și ridică bilețelul roz pe care fusese notat mesajul telefonic adus de secretară. Palm d'Or, acesta era numele restaurantului, se afla la șaizeci și cinci de kilometri depărtare, în inima pustietății, cu toate că fusese evaluat la cinci stele de majoritatea ghidurilor turistice și de localuri. Firește, acest lucru era practic garantat de meniul cu preț fix – plăteai înainte șaptezeci și cinci de dolari și primeai ce aveau ei chef să servească în ziua respectivă. Oftând, James se uită lung la numărul restaurantului și se întinse după telefon. Era

aniversarea de cincisprezece ani a lui Kate. Ea alesese restaurantul, iar el nu voia s-o dezamăgească.

De fapt, începând de la Crăciun fusese foarte atent cu Kate. Își formaseră obiceiul să stea cu toții la masa de seară și, după ce toate farfuriile erau spălate, să discute. Spre deosebire de mama ei, Kate chiar era interesată de cazurile și de operațiile cu care James se confruntase în ziua respectivă. James o asculta pe Kate pălăvrăgind despre băieți, despre dorința ei aprinsă de a-și face găuri în urechi și despre neîncrederea ei în demonstrațiile de la algebră. Astfel că se îndrăgosti a două oară de fiica lui. Se uita la ea seară de seară și se gândea: *încă mai am atât de multe.*

— Alo? rosti el, când o voce îi răspunse de la celălalt capăt al firului. Aș vrea să fac o rezervare. Serviți și prânzul, și cina? Excelent. Da, sâmbăta viitoare. Pe numele Harte, H-A-R-T-E. începu să bată cu creionul în teancul de hârtii de pe birou. Da, suntem patru persoane, spuse el, și tresări. Trei, corectă el. O rezervare pentru trei persoane.

Puse receptorul în furcă, gândindu-se de câte ori uitase acest lucru în ultimele câteva luni, când aruncase câte o privire la bancheta din spate, așteptându-se să-l vadă acolo pe Chris, stând cu picioarele lui lungi încrucișate, sau când, în toiul nopții, deschisese ușor ușa de la dormitorul lui Chris ca să vadă dacă doarme.

O petrecere de trei persoane.

Halal petrecere!

*

Melanie trânti un castron cu supă în fața lui Michael și se așeză la masă vizavi de el. Își ridică lingura și începu să mănânce fără să scoată o vorbă.

— Deci, începu el curajos, ce ai făcut astăzi?

Privirea lui Melanie se focaliză în cele din urmă asupra lui.

— Poftim?

— Te-am întrebat ce ai făcut astăzi.

Ea râse.

— De ce?

Michael ridică din umeri.

— Nu știu. Făceam și eu conversație.

— Suntem căsătoriți, spuse ea sec. Nu e nevoie să facem conversație.

Michael amestecă în supă, simțind țelina și morcovii cam tari.

— Eu, ăă… Șovăi. Avusese de gând să-i spună că fusese să-l viziteze pe Chris la închisoare, dar își dăduse seama că nu era o informație pe care era pregătit să o mărturisească. M-am întâlnit cu Gus azi. Am luat prânzul împreună.

O spusese pe un ton neafectat, dar, până și lui Michael, cuvintele îi părură prea nonșalante, atât de nefirești, încât era evident că fuseseră repetate în minte.

— E bine, adăugă el.

Melanie rămase cu gura deschisă, o picătură infimă de supă lucindu-i pe buza de jos.

— Ai luat prânzul cu ea?

— Da, răspunse Michael. Ce-i cu asta?

— Nu-mi vine să cred că ai luat, de bunăvoie, prânzul cu ea!

— Doamne, Mel! A fost cândva prietena ta cea mai bună.

— Asta, înainte ca fiul ei s-o omoare pe Emily.

— Nu știi dacă el a făcut-o, zise Michael.

— Și oare cine ți-a băgat asta în cap? pufni Melanie, cu vocea plină de sarcasm. A izbucnit în plâns în timp ce-și mânca salata? Sau a așteptat să termine de mâncat și după aceea ți-a spus ce greșeală teribilă a făcut procurora?

— N-a făcut nimic, zise Michael în șoaptă. Chiar dacă… Chiar dacă… Nu se putea convinge s-o spună. Ea tot nu s-ar face vinovată cu nimic.

Melanie scutură din cap.

— Ești un prost. Nu înțelegi de ce ar fi în stare o mamă ca să-și protejeze copilul? Ridică privirea, pufnind pe nas și cu buzele palide. Asta face Gus, Michael. Ceea ce e mai mult decât pot spune despre tine.

*

Planul de sâmbăta următoare era ca James și Kate să meargă împreună la Palm d'Or, iar Gus să li se alăture mai târziu după ce îl vizita pe Chris. James și Kate așteptau deja de jumătate de oră la masa elegantă ce le fusese rezervată, când chelnerul veni pentru a treia oară.

— Poate că ați dori să începeți fără cea de-a treia persoană, sugeră el.

— Nu, tati, spuse Kate încruntată. Vreau s-o așteptăm și pe mami.

James ridică din umeri.

— Atunci mai așteptăm câteva minute, răspunse el.

Se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind-o pe Kate cum se joacă cu marginile delicate ale orhideei care trona maiestuoasă în centrul mesei.

— Ea întârzie de obicei, spuse Kate, ca pentru sine, dar niciodată atât de mult.

Deodată, Gus dădu buzna în micuța sală de mese, cu haina ei din păr de cămilă aproape zburând în mâinile șefului de salon pe când se îndrepta grăbită către James și Kate.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea, aplecându-se spre Kate. La mulți ani, scumpo! zise și îi dădu un sărut. James, îl salută ea

formal, așezându-se pe scaunul ei. Apoi se adresă chelnerului: Doar apă, te rog. Nu mi-e foame.

— Cum de nu-ți e foame? întrebă James. E ora prânzului.

Gus își ținu privirea în poală.

— Am mâncat ceva pe drum, răspunse ea cu dispreț. Acum, făcu ea, întorcându-se către Kate, spune-mi cum te simți la cincisprezece ani?

— Tati spune că pot să-mi fac găuri în urechi dacă ești și tu de acord, spuse ea, radiind. Chiar azi, după prânz.

— Ce idee grozavă! spuse Gus, întorcându-se către James. O poți duce tu?

Nu o auzi de prima oară pe Gus, pentru că se desfăta cu mirosul pe care îl adusese ea în sufocanta sală de mese – mireasma iernatică a zăpezii de afară, a merelor din balsamul ei de păr și mirosul persistent al parfumului. Dar mai era ceva, profund și tropical, pe care nu-l putea identifica… oare ce să fi fost?

— Poți? îl întrebă Gus încă o dată.

— Ce să pot?

— S-o duci pe Kate la bijutier. Pentru găuri, spuse Gus, jucându-se cu lobii propriilor urechi. Se îmbujoră la față: Eu… ei bine, eu nu pot. Mă duc înapoi la Chris.

— Dar de-acolo vii, remarcă James.

El n-ar fi crezut că era posibil, dar obrajii lui Gus se împurpurară și mai mult.

— Astăzi au ore de vizită suplimentare, răspunse ea, netezindu-și șervetul din poală. I-am promis lui Chris că mă întorc la el.

James scoase un oftat și se întoarse către Kate.

— O să mergem la bijutier după prânz, îi spuse el.

Apoi, reveni cu fața la soția lui, vrând s-o întrebe de ce se mai obosise să bată atâta drum până la restaurant, dacă tot avea de gând să se întoarcă, dar se răzgândi tot din pricina mirosului ei. Își dădu seama că era ceva diferit. După ce îl vizita pe Chris, de fiecare dată venea acasă aducând cu ea mirosul rânced al închisorii, al detenției, un miros care nu-i ieșea din haine și din piele până când nu-l îndepărta frecându-se cu buretele. Îl vizitase pe Chris, așa spusese ea, însă astăzi mirosul acela lipsea. Era altceva în locul lui – acel element exotic, pe care James îl recunoscu pe dată ca fiind mireasma dulceagă, înfierbântată a minciunii.

*

Chris se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să nu se enerveze din pricina mamei sale și să strice totul. Nu era ca și cum aștepta cu nerăbdare vizitele ei – încerca să fie cât mai detașat în privința aceasta, căci dacă el nu făcea prea mare caz

din asta, atunci restul zilelor dintre două vizite nu erau chiar atât de rele. În orice caz, stătuse în celula lui de la 10.45, oră la care ea venea de obicei, așteptând și tot așteptând, însă nu fu chemat decât în jurul orei două.

— Ce s-a întâmplat cu tine? bombăni el.

— Îmi pare rău, se scuză mama lui. Am scos-o pe Kate în oraș de ziua ei.

— Și? replică Chris îmbufnat. Puteai să vii înainte de asta.

— De fapt, am avut ceva de făcut înainte, răspunse Gus.

Ceva de făcut înainte? Chris se încruntă, lăsându-se și mai pe spate. Unde credea ea că se afla el, într-o sufragerie din secolul al nouăsprezecelea? Ce fel de treabă afurisită era mai importantă decât să-și facă timp să-și viziteze fiul, care zăcea în închisoare?

— Chris, începu mama lui, atingându-i fruntea cu mâna. Nu te simți bine din nou?

El se feri de atingerea ei.

— Sunt bine.

— Nu te porți ca și cum ai fi bine.

— Chiar așa? Cum se presupune că ar trebui să mă port de vreme ce sunt nevoit să stau încă trei luni în închisoare până când juriul o să mă închidă pentru tot restul vieții?

— Despre asta-i vorba? întrebă Gus. Ai emoții în privința procesului? Pentru că pot să-ți spun că…

— Ce, mamă? Ce poți să-mi spui? își întoarse fața; dezgustul ce i se citea pe chip îi schimonosea trăsăturile. Nu poți să-mi spui absolut nimic.

— Ei bine, începu Gus, eu și Michael credem că Jordan are un caz foarte bun.

Chris izbucni deodată în râs.

— Cum să nu, o să ascult de Michael, tatăl îndurerat al victimei.

— N-ai niciun drept să spui asta! Își calcă pe inimă ca să te ajute pe tine. Ar trebui să-i fii recunoscător pentru asta!

— Pentru că el mi-a obținut condamnarea de la bun început?

— El n-a avut nimic de-a face cu asta. Asta ține de stat, nu de soții Gold.

— Doamne, mamă! făcu Chris, uimit din cale-afară. Tu de partea cui ești?

Gus îl fixă cu privirea pentru un moment.

— De partea ta, răspunse ea în cele din urmă. Dar Michael a decis în sfârșit că vrea să fie martorul apărării, ceea ce e un lucru foarte bun.

— Ți-a zis el asta? întrebă Chris, cu un optimism reținut.

— Astăzi, mărturisi Gus.

La auzul acestui răspuns, Chris mîji ochii, privind-o cu neîncredere.

— Când? întrebă el.

— L-am văzut azi-dimineață, înainte s-o scoatem pe Kate în oraș, zise Gus, ridicându-și bărbia. Ne întâlnim în zilele în care venim amândoi să te vizităm.

Umerii lui Chris se încordară când își dădu seama de motivul pentru care întârziase astăzi mama lui și își întoarse fața, simțindu-se ciudat de vulnerabil și de gelos.

— Despre ce-ați vorbit? întrebă el în șoaptă.

— Nu știu, răspunse Gus. Despre tine. Despre familiile noastre. Pur și simplu… am vorbit. Simți cum inima își întețește bătăile. Nu e nimic în neregulă cu asta, spuse ea pe un ton defensiv, înainte să-și dea seama că nu îi datora nicio explicație.

Preț de-o clipă, Chris rămase cu privirea ațintită asupra mesei scrijelite, timp în care deținutul de lângă ei plecă. Gus nu-și lua ochii de la chipul fiului ei.

— Este limpede că e ceva ce vrei să-mi spui, insistă ea.

Fiul ei se întoarse către ea, fără ca vreo emoție să i se trădeze pe chip.

— Ai putea să-l întrebi pe tata dacă vrea să vină în vizită?

*

— Mă întreb dacă, lucrând pentru tine, o să ajung să îmbătrânesc și să mă îngraș înainte de vreme, spuse Selena, deschizând gura să muște dintr-o felie uleioasă de pizza.

Jordan ridică privirea, surprins.

— Chiar în halul ăsta te exploatez?

— Nu. Dar obiceiurile tale culinare sunt groaznice. Știi măcar ce-i aia o salată?

— Sigur, răspunse Jordan, zâmbind. E chestia aia pentru care au inventat paravanele de protecție. Dădu deoparte o felie cu pepperoni. Pentru Thomas, explică el.

Privirea Selenei alunecă înspre ușa închisă a dormitorului.

— Da? Nu l-au stricat croasanții de tot?

— Nu. De fapt, chiar a slăbit câteva kilograme acolo, pe motiv că mâncarea era prea grasă pentru el. Jordan se strâmbă când văzu cutia de carton îmbibată de la grăsimea bucății de pizza. Dar, dacă mâncarea nesănătoasă americană l-a făcut să se întoarcă, eu sunt mulțumit.

— Oricum s-ar fi întors, îl liniști Selena. Nu-și luase cu el jocul Nintendo.

Jordan râse.

— Ești grozavă pentru egoul meu, spuse el.

— De parcă nu te-ai descurca și fără mine, remarcă Selena sec. Mă plătești să investighez, nu să mă bag pe sub pielea ta.

— Îhî, fu de acord Jordan. Așadar, cu ce te-ai mai îndeletnicit în ultima vreme ca să-ți câștigi existența?

Selena, care terminase de interogat pe toți cei care aveau de-a face cu apărarea, începuse acum să ajungă la persoanele aflate pe lista cu martori a procurorei, astfel încât Jordan să știe cu cine se pune.

— Chiar nu mă aștept la nicio surpriză din partea medicului examinator sau a detectivei, spuse ea. Iar copila pe care o aduc să depună mărturie – prietena lui Emily – ar trebui să fie destul de îngrozită și deloc obișnuită cu stilul lui Delaney. Singura carte riscantă pe care poate s-o joace este Melanie Gold, de care nu mă pot apropia suficient de mult încât să-i iau interogatoriu.

— Ei bine, poate că o să avem noroc, spuse Jordan. Poate că o să aibă vreo cădere nervoasă în următoarele câteva luni, iar Puckett o s-o declare prea instabilă mintal ca să poată depune mărturie.

Selena își dădu ochii peste cap.

— Nu m-aș baza pe asta, replică ea.

— Nici eu, recunoscu Jordan. Dar s-au întâmplat lucruri și mai ciudate de atât.

Selena încuviință din cap și-și sprijini picioarele lângă ale lui Jordan de măsuța de cafea.

— Șosete, rosti ea absentă, dând din degetele de la picioare. Când eram copil, obișnuiam să cred că li se spune „picioare pentru urmărire”[126].

— Nu e de mirare că te-ai făcut detectiv particular.

Ea îi dădu ușor cu piciorul în adidasul lui.

— Tu de ce ai făcut-o? întrebă ea.

— De ce m-am făcut detectiv particular? făcu Jordan, zâmbind.

— Știi la ce mă refer.

— M-am dus la drept din același motiv pentru care se duce toată lumea. Habar n-aveam ce să fac cu viața mea, iar părinții erau cei care plăteau.

Selena râse.

— Nu… Pot să-mi și închipui de ce te-ai făcut avocat: ca să fii plătit de oameni care te ascultă cum vorbești. Dar nu știu de ce ai trecut de cealaltă parte a baricadei.

— Adică, de ce nu mai sunt procuror? Jordan ridică din umeri. Salariul era mic.

Selena făcu roată privirea prin casa destul de veche. Lui Jordan îi plăcea confortul, însă nu trăise niciodată într-un lux ostentativ.

— Zi-mi adevărul, stărui ea.

El o privi.

— Știi ce părere am despre adevăr, rosti el șoptit.

— Atunci, spune-mi povestea ta, continuă Selena.

— Ei bine, murmură Jordan, în calitate de procuror, duci povara dovezilor. Ca avocat al apărării, tot ce trebuie să faci este să arunci o umbră de îndoială. Și orice juriu are o umbră de îndoială, așa-i? Doar nu au fost de față la locul crimei, nu?

— Vrei să-mi spui că ai schimbat taberele pentru că voiai să scapi mai ieftin? N-am mușcat momeala.

— Am schimbat taberele, continuă Jordan, pentru că nici eu nu am mușcat momeala. Ideea e că nu există decât o singură versiune adevărată. Și, ca procuror, trebuie să crezi în ea, altminteri despre ce naiba mai vorbim?

Selena se foi, întorcându-se într-o parte, astfel că fața ei se găsea acum la doar câțiva centimetri depărtare de a lui Jordan.

— Crezi că Chris Harte a făcut-o? întrebă ea, lăsându-și mâna pe brațul lui. Știu că pentru tine asta nu contează, adăugă ea. Datoria ta este să-l aperi, și încă temeinic. Dar aș fi vrut pur și simplu să știu.

Jordan se uită în jos la mâinile lui.

— Cred că a iubit-o pe fata aia și mai cred că era speriat de moarte când i-a găsit poliția. Dincolo de asta? Scutură din cap. Dincolo de asta cred că Chris Harte este un foarte bun mincinos, rosti el răspicat, apoi își ridică privirea la Selena. Dar nu atât de bun pe cât crede procurora.

*

Era joi, o zi când cimitirul nu era aglomerat, astfel că vocea rabinului părea să plutească, purtată de vânt printre crengile copacilor din care cintezoii urmăreau ce se petrece, cu ochii lor negri ca două mărgele, prinzând cuvintele în ciocuri, hrănindu-se cu ele la fel cum se hrăneau cu semințele ciulinilor. Michael stătea în picioare lângă Melanie, pantofii lui eleganți nefiind potriviți pentru frigul care venea din pământul înghețat. *Cum au pus piatra de mormânt?* se întrebă el, pentru a cincisprezecea oară în acea dimineață, privirea rătăcindu-i peste marmura roz, nou-nouță, din care era făcută piatra funerară așezată pe mormântul lui Emily cu ocazia acelei ceremonii.

Pe piatră nu era scris mare lucru: numele lui Emily, data nașterii și data morții. Iar puțin mai jos, cu majuscule, era un singur cuvânt: IUBITĂ. Michael nu-și aducea aminte să fi comandat acest înscris la cioplitor, dar presupunea că era posibil; se petrecuse cu atât de mult timp în urmă, iar mintea lui fusese un haos. Dar nu l-ar fi surprins nici să afle că Melanie ceruse să fie adăugată partea aceea.

Ascultă predica guturală a rabinului rostită în ebraică și sunetul slab al lacrimilor lui Melanie. Privirea însă îi rătăcea

necontenit împrejur, până când văzu în sfârșit ceea ce tot așteptase să vadă.

Gus urca panta dealului, îmbrăcată cu o geacă de fâș neagră și voluminoasă și cu o fustă neagră, cu capul plecat din cauza vântului, îl privi pe Michael drept în ochi, după care se așeză nu departe, în spatele lui, de cealaltă parte a lui Melanie.

Michael făcu un pas înapoi, apoi încă unul, până când ajunse lângă Gus. Ascuns de faldurile bătute de vânt ale paltonului, el îi atinse mâna înmănușată.

— Ai venit, șopti el.

Asta fu tot. Michael se aplecă și ridică de jos o pietricică, pe care o așeză la picioarele noii pietre funerare. Melanie făcu și ea același lucru, după care trecu iute pe lângă Gus, ca și cum aceasta nici nu s-ar fi aflat acolo. Gus îngenunche și găsi o pietricică netedă și albă, se îndreptă spre mormânt și își așeză ofranda lângă celelalte două.

Simți mâna lui Michael din nou pe brațul ei.

— Te conduc la mașină, spuse el, întorcându-se spre Melanie ca să-i dea de înțeles unde se ducea, însă aceasta dispăruse.

Gus așteptă până când Michael vorbi cu rabinul și îi înmână un plic. Apoi își potrivi pasul după al lui și merseră amândoi în tăcere până când ajunseră la mașină.

— Mulțumesc, spuse Michael.

— Nu, *eu* îți mulțumesc, răspunse Gus. Am vrut să vin. Ridică privirea înspre Michael ca să-și ia la revedere, dar ceva de pe chipul lui – liniile din colțul ochilor sau poate zâmbetul șovăitor – o făcu să-și deschidă brațele și să-l primească între ele. Când Michael se smulse din îmbrățișare, ochii ei erau la fel de umezi că ai lui.

— Sâmbătă? întrebă el.

— Sâmbătă, confirmă ea.

Preț de-o clipă, el se arătă distrat, ca și cum în forul lui interior se ducea o luptă, însă nu după mult timp se opri, din câte se pare, asupra unei decizii. Nedesprins din brațele ei, se aplecă înainte și o sărută ușor pe gură, după care se îndepărtă.

*

Gus opri mașina la câteva sute de metri distanță de cimitir. Era foarte posibil ca, sub presiunea momentului – iar o astfel de ceremonie era cu siguranță stresantă –, Michael să nu se fi gândit foarte bine la ce făcea. Dar, pe de altă parte, Gus ar fi pus pariu că Michael fusese pe deplin conștient.

Avea un gol emoțional, o știa prea bine. Dumnezeule, trecuseră luni întregi de când nu se mai culcase cu James și încă și mai multă vreme de când nu își mai vorbiseră! În același timp, își pierduse și soțul, iar prietena cea mai bună îi

întorsese spatele. Să aibă lângă ea un adult care voia – chiar voia! – să vorbească despre Chris era seducător.

Dar se întrebă, simțindu-se puțin rău din această cauză, dacă abia aștepta să-l vadă pe Michael pentru că putea să vorbească despre Chris sau dacă se folosise de Chris drept pretext ca să-l vadă pe Michael.

Chiar vorbiseră despre Chris, despre Emily și despre proces. Și era bine că putuse să-și ia toate aceste poveri de pe suflet. Dar asta nu explica faptul că o treceau fiorii de fiecare dată când el îi zâmbea, nici faptul că, dacă ar fi închis în acel moment ochii, i-ar fi văzut chipul animat de o paletă variată de expresii, la fel cum făcuse odinioară cu James.

Îl cunoștea pe Michael de ani de zile, aproape la fel de bine pe cât își cunoștea propriul soț. Era o atracție născută din cercul lor strâmt și dintr-o falsă familiaritate. Nu însemna absolut nimic, își spunea în sinea ei.

Totuși, conduse până acasă cu o singură mână, cu vârfurile degetelor de la cealaltă atingându-și ușor buzele, cauciucurile șuierând pe drumul neted, iar ea șoptind: „Iubită”.

*

Cu toate că niciunul dintre ei nu pomenise de asta, încă de când James luă neclintita decizie de a nu depune mărturie în favoarea lui Chris, Gus dormise în altă cameră. În camera lui Chris, mai exact, își găsea alinare când simțea salteaua curbându-se sub ea în același loc unde se odihnise trupul fiului ei timp de atâția ani, când mirosea colecția de echipament sportiv care parcă fremăta pe podeaua șifonierului, când se trezea cu alarma setată pe postul lui de radio preferat – toate acestea contribuiau la iluzia că el se afla încă la fel de aproape de Gus ca oricare dintre aceste lucruri.

Era noaptea când James lucra până târziu la spital. Gus îl auzi intrând: sunetul puternic al ușii, ritmul pașilor lui urcând pe scări. Scârțâitul ușor care se auzi când o verifică pe Kate, care dormea de ore bune, și sunetul apei ce năvălea prin conducte pe când el dădu drumul dușului din baia mare. Nu veni să vorbească cu Gus. Nici măcar nu se apropie de camera lui Chris.

Se dădu jos din pat, picioarele ei rămânând tăcute pe covor, în timp ce își punea pe ea halatul.

Era ciudat să-și vadă patul. Cearșafurile erau curate și netede, însă atârnau pe sub cuvertură ca o limbă ieșită în afară – dovada clară că ea nu mai dormea acolo. Lui James îi plăcea ca cearșaful să stea liber; pe partea lui Gus, mereu era băgat sub saltea, linia de demarcare schimbându-se ușor noapte după noapte.

Apa de la duș se opri. Gus și-l imagină pe James ieșind de la duș și înfășurându-și prosopul în jurul taliei, cu părul ciufulit de la o șamponare energică. Apoi, deschise ușa de la baie.

James se întoarse către ea numaidecât:

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, convins că nu exista niciun alt motiv, în afară de vreo urgență, pentru ca ea să se afle acolo.

— Totul, răspunse ea, dezlegându-și halatul din tricot și lăsându-l să cadă pe podea.

Se apropie de el șovăitoare și își puse palmele pe pieptul lui. Cu o forță incredibilă, James o cuprinse cu brațele. Se lăsă în jos, gura lui alunecând pe sânii ei, pe coaste, zăbovind apoi cu obrazul pe pântecul ei.

Ea îl ridică în picioare și îl conduse în dormitor. James se aruncă deasupra ei, inima bătându-i la fel de puternic ca a ei. Gus își trecu mâinile peste mușchii brațului său, peste părul rar de pe fesele lui, peste adânciturile netede de la baza coloanei – peste toate locurile pe care ea avea nevoie să le atingă și să le imprime din nou în memorie. Când o pătrunse, ea se undui sub el ca o salcie. James se împinse încă o dată, iar Gus mușcă adânc în pielea umărului său, temându-se de ceea ce ar putea spune. Iar apoi, pe cât de repede escaladase, pe atât de repede se și sfârșise, James încordându-se deasupra ei, mâinile lor sfâșiind cearșafurile și unul pe celălalt, cufundați în tăcere.

Cu un zâmbet timid, James se duse la baie, având spatele brăzdat de urmele unghiilor ei. Gus își atinse umerii, înroșiți de faptul că se frecaseră de barba lui țepoasă, și privi patul. Era în dezordine, cu cearșafurile răvășite, cu pătura aruncată cât colo. Ba chiar era și sânge pe cearșaf, de la zgârieturile pe care i le făcuse lui James pe spate, și dărâmaseră și lampa de pe noptieră. Nu aducea cu un decor de împăcare și nici cu un cuib al iubirii. De fapt, se gândi Gus, nu aducea cu nimic altceva decât cu locul unei crime.

*

Jordan scoase elasticul de pe teancul subțire de plicuri. Citind pe unul dintre ele Curtea Superioară de Justiție din Grafton, simți cum i se accelerează pulsul. Rupse plicul și găsi o scrisoare trimisă de onorabilul Leslie Puckett, răspunsul la cererile pentru audierile preliminarii pe care el și Barrie le înaintaseră.

Cea a procurorei, în care solicita ca doi dintre martorii specialiști ai apărării și eseul de la engleză cu tema pro-alegere, pe care îl descoperise Selena, să nu fie admise, fusese respinsă.

Cererea lui de a nu fi admis drept probă interogatoriul detectivului Marrone la spital fusese aprobată, pe motiv că

Chris Harte nu avea posibilitatea de a refuza interogatoriul și, prin urmare, fusese interogat oficial fără să i se citească drepturile Miranda.

Era o victorie mică, dar îi smulse un zâmbet. Jordan puse scrisoarea în spatele teancului, se întoarse în birou și închise ușa.

*

Când Chris își văzu tatăl stând țeapăn în spatele scaunului de metal din zona vizitatorilor, înmărmuri. Îi spusese mamei sale că ar fi vrut ca tatăl său să vină, dar nu se așteptase ca dorința lui chiar să se împlinească. La urma urmelor, când Chris îi interzisese să-l viziteze cu luni în urmă, toată lumea știa că își asumă vina pentru un lucru pe care James l-ar fi făcut oricum din proprie inițiativă.

— Chris, spuse tatăl său, întinzându-i mâna.

— Tată. Își strânseră mâinile, iar Chris rămase uimit, preț de-o clipă, de fierbințeala pe care o emana pielea tatălui său. Își aduse aminte instantaneu că palmele tatălui său fuseseră dintotdeauna liniștitor de calde atunci când îi atingeau umerii în haina de camuflaj sau când îl cuprindea în brațe pe când îl învăța să tragă. Mulțumesc că ai venit.

James încuviință din cap.

— Mulțumesc că m-ai primit, răspunse el formal.

— A venit și mama cu tine?

— Nu, zise James. Am înțeles că vrei să vin singur.

Chris nu menționase niciodată asta, dar probabil că așa interpretase mama lui. Și poate că nu era o idee atât de rea.

— Voiai să vorbești cu mine despre ceva anume? întrebă James.

Chris dădu aprobator din cap. Îi veneau în minte mai multe lucruri deodată: *Dacă o să mă duc la închisoare, o s-o ajuți pe mama să-și vadă în continuare de viață? Dacă te-aș întreba, ai recunoaște pe față că te-am rănit mai mult decât credeai că e posibil?* În schimb, deschise gura și rosti o propoziție care îl surprinse pe Chris în egală măsură ca pe James.

— Tată, începu el, tu n-ai făcut nimic greșit în toată viața ta?

James tuși ca să-și acopere hohotul de uimire.

— Bineînțeles că da, răspunse el. În primul trimestru de facultate, am picat examenul la biologie. Am furat un pachet de gumă dintr-un magazin când eram mic. Și am bușit mașina tatei când mă întorceam de la o petrecere a frăției. Chicoti și își încrucișă picioarele. Doar că n-am fost niciodată aproape de a comite o crimă.

Chris îl fixă cu privirea.

— Nici eu, spuse el încetișor.

James se albi la față.

— N-am vrut să… adică… se bâlbâi el. În cele din urmă, scutură din cap: Nu te învinovățesc pentru ce s-a întâmplat.

— Atunci, mă crezi?

James întâlni privirea fiului său.

— Îmi vine foarte greu să te cred, spuse el, de vreme ce încerc din răsputeri să mă prefac că nu s-a întâmplat.

— Dar s-a întâmplat! replică Chris, cu voce gâtuită. Emily a murit. Eu sunt blocat în afurisita asta de închisoare și nu pot schimba ceea ce s-a petrecut deja.

— Nici eu. James își împreună mâinile și le prinse între genunchi. Trebuie să înțelegi: am crescut cu niște părinți care îmi spuneau că cea mai bună cale de a ieși dintr-o situație delicată este să te prefaci că nu există, zise el. Gura lumii n-o astupă nimeni… dacă familia nu e afectată, de ce ar fi altcineva?

Chris zâmbi vag.

— Să-mi închipui că sunt într-un hotel elegant nu face nici mâncarea de aici mai gustoasă și nici celulele mai mari.

— Ei bine, făcu James, pe un ton mai blând, cine spune că nu poți învăța și de la copiii tăi? Își frecă vârful nasului. De fapt, continuă el, acum că m-ai întrebat, chiar am făcut ceva de-a dreptul îngrozitor.

Chris se aplecă în față, numai ochi și urechi.

— Ce anume?

James zâmbi atât de însuflețit, încât Chris fu nevoit să-și mute privirea.

— Am stat departe de tine, spuse el. Până acum.

*

Procesul pentru crimă al lui Steve durase patru zile. Avea un avocat din oficiu, de vreme ce niciunul dintre părinții lui nu-și putea permite unul de elită. Și cu toate că nu vorbea cu Chris despre caz, acesta știa că devine din ce în ce mai neliniștit pe măsură ce se apropia data procesului.

În noaptea dinaintea zilei în care jurații trebuiau să pronunțe verdictul, Chris se trezi din cauza unui zgomot ușor de râcâit. Se întoarse pe cealaltă parte a patului și îl văzu pe Steve răzuind marginea toaletei cu o lamă de ras.

— Ce naiba faci? șopti Chris.

Steve ridică privirea.

— O să mă duc la închisoare, spuse el, cu voce gravă.

— Deja ești la închisoare, i-o întoarse Chris.

Steve scutură din cap.

— Asta-i o nimica toată în comparație cu Penitenciarul de Stat din Est. Știi ce le fac acolo indivizilor care își ispășesc pedeapsa pentru ucidere de copii? Știi?

Chris zâmbi ușor.

— Îi fac fetița lor?

— Crezi că-i al naibii de amuzant, nu? Dar ai putea să fii și tu în aceeași oală peste trei luni. Steve respira greoi, încercând să nu izbucnească în plâns. Câteodată, se mulțumesc să te snopească în bătaie, iar gardienii se fac că nu văd, pentru că au impresia că o meriți. Alteori, merg atât de departe, încât te omoară. Ridică lama de ras argintie, care strălucea în semiobscuritatea celulei. M-am gândit să-i scutesc de efort, adăugă Steve.

Încă buimac de somn, lui Chris îi luă o clipă până să înțeleagă la ce se referea Steve.

— Nu poți face asta! spuse el.

— Chris, murmură Steve, este cam singurul lucru pe care pot să-l fac.

Deodată, Chris își aduse aminte de Emily, pe când aceasta încerca să-i explice cum se simțea. *Mă văd pe mine*, *cea de acum*, spunea ea, *și mă pot vedea pe mine*, *cea de peste zece ani. Doar că nu înțeleg cum o să ajung de aici acolo.* Chris îl urmări cu privirea pe Steve cum își ridică mâna tremurândă, lama de ras scuturându-se ca o flacără. Sări jos din pat și începu să bată în gratiile celulei, țipând ca să atragă atenția vreunui gardian și încercând să facă pentru prietenul lui ceea ce nu făcuse pentru Emily.

*

Zvonurile circulau prin toată închisoarea, la fel de pătrunzătoare precum țânțarii și la fel de greu de ignorat. Până la micul dejun de a doua zi, toată lumea știa că Steve fusese transferat în celula sinucigașilor din zona de maximă securitate, unde era supravegheat video din camera de control. La prânz, fusese condus de un șerif în sala de judecată, ca să audă verdictul juriului.

Puțin peste ora trei și jumătate, unul dintre gardieni veni în celula lui Chris și începu să strângă lucrurile lui Steve. Chris puse jos cartea pe care o citea.

— S-a terminat procesul? întrebă el.

— Mda. Vinovat. Condamnat la închisoare pe viață.

Chris îl urmări cu privirea pe gardian cum strânge resturile aparatului de ras din plastic, pe care Steve îl spărsese ca să ia lama din el. Își puse perna pe cap, suspinând cum nu o mai făcuse din ziua în care ajunsese în închisoare. Nu își îngădui să se întrebe dacă plângea pentru Steve sau pentru el însuși, pentru ceea ce făcuse sau pentru ceea ce avea să se întâmple.

*

La început, Barrie Delaney o sunase des pe Melanie, ținând-o la curent cu probele pe care le obținea de la biroul procurorului general ori de la laboratorul de medicină legală.

Apoi, telefoanele începură să vină din partea lui Melanie, la intervale regulate, doar ca să-i amintească domnișoarei Delaney de Emily. Acum, Melanie suna poate o dată pe lună, nevrând să-i mai răpească procurorei timp prețios, pe care l-ar fi folosit mai bine în scopul pregătirii procesului.

Așa că Melanie fu destul de surprinsă când Barrie Delaney o sună tocmai la bibliotecă pentru a-i vorbi.

Ridică receptorul, convinsă că cealaltă bibliotecară înțelesese greșit numele apelantului, doar ca să audă vocea limpede și sacadată a procurorei.

— Bună! spuse Melanie. Cum merge treaba?

— Eu ar trebui să vă întreb asta, spuse Barrie. De fapt, totul e-n regulă.

— Au schimbat data procesului?

— A, nu. A rămas stabilit pentru mai. Oftă în telefon. Vedeți dumneavoastră, doamnă Gold, mă întrebam dacă m-ați putea ajuta puțin cu niște cercetări.

— Cere-mi orice, o asigură Melanie. De ce ai nevoie?

— E vorba despre soțul dumneavoastră. A fost de acord să depună mărturie pentru apărare.

Melanie rămase tăcută un răstimp atât de îndelungat, încât procurora începu s-o strige pe nume.

— Sunt încă la telefon, răspunse ea slab. Își aminti că o văzuse pe Gus la cimitir și era convinsă că ea îl convinsese pe Michael să facă asta. Își simți capul zvâcnind. Cu ce pot să te ajut?

— Ideal ar fi să-l faceți să se răzgândească, spuse Barrie. Iar dacă refuză, poate găsiți o cale să aflați ce are de gând să declare de este atât de util apărării.

Acum, capul lui Melanie era atât de plecat, încât aproape atingea biroul cu fruntea.

— Înțeleg, zise ea, cu toate că nu înțelegea. Și cum să fac asta?

— Ei bine, doamnă Gold, începu procurora, presupun că asta ține numai de dumneavoastră.

*

Primul lucru pe care îl observă Michael când intră în casă, transpirat, obosit și mirosind a soluție de deparazitare pentru oi, fu casetofonul care era pornit. După luni întregi de liniște nesfârșită, muzica părea un sacrilegiu, și simți un impuls absurd de a-l închide. Însă, când coti și intră în bucătărie, o găsi pe Melanie tăind legume, grămăjoarele de ardei rubinii împodobind masa ca niște confetti.

— Bună! îi spuse ea veselă, semănând atât de mult cu femeia din urmă cu un an, încât Michael încremeni. Ți-e foame?

— Sunt lihnit, răspunse el, cu gura uscată. Auzi vuietul unei trompete de pe CD și își înfrână dorința de a întinde mâna și a o atinge pe Melanie, ca să se asigure că era într-adevăr acolo.

— Du-te și spală-te, îi spuse ea. Gătesc o tocană cu carne de miel.

El urcă la baie ca un robot, cu capul un iureș de gânduri. Asta auzise și el despre suferință: putea să schimbe radical o persoană, după care, într-o bună zi, persoana respectivă revenea la normal. Cel puțin, așa se întâmplase în cazul lui. Iar acum, poate că era rândul lui Melanie să revină la viață.

În timp ce se săpunea sub duș și își șampona părul, se tot gândea la Melanie, la imaginea ei din bucătărie, cu spatele la el, șira spinării curbându-i-se grațios pe sub helancă, șuvițele aurii, maronii și stacojii din părul ei strălucind în soarele amiezii.

Ieși încins la brâu cu un prosop, ca s-o găsească pe Melanie stând pe pat cu două farfurii aburinde și două pahare cu vin roșu.

Purta un halat verde din mătase, care îi aducea aminte de a doua lor lună de miere din urmă cu un milion de ani și al cărui cordon nu era legat.

— M-am gândit că poate nu vrei să aștepți, spuse ea.

El înghiți în sec.

— Să aștept ce? întrebă.

Melanie zâmbi.

— Tocana. Ea se ridică în picioare, coloritul delicat de pe farfurie clătinându-se odată cu mișcarea saltelei, și ridică un pahar. Vrei niște vin?

Când Michael încuviință din cap, ea luă o înghițitură; se aplecă să-l sărute, lăsând vinul să-i atingă buzele, apoi să-i alunece pe gât.

El crezu că își dă drumul, atunci și acolo.

Trecuseră luni de zile de când nu mai făcuse dragoste cu Melanie, mai precis de când murise fiica lor. Ar fi acceptat numaidecât invitația de a împărți patul cu ea… doar că femeia aceea nu era Melanie. Niciodată, în toți anii de când erau căsătoriți, Melanie nu fusese cea care să inițieze o partidă de sex. Se gândi la ea picurându-i vin în gură și simți cum i se întărește și mai mult, după care se întrebă din ce carte se inspirase oare.

Înainte să se poată abține, izbucni în râs.

Ochii lui Melanie scăpărară; cineva care nu o cunoștea la fel de bine ca Michael poate că n-ar fi observat nehotărârea care-i dilată pupilele pentru o fracțiune de secundă. Spre cinstea ei – și spre șocul lui –, puse paharul de vin jos, îl apucă de ceafa și îl trase înspre ea ca să îl sărute.

El îi desfăcu halatul, sfârcurile ei atingându-i pieptul. Îi simți limba cum i se strecoară în gură și degetele ei mângâindu-i ceafa. Apoi, simți cealaltă mână a ei alunecând în jos și prinzându-i testiculele în căușul palmei.

Ea deținea deplina putere asupra lui.

Deodată, pricepu motivul pentru care Melanie gătise tocană, se îmbrăcase cu halatul de mătase și făcea dragoste cu el. Nu se schimbase peste noapte. Voia ceva de la el.

Își înălță capul și se trase înapoi. Melanie scoase un sunet slab, ascuțit și deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ce-ar fi ca tu să-mi spui ce s-a întâmplat, i-o întoarse Michael șoptit.

O văzu uitându-se fix la el și îi observă mirarea din priviri când penisul lui redeveni flasc în mâna ei. Ea îl apucă și mai strâns, aproape cu cruzime, după care îi dădu drumul, strângându-și halatul pe lângă ea.

— Ai de gând să depui mărturie pentru apărare, șuieră ea. Fiica ta e moartă, iar tu vrei să ții partea criminalului.

— Despre asta e vorba? făcu Michael, nevenindu-i a crede. Ai crezut că dacă mi-o tragi, m-ai putea face să mă răzgândesc?

— Nu știu! țipă Melanie, îngropându-și mâinile în păr. Am crezut că poate n-o s-o mai faci. Că te-ai fi simțit dator față de mine.

Michael clipi, șocat că după douăzeci de ani de căsnicie, ea se gândise să folosească sexul drept monedă de schimb, și nu ca pe o răsplată. Vrând să o rănească pe Melanie la fel de mult cum îl rănise și ea, Michael își alungă de pe chip orice urmă de expresie.

— Te flatezi de una singură, îi aruncă el, ieșind din încăpere.

Era gol pușcă, dar nu conta. Traversă locuința și urcă scările care dădeau înspre cabinetul de veterinar. Acolo, își puse un halat pe care îl purta uneori când făcea operații și se așeză la birou. Auzea zgomotul ușor pe care îl făcea Melanie în bucătărie.

Mâinile îi tremurau în timp ce ridică receptorul și formă numărul.

*

Gus intră în restaurantul Happy Family și se îndreptă numaidecât către separeul din spate, pe care obișnuiau să-l ocupe în serile de vineri. Michael o aștepta acolo îmbrăcat într-un halat de spital și bând ceea ce părea a fi vodcă.

Mai văzuse privirea aceea și înainte, dar tot nu reușea s-o identifice. Ochii pierduți, colțurile gurii ca două paranteze ușor arcuite în jos. Îi luă un moment să-și dea seama că era de fapt

disperare, o expresie pe care o mai văzuse pe chipul lui Chris înainte să-și amintească să-și pună în locul ei masca indiferenței.

— Ai venit, făcu Michael.

— Așa am spus.

O sunase acasă, ceea ce era riscant, și o implorase să se întâlnească acolo neîntârziat. Încercase să aleagă un local de familie, care să nu fie prea aglomerat la această oră a zilei, iar ea sugeră restaurantul chinezesc. Abia când era la volan, conducând într-acolo, după ce le îndrugase lui James și lui Kate o minciună, își dădu seama că locul respectiv avea să le trezească o groază de amintiri.

— E vorba de Melanie, începu Michael, iar ochii lui Gus se măriră.

— E bine?

— Nu știu. Cred că asta depinde din ce punct de vedere privești, răspunse el, apoi îi povesti lui Gus ce se întâmplase.

Când termină, fața lui Gus era roșie. Își aminti cum nu demult râdea cu Melanie la cafea, discutând amândouă dacă era de preferat lungimea sau grosimea și alte abstracțiuni legate de sex, care acum păreau prea reale ca să se simtă în largul ei.

— Ei bine, începu ea, dregându-și glasul, știai că o să afle odată și odată că vrei să depui mărturie.

— Așa e. Doar că nu cred că asta e ceea ce mă supără cu adevărat. Se uită la Gus cu o privire adumbrită. E vorba de chestia asta odioasă care ni s-a întâmplat amândurora, înțelegi? Și cred că dintotdeauna am bănuit că, dacă s-ar ajunge la așa ceva, noi doi ne-am alia. Am înfrunta furtuna împreună. Se uită lung la șervetul de masă decorat festiv cu o roată din calendarul chinezesc: anul șobolanului, al bivolului, al calului. Știi cum e să te dăruiești cu toată ființa ta unei singure persoane care să nu dea doi bani pe tine, și asta până când nu mai ai nimic de oferit, iar apoi să îți dai seama că tot nu este ceea ce are nevoie acea persoană?

— Da, răspunse Gus simplu. Știu cum e. Se întinse peste masă și apucă strâns ambele mâini ale lui Michael, dându-i putere.

Unul se gândea la despărțirea de Melanie, celălalt, la despărțirea de James, și la faptul că un șuvoi de deosebiri între doi oameni se poate transforma, peste noapte, într-un canion.

Încă se mai țineau de mână când veni chelnerul ca să le ia comanda.

— Doamnă! Domnul declamă el, afișând un zâmbet larg pe față pe când Gus și Michael se traseră speriați înapoi. Trecut

mult de când nu venit mâncat aici, spuse el, vorbind sacadat într-o engleză stricată. Când vin și celălalt cuplu?

Gus se uită lung la chelner, cu gura căscată. Michael fu primul care își dădu seama de greșeala făcută.

— A… nu, începu el, zâmbind. Nu suntem căsătoriți. Adică suntem, dar nu unul cu celălalt.

Gus aprobă din cap.

— Ceilalți doi, care nu sunt aici… completă ea, dar se întrerupse, văzându-l pe chelner zâmbindu-le radios, fără să poată, sau fără să vrea, să-i înțeleagă.

Michael își așeză mâna pe meniu.

— Pui și broccoli, spuse el. Și încă o vodcă.

În liniștea stânjenitoare care urmă plecării chelnerului la bucătărie, Gus își strecură mâinile sub masă, simțind încă fiorul atingerii lui Michael. Acesta bătu cu bețigașele de marginea paharului de vodcă.

— A crezut că tu și cu mine eram…

— Da, zise Gus. Amuzant.

Dar rămase cu privirea pironită asupra șervetului de masă cu ciudatul calendar chinezesc, întrebându-se dacă numai chelnerul crezuse că soții erau interschimbabili. La urma urmelor, era o greșeală cât se poate de logică. Oricine i-ar fi văzut acolo de atâția ani pe soții Harte și pe soții Gold, precum și relațiile dintre ei, ar fi ajuns la aceeași concluzie.

Gus îi aruncă lui Michael o privire pe deasupra ceștii de ceai, cercetându-i părul des și argintiu, mâinile pătrățoase și abile, inima. Se întâlnise în seara aceea cu Michael pentru că avusese nevoie de ea. Era absolut firesc – la urma urmelor, el era ca un membru al familiei.

Lucru care, în sine, era puțin cam înfricoșător.

Și incestuos.

Gus scăpă din mâini ceașca grea de porțelan, care se izbi cu zgomot de masă. Și ea, și Michael simțiră ciudățenia, dar totodată și ușurința și disconfortul acestei atracții. Însă erau destul de maturi ca să se îndepărteze unul de celălalt când realitatea – întrupată în persoana unui chelner chinez – își impusese prezența. Poate că pentru cineva mai tânăr nu ar fi fost la fel de ușor.

Cine putea spune că Emily nu simțise asta, împinsă orbește într-o poveste de dragoste cu un băiat care ar fi putut la fel de bine să-i fie frate?

Însărcinată cu copilul lui?

Gus închise ochii și rosti în gând o rugăciune scurtă, descoperind pe neașteptate ceea ce nimeni nu reușise în atâtea luni: motivul care ar fi putut s-o tulbure într-atât pe Emily

Gold, fata veselă, inteligentă și plină de viață, încât să se sinucidă.

ATUNCI: Octombrie 1997

Când Emily îi spuse prima oară lui Chris că vrea să se sinucidă, acesta izbucni în râs.

A doua oară, se prefăcu că nu o aude.

A treia oară, o ascultă.

Se întorceau acasă cu mașina de la un film. Era târziu, și Emily adormise. Făcea asta destul de des în ultimele zile, băgase Chris de seamă: o lua somnul pe la mijlocul serii și dormea până dimineața târziu, când Chris era nevoit s-o trezească ca să plece la școală, ba uneori chiar aștipea în timpul cursurilor. Capul i se mișca ușor pe umărul lui în timp ce el conducea, corpul ei înclinându-se peste cutia de viteze dintre scaune. Chris își ținea mâna stângă pe volan, iar pe dreapta, îndoită într-o poziție nefirească, astfel încât să-i sprijine capul lui Emily ca să nu se bălăngăne în toate părțile.

Avea nevoie de ambele mâini ca să iasă de pe autostradă și îi dădu drumul lui Emily, doar ca să-i alunece de pe umărul lui în poală, urechea ei presată de catarama curelei lui, sânii proptiți de schimbătorul de viteze, nasul la doar un centimetru distanță de volan. Capul îi era greu și cald, iar pe când conducea de-a lungul străzilor liniștite din Bainbridge, își odihni mâna pe el, mângâindu-l și dându-i părul de pe față. Vină ca să intre pe aleea casei ei, opri motorul și stinse farurile, privind-o cum doarme.

O atinse ușor de-a lungul urechii, atât de firavă, încât Chris putea să vadă rețeaua de vinișoare albastre, putea să-și imagineze cum circulă sângele.

— Hei, spuse el șoptit. Trezește-te!

Ea se trezi, tresărind, și s-ar fi dat cu capul de volan dacă mâna lui Chris nu ar fi fost acolo să prevină izbitura. Se strădui să se ridice în capul oaselor, mâna lui Chris sprijinindu-i încă ceafa.

Emily se întinse. Pe obrazul ei stâng era o urmă adâncă și roșie, o cicatrice crestată de catarama curelei lui.

— De ce nu m-ai trezit mai dinainte? întrebă ea, cu o voce răgușită.

Chris îi zâmbi.

— Erai prea drăguță, îi zise, dându-i o șuviță după ureche.

Nu era nimic deosebit, doar un compliment ca nenumărate altele pe care i le făcuse, și totuși izbucni în plâns. Uimit, Chris se întinse peste schimbătorul de viteze, încercând pe cât posibil să o cuprindă în brațe.

— Emily, începu el. Spune-mi ce ai.

Ea clătină din cap. El simți o ușoară mișcare pe umărul lui. Apoi, ea se trase înapoi, ștergându-și nasul cu dosul mânecii.

— Tu, zise ea, tu o să-mi lipsești.

Părea un mod ciudat de a o spune – „îmi lipsești" ar fi avut mai multă logică –, însă Chris zâmbi.

— Putem să ne vizităm, răspunse el. Știi, de-asta sunt vacanțele atât de lungi la facultate.

Ea râse, cu toate că ar fi putut la fel de bine să fie un suspin.

— Nu vorbesc de facultate. Am tot încercat să-ți spun, rosti Emily șovăielnic, dar nu mă asculți.

— Ce să-mi spui?

— Nu vreau să fiu aici, spuse Emily.

Chris dădu să răsucească cheia în contact.

— E devreme. Putem să mergem altundeva, spuse el, un fior de panică străbătându-i șira spinării.

— Nu, răspunse Emily, întorcându-se către el. Nu vreau să *exist.*

El rămase tăcut, cuvintele oprindu-i-se în gât, în timp ce mintea punea cap la cap celelalte fleacuri pe care i le spusese Emily și care duseseră la asta. Și văzu ceea ce se străduise din răsputeri să nu vadă: pentru cineva ca el, care o cunoștea atât de bine pe Emily, observă că ea începuse să se poarte altfel.

— De ce? reuși el să rostească.

Emily își mușcă buza.

— Mă crezi că am să-ți spun atât cât pot de mult? Chris încuviință din cap. Nu mai suport. Pur și simplu vreau să se sfârșească.

— Ce să se sfârșească? Ce s-a-ntâmplat?

— Nu pot să-ți spun, răspunse Emily cu vocea gâtuită. O, Doamne! Nu ne-am mințit niciodată unul pe altul. Poate că nu ne-am spus tot timpul totul, dar nu ne-am mințit niciodată.

— În regulă, făcu Chris cu mâinile tremurânde. În regulă. Simțea cum se învârte în afara trupului, ca atunci când se dăduse cu capul de marginea trambulinei și își pierduse cunoștința – agățându-se de cele mai banale lucruri, precum aerul sau priveliștea din fața ochilor, știind că nu le putea opri din procesul de disoluție. Em, rosti el, înghițind în sec, vocea lui, doar o altă umbră din habitaclul mașinii. Vrei să… asta înseamnă că ți-ai pus în gând să te sinucizi?

Când Emily își mută privirea, plămânii lui se umflară ca niște baloane, iar lumea îi păru să nu mai aibă sfârșit.

— Nu poți face asta, spuse el un minut mai târziu, mirat că reușise să rostească niște cuvinte cu buzele atât de uscate și de lipite între ele. *Nu vreau să vorbesc despre asta,* își spuse în gând. *Pentru că, dacă vorbesc despre asta, chiar o să se întâmple.* Emily nu ședea în fața lui, palidă și frumoasă,

discutând despre sinucidere. Avea un coșmar. Și aștepta punctul culminant. Și, totuși, putea să audă cum propriul glas, pițigăiat și speriat, începea deja s-o creadă. Nu te apuci să te sinucizi doar pentru că ai o zi de rahat. Nu iei o hotărâre ca asta așa, deodată.

— Nu e deodată, răspunse Emily pe un ton neutru. Și nu e vorba de o singură zi. Zâmbi. Mă simt bine că pot vorbi despre asta. Nu e chiar atât de rău când mă gândesc, dacă o spun cu voce tare.

Nările lui Chris fremătară, și deschise portiera mașinii dintr-o smucitură.

— Mă duc să vorbesc cu părinții tăi.

— Nu! țipă Emily, punând atâta frică într-un singur cuvânt, încât Chris se opri pe dată. Nu, te rog, murmură ea. N-or să înțeleagă.

— Nici *eu* nu înțeleg.

— Dar tu o să mă asculți, zise ea, și, pentru prima oară în ultimele cinci minute, Chris găsi o logică în ceea ce spunea fata.

Firește că avea s-o asculte, ar fi făcut orice pentru ea. Cât despre părinții ei… ei bine, avea dreptate. La șaptesprezece ani, până și cele mai mici crize luau proporții uriașe; gândurile altcuiva puteau să prindă rădăcini în străfundul minții tale; să ai pe cineva care să te accepte era la fel de vital ca oxigenul. Adulții, la ani-lumină depărtare de lucrurile acelea, își dădeau ochii peste cap, zâmbeau superior și spuneau „O să treacă”, de parcă adolescența era o boală ca pojarul, ceva de care toată lumea își amintea ca fiind o bătaie minoră de cap, uitând cu desăvârșire cât de dureroasă fusese de fapt la vremea ei.

Erau zile când Chris se trezea transpirat, cu un chef exploziv de viață și gâfâind de parcă ar fi urcat în fugă până în vârful unei stânci. Dar erau și zile când simțea că parcă nu-și încape în piele. Erau nopți când era îngrozit de faptul că trebuia să se ridice la așteptările a ceea ce urma să devină, având nevoie, mai mult decât orice altceva, să respire mirosul îmbătător al șamponului din părul lui Emily, refuzând însă cu încăpățânare să recunoască acest lucru. Dar nu putea explica nimănui acest lucru, cu atât mai puțin părinților săi. Iar Emily, doar prin simpla ei prezență, se agăța de el și îl scotea din mijlocul furtunii, până când putea respira din nou.

Era panicat și totodată mândru că Emily îl făcuse confidentul ei. Pe moment, îi scăpase faptul că nu putuse să-i spună ce anume o supăra. Aflat în mrejele credinței ei, era mânat înainte de gloria de a-i fi respins pe toți ceilalți, de a fi salvatorul lui Emily.

Apoi se gândi la ea tăindu-și venele și simți că ceva se rupe în inima lui. Problema îi depășea pe amândoi.

— Trebuie să existe cineva, spuse el. Un psihiatru sau ceva de genul ăsta.

— Nu, făcu Emily pe același ton șoptit. Ți-am împărtășit acest lucru pentru că nu ți-am ascuns niciodată nimic. Dar nu poți… Vocea i se frânse iarăși. Nu poți să distrugi asta pentru mine. În seara asta e prima seară de – Doamne, nici nu mai știu de când – când am simțit că dețin controlul. Este ca o durere îngrozitoare, pe care poți s-o înduri, pentru că deja ai luat calmantul și știi că, în curând, o să treacă.

— Ce te doare? întrebă Chris grav.

— Totul, răspunse Emily. Capul. Inima.

— Asta e… e din cauza mea?

— Nu, zise ea, cu ochii strălucindu-i din nou. Nu e din cauza ta.

O luă în brațe, neluând în seamă capătul tare al schimbătorului de viteze dintre ei, și o strânse cu putere la pieptul lui.

— De ce mi-ai spune, dacă nu vrei să te ajut? șopti el.

Emily fu cuprinsă de panică.

— Ai să spui cuiva?

— Nu știu. Se presupune că ar trebui să stau cu mâinile în sân și să mă prefac că totul e-n regulă până când ai s-o faci? Și după aceea să zic „A, da… a pomenit ceva de sinucidere”. Se trase înapoi, acoperindu-și ochii cu mâna. Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred că vorbesc despre asta!

— Promite-mi că nu vei spune nimănui, îl rugă Emily.

— Nu pot.

Lacrimile care se adunaseră în colțul ochilor lui Emily acum se revărsară.

— Promite-mi, stărui ea, apucându-l cu mâinile de tricou.

De ani de zile fusese desemnat viitorul protector al lui Emily, în calitatea lui de cealaltă jumătate a ei – și, deși nu se imaginase pe sine ca fiind ceva mai prejos de atât, nu știa prea bine cum să îndeplinească acest rol. Brusc, își dădu seama că aceasta era și pentru el o încercare, nu numai pentru Emily, șansa de a o salva pe Em. Dacă avea încredere în el, atunci, al naibii să fie dacă nu avea să se dovedească demn de ea… chiar dacă acest lucru avea un înțeles diferit pentru fiecare dintre ei. Avea tot timpul. Putea s-o facă să vorbească. Avea să afle acest secret îngrozitor și să-i arate că mai există o cale, una mai bună; iar, în cele din urmă, toți – inclusiv Emily – aveau să-i aducă laude.

— Bine, șopti Chris. Îți promit.

Chiar și atunci când Emily era lipită de pieptul lui, simțea că între ei se ridică un zid, așa încât, nici piele pe piele, tot nu o mai putea simți. De parcă și-ar fi dat seama de același lucru, Emily se trase și mai aproape.

— Ți-am mărturisit, începu ea șoptit, pentru că nu vedeam de ce să n-o fac.

Chris o privi în ochi și înțelese forța afirmației ei. Dar care era diferența dintre a afla de la Emily ce avea de gând să facă și a afla de la altcineva că Emily se sinucisese, dacă rezultatul rămânea neschimbat?

— Nu, răspunse el calm, plin de hotărâre. Îi cuprinse ușor brațele cu mâinile lui și o scutură: *Nu* renunț la tine.

Emily își ridică privirea și, preț de-o clipă, el fu în stare să-i citească gândurile. Melanie obișnuia să spună că erau ca gemenii, împărtășindu-și secretele într-un limbaj mut. În clipa aceea, Chris îi simți frica, resemnarea și durerea ascuțită de a se lovi de același zid dur, iar și iar. Ea își întoarse privirea, iar el putu din nou să respire.

— Chris, începu Emily, asta nu e alegerea ta.

*

Chris plonjă în apă, încălzindu-se pentru antrenamentul de înot cu patru ture de bazin în stil liber. Înotul îi făcuse întotdeauna bine din punct de vedere psihic – nu aveai mare lucru de făcut pe parcursul celor cincizeci de metri decât să gândești. Memorase tabelul periodic în timp ce dădea turele de bazin, vocabularul pentru testul standardizat de aptitudini, ba chiar repetase în minte replici pe care să i le spună lui Emily ca să se culce cu el. În majoritatea timpului, putea să mențină un ritm leneș fără să se întrerupă. Dar gândul la moarte – și la Emily – îl făcea să-și răsucească brațele mai repede, iar picioarele să lovească apa necruțător, ca și cum ar fi vrut să-și întreacă propriile gânduri.

Terminând, ieși din piscină, inima bătându-i să-i spargă pieptul, își dădu jos ochelarii și casca de înot și își șterse părul cu prosopul, după care merse să se așeze pe una dintre băncile de la marginea piscinei. Antrenorul se apropie de el, cu un zâmbet pe față.

— Încercăm să rezervăm doborâtul recordului pentru competiții, Harte. E doar un antrenament, nu te omorî!

Nu te omorî.

Nu putea s-o lase pe Emily să facă asta, pur și simplu. Și poate că resorturile acestei decizii erau pur egoiste, dar era sigur că într-o bună zi avea să-i mulțumească pentru că îi salvase viața. Indiferent ce necaz ar fi avut – și ce naiba să fi fost de nu-i putea spune? –, se putea rezolva cu siguranță. Mai ales dacă era el acolo s-o ajute.

Făcu ochii cât cepele. Asta era. Em voia înțelegerea și tăcerea lui. Dacă îi făcea jocul, ar fi avut o șansă să o facă să se răzgândească. Chiar dacă în ultimul moment. Avea să pretindă că ideea aceasta nebunească cu sinuciderea era acceptabilă, iar apoi, ca un cavaler pe un cal alb, avea să vină s-o salveze pe Emily de ea însăși. Atunci, nimeni nu mai trebuia să știe ce era cât pe ce să se întâmple. Iar el nu avea să mai fie nevoit să-și încalce promisiunea făcută, de a ține secret îngrozitorul ei plan. Scopul scuză mijloacele.

Lui Chris nu îi trecu prin minte că ar putea să dea greș.

Simțindu-se mult mai bine, se ridică la auzul fluierului antrenorului și se aruncă în piscină pentru încă o tură de bazin.

*

Emily îl aștepta să termine antrenamentul. Rămânea și ea târziu în școală, de obicei luându-și în primire șevaletul din cabinetul de desen și terminând la timp ca să se întâlnească cu Chris după înot și s-o ducă acasă cu mașina. Îl aștepta pe scaunul de lângă țâșnitoarea de la vestiarul băieților; mâinile îi miroseau slab a terebentină, și haina o făcuse ghem la picioarele ei, precum un cățel de salon.

— Bună! o salută Chris, cu rucsacul pe umăr, în timp ce se apropia de ea.

Se aplecă să o sărute pe obraz și fu învăluit de mirosul ei, acea combinație minunată de săpun, clor și detergent de rufe. Apa încă îi picura de pe perciuni după duș și era atât de aproape de ea, încât ar fi putut prinde o picătură cu limba. Emily închise ochii, schițând imaginea în mintea ei, astfel încât s-o poată memora.

Își potrivi pasul cu al lui, în timp ce se îndreptau către parcarea elevilor.

— M-am tot gândit, începu Chris, la ce mi-ai spus sâmbătă seară.

Emily încuviință din cap, dar își ținu privirea ațintită asupra pantofilor.

— Și vreau să știi, doar așa, pentru tine, că ăsta e ultimul lucru din lume care vreau să se întâmple, spuse Chris. O să fac tot ce-mi stă în puteri ca să te fac să te răzgândești. Trase adânc aer în piept și îi strânse mâna. Dar… dacă se ajunge la asta, continuă el, vreau să fiu lângă tine.

După ce rosti aceste vorbe, Emily își dădu seama că, după câte se părea, nu era pierdută, nu atâta vreme cât, în subconștient, sperase cu ardoare acest lucru.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea.

*

Chris începu o subtilă, dar neabătută campanie de a-i arăta lui Emily ce avea de pierdut. O scoase la restaurante unde o

cină costa o sută de dolari. O duse să privească apusuri de soare dincolo de digurile ce se avântau în Atlantic. Găsi bilețelele pe care și le trimiseseră cu ajutorul unui sistem făcut din cutii de conservă care funcționa exact de trei ori, înainte să se încâlcească iremediabil în crengile brazilor dintre casele lor. Îi arătă teancurile cu documente pentru înscrierea la facultăți, ca și cum părerea ei îi guverna deciziile lui. Și făcu dragoste cu ea, oferindu-i trupul lui și în momente de tandrețe, și de furie, neștiind care e calea cea mai bună de a-i transmite fărâme din sufletul lui cu care să-l cârpească pe al ei.

Dar Emily suferea. Chris nu putea să descrie altfel situația. Îndura tot ce-i aducea el în cale, însă de la distanță, ca și cum ar fi urmărit totul de la înălțime și și-ar fi pus de mult ceva în minte.

Spre uimirea lui, Emily era de neclintit. Încercă să-și dea seama care era problema ei cu avântul și delicatețea strategică a unui general care pregătește o invazie terestră. Observând tăcerea ei, el își imagină tot ce era mai rău: era dependentă de droguri, era lesbiană, copiase la examenul standardizat de aptitudini – niciunul dintre aceste lucruri nu știrbea cu nimic iubirea lui pentru ea.

Încercă s-o păcălească să-i afle secretul, se strădui cu jocuri de întrebări și răspunsuri, inclusiv cu strategii de intimidare. Dar toate acestea o făceau pe Emily să se închidă și mai mult în ea și să devină tot mai retrasă, iar Chris se temu să nu o piardă chiar mai devreme. Nu putea s-o preseze decât până la un anumit punct, fiindcă, dacă ea începea să creadă că el nu intenționa de fapt s-o ajute să se sinucidă, șarada lui – și temerara ocazie de a o salva – s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

— Nu pot să vorbesc despre asta, spuse ea.

— Nu *vrei*, o corectă Chris.

Deznădăjduită, Emily îi spunea că, tot aducând vorba despre asta, Chris nu făcea decât s-o rănească și mai mult. Dacă o iubea într-adevăr, ar fi încetat s-o mai întrebe.

Iar Chris, la fel de istovit de impasul în care se afla, îi răspundea cu un gest aprobator din cap.

— Nu pot.

— Nu vrei, i-o întorcea Emily, făcându-l să abandoneze subiectul încă o dată.

*

Stăteau întinși pe burtă în sufrageria familiei Gold, cu manualele de matematică deschise în fața lor, ecuațiile diferențiale și cu derivate înșirându-se ca o limbă străină pe pagini întregi.

— Nu, spuse ea, arătând cu degetul o greșeală pe care o făcuse Chris. Este 2xy-x, îl corectă ea, apoi, se răsuci pe spate,

cu ochii ațintiți în tavan. De ce e atât de important pentru mine să iau un zece, medită ea, când nici măcar n-o să mai fiu aici ca să-mi iau fișa matricolă?

Spusese asta pe un ton atât de degajat, încât lui Chris îi veni rău.

— Poate pentru că nu vrei să te sinucizi cu adevărat, observă el.

— Mulțumesc, domnule doctor Freud, făcu ea.

— Vorbesc serios, răspunse Chris, sprijinindu-se într-un cot. Ce-ai zice se mai aștepți șase luni și să vezi atunci cum te simți?

Chipul lui Emily împietri.

— Nu, spuse ea.

— Atât? Doar un „nu”?

Ea încuviință din cap.

— Nu.

— Ei bine, e grozav, remarcă Chris, închizând cu zgomot manualul de matematică. E minunat, Em!

Emily își îngustă privirea.

— Credeam c-o să mă ajuți.

— Sigur, răspunse Chris furios. Ce-ai vrea să fac? Să-ți împing scaunul după ce ți-ai pus ștreangul de gât? Să apăs pe trăgaci?

Emily se înroși.

— Crezi că mie îmi vine ușor să vorbesc despre asta? răspunse ea încordat. Pentru că nu-mi vine.

— Ție-ți vine mai ușor decât mie, izbucni Chris. Nici nu vrei să te pui în pielea mea. Mă uit la tine și văd o fată superbă, minunată. Toate cărțile și cântecele vorbesc despre oameni care își caută iubirea vieții lor și care nu o găsesc niciodată, iar noi, că o avem, nu dai doi bani pe ea.

— Ba dau doi bani pe ea, spuse Emily, punându-și mâna peste a lui Chris. E singurul lucru pe care merită să dau doi bani. Și tot ce încerc să fac este să o păstrez așa, pentru totdeauna.

— Halal mod de-a o arăta! replică Chris cu amărăciune în glas.

— Serios? întrebă Emily. Ai prefera să-ți petreci tot restul vieții gândindu-te la noi și amintindu-ți o relație perfectă sau ai vrea mai degrabă să vezi cum o dăm în bară și să-ți rămână asta drept amintire?

— Cine spune c-o s-o dăm în bară?

— Așa o să facem, răspunse Emily. Se întâmplă.

— Nu vezi? începu Chris, încercând să-și ascundă tremurul vocii. Nu înțelegi ce mi-ai face?

— Nu-ți fac nimic ție, răspunse Emily în șoaptă. O fac pentru mine.

Chris o privi lung.

— Care-i diferența? întrebă el.

*

Spre surprinderea lui, cu cât Emily aducea mai des în discuție sinuciderea, cu atât mai puțin șocant devenea subiectul. Chris încetă s-o mai contrazică, fiindcă asta n-o făcea decât să fie și mai încăpățânată, așa că abordă o nouă metodă: să analizeze opțiunile ei, astfel încât să o facă să înțeleagă cât de ridicolă era această idee.

Într-o seară, în timp ce urmăreau un film la televizor, se întoarse către ea și o întrebă cum avea de gând s-o facă.

— Poftim?

Era prima oară când Emily îl auzea pe Chris pomenind despre asta; de obicei, ea era cea care deschidea subiectul.

— M-ai auzit. Bănuiesc că trebuie să te fi gândit deja.

Emily ridică din umeri, aruncând o privire scurtă peste umăr ca să se asigure că părinții ei erau la etaj.

— Da, m-am gândit, răspunse ea. Nu cu pastile.

— De ce nu?

— Pentru că poți foarte ușor să dai rateu. Și te trezești că ți se face spălătură stomacală la secția de psihiatrie.

Lui Chris îi surâdea această idee.

— Atunci, ce opțiune ai?

— Mai e intoxicarea cu monoxid de carbon, zise ea și zâmbi. Dar asta ar însemna că trebuie să-ți folosesc Jeepul. Iar chestia cu tăiatul venelor pare prea… intenționată.

— Cred că sinuciderea, în general, este destul de intenționată, remarcă Chris.

— Ar putea să doară, răspunse Emily cu voce slabă. Aș vrea să se termine imediat.

Chris o privi. *Înainte să te răzgândești*, își spuse în sinea lui, *sau înainte să te fac eu să te răzgândești.*

— Mă gândeam la o armă, continuă ea.

— Urăști armele.

— Ei bine, ce-are asta de-a face?

— De unde o să faci rost de-o armă? întrebă Chris.

Emily își ridică privirea spre el.

— Poate de la tine, sugeră ea.

El ridică din sprâncene.

— O, nu! Sub nicio formă!

— Te rog, Chris! făcu ea. Ai putea doar să-mi dai cheia de la dulap. Și să-mi spui unde găsesc gloanțele.

— N-o să te împușți cu o armă de vânătoare, bombăni Chris.

— Mă gândeam la una mai mică. La pistolul Colt.

Fata văzu cum între ei se înalță un zid, iar pieptul îi fu scuturat de un spasm. Chris mai văzuse și înainte privirea aceea – mare și resemnată – de căprioară înainte de a o doborî. Și își dădu seama că așa era și Emily acum, singurele momente când părea fericită fiind cele în care își plănuia moartea.

Lacrimile îi alunecau pe față, îngroșându-i vocea și făcându-l și pe Chris să plângă, așa cum uneori orgasmul ei îl stârnea pe al său.

— Înainte, spuneai că ai face orice pentru mine, replică Emily rugător.

Chris se uită în jos la mâinile lor, împreunate peste caietele de școală, și acceptă pentru prima dată ideea că, din cine știe ce motiv, era posibil să dea greș, că asta chiar avea să se întâmple.

— Aș face, zise el, inima lui frângându-se sub povara adevărului.

*

Ședeau în întunericul cinematografului, ținându-se de mână. Indiferent de filmul pe care se duseseră să-l vadă – Chris nu-și putea aminti nici titlul –, acesta se sfârșise de mult. Genericul rulase deja, iar ceilalți telespectatori plecaseră. Pe lângă ei, erau unul sau doi plasatori care măturau cutiile goale de popcorn dintre rânduri, mișcându-se într-un ritm alert și străduindu-se din răsputeri să nu bage în seamă cuplul care încă mai zăbovea în spatele cinematografului.

Câteodată, chiar se gândea că avea să izbândească precum un erou și că Emily avea să râdă într-o bună zi de toată povestea asta. Alteori, credea că nu avea să fie decât ceea ce îi promisese lui Emily: un simplu martor la sinuciderea ei.

— Nu știu ce o să mă fac fără tine, îi șopti Chris.

Putea s-o vadă pe Emily întorcându-se către el, ochii ei sclipind în întuneric.

— Ai putea s-o faci odată cu mine, spuse ea, și înghiți în sec, sugestia lăsându-i în gură un gust amar.

Chris nu răspunse, lăsând-o înadins să i se facă greață la acest gând. Se întrebă în sinea lui: *De ce ești atât de sigură că vom rămâne împreună și după? De unde știi că așa stau lucrurile?*

— Pur și simplu, răspunse ea răspicat, de parcă l-ar fi auzit. Pentru că nu pot să-mi închipui altfel.

*

Într-o seară, se duse la subsol și luă cheia de pe masa de lucru a tatălui său. Dulapul cu arme era încuiat, ca întotdeauna, pentru a nu fi la îndemâna copiilor. Dar nu era și cazul lui Chris, care știa totul despre arme.

Deschise dulapul și scoase afară Coltul; o cunoștea prea bine pe Emily ca să fie sigur că primul lucru pe care i l-ar fi cerut era să vadă pistolul. Dacă nu i-l aducea, își dădea seama că ceva nu era în regulă și n-ar mai fi avut încredere în el, astfel că ar fi ratat șansa de a o împiedica să-și pună planul în aplicare.

Rămase acolo, cu greutatea armei cuibărită în căușul palmelor lui, amintindu-și de mirosul înțepător al dizolvantului Hoppe's Solvent nr. 9 și de modul în care mâinile tatălui său, atât de pricepute și de precise, frecau mânerul și țeava cu o cârpă de silicon. *Ca pe lampa lui Aladdin,* se gândise cândva Chris, așteptându-se la vreo magie.

Își amintea poveștile pe care i le spusese tatăl său în legătură cu pistolul, cele despre Eliot Ness și Al Capone, despre bodegi, raiduri secrete și băuturi spumoase din gin și porumbele. Îi spusese lui Chris că arma aceasta adusese dreptatea în țară.

Apoi își aminti de prima lui vânătoare de căprioare, care nu fusese un succes. Chris și tatăl lui atrăseseră animalul în pădure, unde căzuse doborât pe o parte, respirând greu și sacadat. *Ce fac acum?* întrebase Chris, iar tatăl său ridicase pușca și trăsese. *Îi curmi suferința*, răspunsese el.

Chris băgă mâna până în fundul dulapului cu arme, de unde scoase gloanțele de calibru 45. Nu putea s-o păcălească pe Emily; ar fi cerut să vadă și gloanțele. Închise ochii și încercă să și-o imagineze ridicând țeava lucioasă, argintie la frunte; se imagină și pe el, întinzând mâna și îndepărtându-i arma de cap, dacă era să se ajungă la asta.

Era un gest egoist, dar simplu: nu putea s-o lase pe Emily să se sinucidă. Când ai fost alături de cineva toată viața, nu-ți poți imagina să trăiești într-o lume în care acea persoană nu mai este.

Avea s-o oprească. Asta avea să facă.

Nu își îngădui să se întrebe de ce strecurase în buzunar două gloanțe în loc de unul singur.

ACUM: Mai 1998

Gus ședea pe marginea patului, trăgându-și ciorapii pe picior. *Acum*, *hainele*, se gândi ea mecanic. Se duse la șifonier și scoase de acolo o rochie simplă bleumarin și o pereche de pantofi cu toc jos, asortați. Voia să poarte și perlele, care i se păreau elegante.

Nu îi era permis accesul în sala de judecată. Martorii stăteau separat până când depuneau mărturia. Cel mai probabil, nu avea să fie chemată în acea zi în boxă, poate nici a doua zi. Se dichisise în eventualitatea, puțin probabil de altfel, în care avea s-o vadă Chris, fie doar și în trecere.

Gus auzi cum curge apa în baie în timp ce James se bărbierea. Era ca și cum se pregăteau să meargă la un dineu sau la o ședință cu unul dintre profesorii copiilor. Doar că nu era așa.

James ieși din baie ca s-o găsească pe Gus stând pe pat în sutien și ciorapi, cu ochii închiși și cu trupul aplecat, gâfâind ușor de parcă până atunci ar fi alergat fără oprire.

*

Melanie și Michael ieșiră din casă împreună. Picioarele ei se afundau în pământul moale, murdărindu-și tocurile. Deschise portiera mașinii și, fără să spună un cuvânt, se urcă la volan.

Michael se urcă în camioneta lui. Merse în urma soției tot drumul Wood Hollow, cu ochii ațintiți asupra spatelui mașinii ei. Luminile stopurilor pe frână străluceau puternic de ambele părți ale lunetei, la fel și linia subțire de luminițe de pe bara de protecție. De fiecare dată când Melanie acționa frâna, se aprindeau toate, creând impresia că mașina zâmbea.

*

Pisica lui Barrie Delaney îi dărâmă cana cu cafea chiar când femeia se pregătea să plece la tribunal.

— Rahat, rahat, *rahat*! bombăni ea, împingând animăluțul care miorlăia departe de mizeria făcută, pe care o șterse cu un prosop de vase.

De parcă nu ar fi fost suficient, zoaiele de cafea încă se prelingeau pe sub masa de la bucătărie. Barrie aruncă o privire scurtă către chiuvetă și hotărî că nu are timp să curețe.

Abia câteva zile mai târziu își dădu seama că toată cafeaua aceea avea să-i păteze linoleumul alb de pe podea, astfel încât și peste zece ani, când ar fi intrat în bucătărie, s-ar fi gândit la Christopher Harte.

*

Jordan își puse servieta pe blatul din bucătărie. Apoi se roti către Thomas, fluturându-și cu o mână cravata.

— Deci?

Thomas fluieră.

— Arăți bine, îi zise el.

— Destul de bine încât să câștig?

— Destul de bine încât să tăbăcești niște funduri, jubilă fiul său.

Jordan zâmbi și îl plesni ușor pe Thomas peste fund.

— Ai grijă cum vorbești, îi spuse el fără prea mare tragere de inimă și, ridicând cutia de Cocoa Krispies, rămase perplex. O, nu, Thomas! Spune-mi că n-ai făcut asta!

Miji ochii pentru a se uita în fanta întunecată a cutiei goale de cereale.

Thomas, care tocmai ce-și umplea gura, o căscă larg.

— Nu a mai rămas nimic? Pe cuvânt, tati, credeam că au mai rămas.

În fiecare dimineață înainte de un proces, Jordan mânca Cocoa Krispies. Era o superstiție jalnică, una nu mai puțin lipsită de logică decât aceea a jucătorului de baseball care nu se bărbierește mai multe victorii la rând sau a unui trișor la cărți, care își coase în căptușeala hainei un picior de iepure. Dar era superstiția lui, naiba s-o ia, și dădea rezultate. Mânca Krispies, câștiga procesul.

Thomas se făcu mic sub privirea neîndurătoare a tatălui său.

— Aș putea da o fugă să cumpăr altele, sugeră el.

Jordan pufni.

— Cu ce mașină?

— Cu bicicleta mea.

— Așa, te-ai întoarce înainte de… să vedem, prânz? Jordan scutură din cap. Nu vreau, începu el, încercând să-și păstreze cumpătul, decât să mai și gândești înainte să acționezi.

Thomas rămase cu privirea ațintită în castron.

— Aș putea să merg vizavi, să văd dacă n-are cumva doamna Higgins câteva.

Doamna Higgins avea pe puțin șaptezeci și cinci de ani. Se îndoia că cerealele Cocoa Crispies făceau parte din meniul ei zilnic.

— Las-o baltă, îi spuse el iritat, deschizând frigiderul și luând o brioșă englezească. E prea târziu acum.

*

Se simțea ciudat îmbrăcat la costum. Un gardian îi aduse lui Chris hainele odată cu micul dejun; cămașa și pantalonii largi, pe care nu le mai văzuse de când cu prima înfățișare la proces, în urmă cu șapte luni. Își aduse aminte de momentul când el, împreună cu mama și cu Em se duseseră la cumpărături după

costum. În magazin domnea o atmosferă de lux și un miros de stofă de lână. Rămăsese înăuntrul cabinei de probă, sărind ca să-și poată trage pantalonii pe el, în vreme ce Em și mama lui pălăvrăgeau despre cravate, vocile lor răzbătând prin ușă precum ciripitul unor cintezoi.

— Harte! îl strigă un gardian din ușa celulei. Haide!

Îmbrăcat în costum, străbătu coridorul; broboane de sudoare i se adunau pe la tâmple, conștient de tăcerea frapantă a ocupanților celorlalte celule. Situația avea un efect puternic asupra tuturor. Nu puteai să urmărești pur și simplu un om ducându-se la proces, fără să te gândești că asta urmează să ți se întâmple și ție.

Când ușa grea se închise încă o dată în urma lui, gardianul îl conduse la ajutorul de șerif, unul dintre numeroșii delegați la Tribunalul Grafton.

— Ziua cea mare! îi spuse el, punându-i cătușele lui Chris și prinzându-le apoi cu un lanț de curea.

Așteptă ca gardianul să descuie poarta principală a închisorii, conducându-l afară pe Chris, cu o mână așezată ferm pe umărul lui.

Era prima oară în șapte luni când Chris ieșea dincolo de zidurile închisorii, având în jur doar munți și cursul leneș al râului Connecticut. De la ferma vecină cu închisoarea venea miros de balegă. Trase adânc aer în piept și își înălță capul, soarele inundându-i obrajii, iar genunchii tremurându-i sub greutatea libertății provizorii.

— Să mergem! îi spuse nerăbdător ajutorul de șerif, împingându-l către sala de judecată.

*

Sala de judecată era izbitor de goală, majoritatea actorilor acestei drame fiind ținuți deoparte în calitate de viitori martori. James ședea țeapăn în primul rând din spatele mesei apărării. Jordan, sosit cu doar câteva minute înainte, vorbea cu un coleg, cu piciorul sprijinit de un scaun. Se opri din vorbit când se deschise ușa laterală, iar James îi urmări privirea ca să-l vadă pe Chris cum este adus înăuntru.

Un aprod îl conduse pe băiat la masa apărării. James simți un nod în gât la vederea fiului și, înainte să-și dea seama, se întinse peste balustrada despărțitoare și încercă să atingă brațul lui Chris.

Băiatul era chiar în fața lui James, dar prea departe pentru a putea ajunge la el.

Au construit-o înadins așa, se gândi James.

— Nu prea *cred,* țipa Jordan, arătând către cătușe, care erau îngrozitoare, dar la care se așteptaseră.

De fapt, Jordan le menționase acest lucru soților Harte, astfel că James nu înțelegea de ce era atât de surprins. Gesticula ca un apucat, îndreptându-se cu pași mari alături de procuroră înspre cabinetul judecătorului.

Chris se întoarse în scaunul lui.

— Tată, spuse el.

James întinse din nou mâna. Pentru prima oară în viața lui, făcu abstracție totală de oamenii din încăpere, care erau cu privirile ațintite asupra lor. Își trecu picioarele peste balustrada despărțitoare și se așeză pe scaunul gol unde stătuse Jordan. Apoi, își îmbrățișă fiul, cuprinzându-i trupul cu brațele, în așa fel încât reporterii și curioșii care veneau în valuri în sala de judecată ca să îl vadă pe inculpat, să nu observe că era încătușat.

*

În cabinetul judecătorului, Jordan izbucni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Onorată Instanță! Dacă tot suntem aici, de ce să nu-i pun și niște codițe rasta, să îl las să-i crească barbă… la naiba, îl radem în cap și îi facem un tatuaj pe frunte, așa încât juriul să-și creeze prejudecățile chiar înainte de începerea procesului!

Barrie își dădu ochii peste cap.

— Onorată Instanță, există precedente ca un presupus criminal să fie adus la proces cu cătușe.

Jordan se răsuci către ea.

— Și ce crezi că o să facă aici? O să înjunghie pe cineva mortal cu un pix Bic? Se întoarse către judecător: Singura explicație logică a cătușelor, după cum știm bine cu toții, este ca să-i facă pe ceilalți să creadă că e periculos.

— *Este* periculos, precizează Barrie cu voce joasă. A ucis o persoană.

— Păstrează-te pentru juriați, mormăi Jordan în barbă.

— Doamne, Dumnezeule! interveni Puckett, scuipând o coajă de migdală în palmă. La asta să mă aștept în continuare? Își lăsă pleoapele să cadă, cât timp se frecă la tâmple. Poate că există precedente, domnișoară Delaney, dar o să merg atât de departe încât să presupun că Chris Harte nu are de gând să devină un ucigaș în serie. Inculpatul poate rămâne fără cătușe pe parcursul procesului.

— Mulțumesc, Onorată Instanță, spuse Jordan.

Barrie se întoarse, lovindu-l cu umărul pe Jordan în timp ce se îndrepta spre ieșire.

— Cu siguranță ai o apărare tare slabă, îi șopti ea, dacă îi cerșești deja favoruri magistratului.

*

Jordan îi zâmbi încrezător lui Chris, care încă își freca încheieturile mâinilor.

— Ăsta, spuse el, dând aprobator din cap cu privire la noul statut de libertate al clientului său, e un semn grozav.

Chris nu prea vedea motivul, de vreme ce până și cel mai cinstit criminal ar fi fost un adevărat idiot să atace pe cineva taman într-o sală de judecată. Știa, la fel de bine ca Jordan – la naiba, toată lumea știa că singurul motiv pentru care fusese adus în cătușe era ca să-i răpească demnitatea.

— Nu te uita la procuroră, continuă Jordan. O să spună o grămadă de lucruri oribile – are voie să facă asta în timpul pledoariei de deschidere. Ignor-o!

— S-o ignor, repetă Chris conștiincios.

Apoi un individ slab, cu mărul lui Adam de mărimea unui ou, le ceru tuturor să se ridice în picioare.

— Prezidează onoratul Leslie F. Puckett, anunță el, iar un bărbat înveșmântat într-o robă fluturândă intră pe ușa laterală, crănțănind zgomotos ceva în dinți.

— Luați loc, spuse judecătorul, deschizând un dosar. Scoase o nucă dintr-un borcănel pătrățos din fața lui și o supse printre buze, întocmai cum un crevete este aspirat prin dinții unei balene. Acuzarea poate începe, spuse el.

*

Barrie Delaney se ridică în picioare și se întoarse cu fața la juriu.

— Doamnelor și domnilor, începu ea. Numele meu este Barrie Delaney și mă aflu astăzi aici ca să reprezint statul New Hampshire. Vreau să mulțumesc fiecăruia dintre dumneavoastră pentru că ați acceptat o însărcinare atât de importantă. Sunteți doisprezece jurați care vă aflați aici ca să vă asigurați că se face dreptate în această sală de judecată. Iar, în acest caz, dreptate înseamnă să îl găsiți pe acest om – ridică un deget și arătă cu el Christopher Harte, vinovat de crimă.

Da, de crimă. Sună, într-adevăr, șocant și probabil că vă pare și mai șocant faptul că arăt spre un tânăr chipeș. Pun pariu că vă gândiți: „Nu arată ca un criminal”. Se întoarse să-l cerceteze pe Chris cu privirea, împreună cu membrii juriului: Arată ca… ei bine, ca un elev dintr-o școală bună. Nu se potrivește cu profilul criminalului de la Hollywood. Aceasta e viața reală, iar în viața reală, Christopher Harte a ucis-o pe Emily Gold. Înainte ca procesul să se fi sfârșit, veți ajunge să-l cunoașteți pe acuzat pentru ceea ce este el cu adevărat, dincolo de cămașa elegantă și de cravata lui albastră: un criminal cu sânge rece.

Aruncă o privire în direcția lui Jordan.

— Apărarea va încerca să se joace cu emoțiile dumneavoastră și să vă spună că a fost o tentativă ratată de dublu suicid. Dar nu asta s-a întâmplat. Dați-mi voie să vă zic eu ce s-a întâmplat de fapt. Se răsuci pe călcâie, cu mâinile întinse către boxa juraților, îndreptându-și atenția către o femeie în vârstă cu părul albastru, îmbrăcată într-o rochie înflorată de bumbac. În noaptea de șapte noiembrie, la ora șase seara, Christopher Harte s-a dus la dulapul încuiat cu arme din subsolul casei sale și a scos de acolo un revolver Colț de calibru 45. L-a băgat în buzunarul hainei și a plecat să-și ia iubita, pe Emily. A dus-o la caruselul de pe Tidewater Road. Inculpatul a adus cu sine și alcool. El și Emily au băut, au făcut sex și, în timp ce inculpatul o ținea în brațe pe Emily, a scos la iveală pistolul. După o scurtă încleștare între cei doi, Christopher Harte a pus țeava revolverului la tâmpla dreaptă a lui Emily și a împușcat-o.

Făcu o pauză, pentru ca informațiile să fie asimilate.

— Doamnelor și domnilor, veți auzi mai multe de la detectivul Anne-Marie Marrone. Ea vă va spune că avem arma, pe care există amprentele inculpatului. Veți auzi de la medicul legist că unghiul producerii rănii ar fi făcut practic imposibil ca Emily să fi apăsat singură pe trăgaci. Veți auzi de la un bijutier din oraș că Emily cumpărase un ceas de cinci sute de dolari, pe care să i-l dăruiască lui Chris de ziua lui, aniversarea fiind la o lună după moartea ei. Iar o prietenă a lui Emily, precum și mama ei, vă vor spune că Emily nu avea tendințe suicidale.

Veți afla, de asemenea, și mobilul lui Christopher Harte: de ce Dumnezeu să-și fi împușcat iubita? Vedeți dumneavoastră, doamnelor și domnilor, Emily era însărcinată în unsprezece săptămâni. La exclamația înăbușită a unuia dintre jurați, Barrie își ascunse un zâmbet. Tânărul acesta avea planuri mari pentru viitorul lui și nu avea nevoie de un copil sau de o iubită din liceu, care să i le strice, așa că a decis să scape literalmente de problemă.

Se dădu un pas înapoi de la boxa juraților.

— Inculpatul este acuzat de crimă de gradul întâi. O persoană se face vinovată de o crimă cu premeditare atunci când provoacă în mod intenționat moartea unei alte persoane sau atunci când acțiunile vizează acest scop în mod premeditat și deliberat. A ucis-o Christopher Harte pe Emily Gold în mod intenționat? Absolut. Au fost acțiunile sale din acea noapte premeditate și deliberate? Absolut. Se întoarse, săgetându-l pe Chris cu ochii ei verzi și reci. În Biblie, doamnelor și domnilor, diavolul se arată sub multe măști. Nu vă lăsați păcăliți de acesta din urmă!

*

— Frumos discurs. Domnișoara Delaney a făcut o treabă excelentă, nu-i așa? luă cuvântul Jordan, ridicându-se în picioare și îndreptându-se către juriu. Din nefericire, avea dreptate într-o singură privință: faptul că Emily Gold… este moartă. Întinse mâinile. Acest fapt este o tragedie. Iar eu sunt aici ca să mă asigur că nu veți îngădui să se petreacă încă o tragedie, că nu veți permite ca acest tânăr să fie închis pentru o crimă pe care nu a comis-o.

Închipuiți-vă, pentru un moment, durerea sfâșietoare de a pierde pe cineva drag. Vi s-a întâmplat și dumneavoastră, spuse Jordan, uitându-se la aceeași doamnă cu părul albastru pe care pusese și Delaney ochii. Și dumneavoastră, continuă, adresându-i-se unui fermier, care avea fața extrem de ridată. Cu toții am pierdut pe cineva. Iar, recent, același lucru i s-a întâmplat și lui Chris. Gândiți-vă ce ați simțit când ați aflat dumneavoastră asta – durerea, rana adâncă – și apoi imaginați-vă groaza de a fi considerat vinovat pentru uciderea acelei persoane.

Statul consideră că Christopher Harte a comis o crimă, dar nu s-a întâmplat așa. Și el era la un pas de a se sinucide. A urmărit-o pe iubita lui făcând acest lucru, însă a leșinat înainte de a apuca să se omoare și el.

Toate dovezile despre care vorbește statul indică fără dubiu un dublu suicid. Nu o să vă plictisesc prezentându-vă contraargumentele. Vă voi cere doar să ascultați cu mare atenție depozițiile tuturor martorilor și să analizați cu atenție toate dovezile… pentru că tot ceea ce folosește statul ca dovadă a crimei a fost denaturat.

Doamnelor și domnilor, pentru a-l găsi pe Christopher Harte vinovat de crimă, trebuie să fiți convinși, dincolo de orice îndoială, că scenariul pe care vi l-a înfățișat domnișoara Delaney este cel adevărat. Dar asta e tot ce are statul: un scenariu închipuit. Se întoarse către banca apărării și își puse mâinile pe umerii clientului său: Când acest proces se va fi sfârșit, veți avea mai mult decât o îndoială rezonabilă și veți fi convinși că nu se pune problema de vreo crimă. Emily Gold a vrut să se sinucidă, iar Chris a decis să îi fie alături. A iubit-o pe Emily atât de mult, încât viața nu merita trăită fără ea. Jordan scutură din cap și se întoarse către Chris: Asta nu e o crimă, doamnelor și domnilor. Asta e o tragedie.

*

— Acuzarea o cheamă în boxa martorilor pe detectivul Anne-Marie Marrone.

Se crea o ușoară rumoare cât timp primul martor fu adus înăuntru. Femeia se instală cu lejeritatea uneia care mai jucase

jocul acesta, menținându-și privirea la nivelul juraților.

Anne-Marie Marrone purta un costum simplu, negru; avea părul prins într-un coc la ceafă. Cu excepția tocului de armă care se întrevedea de sub sacou, era foarte ușor să uiți că era polițistă.

Barrie Delaney se opri, cu brațele încrucișate, în fața boxei martorilor.

— Vă rog să vă spuneți numele și adresa, pentru a fi consemnate de curte.

Detectivul făcu întocmai, iar Barrie încuviință din cap.

— Puteți să ne spuneți ce profesie aveți?

— Sunt detectiv-ofițer în cadrul poliției din Bainbridge.

— De cât timp lucrați în acea instituție?

— De zece ani. Zâmbi. Împlinesc zece ani anul acesta, în iunie. Urmară câteva întrebări și răspunsuri cu privire la pregătirea ei, la munca depusă din timpul studiilor, la experiența ei din cadrul forțelor polițienești. Apoi, Barrie se opri a mai măsura sala cu pașii și își așeză mâna pe balustrada boxei martorilor.

— Cine conducea investigația cu privire la moartea lui Emily Gold?

— Eu, răspunse detectivul.

— Ați reușit să aflați cauza morții?

— Da. O rană la cap provocată de o împușcătură.

— Prin urmare, era și o armă implicată în acest caz?

— Un Colt de calibru 45.

— Ați reușit să recuperați arma respectivă?

Anne-Marie încuviință din cap.

— Am găsit-o la locul faptei. Se afla în carusel. Am luat arma și am supus-o la diverse teste balistice.

— Aceasta e arma pe care ați recuperat-o de la locul crimei? întrebă Barrie, ridicând un Colt de calibru 45.

— Da, răspunse detectivul Marrone.

— Onorată Instanță, începu Barrie, aș vrea să înregistrez aceasta drept probă A. Respectă procedura standard, prezentându-i arma lui Jordan, care o expedie cu un gest din mână, apoi se întoarse către detectiv. Ați reușit să aflați de unde provine arma?

— Da. Posesorul ei de drept a fost identificat drept James Harte. James, din spatele mesei apărării, tresări când își auzi pronunțat numele.

— James Harte, repetă procurora. Este vreo rudă a inculpatului?

— Obiecție! strigă Jordan. Nu este relevant.

— Se susține! răspunse judecătorul.

Detectivul își mută privirea de la judecător la Barrie Delaney.

— Este tatăl lui.

— Ați avut vreo ocazie de a-l interoga pe James Harte?

— Da. A declarat că arma era o piesă de colecție, dar încă folosită pentru exerciții de tragere. A mai declarat și că fiul său era obișnuit cu arma, avea acces la ea și o folosea, de asemenea, pentru trasul la țintă.

— Puteți să ne vorbiți despre testele efectuate pe armă?

Detectivul Marrone se foi pe scaun.

— Ei bine, am descoperit că a fost tras un singur glonț, care a pătruns drept prin tâmpla victimei, a ieșit din capul victimei și s-a oprit în lemnul caruselului. Am găsit tubul de la glonțul respectiv încă în magazia armei, precum și cel de-al doilea glonț, care nu a fost tras. Amprentele lui Christopher Harte au fost găsite pe ambele gloanțe.

Barrie găsi de cuviință să clarifice.

— Amprentele lui Christopher Harte, adică inculpatul.

— Da, aprobă detectivul Marrone.

— Hmm. Barrie se întoarse către juriu, ca și cum ar fi analizat pentru prima oară această informație. Așadar, amprentele lui erau pe ambele gloanțe. Ați mai găsit și alte amprente pe gloanțe?

— Nu.

— Și, în opinia dumneavoastră de specialist, ce sugerează acest lucru?

— Că el a fost singurul care a mânuit gloanțele.

— Înțeleg, spuse Barrie. Au mai fost și alte teste efectuate pe armă?

— Da, o analiză balistică standard pentru verificarea amprentelor de pe armă. Am identificat atât amprentele lui Christopher Harte, cât și pe cele ale lui Emily Gold. Cu toate astea, amprentele domnului Harte erau peste tot. Amprentele victimei erau doar pe țeava pistolului.

— Puteți să ne arătați ce înseamnă acest lucru? întrebă Barrie, ridicând Coltul, abia înregistrat drept probă.

Detectivul cuprinse cu ușurință pistolul în palmă.

— Amprentele domnului Harte erau aici, aici și aici, spuse ea, indicând locurile respective. Amprentele lui Emily Gold erau numai în partea aceasta.

Își trecu unghia de-a lungul țevii tocite de metal.

— Dar pentru a trage cu această armă, detectiv Marrone, de unde ar trebui ținută cu mâna? Așteptă ca Anne-Marie să indice patul pistolului. Iar amprentele lui Emily nu erau și acolo?

— Nu.

— Și, totuși, cele ale domnului Harte erau.

— Obiecție! rosti Jordan fără patos. S-a întrebat și s-a răspuns deja la asta.

— Se susține, răspunse judecătorul.

Barrie se întoarse cu spatele la Jordan.

— S-a mai efectuat și alt test la locul faptei?

— Da. O analiză cu luminol, un spray fluorescent, care detectează picăturile de sânge. În urma acestei analize, precum și a unghiului glonțului, care în final s-a oprit în carusel, am dedus că Emily Gold stătea în picioare atunci când s-a tras și că o a doua persoană stătea tot în picioare, foarte aproape, în fața ei. Am aflat totodată că a căzut pe spate și a sângerat câteva minute înainte să fie mutată în poziția în care au găsit-o ofițerii sosiți la locul crimei.

— Care anume?

— Sângerând abundent, cu capul în poala inculpatului.

— Ați aflat și altceva în urma analizei cu luminol?

— Da. O pată foarte mare, care nu era lângă cele provenite de la rana provocată de armă, acolo unde se presupune că inculpatul s-a lovit cu capul.

— Obiecție! Jordan arătă către Chris. Ați dori să vedeți cicatricea?

Puckett îi aruncă lui Jordan o privire plină de înțeles.

— Continuați, domnișoară Delaney, spuse el.

— Din această analiză, putem afla cum și de ce a căzut la pământ inculpatul? întrebă Barrie.

— Nu, răspunse detectivul. Ne arată doar că a rămas acolo nemișcat timp de cinci minute, sângerând.

— Înțeleg. Ați efectuat și alte analize?

— Niște reziduuri de praf de pușcă au fost găsite atât pe hainele victimei, cât și pe cele ale inculpatului. De asemenea, am analizat cadavrul ca să vedem dacă există urme de praf de pușcă pe degetele victimei.

— Și ce ați aflat?

— Nu s-a găsit praf de pușcă pe degetele lui Emily Gold.

— Când este vorba de o sinucidere, victima ține arma în mână ca să se împuște, motiv pentru care se găsesc de obicei urme de praf de pușcă pe mâinile acesteia?

— Cu siguranță. De aceea am început să cred că Emily Gold nu s-a sinucis.

Barrie păstră tăcere preț de-o clipă, cercetând expresiile de pe chipurile juraților. Erau acum cu toții numai ochi și urechi. Fiecare dintre cei doisprezece indivizi ajunsese să stea pe marginea scaunului; câțiva își luau cu scrupulozitate notițe în carnețelele puse la dispoziție.

— Ați mai găsit și altceva la locul faptei?

— O sticlă de Canadian Club. Lichior.

— A… Consum de alcool de către minori, decretă Barrie, zâmbind.

Detectivul răspunse cu același zâmbet.

— Nu asta mi s-a părut a fi cea mai mare problemă la momentul respectiv.

Auzind aceasta, Jordan obiectă.

— Onorată Instanță, începu el, dacă s-a pus vreo întrebare, atunci am ratat-o.

Puckett rostogoli pe limbă o migdală, dosind-o cu dibăcie în scobitura obrazului.

— Aveți grijă, domnișoară avocat! o avertiză el pe Barrie.

— Ați găsit ceva neobișnuit în raportul medico-legal?

Anne-Marie încuviință din cap.

— Victima era însărcinată în unsprezece săptămâni.

Procurora parcurse împreună cu detectivul toate interogatoriile luate prietenilor lui Emily Gold și vecinilor, exceptându-i, în mod ostentativ, pe părinți și profesori.

— Detectiv Marrone, ați avut ocazia să vorbiți și cu inculpatul? Barrie se asigură că-i surprinde privirea lui Anne-Marie. Era bună ca detectiv, o adevărată profesionistă, însă fusese prevenită să nu pomenească de conversația pe care o purtase cu Chris în spital. Nefiind admisă ca probă, până și simpla sa mențiune ar fi putut duce la anularea procesului pe motiv de eroare procedurală.

— Da, am vorbit. A venit la secția de poliție pe data de unsprezece noiembrie. I-am citit drepturile, însă el a refuzat să le dea ascultare.

— Acesta e raportul poliției ce conține transcrierea conversației purtate în data de unsprezece noiembrie?

Procurora ridică un dosar pe care era trecut antetul poliției din Bainbridge.

— Da, răspunse detectivul.

— Domnișoară detectiv, spuneți-mi, la ce interval de timp după întâlnirea cu Chris Harte ați întocmit acest raport?

— De îndată ce a plecat.

— Care a fost subiectul principal al discuției?

— Practic, domnul Harte mi-a spus că el a fost cel care a adus arma la locul faptei, că a fost prezent la locul faptei și că a văzut cu ochii lui cum Emily Gold s-a împușcat.

— Declarația se potrivește cu dovezile pe care le-ați găsit?

— Nu.

— De ce nu?

Detectivul Marrone își lăsă capul într-o parte și îl privi lung pe Chris. El simți cum i se aprind obrajii, însă încercă din răsputeri să-i susțină hotărât privirea.

— Dacă ar fi existat chiar și o singură nepotrivire… dacă glonțul n-ar fi străpuns capul victimei într-un unghi ciudat…

— Obiecție!

— Sau dacă n-ar fi existat vânătăi la încheietura mâinii, toate celelalte probe ar fi indicat sinuciderea…

— Obiecție!

— … sau dacă măcar o singură persoană ar fi descris-o ca având probleme. Însă așa, majoritatea probelor nu se potrivesc declarației.

— *Obiecție, Onorată Instanță!*

Judecătorul mijii ochii către Jordan.

— Se respinge!

Inima lui Barrie bătea să-i spargă pieptul.

— Prin urmare, în opinia dumneavoastră de specialist, nu a fost vorba de o sinucidere, în ciuda declarației făcute de inculpat. Din ceea ce ați aflat în baza probelor – amprentele, urmele de sânge, reziduurile de praf de pușcă, sticla de lichior, interogatoriile –, v-ați conturat o teorie alternativă în privința celor întâmplate?

— Da, răspunse detectivul Marrone cu fermitate. Christopher Harte a ucis-o.

— Cum ați ajuns la această concluzie?

Anne-Marie începu să vorbească, țesând o imagine care să fie atârnată în sala de judecată ca o tapiserie, bogată în detalii și imposibil de ignorat.

— Emily a fost o fată fericită, pe care nimeni, nici profesorii, nici părinții și nici prietenii, nu au considerat-o vreodată a fi deprimată în vreun fel. Era drăguță, populară, avea o relație nemaipomenită cu părinții ei – era o fiică model. Era însărcinată în unsprezece săptămâni cu copilul iubitului ei. În timp ce Chris era în ultimul an de liceu, se pregătea să meargă la facultate, deja aplicase la unele – se afla într-un moment în care cu siguranță nu avea nevoie de un copil sau de o iubită care să-l tragă în jos.

Jordan se gândi să opună obiecție – erau simple speculații însă își dădu seama că avea să-i facă mai mult rău, iar mărturia detectivului ar fi căpătat o importanță și mai mare decât și-ar fi dorit el. Oftă cu zgomot, sperând să le dea de înțeles juraților cât de ridicolă considera el teoria lui Marrone.

Detectivul își coborî vocea, iar jurații își încordară și mai mult auzul.

— Așa că a aranjat să se vadă la carusel pentru ceea ce am numi o întâlnire romantică. I-a dat să bea, încercând s-o amețească, în așa fel încât să nu opună rezistență când el avea să scoată arma. Au făcut sex, s-au îmbrăcat, el a luat-o în brațe și, înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, s-a trezit cu

arma la tâmplă. Anne-Marie își duse propria mână la tâmplă, apoi o lăsă la loc în jos. Fata s-a luptat cu el, însă el era mult mai corpolent și mai puternic decât ea, așa că a împușcat-o. Așa văd eu lucrurile, încheie ea cu un suspin.

Barrie se îndreptă spre masa ei, aproape gata să-și elibereze martorul.

— Vă mulțumesc, domnișoară detectiv. A, o ultimă întrebare: Ați mai aflat ceva important în urma interogatoriului pe care i l-ați luat lui Christopher Harte la secția de poliție?

Anne-Marie dădu aprobator din cap.

— A trebuit să semneze cum că e de acord cu interogatoriul, o procedură standard. Și a luat pixul cu mâna stângă. Când l-am întrebat, a recunoscut că e într-adevăr stângaci.

— Și de ce este important acest lucru, domnișoară detectiv?

— Pentru că știm, după traiectoria glonțului și după urmele de sânge, că mai era cineva acolo, cu fața la Emily. Iar dacă acea persoană a împușcat-o în tâmpla dreaptă, atunci înseamnă că ar fi trebuit să-și folosească mâna stângă.

— Mulțumesc, spuse Barrie. Nu mai am întrebări.

*

Jordan se ridică în picioare pentru primul său interogatoriu contradictoriu și îi zâmbi lui Anne-Marie Marrone.

— Domnișoară detectiv, începu el, am auzit-o cu toții pe domnișoara Delaney când a afirmat că lucrați în poliție de zece ani. Zece ani, repetă el și scoase un fluierat. Asta înseamnă o perioadă lungă în serviciul public.

Anne-Marie încuviință din cap, prea deșteaptă și prea versată ca să se relaxeze în urma acestui comentariu, după cum intenționa Jordan.

— Îmi place ce fac, domnule McAfee.

— Serios? spuse Jordan în replică, zâmbind larg. Și mie. Unul dintre jurați chicoti. În cei zece ani, domnișoară detectiv, la câte cazuri de omucidere ați lucrat?

— La două.

— Două, repetă Jordan. Două cazuri de omucidere. Ridică o sprânceană. Acesta este cel de-al doilea?

— Da.

— Deci, înainte de acesta, nu ați mai lucrat decât la unul?

— Corect.

— Ei bine, atunci de ce v-au ales pe dumneavoastră să conduceți investigația?

Obrajii lui Anne-Marie se înroșiră puternic.

— E un departament mic, răspunse ea, iar eu sunt detectivul-șef. Este responsabilitatea mea.

— Prin urmare, este al doilea dumneavoastră caz de omucidere, repetă el, dorind să evidențieze lipsa de experiență

a acestui așa-zis specialist. Și ați început prin a analiza arma. Corect?

— Da.

— Și ați găsit două seturi de amprente pe ea?

— Da.

— Și două gloanțe.

— Da.

— Dar, dacă cineva ar avea de gând să vă împuște de la o distanță mică, n-ar avea nevoie de două gloanțe, nu-i așa?

— Depinde, răspunse detectivul.

— Îmi dau seama că e ceva nou pentru dumneavoastră, domnișoară detectiv, făcu Jordan, dar un simplu da sau nu e suficient.

Văzu cum Anne-Marie își încleștează maxilarul.

— Nu, rosti ea printre dinți.

— Pe de altă parte, continuă Jordan degajat, dacă dumneavoastră și prietenul dumneavoastră plănuiți să vă sinucideți împreună, ați avea nevoie de două gloanțe, nu?

— Da.

— Ați găsit amprentele lui Chris pe acele gloanțe?

— Da.

— Faptul că ați găsit numai amprentele lui Chris pe gloanțe susține ideea unui dublu suicid dacă arma aparține tatălui său, Chris fiind cel care a adus arma; de altfel, Chris a și recunoscut acest lucru?

— Da.

— De fapt, nu ar fi neobișnuit să găsiți amprentele lui Emily pe gloanțele încărcate în magazia pistolului, de vreme ce ea nu avea niciun pic experiență cu armele?

— Cred că da.

— Minunat. I-ați mai spus domnișoarei Delaney că ați supus arma unor analize.

— Corect.

— Și că ați găsit și amprentele lui Emily pe armă, alături de cele ale lui Chris, așa e?

— Da.

— Și nu este adevărat că ați găsit și alte amprente pe armă?

— Ba da. Unele dintre ele se potriveau cu cele ale lui James Harte, tatăl inculpatului.

— Adevărat. Dar nu era pe lista suspecților în timpul investigației.

Anne-Marie scoase un oftat.

— Asta, pentru că amprentele lui erau singura probă care îl plasau la scena crimei.

— Prin urmare, nu puteți să vă bazați numai pe proba amprentelor, nu-i așa? Doar pentru că amprentele cuiva sunt pe

o armă nu înseamnă neapărat că a și fost folosită în noaptea aceea, nu?

— Corect.

— A, da. Ați mai găsit și amprentele lui Emily în partea de sus a armei, spuse Jordan, îndreptându-se către panoul cu probe. Aveți ceva împotrivă dacă îl iau puțin? întrebă el, arătând către pistolul Colt. Îl luă cu grijă. Și ați găsit amprentele lui Chris aici, în partea de jos.

— Corect.

— Dar nu ați găsit amprente decisive pe trăgaciul pistolului.

— Nu, nu am găsit.

Jordan încuviință din cap gânditor.

— Este adevărat că e nevoie de doar o șesime de centimetru dintr-o amprentă, o porțiune foarte mică, într-adevăr, pentru a obține o identificare categorică?

— Ei bine, da, răspunse Anne-Marie, dar trebuie să fie șesimea potrivită. Un loc anume.

— Să înțeleg că luarea de amprente nu este o procedură atât de ușoară așa cum pare în filme?

— Nu, deloc.

— Vechile amprente pot fi șterse de unele noi?

— Da.

— De fapt, domnișoară detectiv, luarea amprentelor este departe de a fi o știință exactă, n-ați zice?

— Ba da.

— Dacă aș ridica pistolul ăsta și aș trage, apoi l-ați ridica dumneavoastră și ați trage, este posibil ca amprentele mele să nu mai apară pe trăgaci?

— Posibil să nu, conchise Anne-Marie.

— Prin urmare, este posibil ca Emily să fi apăsat pe trăgaci, iar când Chris a luat arma, să fi șters, să spunem, amprentele ei?

— Este posibil.

— Dați-mi voie să recapitulez: deși amprentele lui Emily nu au fost identificate pe trăgaci la momentul analizei, ne puteți spune, domnișoară detectiv Marrone, fără cea mai mică umbră de îndoială, că fata nu a atins deloc acel trăgaci?

— Nu, dar poate însemna și că a fost atins de Chris, fără să lase însă urme, răspunse ea, zâmbindu-i galeș lui Jordan.

Jordan trase aer în piept.

— Să vorbim despre analiza cu luminol, propuse el. Ați afirmat că urmele de sânge de la carusel indică locul unde inculpatul a sângerat.

— Presupun că da. Când au ajuns acolo ofițerii de poliție, inculpatul sângera din pricina unei răni la cap.

— Și, totuși, susțineți că nu e o dovadă a faptului că Chris a leșinat. Să înțeleg atunci, continuă el pe un ton disprețuitor, că Chris s-a așezat pe podeaua caruselului, s-a lovit cu capul de marginea lui și a zăcut acolo câteva minute bune, ca să lase să se formeze o baltă de sânge?

Anne-Marie îl privi semeață.

— Am mai întâlnit astfel de situații.

— Serios? făcu Jordan, cu reală surprindere pe chip. Presupun că asta s-a întâmplat în celălalt caz de omucidere la care ați lucrat?

— Obiecție! interveni Barrie.

— Se susține. Puckett se uită lung la Jordan. Nu e nevoie să vă avertizez, domnule McAfee.

Jordan se îndreptă către masa cu probe.

— Aceasta e transcrierea interogatoriului luat lui Chris Harte?

— Da.

— Puteți să citiți rândul… acesta de aici?

Se apropie cu foile de detectiv și îi indică locul.

Anne-Marie își drese glasul.

— „Aveam de gând să ne sinucidem împreună”.

— Este un citat din declarația lui Chris Harte.

— Da.

— V-a spus fățiș că era vorba de un dublu suicid?

— Da.

— Puteți să-mi spuneți ce scrie aici, la pagina trei?

Detectivul aruncă o privire în direcția lui Barrie Delaney.

— Acolo a fost o pauză pe înregistrare.

— Hm… De ce?

— A trebuit să închid reportofonul din cauză că subiectul plângea.

— Chris plângea? Cum așa?

Anne-Marie oftă.

— Vorbeam despre Emily, iar el s-a întristat foarte rău.

— În opinia dumneavoastră de specialist, suferința sinceră vi se pare o probă solidă?

— Obiecție! strigă Barrie. Martorul meu nu este specialist în suferință.

— Se aprobă, spuse judecătorul.

Detectivul ridică din umeri.

— Așa cred, răspunse ea.

— Deci, să văd dacă am înțeles. În mijlocul interogatoriului, unul în care Chris Harte a renunțat la dreptul de a fi asistat de mine, dar în care a declarat, fără ocoliș, că el și Emily Gold aveau de gând să se sinucidă împreună, a început să plângă atât de tare, încât ați fost nevoită să opriți înregistrarea?

— Da, răspunse Anne-Marie cu hotărâre. Dar nici nu îl conectasem la un detector de minciuni.

Dacă Jordan îi auzi ultima precizare, nu dădu niciun semn în acest sens.

— Ați menționat că, potrivit teoriei dumneavoastră, Chris ar fi încercat s-o îmbete pe Emily.

— Da, asta cred.

— Ca ea să i se supună, lămuri Jordan.

— Corect.

— Din întâmplare, i-ați cerut medicului legist să-i verifice lui Emily nivelul de alcool din sânge?

— Se face asta oricum, răspunse detectivul.

— Ați aflat care era valoarea?

— Da, rosti ea îmbufnată. 0,2.

— Care ar fi echivalentul a ce anume, domnișoară detectiv?

Anne-Marie tuși.

— Un pahar. Poate unul mic pentru o fată tânără.

— A băut doar un păhărel dintr-o sticlă plină.

— Se pare că da.

— Și care este limita legală a alcoolemiei la volan în acest stat, domnișoară detectiv?

— 0,8.

— Iar alcoolemia lui Emily era de?

— V-am mai spus, făcu Anne-Marie, 0,2.

— Considerabil mai mică față de Urnita legală a alcoolemiei admisă la volan. Prin urmare, ați spune că era în stare de ebrietate?

— Probabil că nu.

— Ați menționat că ați găsit reziduuri de praf de pușcă atât pe hainele lui Emily, cât și pe ale lui Chris, spuse Jordan. Nu cumva este adevărat că dacă găsiți urme de praf de pușcă pe o cămașă nu dovedește decât că materialul respectiv a intrat în contact cu arma în momentul tragerii?

— Ba da, așa este.

— Puteți să identificați, pe baza reziduurilor de praf de pușcă de pe îmbrăcăminte, cine a tras de fapt cu arma?

— Nu în mod categoric. Dar nici pe mâinile victimei nu am găsit urme de praf de pușcă. Iar autorul unei sinucideri ar trebui să aibă niște urme de praf de pușcă pe piele.

Jordan primi mingea la fileu.

— Atunci când se investighează o crimă, se obișnuiește ca mâinile victimei să fie numaidecât învelite într-un sac?

— De obicei, da, dar…

— Când s-a efectuat analiza prafului de pușcă pe cadavru?

Anne-Marie își coborî privirea în poală.

— Pe nouă noiembrie.

— Vreți să spuneți că nu ați analizat mâinile lui Emily la locul faptei, nici în drum spre spital și nici măcar la morgă, ci abia la două zile de la deces? Este posibil ca, într-un interval atât de lung de timp, cineva să fi umblat la mâinile lui Emily fără a avea vreo permisiune în acest sens?

— Ei bine, eu…

— Da sau nu?

— Este posibil, răspunse Anne-Marie.

— Este posibil ca cineva să fi atins mâinile lui Emily în timp ce era transportată de la locul faptei spre spital?

— Da.

— Ca de exemplu medicii sau ofițerii de poliție?

— Oricare dintre ei ar fi putut.

— La camera de urgență a spitalului, este posibil ca cineva să-i fi atins mâinile?

— Da.

— Ca de exemplu, asistentele sau medicii?

— Bănuiesc că da.

— La camera de urgență, cadavrul ar fi putut să fie curățat, de vreme ce nu se primiseră instrucțiuni împotriva acestui lucru?

— Da, răspunse detectivul.

— Prin urmare, o mulțime de oameni ar fi putut să compromită probe importante, înainte de a apuca să le prelevați de pe mâinile lui Emily?

— Da, recunoscu Marrone.

— Atunci când se investighează o crimă, nu cumva se obișnuiește ca mâinile victimei să fie numaidecât supuse unor analize, pentru a vedea dacă există urme de praf de pușcă?

— Aceasta e procedura standard.

— Când l-ați văzut pentru prima oară pe Chris la locul faptei, i-ați analizat mâinile ca să vedeți dacă există urme de praf de pușcă?

— Ei bine, nu. Dar atunci nu era suspectul principal.

Jordan făcu ochii mari.

— Serios, domnișoară detectiv? Nu era suspect atunci când poliția a ajuns la scena crimei?

— Nu.

— Atunci, când vi s-a năzărit că ar fi suspect?

— Obiecție! strigă Barrie.

— Domnule avocat, mai bine reformulați întrebarea, ceru Puckett sec.

— O să trec la următoarea. L-ați supus analizei la spital? atacă Jordan.

— Nu.

— L-ați supus analizei în ziua următoare, după ce ați adunat mai multe informații?

— Nu.

— L-ați supus analizei în ziua în care a venit la secția de poliție pentru interogatoriu?

— Nu.

Jordan pufni.

— Prin urmare, nu a fost supus nici unei analize pentru a verifica dacă există urme de praf de pușcă – nici la început, când nu era considerat suspect, și nici mai târziu, când ați decis că el este făptașul?

— Nu a fost niciodată supus acestei analize.

— Și nu este posibil ca, dacă ați fi reușit să analizați mâinile lui Emily înainte de a le fi atins altcineva, să fi găsit pe ele urme de praf de pușcă?

— Este posibil.

— Și nu ar fi indicat asta faptul că ea a apăsat pe trăgaci?

— Ba da, răspunse Anne-Marie.

— Iar dacă l-ați fi supus pe Chris analizei prafului de pușcă chiar la locul faptei, este posibil să nu fi găsit nici urmă de așa ceva pe mâinile lui?

— Așa este.

— Ceea ce ar fi însemnat că nu el a apăsat pe trăgaci, așa-i?

— Corect.

Și că niciunul dintre noi nu ne-am mai fi aflat astăzi aici. Jordan nu trebuia să rostească aceste cuvinte cu glas tare. Se îndreptă către boxa juraților și se postă la capătul acesteia, ca și cum ar fi fost și el unul dintre ei.

— În regulă, domnișoară detectiv. Teoria dumneavoastră este că Chris se afla la locul faptei. A pus două gloanțe în pistol, în cazul în care ar fi ratat ținta de la douăzeci de centimetri depărtare. Nu a reușit s-o îmbete pe Emily, a făcut sex cu ea și a luat arma. Emily l-a văzut, s-au luptat, după care el a împușcat-o. Credeți cu toată convingerea că așa s-au petrecut lucrurile?

— Da, cred.

— Nu aveți nici cea mai mică îndoială?

— Niciuna.

Jordan se apropie de boxa martorului.

— Faptul că pistolul avea în el două gloanțe nu ar fi putut să însemne și că urma să aibă loc un dublu suicid?

— Ei bine…

— Ar fi putut sau nu?

— Ar fi putut, răspunse Anne-Marie cu un oftat.

— Iar sticla de Canadian Club nu ar fi putut să însemne că încercaseră să-și îndulcească tentativa de suicid?

— Este posibil.

— Și ar fi putut să existe amprente pe armă care să nu fie în locul potrivit, sau nu suficient de clare, încât să poată fi luate de analiza dumneavoastră?

— Ba da.

— Se poate ca o altă analiză a prafului de pușcă – una care, dintr-un motiv oarecare, nu a fost efectuată – să fi arătat că nu Chris Harte este cel care a apăsat pe trăgaci?

— Se poate.

— Prin urmare, domnișoară detectiv, spuneți că, în opinia dumneavoastră de specialist, am putea privi faptele și dintr-o altă perspectivă?

Anne-Marie oftă adânc, scoțând aerul pe gură.

— Da, răspunse ea.

Jordan se întoarse cu spatele.

— Nu mai am nimic de adăugat, conchise el.

*

Juraților – nemaivorbind de judecător – deveneau cam confuzi, o reacție destul de normală având în vedere mărturia destul de amănunțită a ofițerului de poliție. Judecătorul Puckett ceru o pauză de zece minute, timp în care sala de judecată se goli.

Selena îl apucă pe Jordan de braț, pe când acesta se întorcea de la toaletă bărbaților.

— Bună treabă! îl lăudă ea. L-ai convins sigur pe juratul nr. cinci și cred că și pe juratul nr. șapte.

— E prematur încă.

— Chiar și așa. Ea ridică din umeri, mângâindu-i ușor brațul. Pe de altă parte, clientul tău e cu moralul la pământ. Arătă către Chris, care se zărea printre ușile deschise ale sălii de judecată. Chris ședea tot la banca apărării, doi aprozi și șeriful delegat păzindu-l la spate cu brațele încrucișate, o barieră fizică de care nu puteai trece. Doar ce a petrecut o oră întreagă ascultând cât de sociopat este, fără să vadă măcar o față prietenoasă în sală.

Jordan aruncă o privire către Chris, care stătea ușor aplecat peste masă.

— Tatăl lui e aici, îi spuse el Selenei.

— Da, dar nu și Ward Cleaver[27].

Jordan încuviință din cap și își trecu o mână prin păr.

— În regulă, se învoi. O să vorbesc cu el.

— Ar trebui. Asta, dacă nu cumva vrei să-și piardă cunoștința când o să audă depoziția medicului legist.

Jordan izbucni în râs.

— Mda. Probabil o să cadă și o să-și spargă capul când o s-o audă pe Barrie Delaney, dar ea tot ar găsi o modalitate să-l facă

să pară un prefăcut.

Strângându-i ușor mâna Selenei, Jordan își continuă drumul înapoi în sala de judecată. Îi salută din cap pe cei din preajma clientului său.

— Domnilor, li se adresă el, așezându-se pe scaunul lui și așteptând ca aceștia să se îndepărteze. Merge bine, îi spuse el lui Chris. Chiar foarte bine.

Spre surprinderea lui, Chris izbucni în râs.

— Asta sper și eu, îi zise el. Pentru că pare puțin cam devreme să tragem concluzii.

Apoi, zâmbetul i se șterse de pe chip, scoțând la iveală – după cum îi spusese și Selena – o gură cu colțurile orientate în jos și o înfățișare palidă tipică unui adolescent foarte speriat.

— Știi, începu Jordan, îmi dau seama că ți-e foarte greu să-i auzi pe oameni vorbind despre tine ca despre un monstru. Procurora are voie să spună orice vrea… dar la fel și noi. Nouă nu ne-a venit încă rândul, dar avem o poveste și mai bună.

— Nu-i vorba de asta. Chris își trecu degetele peste liniile albastre ale carnețelului cu notițe. Doar că procurora face totul să pară atât de real. Știi, au trecut șapte luni? Și, totuși, toate detaliile astea tehnice, sângele, locul unde a stat Emily și eu… Făcu o pauză, îngropându-și fața în mâini. Mă face să retrăiesc totul din nou și din nou, în vreme ce eu abia am supraviețuit și prima oară.

Jordan – care ar fi putut să nimicească fără drept de apel orice martor al acuzării și care avea mii de răspunsuri la îndemână pentru a contracara orice întrebare a lui Barrie Delaney – rămase cu privirea ațintită asupra clientului său, fără cuvinte.

*

Medicul legist din districtul Grafton, doctorul Jubal Lumbano, era un bărbat slab, cu ochelari, căruia i-ar fi stat mult mai bine să vâneze fluturi de colecție cu o plasă decât să scormonească până la coate prin măruntaiele unui cadavru. Lui Barrie Delaney îi luă zece minute ca să înșire toate meritele lui Lumbano, asigurându-se astfel că cei din juriu știau că au în sfârșit parte de un martor cu experiență – modestul doctor Lumbano efectuase peste cinci sute de autopsii de-a lungul carierei sale.

— Domnule doctor Lumbano, începu Barrie, dumneavoastră ați efectuat necropsia pe cadavrul lui Emily Gold?

— Da, răspunse medicul legist, lovind cu nasul microfonul, care țiui. Lăsându-se pe spate, zâmbi în semn de scuze. Da, eu am efectuat-o.

— Ne puteți spune care a fost cauza morții?

— Toate aparențele ne indicau drept cauză a morții un glonț de calibru 45, care a străpuns craniul până la creier; mai precis, a penetrat lobul temporal drept – ocolind lobul frontal – și a ieșit prin lobul occipital drept.

Barrie aduse drept probă o schemă care înfățișa conturul unui craniu tridimensional cu un creier în mijloc. Apoi se întoarse către juriu cu un zâmbet nevinovat.

— Domnule doctor Lumbano, pentru aceia dintre noi care nu sunt atât de… familiari cu lobii occipitali și temporali, ați putea să ne arătați pe schemă traiectoria glonțului?

Îi înmână medicului legist markerul temporar – roșu sângeriu iar doctorul îl așeză cu grijă pe schemă.

— Glonțul a intrat pe aici, începu el, desenând un X pe tâmpla dreaptă, apoi a urmat aproximativ această traiectorie și a ieșit pe la ceafă, pe aici.

Făcu un alt X în spatele urechii drepte. Linia dintre cele două X-uri era aproape paralelă cu partea laterală a capului din diagramă.

— Ne puteți spune cam în cât timp a murit Emily Gold? întrebă Barrie.

— Nu s-a întâmplat instantaneu, răspunse doctorul Lumbano. Era încă în viață când doctorii au ajuns la fața locului. Posibil să mai fi fost conștientă o bună perioadă după aceea.

— Conștientă… însemnând că putea simți durerea?

— Absolut.

Barrie își luă o expresie îngrozită, după cum o cereau circumstanțele.

— Prin urmare… Emily a zăcut așa, suferind, cam cât timp?

— Aș zice o jumătate de oră, sau cam așa ceva.

— Domnule doctor Lumbano, ați găsit și alte semne pe trupul lui Emily Gold?

— Da.

— Indicau urme de violență?

— Onorată Instanță, influențează martorul! interveni Jordan. Rămâne de dovedit dacă a avut loc vreun act de violență.

— Se susține. Puckett încuviință din cap către procuroră. Domnișoară Delaney, nu vă mai influențați martorul.

— Ați găsit vreun semn distinctiv pe trupul lui Emily Gold, domnule doctor?

— Da. Avea niște vânătăi pe încheietura mâinii drepte.

— Și ce v-a indicat acest lucru?

— Că e posibil să fi avut loc un act de violență.

— Ar fi putut fi provocate de cineva care a strâns-o de încheietură? Cu colțul ochiului, Barrie îl văzu pe Jordan deschizând gura. Dați-mi voie să reformulez, spuse ea, înainte

ca el să poată obiecta. După părerea dumneavoastră de specialist, ce ar fi putut provoca acele vânătăi?

— E posibil să fi fost cauzate de cineva care a strâns-o de încheietură.

— La cât timp înainte de deces credeți că s-au format acele vânătăi?

— Până la o oră *pre-mortem*, răspunse doctorul Lumbano. Sângele abia începuse să se ridice la suprafața pielii.

— Ați mai descoperit și altceva în timpul autopsiei?

— Existau urme de spermă care, după starea în care se afla țesutul vaginului, sugera o activitate sexuală recentă – cu aproximativ o jumătate de oră înainte de deces. Am mai găsit și urme de piele sub unghiile victimei, probe celulare care nu se potriveau cu tipul de piele al victimei.

— Care sugerau ce anume?

— Că zgâriase pe cineva.

— Ați aflat cui aparțineau urmele de piele de sub unghiile ei?

— Da, țesutul se potrivea cu probele prelevate de la Chris Harte și aduse de detectivi.

Barrie încuviință din cap.

— Ați putea să ne spuneți dacă Emily era dreptace sau stângace?

— Da. Toate călușurile erau formate pe mâna dreaptă, unele foarte proeminente aflându-se pe latura stângă a degetului mijlociu și pe latura dreaptă a degetului arătător. În opinia mea de medic, aș spune că victima era dreptace.

— Iar rana provocată de împușcătură era la tâmpla dreaptă?

— Da, întocmai.

Barrie aprobă din cap, gânditoare.

— Ați avut de-a face cu mulți sinucigași, domnule doctor?

— O, destui. Între șaizeci și șaptezeci.

— Au murit vreunii dintre aceștia în urma unei răni provocate de o împușcătură în cap?

— Treizeci și opt, precizează doctorul Lumbano. Din păcate, este o metodă foarte răspândită.

— În câte cazuri de suicid dintre acestea treizeci și opt s-a folosit un pistol sau un revolver?

— În douăzeci și patru, răspunse doctorul Lumbano.

— Și cum s-au împușcat mai exact acești douăzeci și patru de sinucigași?

— Aș zice că nouăzeci la sută din ei se împușcă în gură, pentru că așa e mai ușor. Ceilalți zece la sută se împușcă în tâmplă. Cu toate astea, am avut un caz ciudat în care un bărbat și-a tras glonțul pe nas.

— În cele zece procente din cazurile celor care s-au împușcat în tâmplă, pe unde a ieșit glonțul?

— Prin lobul temporal opus.

Arătă cu degetul la tâmplele sale.

— Și pe unde a ieșit glonțul în cazul lui Emily Gold?

— Prin același lob temporal opus. Își duse mâna stângă la ceafa și indică un loc chiar în spatele urechii, drepte.

— Găsiți ciudat acest lucru?

— Ca să fiu sincer, da, recunoscu medicul legist, obrajii lui înroșindu-se din pricina entuziasmului. N-am mai văzut în viața mea așa ceva. Ar fi foarte dificil să ții arma la tâmpla dreaptă, iar glonțul să-ți iasă tot prin partea dreaptă a cefei. Ar trebui ca arma să fie ținută cam așa. Doctorul Lumbano își ridică mâna dreaptă, își întinse degetul arătător, imitând țeava unui pistol, și-l îndreptă către tâmpla dreaptă aproape paralel cu capul, răsucindu-și încheietura într-o poziție forțată, nefirească. După părerea mea, aceasta nu e…

— Obiecție!

— … o poziție firească…

— *Obiecție!*

— Se susține, spuse Puckett.

— Ți-a luat ceva, mormăi Jordan în barbă.

— Ce-ați spus, domnule avocat? Judecătorul își strecură o migdală în gură. Ați spus ceva? Nu? Judecătorul se întoarse către jurați: Vă rog să nu luați în seamă ultima declarație a doctorului Lumbano.

Barrie se apropie de martorul ei.

— Domnule doctor Lumbano, în calitate de specialist medico-legal, la ce concluzie v-a condus acest lucru?

— Speculează! strigă Jordan din nou. Să fim serioși!

— Onorată Instanță, cer permisiunea să mă apropii, spuse Barrie, făcând un semn din cap către Jordan, care o urmă până în fața judecătorului.

— Domnișoară Delaney, începu Puckett, singura modalitate prin care ați putea să vă influențați și mai mult martorul ar fi să-i puneți o zgardă de gât.

Barrie își mușcă buza.

— Dacă martorul meu nu poate specula pe marginea acestui lucru, aș vrea să-mi fie îngăduit să le prezint juraților teoria mea… dar o să am nevoie de ajutorul inculpatului.

Jordan își mută privirea de la Barrie la judecător. N-avea nici cea mai vagă idee ce îi trecea prin cap lui Barrie să facă, dar nici nu voia să-i dea mână liberă asupra clientului său.

— Vreau să știu ce pune la cale, spuse el.

Puckett se întoarse către procuroră.

— Ei bine, Delaney?

Ea își desfăcu brațele.

— O mică demonstrație, Onorată Instanță. Vreau să le arăt juraților cum ar fi putut Chris să facă așa ceva.

— În niciun caz, șuieră Jordan printre dinți. Este absolut în defavoarea lui.

— Uitați ce este, Onorată Instanță, continuă Barrie. Am de gând să-mi prezint teoria. Îl voi folosi pe doctor sau pe unul dintre aprozi, la o adică. Am nevoie de o persoană. De ce să nu o folosesc pe cea presupusă a fi implicată în acest caz?

Puckett sparse în dinți o migdală.

— Continuați, dar fiți cu băgare de seamă, domnișoară avocat, altminteri fiecare se întoarce la banca lui.

— Poftim? izbucni Jordan.

— Am hotărât, spuse Puckett ferm. Apoi, către Barrie: Dați-i înainte!

Jordan se întoarse la banca apărării, gândindu-se că acum avea măcar un eventual motiv de apel. Așezându-se pe scaunul lui, puse o mână pe umărul lui Chris.

— Nu prea știu ce pune la cale, șopti el. Tu doar uită-te la mine, iar eu voi aproba din cap sau voi obiecta, în cazul în care întrece limita.

În acea clipă, Barrie se apropie de Chris.

— În regulă, domnule doctor Lumbano, o să-l rog pe inculpat să mă ajute puțin. Îi zâmbi lui Chris. Vă rog să vă ridicați, domnule Harte.

Chris îi aruncă o privire lui Jordan, care încuviință din cap. Se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc. Ați putea să veniți aici? îi indică un loc aflat între boxa juraților și cea a martorilor. Acum, domnule Harte, dacă ați putea să întindeți mâinile în față. Îi arătă cum să facă, întocmai ca monstrul lui Frankenstein, până când Chris le ridică șovăitor.

Barrie Delaney se duse drept în brațele lui.

Chris tresări pe când ea îl îmbrățișă, cuprinzându-l cu mâinile și simțindu-i trupul înflăcărat lipit de al lui. El rămase țeapăn ca o scândură, în timp ce ea își lăsă capul pe umărul lui drept, nimerind exact același loc pe care obișnuia Emily să-și pună capul atunci când o lua în brațe. *Ce naiba se întâmplă?* se gândi el.

— Domnule Harte, începu Barrie, cu vocea ușor înăbușită de sacoul lui. Ați putea să vă puneți brațele în jurul meu? Chris îi aruncă o privire avocatului, care încuviință scurt din cap. Acum, ați putea să ridicați mâna stângă și să o puneți la tâmpla mea dreaptă?

Cu ochii la Jordan, care, pe cât de vehement obiectase până atunci, ședea acum nemișcat ca un bolovan, Chris făcu întocmai.

Erau poziționați în așa fel încât juriul îl vedea perfect pe Chris aplecându-se în spate vreo douăzeci de centimetri, cât să-și ducă mâna stângă la tâmpla dreaptă a procurorei, în timp ce brațul lui drept era încă în jurul ei.

— Acum, domnule doctor Lumbano, începu Barrie, dacă domnul Harte ar avea în acest moment o armă în mână, care ar fi probabilitatea ca glonțul tras din această poziție în tâmpla mea să iasă prin lobul occipital drept?

Medicul legist dădu aprobator din cap.

— Aș spune că șansele sunt destul de mari.

— Vă mulțumesc, încheie Barrie, desfăcându-se din îmbrățișarea lui Chris și îndepărtându-se brusc, lăsându-l de unul singur în mijlocul sălii de judecată.

*

— Iisuse! șuieră Chris, roșu la față ca para focului în timp ce se strecură pe locul lui de lângă Jordan. De ce n-ai zis nimic?

— N-am putut, răspunse Jordan printre dinți. Dacă m-aș fi opus vehement, jurații ar fi crezut că ai ceva de ascuns.

— O, minunat, atunci. E mult mai bine să creadă, în schimb, că sunt un nenorocit de criminal?

— Nu-ți face griji. O să merg până-n pânzele albe ca să te scot basma curată.

Se ridică, presupunând că după așa o lovitură, Delaney nu mai avea ce să ceară de la martorul ei, dar fu oprit de glasul procurorei.

— O ultimă întrebare, spuse Barrie. Ați mai observat ceva la necropsie legat de condiția fizică a lui Emily Gold?

— Da, răspunse doctorul Lumbano. În noaptea în care a murit, era însărcinată în unsprezece săptămâni.

Jordan închise ochii și își reluă locul pe scaun.

*

— Cu toții apreciem faptul că sunteți astăzi alături de noi, domnule doctor Lumbano, spuse Jordan câteva minute mai târziu. Și știm cu toții că ați avut treizeci și opt de cazuri de sinucidere. Am auzit când ați spus că s-au găsit urme de spermă, vânătăi și urme de piele sub unghiile lui Emily. Haideți acum să le punem în perspectivă. Sperma indică faptul că a avut loc un act sexual, așa este?

— Da.

— Știți cumva dacă Emily se învinețea ușor sau nu?

— Nu, răspunse doctorul Lumbano. În afară de faptul că avea o piele foarte deschisă, ceea ce poate sugera că se

învinețea ușor.

— Este posibil ca aceste vânătăi să fi apărut în timpul… Tuși cu delicatețe și zâmbi către juriu. În timpul punctului culminant al partidei sexuale?

— Se prea poate, recunoscu fără ocoliș medicul legist.

— Cât despre pielea de sub unghii, domnule doctor, este posibil să-ți rămână sub unghii celule dermice atunci când zgârii pe cineva pe spate?

— Da.

— Dar dacă i le înfigi în umăr într-un moment pasional? în acest caz este posibil să-ți rămână pielea partenerului sub unghii?

— Absolut.

— Dar dacă mângâi pe cineva pe obraz sau pe gură?

— Este posibil.

— Așadar, îmi spuneți că există numeroase posibilități prin care Emily ar fi putut rămâne cu pielea lui Chris sub unghii și că multe dintre aceste diferite posibilități implică un act amoros pasional, lipsit de violență. Corect?

— Da.

— Puteți să-mi spuneți cu absolută certitudine că în acea noapte a avut loc vreun act de violență între Emily și Chris?

— Nu, nu chiar. În afară de rana provocată de glonț din capul victimei.

— A, da, remarcă Jordan. Am văzut cu toții demonstrația domnișoarei Delaney cu Chris. Dar s-ar fi putut întâmpla o mulțime de lucruri în noaptea aceea, nu credeți? Haideți să mai expunem câteva scenarii ca să vedem în ce moduri ar mai fi putut fi provocată rana aceea. Se întoarse brusc către clientul său. Chris? Dacă nu te deranjează să vii… din nou?

Uimit din cale-afară, Chris se ridică și se îndreptă către Jordan, oprindu-se cam în același loc unde stătuse mai devreme cu procurora. Apoi, Jordan merse la banca de probe și luă pistolul.

— Este în regulă dacă îl folosesc puțin? Fără să aștepte aprobarea lui Barrie, se îndreptă nonșalant cu pistolul către Chris. Acum, începu el, zâmbind plin de el către jurați, în timp ce-i luă mâinile lui Chris și le așeză în jurul taliei lui. Va trebui să-ți folosești imaginația, pentru că nu pot juca rolul unei femei atât de convingător ca domnișoara Delaney.

Făcu un semn de încuviințare din cap către Chris, care, nespus de stânjenit, îl cuprinse în brațe pe Jordan.

În sală se stârni un murmur atunci când Jordan își duse pistolul la cap. Zâmbi, știind că tocmai prezentase în ochii juriului o imagine mintală și mai șocantă decât cea întruchipată de Chris cu Barrie Delaney.

— Cum ar fi, domnule doctor, dacă Emily ar fi ținut astfel pistolul, așa cum l-ar ține în mod normal cineva, dar, de vreme ce nu avea niciun pic de experiență cu armele, ar fi răsucit țeava spre ea? Lăsându-se ușor pe spate în brațele lui Chris, Jordan își îndreptă pistolul către tâmplă în același unghi nefiresc despre care vorbise mai devreme medicul legist. Dacă și-ar fi ținut astfel arma la cap, traiectoria glonțului s-ar potrivi cu ceea ce ați constatat la autopsie?

— Da, așa cred.

— Domnule doctor, dacă ar fi ținut astfel pistolul, lipit de tâmplă, așa cum ați întâlnit în cele zece la sută din cazurile de sinucidere, dar să spunem că mâna i-a tremurat atât de tare, încât aceasta s-a mișcat atunci când a apăsat pe trăgaci? Este posibil ca traiectoria să se modifice?

— Este posibil.

— Și dacă Emily ar fi fost deranjată până și de simpla idee de a ține o armă, încât a apucat-o așa? Cuprinse țeava pistolului cu ambele mâini, ținând degetele mari în dreptul trăgaciului. Dacă ar fi ținut arma astfel și și-ar fi folosit degetul mare ca să acționeze trăgaciul, traiectoria glonțului s-ar potrivi cu acea traiectorie ciudată?

— Da.

— Așadar, domnule doctor, ne spuneți cumva că există o varietate de posibilități care să explice drumul neobișnuit parcurs de glonț?

— Presupun că da.

— Încă ceva, domnule doctor Lumbano, se pregăti Jordan să încheie, desfăcându-se din îmbrățișarea clientului său. În vreunul dintre aceste scenarii alternative, ați văzut cumva mâna lui Chris Harte pe trăgaciul acelui pistol?

— Nu.

Jordan se depărtă de Chris și puse pistolul la loc pe banca de probe, zăbovind o clipă cu degetele pe metal.

— Vă mulțumesc, spuse el.

*

Blonda platinată din boxa martorilor privea cu jind la borcanul cu migdale din fața judecătorului și ridică mâna. Mirată, Barrie își ridică ochii din notițe.

— Ăă… da, te rog?

— Mă întrebam dacă aș putea să iau niște migdale, sau poate că nu ar fi așa de rău dacă aș mesteca puțină gumă? Adică, știu ce mi-ați spus mai devreme, nici nu se pune problema să fumez, dar chestia asta mă cam sperie… Clipi ca o bufniță la procuroră. Deci?

Spre surprinderea tuturor, judecătorul Puckett izbucni în râs.

— Să zicem, domnișoară DiBonnalo, că vă accept rugămintea cu țigara. Făcu semn către un aprod să ia borcanul cu migdale și să i-l dea martorei. Mi-e teamă însă că mestecatul gumei ar face depoziția dumneavoastră greu de înțeles. Dar sunt dispus să împart astea cu dumneavoastră.

Femeia se mai destinse puțin, însă își dădu seama că nu are cu ce să spargă migdalele. Dar, între timp, Barrie începu deja să-și interogheze martorul.

— Vă rog să vă precizați numele, adresa și ocupația pentru a fi consemnate.

— Donna DiBonnalo, rosti ea tare în microfon. Strada Rosewood Bay, numărul 456, orașul Bainbridge. Lucrez la Gold Rush.

— Ce fel de afacere este Gold Rush?

— Un magazin de bijuterii.

— Ați avut vreodată vreun contact cu Emily Gold?

— Da, a vizitat magazinul ca să cumpere un cadou pentru aniversarea iubitului ei. Un ceas, pe care îl voia gravat.

— Înțeleg. Ce anume voia să graveze pe el?

— Numele Chris, răspunse Donna, privirea alunecându-i înspre banca apărării.

— Și cât de mult a costat?

— Cinci sute de dolari.

— Uau! făcu Barrie. Cinci sute de dolari? O sumă cam mare pentru o tânără de șaptesprezece ani.

— Este o sumă mare pentru oricine. Dar ea spunea că e foarte încântată de cadou.

— Irelevant, obiectă Jordan.

— Se susține.

— V-a precizat motivul pentru care făcea această achiziție? întrebă Barrie.

Donna încuviință din cap.

— Mi-a spus că ceasul era pentru cea de-a optsprezecea aniversare a iubitului ei.

— V-a lăsat niște instrucțiuni anume?

— Da, au fost trecute pe chitanță. În caz că am fi avut nevoie să o sunăm ca să o anunțăm ceva în legătură cu ceasul, ca de exemplu, când ar fi fost gata, trebuia să o cerem la telefon pe Emily și să nu pomenim nimic despre magazin sau despre ceas în sine.

— V-a menționat și motivul pentru care voia să țină totul secret?

— Mi-a spus că voia să fie o surpriză.

— Din nou, irelevant, interveni Jordan.

Judecătorul încuviință din cap.

— Apropiați-vă!

Umăr lângă umăr, Jordan și Barrie se luară la întrecere care ajunge primul.

— Ori găsești o modalitate să formulezi întrebările cum trebuie, i se adresă Puckett procurorei, ori nu se consemnează.

Barrie dădu aprobator din cap și se întoarse la martorul ei, în timp ce Jordan se așeză la locul lui.

— Dați-mi voie să reformulez, spuse ea. Cum sunau mai exact acele instrucțiuni?

Donna își apropie sprâncenele, gânditoare.

— Sunați acasă, cereți cu Emily. Personal. Nu menționați despre ce e vorba.

— V-a spus cumva Emily când era ziua iubitului ei?

— Da, pentru că trebuia ca ceasul să fie gata la timp. A fost adus pe comandă specială de la Londra. Trebuia să fie gata până în noiembrie.

— A pomenit vreo dată anume?

— Ei bine, se presupune că pe ceas trebuia gravată și ziua lui de naștere: douăzeci și patru noiembrie. Voia să ajungă în magazin până pe șaptesprezece noiembrie, ca să ne luăm marjă o săptămână, în caz că ceva nu ieșea bine, pentru că plănuia să i-l dăruiască pe douăzeci și patru.

Barrie se sprijini de boxa martorilor.

— Vă așteptați ca Emily să vină să ia ceasul pe șaptesprezece noiembrie?

— O, da.

— Și a făcut-o?

— Nu.

— Ați aflat motivul?

Donna DiBonnalo încuviință cu o mină gravă din cap.

— A murit cu o săptămână înainte.

*

Jordan rămase în banca apărării un minut, după ce martorul fusese cedat pentru interogatoriul contradictoriu. Nu prea avea ce să scoată de la ea. Se ridică încet, cu un trosnet de genunchi.

— Domnișoară DiBonnalo, începu el binevoitor. În ce dată a plasat Emily comanda?

— Pe douăzeci și cinci august.

— Și atunci a fost prima oară când ați văzut-o?

— Nu. Venise cam cu o săptămână în urmă să se uite prin magazin.

— V-a achitat în momentul când a plasat comanda?

— Da, în întregime.

— Cum vi s-a părut când ați întâlnit-o în august? Fericită? Veselă?

— Da. Era nespus de încântată că găsise ceasul pe care să-l dea cadou.

— Când a ajuns ceasul, domnișoară DiBonnalo?

— Pe șaptesprezece noiembrie, răspunse ea și zâmbi. Nu au fost probleme.

Depinde cum privești lucrurile, se gândi Jordan, dar îi întoarse oricum zâmbetul.

— Și când ați sunat la reședința familiei Gold?

— Pe șaptesprezece noiembrie, prima dată.

— Prin urmare, nu ați luat deloc legătura cu Emily din data de douăzeci și cinci august până în noiembrie?

— Nu.

— Când ați sunat la familia Gold, ce fel de răspuns ați primit?

— Ei bine, de fapt, mama ei a fost foarte nepoliticoasă cu mine!

Jordan încuviință din cap înțelegător.

— De câte ori a fost nevoie să sunați?

— De trei ori, pufni Donna.

— A treia oară, ați reușit în cele din urmă să-i spuneți doamnei Gold despre ceas?

— Da, după ce mi-a spus că fiica ei e moartă. Am fost șocată.

— Așadar, Emily părea perfect fericită în august… apoi n-ați mai luat legătura cu ea până în noiembrie, când, de altfel, ați și aflat că murise.

— Da, răspunse Donna.

Jordan își strecură mâinile în buzunare. Părea un interogatoriu inutil, dar știa el prea bine ce face. Avea să folosească mărturia în pledoaria lui de încheiere, scoțând în evidență faptul că Emily Gold, cu doar trei luni înainte de deces, nu avea nicio tendință suicidală. De fapt, era posibil ca decizia să fi fost luată pe neașteptate. Ceea ce ar fi explicat motivul pentru care profesorii lui Emily, prietenii ei, până și propria mamă, fuseseră luați prin surprindere.

— Nu mai am întrebări, doamnă, încheie Jordan și se întoarse la locul său.

*

Din pricina programării judecătorului Puckett la ședința de detartraj, sesiunea de depoziții se încheie puțin după ora două. Juraților li se îngădui să plece, amintindu-li-se să nu vorbească cu nimeni despre caz; martorilor care nu apucaseră să fie chemați în boxă li se spuse să revină a doua zi la nouă dimineața; Chris fu din nou încătușat și condus la biroul șerifului din subsolul tribunalului.

James o întâlni pe Gus în holul tribunalului. Știa că, potrivit legii, nu avea voie să vorbească cu soția sa despre ceea ce auzise în sala de judecată în acea zi. Știa, totodată, că Gus nu

ar fi lăsat un flecușteț precum sistemul judiciar să-i stea în cale pentru a afla despre cursul procesului. Așa că fu surprins când Gus îl prinse din urmă, adâncită în gânduri și ciudat de tăcută.

Afară ploua.

— Mă duc să aduc mașina, spuse James, văzând pantofii cu toc cui ai lui Gus. Așteaptă-mă aici.

Ea încuviință din cap, rămânând cu mâna lipită de imensa ușă de sticlă de la intrare și urmărindu-l cu privirea pe James cum sărea peste bălțoace. Simțind o mână pe umărul ei, Gus se răsuci pe călcâie.

— Bună! spuse Michael, atingerea lui dându-i fiori, dar în același timp făcând-o să vrea să se retragă.

Se forță să zâmbească.

— Arăți la fel de rău pe cât mă simt eu.

— Mulțumesc mult.

Gus îl văzu pe James descuind portiera mașinii.

— Te-am văzut cu Melanie.

Stătuseră în hol, izolați ca și ea, la câteva rânduri depărtare.

Michael își puse mâna pe geam lângă a lui Gus.

— E greu, nu-i așa? Să încerci să-ți imaginezi ce se întâmplă înăuntru.

Gus nu răspunse. Afară, Volvoul ieși de pe locul de parcare.

— Mâine, zise el, hai să așteptăm împreună.

Ea nu se uită la el.

— Trebuie să plec, îi spuse și ieși în fugă în ploaia rece.

*

Selena se grăbi să intre pe ușă, în timp ce Jordan scutura umbrela pe care o împărțiseră.

— Trebuie să-ți iei una mai mare, râse ea, cu părul ud leoarcă.

— Trebuie să-mi iau o asistentă mai mică, replică Jordan, zâmbind strengărește către Selena. După ani de zile am găsit și eu o umbrelă care să-mi placă.

Se împiedicară unul de altul în micul vestibul murdar de noroi, dând să intre în camera de zi, unde Thomas îi aștepta cu brațele încrucișate.

— Ei bine? întrebă el nerăbdător.

Selena zâmbi.

— Tatăl tău e un geniu, spuse ea.

Fața lui Thomas se deschise într-un zâmbet larg.

— Știam eu! făcu el. Bătu palma cu Jordan și începu să sară pe un fotoliu. Asta înseamnă că ești în toane bune, așa-i?

— De ce? întrebă Jordan precaut. Ce-ai făcut?

— Nimic! sări Thomas, ofensat. Doar că mi-e foame, atâta tot. Putem să comandăm pizza?

— La trei și jumătate? Nu e cam devreme pentru cină?

— Spune-i gustare, îi sugeră Thomas.

Jordan își dădu ochii peste cap și merse în bucătărie, cu paltonul încă pe el.

— Poți să-ți iei gustarea din frigider, îi spuse el, deschizând ușa de la un dulap. Sau mai bine nu, se corectă, aruncând la coșul de gunoi ceva împachetat în folie de plastic. Ce mai e pe-aici?

— Bere, răspunse Thomas. Și lapte. Orice altceva are deja cultură de mucegai.

Selena își puse brațul pe după umerii firavi ai lui Thomas.

— Vrei cu peperoni sau cu cârnați?

— Orice, numai cu anșoa să nu fie, răspunse Thomas. Dai comandă?

Selena încuviință din cap.

— Te anunț când ajunge la ușă băiatul cu pizza.

Thomas înțelese aluzia și se retrase în camera lui. Selena trecu pe lângă Jordan în drum spre frigider și se servi cu o bere.

— Zi mersi că nu a băut din astea. Vrei una?

Jordan se uită la ceas, stătu puțin pe gânduri, apoi o urmări cu privirea pe Selena cum ia o dușcă zdravănă și spuse:

— Sigur.

După ce dădură comanda de pizza, se instalară în camera de zi. Jordan bău cu nesaț din bere, după care făcu o grimasă.

— De ce am nevoie de fapt, spuse el, este niște Tylenol.

— Vino aici, îl îmbie Selena, bătând cu palma în poală. Întinde-te.

El se supuse, recunoscător, așezând sticla de bere pe podea. Degetele lungi ale Selenei începură să-i dea părul de pe frunte și să-i mângâie tâmplele ca niște cascade.

— Te faci îngrozitor de plăcută, murmură el.

Selena îl zgârie ușor pe creștet.

— Trebuie să menținem activ fluxul inteligenței ăsteia.

El închise ochii și îi lăsă mâna să alunece peste punctele pulsatile. Când Selena se opri, o atinse pe încheietură ca să continue și îi veni numaidecât în minte imaginea lui Barrie Delaney ducând mâna lui Chris la propria ei tâmplă.

Jordan mormăi, durerea de cap revenindu-i cu toată forța. Dacă el se mai gândea încă la asta, la ce să se aștepte de la jurați?

*

Chris fu percheziționat până la piele, iar hainele bune îi fură confiscate, ca să fie păstrate în siguranță până a doua zi de dimineață. Pe când își trăgea pe el pantalonii cu șiret și tricoul moale cu mânecă scurtă, se relaxă. Hainele acelea, purtate,

decolorate și impregnate de mirosul închisorii, erau de mii de ori mai confortabile decât pantalonii bățoși, călcați la dungă și decât cravata ca un ștreang, pe care fusese nevoit să le poarte toată ziua.

Dar, pe de altă parte, trecuseră șapte luni. În acea zi descoperise că erau multe lucruri de care se dezobișnuise: lumina soarelui, contactul uman, până și de Pepsi. Doza pe care i-o adusese Jordan – băutura la care râvnise atât – îl balonase și îi cauzase diaree.

Chris se ghemui în patul lui, conștientizând cu tristețe faptul că, și dacă avea să își recapete libertatea, era posibil să nu-și mai găsească locul.

*

În toiul nopții, jaluzelele fiind trase, iar dormitorul, ca un cocon lipsit de aer, Gus se întoarse către James. Și el, la fel ca ea, stătea în pat perfect nemișcat, ca și cum imobilitatea i-ar fi adus somnul, însă Gus știa că rămăsese treaz ca și ea. Trase aer adânc în piept, recunoscătoare pentru bezna care îi ascundea chipul și care o împiedica să vadă dacă el o mințea sau nu.

— James, începu ea, totul merge bine?

El nu se prefăcu a nu înțelege, dar, pe sub pătură, îi căută orbește mâna și i-o cuprinse într-a lui.

— Nu știu, răspunse.

*

A doua zi de dimineață, Jordan făcu un duș și se îmbrăcă. Se duse în bucătărie, deja cu gândul la interogatoriile contradictorii din acea zi. Pe Heather Burns, o prietenă a lui Emily, putea s-o nimicească și cu ochii închiși. Cu Melanie Gold însă era o altă poveste.

Abia când se așeză, băgă de seamă că Thomas îi zâmbește peste masă. La locul lui îl așteptau un castron și o lingură curate, o cană cu lapte și o cutie nouă de Cocoa Krispies.

*

Heather Burns tremura atât de rău în boxa martorilor, încât picioarele ușor inegale ale scaunului lăsară o urmă pe podea. Căutând s-o liniștească pe fată, Barrie Delaney se apropie de ea, blocându-i câmpul vizual, astfel încât Heather să nu mai vadă pe nimeni în afară de ea, Barrie.

— Relaxează-te, Heather, îi spuse ea în șoaptă. Mai știi? Am repetat deja toate întrebările.

Heather încuviință curajoasă din cap, cu fața albă ca varul.

— Heather, începu Barrie, înțeleg că ai fost cea mai bună prietenă a lui Emily.

— Da, răspunse ea pe un ton scăzut. Am fost prietene aproximativ patru ani.

— Asta înseamnă mult timp. V-ați cunoscut la școală?

— Îhîm. Aveam câteva cursuri comune. Educație pentru sănătate și aritmetica. Și niște cursuri de desen… dar Emily era mult mai bună decât mine la desen.

— Cât de des vă vedeați?

— În fiecare zi, cel puțin la ore.

— Ți-a vorbit despre planurile ei de viitor?

— Voia să meargă la facultate și să învețe să picteze mai bine.

— O cunoșteai pe Emily când a început să iasă cu Chris?

Heather dădu aprobator din cap.

— Ieșea deja cu Chris când am cunoscut-o eu. Erau, cum să spun, mereu împreună.

— Mereu?

— Ei bine, au fost vreo două luni despărțiți, într-a zecea. Chris a ieșit cu altcineva, iar Emily s-a supărat foarte rău din cauza asta.

— Deci, relația lor nu a fost numai lapte și miere.

— Nu. Heather își cobori privirea. Dar s-au împăcat repede.

Barrie zâmbi trist.

— Da, așa au făcut. Heather, îmi poți spune cum ți s-a părut Emily în noiembrie? Ce atitudine avea?

— Era în general destul de tăcută, așa fusese dintotdeauna. Dar, cu siguranță, nici nu se smiorcăia tot timpul și nici nu spunea că vrea să se sinucidă. Se purta normal și își petrecea timpul cu iubitul ei. De-asta… începu ea, dar vocea i se frânse și, pentru prima oară de când începuse depoziția, ochii îi zburară la Chris. De-asta a fost așa un șoc când am auzit ce s-a întâmplat.

*

Jordan îi zâmbi cuceritor lui Heather Burns. Era o fetișcană gingașă, cu un păr castaniu ce i se revărsa până la jumătatea spatelui și cu un inel de argint pe deget.

— Heather, mulțumesc că ai acceptat să vii aici. Știu că este greu, spuse el, apoi zâmbi ghiduș: Dar măcar ești scutită de la școală.

Heather chicoti, simțindu-se mai în largul ei în preajma avocatului apărării și înviorându-se mult mai mult decât în urmă cu un minut, când mai-mai că leșinase.

— O vedeai pe Emily zilnic la școală, zise el. Dar în afara școlii?

— Nu prea mult, răspunse Heather.

— Nu o întâlneai din întâmplare prin magazinele de haine sau la cinema, în wekeenduri?

— Nu.

— Nu vă făceați planuri să vă petreceți timpul împreună?

— Aproape niciodată, răspunse ea. Nu că nu voiam, dar Emily stătea mereu cu Chris.

— Deci, chiar dacă erați cele mai bune prietene, nu prea vă vedeați des în afara școlii?

— Eram cea mai bună prietenă a ei, recunoscu Heather. Dar Chris o cunoștea mai bine decât oricine altcineva.

— I-ai văzut împreună pe Chris și pe Emily?

— Da.

— Cum era relația lor?

Ochii lui Heather se adumbriră.

— Obișnuiam să cred că era foarte romantic, spuse ea. Adică erau împreună de când se știau, iar uneori era ca și cum nu mai auzeau vocile celor din jur în afară de ale lor sau nu mai vedeau pe nimeni în afară de ei doi. Își mușcă buza. Obișnuiam să cred că Emily avea ceea ce ne doream toate.

Jordan încuviință cu o mină serioasă din cap.

— Și, Heather, bazându-te pe relația pe care ai văzut-o între Chris și Emily, ți-l poți imagina pe el rănind-o vreodată?

— Obiecție! strigă Barrie.

— Se respinge!

La semnul aprobator din cap al lui Jordan, Heather privi țintă către Chris, cu ochii mari și umezi.

— Nu, răspunse ea șoptit, nu pot.

*

Melanie Gold era îmbrăcată în negru. Aflată în boxa martorilor, cu părul pieptănat sever pe spate și cu spatele perfect drept sub sacoul cu umeri bine marcați, semăna cu o măicuță stareță neîndurătoare, sau poate chiar cu un arhanghel.

— Doamnă Gold, începu Barrie, punându-și mâna peste cea a martorei sale. Vă mulțumesc că ați venit. Îmi pare atât de rău că vă supun acestor formalități, dar am nevoie de câteva lucruri pentru a fi consemnate în procesul-verbal. Ați putea să vă spuneți numele?

— Melanie Gold.

— Care era relația dumneavoastră cu victima?

Melanie se uită direct înspre juriu.

— Eram mama ei, răspunse ea încet.

— Puteți să ne vorbiți despre relația pe care o aveați cu fiica dumneavoastră?

Melanie încuviință din cap.

— Petreceam mult timp împreună. Continuă să vorbească, cuvintele ei readucând-o pe Emily la viață cu aceeași eleganță artistică cu care fusese ea însăși înzestrată. *După școală, stătea cu mine, când eram de serviciu la bibliotecă. În weekenduri, obișnuiam să mergem împreună la cumpărături. Știa că poate apela la mine.*

— Despre ce anume vorbeați dumneavoastră și Emily?

Melanie tresări și își îndreptă atenția către procuroră.

— În ultima vreme, discutam mult despre facultăți. Se pregătea de înscriere.

— Ce părere avea despre mersul la facultate?

— Era foarte nerăbdătoare, răspunse Melanie. Era o elevă nemaipomenită și încă și mai bună ca pictoriță. De fapt, voia să aplice pentru Sorbona.

— Uau! făcu Barrie. Impresionant.

— Așa era Emily, remarcă Melanie.

— Când ați aflat pentru prima oară că i s-a întâmplat ceva?

Melanie parcă se topi în scaun.

— Am fost sunați în toiul nopții și ni s-a zis să venim numaidecât la spital. Nu știam decât că Emily plecase la întâlnire cu Chris. Până să ajungem noi, Emily murise.

— Ce vi s-a spus despre cauza, decesului?

— Nu prea multe. Soțul meu s-a dus să o identifice pe… Emily. Eu… își ridică privirea către juriu. N-am putut s-o fac. Apoi, Michael s-a întors și mi-a spus că fusese împușcată în cap.

— Dumneavoastră ce ați crezut atunci, doamnă Gold? o întrebă Barrie cu blândețe.

— Mi-am zis: „*Dumnezeule mare, cine i-a făcut asta copilului meu?”*

Liniștea care însoțește de obicei durerea adevărată se așternu și acolo, în sala de judecată, astfel că jurații putură să audă până și scârțâitul pixului lui Jordan, ticăitul ceasului aprodului și respirația greoaie a lui Chris.

— V-ați gândit vreo clipă, doamnă Gold, că ar fi putut fi vorba de o sinucidere?

— Nu, răspunse ferm Melanie. Fiica mea nu avea tendințe suicidale.

— De unde știți?

— Cum să nu știu? Sunt mama ei. Nu era tristă, nu era deprimată, nu plângea. Era aceeași fată minunată pe care o știam dintotdeauna. Plus că nu pusese mâna pe vreo armă în viața ei. Nu știa nimic despre arme. De ce ar fi încercat să se omoare cu vreuna?

— V-au sunat de la magazinul de bijuterii după moartea lui Emily?

— Da, răspunse Melanie. La început, nu am știut cine era. Femeia o cerea insistent pe Emily, așa că totul părea o glumă proastă. Dar, în cele din urmă, mi-a spus de ceasul pe care Emily îl cumpărase pentru Chris și m-am dus la magazin să-l ridic. Era un ceas de cinci sute de dolari – cu cincizeci de dolari mai mult decât tot ce câștigase întreaga vară lucrând

într-o tabără. Emily știa că ne-am fi supărat foarte rău dacă am fi aflat cât de mult cheltuise pe un cadou pentru Chris. Era mult prea extravagant și am fi pus-o să-l returneze. Trase aer adânc în piept, apoi continuă: După ce am fost la bijutier, am luat ceasul acasă și mi-am dat seama că, prin intermediul lui, Emily îmi spunea de fapt ce se întâmplase. Își îndreptă privirea către juriu: De ce ar fi cumpărat Emily un ceas cadou pentru aniversarea lui Chris de la sfârșitul lui noiembrie, dacă știa că avea de gând să se sinucidă până atunci?

Barrie se apropie de banca apărării.

— După cum știți, doamnă Gold, o singură persoană a mai fost cu ea în noaptea aceea la carusel, iar această persoană e Christopher Harte.

Privirea lui Melanie aruncă văpăi în direcția lui.

— Da, știu.

— Îl cunoașteți bine pe inculpat?

— Da, răspunse Melanie. Chris și Emily au crescut împreună. Am fost vecini cu familia lui vreme de optsprezece ani. Vocea i se înăspri și își mută privirea. Întotdeauna a fost bine-venit în casa noastră. Ne era ca un fiu.

— Și știți că se află aici pentru că a fost acuzat de crimă? De crimă împotriva fiicei dumneavoastră?

— Da.

— Credeți că Chris ar fi putut comite un act de violență împotriva fiicei dumneavoastră?

— Obiecție! spuse Jordan. Influențează martorul.

— Influențez martorul? sări Barrie. Copilul femeii a fost omorât și îngropat. Poate să fie influențată cât poftește dumneaei.

Puckett își frecă tâmplele.

— Acuzarea are dreptul să propună orice martor dorește. Îi vom acorda doamnei Gold prezumția de nevinovăție.

Barrie se întoarse din nou către Melanie.

— Credeți, repetă ea, că Chris ar fi putut comite vreun act de violență împotriva fiicei dumneavoastră?

Melanie își drese vocea.

— Cred că el a omorât-o.

— Obiecție! zbieră Jordan.

— Se respinge!

— Credeți că el a omorât-o, întări Barrie afirmația, lăsând cuvintele lui Melanie să plutească în sală. De ce?

Preț de-o clipă, Melanie rămase cu privirea ațintită asupra lui Chris.

— Pentru că fiica mea era însărcinată, scuipă ea cuvintele, uitând de sfatul procurorei de a-și păstra calmul. Chris urma să plece la facultate. Nu voia ca educația, cariera și viitorul lui ca

înotător să aibă de suferit din cauza unui copil și a unei fete de provincie. Melanie îl văzu pe Chris tresărind și începând să tremure. Chris era cel care se pricepea la arme, rosti ea încordată. Tatăl lui avea propriul arsenal. Vânau tot timpul. Îl țintui cu privirea pe Chris, rostind următoarele cuvinte anume pentru el: Ai pus două gloanțe în pistol.

Jordan sări ca ars în picioare.

— Obiecție!

— Ai crezut că ai pus totul la cale. Dar n-aveai cum să nu fii zgâriat când ea ți s-a împotrivit…

— Obiecție, Onorată Instanță! Este inadmisibil!

Imposibil de stăpânit, Melanie îl pironi pe Chris cu privirea.

— N-ai avut cum să calculezi traiectoria glonțului. Și n-ai putut să faci nimic în privința ceasului, pentru că nici măcar n-ai știut de el.

Mâinile i se încleștară pe balustrada boxei, degetele albindu-i-se în acea strânsoare.

— Doamnă Gold! o întrerupse judecătorul.

— Tu ai omorât-o! țipă Melanie. Tu mi-ai omorât copilașul și ți-ai omorât și copilașul tău!

— Doamnă Gold, încetați imediat! tună Puckett, bătând cu ciocănelul. Domnișoară Delaney, țineți-vă martorul în frâu!

Vârfurile urechilor lui Chris se înroșiră puternic. Se făcu mic lângă Jordan.

— E martorul tău, spuse Barrie, arătând către femeia care suspina, într-o stare jalnică.

— Onorată Instanță, spuse Jordan încordat. Poate ar fi mai bine dacă am lua o scurtă pauză.

Puckett scăpără o privire mânioasă către procuroră.

— Poate că așa ar fi cel mai bine, se învoi el.

*

Melanie își reluă locul în boxa martorilor; avea ochii roșii și obrajii împurpurați, însă, din toate celelalte puncte de vedere, își recăpătă stăpânirea de sine.

— Din ceea ce spuneți, doamnă Gold, Emily pare să fi fost o fiică nemaipomenită, începu Jordan, încă așezat la banca apărării, pe un ton atât de degajat, încât ai fi spus că o invită să ia prânzul împreună. Talentată, frumoasă, și avea încredere în dumneavoastră, continuă el. Ce altceva ți-ai mai putea dori de la un copil?

— Să fie în viață, răspunse Melanie rece.

Luat prin surprindere pe moment – Jordan nu se așteptase la o replică atât de tăioasă din partea ei –, mintal, bătu puțin în retragere.

— Câte ore pe săptămână petreceați cu Emily, doamnă Gold?

— Ei bine, lucrez trei zile pe săptămână, iar Emily era la școală.

— Deci?

— Aș spune două ore pe seară, în weekenduri. Sau poate mai multe în weekenduri.

— Cât timp petrecea cu Chris?

— Destul de mult.

— Ați putea fi mai precisă? Mai mult de două ore pe seară și câteva în plus în weekenduri?

— Da.

— Prin urmare, petrecea mai mult timp în compania lui Chris decât a dumneavoastră.

— Da.

— Înțeleg. Emily avea ambiții mari pentru viitorul ei?

Surprinsă de schimbarea atât de bruscă a subiectului, Melanie încuviință din cap.

— Foarte.

— Cu siguranță ați fost niște părinți care i-ați oferit tot sprijinul.

— Așa e. Bineînțeles, îi lăudam succesul școlar și îi încurajam interesul în domeniul artei.

— Ați spune că pentru Emily era important să se ridice la înălțimea așteptărilor dumneavoastră?

— Așa cred. Știa că suntem foarte mândri de ea.

Jordan dădu aprobator din cap.

— Și spuneați că Emily avea încredere în dumneavoastră.

— Absolut.

— Trebuie să vă mărturisesc, doamnă Gold, că vă invidiez puțin. Se întoarse către jurați, poftindu-i să ia parte la această confesiune. Eu am un fiu de treisprezece ani, și nu e deloc ușor să mențin deschise canalele de comunicare.

— Poate că nu sunteți dispus să ascultați, veni replica plină de sarcasm a lui Melanie.

— A. Deci asta făceați dumneavoastră în acele două ore din serile de weekend? Erați dispusă să ascultați orice avea Emily să vă spună?

— Da. Îmi spunea totul.

Jordan se sprijini de boxa juraților.

— V-a spus și că era însărcinată?

Melanie strânse din buze.

— Nu, recunoscu ea.

— De-a lungul celor unsprezece săptămâni de sarcină, nu v-a pomenit despre asta nici măcar o singură dată în vreuna dintre acele discuții mamă-fiică?

— Am zis că nu.

— De ce nu v-a spus?

Melanie își netezi fusta.

— Nu știu, răspunse ea pe un ton scăzut.

— Poate avea impresia că, fiind însărcinată, v-ar fi înșelat acele așteptări atât de mari pe care le aveați de la ea? Că poate n-ar mai fi fost în stare să ajungă pictoriță sau poate nici măcar nu s-ar mai fi dus la facultate?

— E posibil.

— Poate că era atât de supărată că nu mai putea îndeplini rolul fiicei perfecte, încât i-a fost prea teamă să vă mărturisească?

Melanie scuturǎ din cap, lacrimile șiroindu-i pe obraji fără a le putea stăpâni.

— Am nevoie de un răspuns, doamnă Gold, o îndemnă Jordan cu blândețe.

— Nu, răspunse ea. Mi-ar fi spus.

— Dar doar ce ne-ați zis că nu a făcut-o, observă Jordan. Iar Emily nu este aici ca să ne explice motivele ei. Așadar, să privim faptele: Spuneți că Emily era atât de apropiată de dumneavoastră, încât vă zicea totul. Dar nu v-a zis că era însărcinată. Dacă v-a ascuns ceva atât de important, nu cumva e posibil să vă fi ascuns și faptul că plănuia să se sinucidă?

Melanie își îngropă fața în mâini.

— Nu, murmură ea.

— Nu este posibil ca sarcina să-i fi declanșat sentimentele suicidale? Să nu mai vrea să trăiască, fiindcă nu se mai putea ridica la înălțimea așteptărilor dumneavoastră?

Vina se așeză greu pe umerii lui Melanie, astfel că femeia începu să fie strivită sub puterea acesteia. Se adânci în scaun, chircindu-se la fel ca atunci când aflase că fiica ei murise. Jordan, care își dădu seama că nu mai putea să pună presiuni fără ca imaginea lui să aibă de suferit, se apropie de boxa martorilor și își așeză mâna pe brațul lui Melanie.

— Doamnă Gold, începu el, întinzându-i propria batistă curată. Doamnă, dați-mi voie. Ea luă batista înflorată și își șterse ochii, în vreme ce Jordan continua să o bată ușor pe umăr. Îmi pare sincer rău că v-am întristat, continuă el. Știu cât de greu trebuie să vă fie și numai să vă gândiți la asemenea posibilități. Dar am nevoie să îmi dați un răspuns, pentru a putea fi consemnat.

Cu un efort de voință supraomenesc, Melanie se îndreptă de spate, își șterse nasul și strânse batista lui Jordan în pumnul ei încleștat.

— Îmi pare rău, spuse ea. Sunt bine acum.

Jordan încuviință din cap.

— Doamnă Gold, este posibil ca din cauza sarcinii să-i fi încolțit lui Emily în minte gândul sinuciderii?

— Nu, răspunse Melanie ferm și pe un ton dur. Știu ce fel de relație aveam eu și fiica mea, domnule McAfee. Și mai știu că Emily mi-ar fi spus orice, în ciuda minciunilor pe care încercați să le insinuați. Mi-ar fi spus tot ce o supără. Iar dacă nu mi-a spus înseamnă că ea nu vedea situația ca pe niște probleme. Sau poate că nici ea nu era sigură dacă urma să aibă un copil sau nu.

Jordan își înclină capul într-o parte.

— Dacă nu știa despre copil, doamnă Gold, atunci cum ar fi putut să-i spună lui Chris?

Melanie ridică din umeri.

— Poate că n-a făcut-o.

— Vreți să spuneți că este posibil să nu fi știut că era însărcinată.

— Corect.

— Atunci ce motiv ar fi avut Chris s-o omoare? întrebă el.

*

Un freamăt străbătu sala de judecată pe când Melanie părăsi boxa martorilor. Traversă încet culoarul principal, însoțită de un aprod. De îndată ce ușile se închiseră în urma ei, izbucni un ropot de întrebări și comentarii în rândul publicului, care se răspândi la fel de iute și de aprig ca o molimă.

Chris îi zâmbi lui Jordan pe când acesta își ocupă din nou locul.

— Ai fost grozav! îi spuse băiatul.

— Mă bucur că ți-a plăcut, replică Jordan, netezindu-și cravata.

— Ce urmează?

Jordan dădu să-i răspundă lui Chris, însă Barrie i-o luă înainte.

— Onorată Instanță, spuse ea, acuzarea și-a expus cazul.

— Acum, îi șopti Jordan clientului său, o să facem spectacol.

ATUNCI: 7 noiembrie 1997

Emily se șterse pe corp cu prosopul, apoi își înfășură capul în el. Când deschise larg ușa de la baie, aerul rece din hol năvăli înăuntru. Se cutremură de frig, având grijă să nu-și privească abdomenul plat în oglinda pe lângă care trecea.

Nu era nimeni în casă, așa că merse dezbrăcată în dormitorul ei. Își netezi patul și înfășură tricoul lui Chris, cel care îi păstra mirosul, în jurul pernei. În schimb, își lăsă hainele murdare morman pe podea, astfel ca părinții să găsească ceva familiar atunci când se întorceau.

Se așeză la birou, cu prosopul atârnându-i lejer pe umeri. Pe birou, un teanc de fișe de înscriere la facultăți de artă: cea de la Facultatea de Design din Rhode Island și cea de la Sorbona erau chiar deasupra. În față, un carnet gol, pe care îl folosea la teme.

Să lase un bilet?

Luă un creion și puse vârful acestuia pe hârtie, apăsând atât de tare, încât să lase o urmă. Ce-ai fi putut să le spui celor care îți dăduseră viață, când tu erai pe cale să le refuzi, în mod intenționat, darul? Cu un oftat, Emily azvârli cât colo creionul. Nu o făceai. Nu le spuneai nimic, fiindcă ar fi citit printre rânduri mesajul tău și ar fi crezut că e numai vina lor.

Ca și cum și-ar fi amintit, scotoci în noptieră după un caiet mic, cu copertă de pânză, pe care îl duse la șifonier. Înăuntru, în spatele maldărelor de pantofi, era o gaură mică, roasă de veverițe cu ani în urmă și folosită de ea și de Chris când erau mici, ca să-și ascundă comorile secrete.

Când băgă mâna înăuntru, găsi o bucată de hârtie împăturită. Un mesaj scris cu zeamă de lămâie, o cerneală invizibilă care ar fi ieșit la iveală dacă ar fi fost ținută deasupra unei flăcări. Ea și Chris trebuie să fi avut vreo zece ani pe atunci. Își trimiteau bilețele prin ferestrele de la dormitoarele lor cu ajutorul unui sistem făcut din conserve trase pe sfoară, asta înainte ca firul de undiță să se încâlcească între crengile copacilor. Emily își trecu degetele peste marginile zdrențuite ale paginii și zâmbi. *Vin să te salvez*, îi scrisese Chris. Din câte își amintea, fusese pedepsită atunci. Chris se cățărase pe scărița cu trandafiri de pe zidul casei, plănuind să intre pe la geamul de la baie și s-o elibereze din celula ei; dar căzuse și își rupsese brațul.

Mototoli hârtia în pumn. Nu fusese prima oară când o salvase renunțând la ea.

Emily își strânse părul într-o coadă împletită și se întinse pe pat. Rămase așa, dezbrăcată, cu mesajul strâns în palmă, până când auzi mașina lui Chris trăgând pe aleea vecină.

*

Când Chris împlini cincisprezece ani, lumea deveni de nerecunoscut. Timpul se scurgea uneori prea repede, alteori, chinuitor de încet; nimeni nu părea să înțeleagă ce zice; schimbările fizice și creșterea îi furnicau brațele și picioarele și îi întindeau pielea. Într-o după-amiază de vară, își aminti Chris, pe când el și Emily leneveau într-o barcă pe lac, el ațipise în mijlocul propoziției ei; când se trezi, soarele strălucea sus pe cer și mai puternic, iar Emily încă vorbea, și i se păru, deopotrivă, că se schimbase totul și nimic.

Așa era și acum. Emily, al cărei chip Chris putea să-l descrie și cu ochii închiși, părea brusc de nerecunoscut. Voise să-i acorde suficient timp încât să-și dea seama cât de prostească era ideea aceasta, însă timpul se scursese, iar coșmarul se transformase într-un bulgăre de zăpadă ce se rostogolea din ce în ce mai mare și mai năvalnic, lui Chris fiindu-i imposibil să-l oprească. Voia să-i salveze viața, așa că se prefăcea că o ajută să moară. Pe de-o parte, se simțea neajutorat, într-o lume prea mare pentru el ca s-o poată schimba. Pe de alta, lumea lui se micșorase la dimensiunile unei gămălii de ac, în care nu mai încăpeau decât el, Emily și pactul lor. Nehotărârea îl paraliza: credea, cu toată drama de nezdruncinat a adolescenței, că era în măsură să țină sub control o problemă de asemenea proporții, dorindu-și în același timp să-i șoptească mamei sale la ureche adevărul, ca ea să o poată face să dispară.

Mâinile îi tremurau atât de rău, încât se obișnuise să și le țină sub el, iar alteori trăia clipe în care era convins că avea să-și piardă mințile. Se gândea la asta ca la o competiție pe care pur și simplu trebuia s-o câștige, dar, în același timp, își amintea sieși că la sfârșitul unei curse nimeni nu murea.

Se întrebă cât de repede zburase timpul din noaptea când Emily îi mărturisise. Își dorea să zboare încă și mai repede, ca să poată fi adult și, ca oricare alt adult, să nu-și mai poată aminti cu atâta claritate acea perioadă a vieții lui.

Se întrebă de ce simțea că drumul se năruie sub el, de vreme ce tot ce încercase să facă era să conducă prudent într-o zonă de siguranță.

*

Fata ocupă scaunul din dreapta cu o mișcare atât de familiară, încât Chris fu nevoit să închidă ochii ca să nu o vadă.

— Buna! zise ea, ca de obicei.

Chris ieși de pe aleea curții ei cu sentimentul că cineva schimbase scenariul piesei în care juca, fără să-l anunțe și pe el.

Nici nu luaseră bine curba ca să intre pe drumul Wood Hollow, că Emily îi spuse să tragă pe dreapta.

— Vreau să-l văd.

Vocea ei trăda acea notă excesivă de entuziasm, iar ochii, așa cum îi vedea el în acel moment, îi erau fără viață și strălucitori. De parcă ar fi avut febră. Iar Chris se întrebă în acel moment dacă nu cumva asta îi era la urma urmelor în sânge.

Se întinse după haină și scoase din buzunarul acesteia pistolul, înfășurat într-o bucată de piele de căprioară. Emily dădu să-l atingă, dar șovăi. Apoi, își trecu degetul arătător de-a lungul țevii.

— Îți mulțumesc, îi șopti ea, părând ușurată. Glonțul, spuse ea deodată. Nu l-ai uitat, nu?

Chris își pipăi buzunarul.

Emily se uită lung la mâna lui, care-i acoperea zona inimii, apoi la chipul lui.

— N-ai de gând să spui nimic?

— Nu, răspunse Chris. N-am de gând.

*

Fusese ideea lui Emily să meargă la carusel. Pe de-o parte, pentru că știa că avea să fie pustiu în perioada aceea a anului, pe de alta, pentru că făcea un efort conștient să ia cu ea cele mai frumoase lucruri pe care le avea lumea aceasta de oferit înainte s-o părăsească, doar în cazul în care amintirile puteau fi luate în buzunar și folosite drept călăuză pentru orice ar fi urmat.

Îi plăcuse dintotdeauna caruselul. În ultimele două veri, când Chris lucra acolo, își dădeau deseori întâlnire la el. Botezaseră caii: Tulip și Leroy, Sadie, Starlight și Buck. Uneori, venea în timpul zilei și îl ajuta pe Chris să-i pună în șaua de lemn pe copilașii greoi și plângăcioși; alteori, venea chiar și la apusul soarelui ca să-i dea o mână de ajutor la curățenie. Îi plăcuse la nebunie. Era ceva incredibil de drăguț la mașinăria aceea uriașă, care se învârtea singură, la caii care se mișcau cu încetinitorul, scârțâind și vuind din toate încheieturile.

Nu îi era frică. Acum, că găsise o cale de scăpare, nici măcar gândul morții nu o mai speria. Voia doar s-o ducă cât mai repede la bun sfârșit, înainte ca cei dragi să sufere la fel de mult ca ea.

Se uită la Chris, apoi la cutiuța argintie care conținea mecanismul de pornire al caruselului.

— Mai ai cheia? întrebă ea.

Vântul îi sufla coada împletită, biciuind-o cu ea pe față, iar ea își încrucișă brațele în încercarea de a se încălzi.

— Da, răspunse Chris. Vrei să te dai?

— Te rog.

Se urcă în carusel, trecându-și mâna peste nările cailor vânjoși. Îl alese pe cel căruia îi dăduse ea numele Delilah, un cal alb, cu o coamă argintie și cu căpăstrul împodobit cu rubine și smaralde. Chris rămase lângă cutia argintie, cu mâna pe butonul roșu care pornea mașinăria. Emily simți cum, cu un uruit, caruselul prinde viață sub ea, flașneta începând și ea să cânte pe când mecanismul prinse viteză. Plesni biciul din piele roasă de gâtul calului și închise ochii.

Își aduse aminte de ea și de Chris când erau mici și ședeau unul lângă celălalt pe bolovanul din curtea din spate, ținându-se de mână și aruncându-se împreună într-un maldăr de frunze căzute. Își aminti culorile tomnatice ale arțarilor și ale stejarilor. Își aminti cum brațul ei se izbi de al lui Chris pe când gravitația îi trăgea la pământ. Dar, cel mai bine dintre toate, își amintea cât de convinși fuseseră în acel moment că puteau zbura.

*

El rămase jos și o urmărea cu privirea pe Emily. Capul îi era dat pe spate, iar vântul îi împurpurase obrajii. Ochii îi erau inundați de lacrimi, dar, cu toate astea, zâmbea.

Acum e-acum, se gândi el. Ori o lăsa pe Emily să obțină ceea ce dorea mai mult decât orice pe lume, ori se asigura că primește ceea ce voia el însuși. Era pentru prima oară, din câte își amintea, când cele două lucruri nu coincideau.

Cum putea să stea cu mâinile în sân și s-o privească murind? Și, pe de altă parte, cum putea s-o oprească, dacă suferea atât de mult?

Emily avusese încredere în el, iar el avea de gând s-o trădeze. Și, la următoarea tentativă de suicid – pentru că avea să urmeze o alta, nu se îndoia de asta –, nu avea să afle decât după ce faptul va fi fost consumat. Ca toți ceilalți.

Simți cum i se ridică părul pe ceafă. Chiar lua în considerare ideea aceea?

Încercă să-și limpezească mintea așa cum făcea înainte de o întâlnire, ca să găsească soluția cea mai directă și mai rapidă a problemei, însă, de data aceasta, nu era la fel de ușor. Soluția perfectă nu exista. Nu era nicio garanție că aveau să ajungă împreună pe lumea cealaltă.

Tremurând, se concentră îndelung asupra liniei albe a gâtului ei, asupra pulsului care făcea să zvâcnească acel loc. Își ținu privirea ațintită asupra acestuia, în timp ce ea dispăru din

raza lui vizuală, ajungând în capătul îndepărtat al caruselului, iar el își ținu respirația până când o văzu că se întoarce din nou la el.

*

Ședeau pe banca din fața caruselului, acolo unde mamele ședeau împreună cu copilașii lor, cu mâinile pe lemnul scorojit și îngroșat sub numeroasele straturi de vopsea. Sticla de Canadian Club era așezată între picioarele lui Chris. O simțea pe Emily cum tremură lângă el și se amăgi, spunându-și că era din cauza frigului. Aplecându-se înspre ea, îi încheie jacheta până sus.

— Să nu răcești, spuse el, apoi, cântărindu-și cuvintele, simți cum i se face rău. Te iubesc, îi șopti, iar acela fu momentul când se hotărî ce avea să facă.

Când iubești pe cineva, pui nevoile celuilalt mai presus de ale tale.

Chiar dacă acele nevoi erau de neconceput; indiferent cât de bolnave erau; indiferent câtă suferință îți provocau.

Nu-și dădu seama că începuse să plângă, în parte, din cauza șocului, în parte, din cauza acceptării faptului, până când nu-și simți propriile buze sărate și lipicioase pe buzele lui Emily. Nu trebuia să fie așa; o, Doamne, cum putea el să fie un erou, când salvarea lui Emily ar fi însemnat să o facă să sufere și mai mult? Ca să-l liniștească, Emily începu să-l mângâie pe spate, iar el se întrebă: *Cine e aici pentru cine?* Brusc, fu cuprins de dorința de a fi înăuntrul ei. Cu o lăcomie care îl surprinse și pe el, se trezi că-i smulge blugii de pe ea, dezvelindu-i coapsele și încolăcindu-i picioarele în jurul lui, chiar în momentul când își dădu drumul.

Ia-mă cu tine, își spuse în sinea lui.

*

Emily își netezi hainele, cu obrajii învăpăiați. Chris nu mai înceta cu scuzele, de parcă faptul că uitase să folosească prezervativul era un lucru pentru care ea i-ar fi purtat pică pentru totdeauna.

— Nu contează, îi spuse ea, băgându-și cămașa în pantaloni.

De-ai ști tu, se gândi.

Băiatul ședea la câțiva centimetri depărtare de ea, cu mâinile împreunate în poală. Era încă descheiat la blugi, iar mirosul de după sex era purtat de vânt prin aer. Se simțea nefiresc de calm.

— Ce vrei să fac? o întrebă el. După?

Nu discutaseră despre asta; de fapt, până în momentul acela, Emily nu era pe deplin sigură că el nu avea să facă nimic prostesc, ca de exemplu, să arunce gloanțele în vreun tufiș, în

loc să le încarce în magazie, ori să-i smulgă arma din mână în ultimul moment.

— Nu știu, răspunse ea. Și chiar așa era. Nu mersese niciodată cu gândul atât de departe. Pusese la cale planul, organizarea, chiar și actul în sine, dar nu își imaginase deloc ce avea să fie după moarte. Își drese glasul. Orice, îi spuse ea. Orice e nevoie să faci.

Chris trasă cu unghia un desen imaginar pe podeaua din lemn, simțindu-se deodată un străin.

— E un moment anume? întrebă el încordat.

— Nu a sosit încă, șopti Emily.

Obținând amânarea, Chris își încheie blugii și o trase în poală la el. O cuprinse cu brațele, iar ea se sprijini de el. *Iartă-mă*, îi ceru ea în gând.

*

Mâinile îi tremurau pe când deschise magazia pistolului. Coltul avea o capacitate de șase gloanțe. După ce un glonț era tras, tubul acestuia rămânea în interiorul revolverului. Îi explică toate acestea lui Emily, pe când le scotea din buzunarul de la cămașă, de parcă, dacă i-ar fi expus mecanismul actului, l-ar fi făcut să fie mai puțin dureros.

— Două gloanțe? întrebă Emily.

Chris ridică din umeri.

— Pentru orice eventualitate, îi răspunse el, provocând-o parcă să-l pună să-i explice ceva ce nici el nu înțelegea prea bine.

În eventualitatea în care un singur glonț nu-și făcea treaba? *În eventualitatea în care își dădea seama că, dacă Emily murea, nu mai voia nici el să trăiască?*

Pistolul se afla între ei, o entitate vie. Emily îl ridică, încheietura mâinii ei îndoindu-se de greutatea lui.

Chris ar fi vrut să-i spună atât de multe. Ar fi vrut să afle îngrozitorul ei secret, ar fi vrut s-o implore să se oprească. Ar fi vrut să o convingă să renunțe până nu era prea târziu, cu toate că nu era nici el prea convins de contrariu, simțind că ajunseseră deja într-un punct fără întoarcere. Așa că își presă buzele de ale ei – o premieră –, dar apoi gura i se încreți într-un suspin, iar el se trase înainte ca sărutul să se sfârșească, simțindu-și trupul ca și cum ar fi fost bătut.

— Fac asta, spuse el, pentru că te iubesc.

Chipul lui Emily era încremenit și scăldat de lacrimi.

— Și eu fac asta pentru că te iubesc. Îl apucă strâns de mână. Vreau să mă ții în brațe, îi zise ea.

Chris o întoarse cu fața la el, sprijinindu-i bărbia pe umărul lui drept. Își întipări în memorie greutatea trupului ei și viața

care o străbătea ca un curent, înainte să se dea ușor pe spate ca să-i facă loc lui Emily să-și ducă arma la tâmplă.

ACUM: Mai 1998

Randi Underwood își ceru scuze în fața juraților.

— Lucrez noaptea, le explică ea, dar nu au vrut să vă țină pe toți treji în timpul când eu sunt de obicei cel mai lucidă. Abia ieșise dintr-o tură de treizeci și șase de ore de la spital, unde lucra ca asistentă medicală la Urgențe. Numai să-mi spuneți când o iau pe arătură, glumi ea. Iar dacă încerc să intubez pe cineva cu un creion, dați-mi o palmă.

Jordan zâmbi.

— Apreciem foarte mult că sunteți aici, doamnă Underwood.

— Hei, zâmbi martora, ce diferență face un pui de somn?

Era o femeie corpolentă, îmbrăcată încă în uniforma de spital, cu un imprimeu de sus până jos cu fulgi de nea micuți și verzi. Jordan trecuse deja de etapa stabilirii identității pentru consemnare.

— Doamnă Underwood, continuă el, erați de serviciu în noaptea de șapte noiembrie, când Emily Gold a fost adusă la camera de urgență a spitalului Bainbridge Memorial?

— Da.

— V-o aduceți aminte?

— Da. Era foarte tânără, iar acestea sunt cazurile cele mai îngrozitoare. La început, a fost multă forfotă în jurul ei – a atras toate privirile când au adus-o medicii înăuntru –, dar, din câte se pare, n-a durat mai mult de câteva secunde până să fie declarată decedată, și asta până să ajungă efectiv la camera de urgență.

— Înțeleg. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Ei bine, procedura standard presupune să fie chemat cineva care să identifice cadavrul înainte să fie transferat la morgă. Fuseserăm anunțați că părinții erau în drum spre spital. Așa că am început s-o curăț.

— S-o curățați?

— Așa se face, continuă femeia. Mai ales când cadavrul e plin de sânge. Pentru rude, e mai greu să-l vadă așa. Practic, nu am făcut decât să-i șterg fața și mâinile. Nu ne atenționase nimeni să nu o spălăm.

— Ce vreți să spuneți?

— În cazul unei anchete, probele sunt probe, iar un cadavru este calificat drept probă. Dar ofițerii care au adus-o ne-au spus că era vorba de o sinucidere. Nimeni de la poliție nu ne-a dat alte informații. Și nimeni nu a venit să-i facă vreo analiză sau ceva de genul ăsta.

— Vă amintiți precis că i-ați spălat mâinile?

— Da. Îmi aduc aminte că avea pe deget un inel drăguț de aur, știți, cu un model din acela de inspirație celtică.

— Când ați părăsit sala de urgențe?

— Când a venit tatăl fetei să identifice cadavrul, răspunse ea.

Jordan îi zâmbi martorei.

— Vă mulțumesc. Nu mai am întrebări.

*

Așa cum se aștepta și Jordan, Barrie Delaney refuză să-i pună întrebări asistentei medicale. Erau prea puține lucruri despre care ar fi putut să discute cu ea, fără să o transforme într-un martor-cheie și fără să o pună pe detectivul Marrone într-o lumină defavorabilă. Astfel că Jordan îl chemă în boxa martorilor pe doctorul Linwood Karpagian, gândindu-se că-i datorează Selenei un buchet mare de trandafiri pentru că-l găsise pe bărbatul acesta.

Jurații nu-și puteau lua ochii de la el. Doctorul Karpagian semăna cu Cary Grant în tinerețe, cu părul lui argintiu ce i se ondula pe la tâmple și cu mâinile lui elegante și îngrijite, care păreau suficient de abile încât să le încredințezi spre păstrare propria-ți încredere, darămite ceva mult mai valoros. Ședea nonșalant pe scaun, obișnuit să fie în centrul atenției.

— Onorată Instanță, se auzi vocea lui Barrie, cer permisiunea să mă apropii.

Puckett le făcu semn celor doi avocați să se apropie, iar Jordan ridică din sprânceană, curios să afle ce avea Barrie de zis.

— Conform raportului la care am făcut apel, acuzarea obiectează împotriva acestui martor.

— Domnișoară Delaney, v-am respins deja cererea în faza premergătoare procesului.

Pe când Barrie se întorcea îmbufnată la banca ei, Jordan prezentă referințele doctorului, impresionându-i și mai mult pe jurați.

— Domnule doctor, începu el, cu câți adolescenți ați avut de-a face până acum?

— Cu mii, răspunse doctorul Karpagian. Nici nu-mi mai aduc aminte precis.

— Și câți dintre ei aveau tendințe suicidale?

— O, am tratat mai bine de patru sute de adolescenți cu astfel de probleme. Iar printre aceștia nu se regăsesc, firește, alți tineri cu tendințe suicidale, despre ale căror cazuri am discutat în cele trei cărți pe care le-am scris pe această temă.

— Prin urmare, v-ați publicat cercetările?

— Da. În afară de cărți, am și studii publicate în publicațiile de specialitate *The Journal of Counseling and Clinical Psychology* și în *The Journal of Abnormal Chilă Psychiatry.*

— De vreme ce nu suntem la fel de familiarizați ca dumneavoastră cu sinuciderea în rândul adolescenților, ați putea să ne prezentați câteva caracteristici generale ale acestui fenomen?

— Cu siguranță. Sinuciderea în rândul adolescenților este o epidemie îngrijorătoare, ce se răspândește din ce în ce mai mult cu fiecare an. Pentru un adolescent, sinuciderea este văzută ca o declarație a puterii, dar și a disperării sale. Adolescenții au nevoie, mai mult decât orice altceva, să fie luați în serios. Lumea unui adolescent se învârte în jurul lui însuși. Acum, imaginați-vă un adolescent tulburat, care are o problemă. Părinții îl ignoră, fie pentru că nu vor să accepte supărarea copilului lor, fie pentru că nu au timp să-l asculte. Drept consecință, adolescentul își spune: „A, da? Lasă că vă arăt eu ce pot să fac”. Și se sinucide. Nu se gândește la realitatea morții, ci consideră sinuciderea o modalitate de a-și rezolva problema, de a pune capăt suferințelor și de a afirma „Atât am avut de spus!”, toate în același timp.

— Există vreun decalaj procentual între rata sinuciderilor în rândul fetelor și rata sinuciderilor în rândul băieților?

— Frecvența tentativelor de suicid în rândul fetelor este de trei ori mai crescută, dar băieții înregistrează o rată de succes mai mare.

— Într-adevăr? făcu Jordan, prefăcându-se uimit. În realitate, cu o săptămână în urmă, el și doctorul Karpagian puseseră la punct această depoziție timp de ore întregi, astfel că doctorul nu putea preciza niciun aspect care să-l ia prin surprindere pe Jordan. Care să fie motivul? întrebă avocatul.

— Ei bine, când fetele încearcă să se sinucidă, recurg deseori la metode mai puțin decisive. Pastile sau intoxicarea cu monoxid de carbon – ambele necesită o perioadă lungă pentru a-și face efectul, răstimp în care victima este deseori găsită și dusă la spital. Unele își taie venele, dar majoritatea folosesc lama pe lateral, neștiind că metoda cea mai rapidă de a muri este să taie vertical, în lungul arterelor. Pe de altă parte, continuă doctorul, băieții tind să folosească arme sau să se spânzure. Ambele metode sunt rapide, moartea survenind înainte ca cineva să-i poată salva sau opri.

— Înțeleg, spuse Jordan. Există vreun profil anume de adolescent care este mai predispus la suicid?

— Acesta e un aspect foarte interesant, răspunse doctorul Karpagian, făcând ochii mari și trădând o atenție școlărească. Un adolescent sărac este la fel de predispus să încerce ca unul

bogat. În realitate, nu există un profil socio-economic al adolescentului sinucigaș.

— Sunt anumite tipare comportamentale care ies în evidență și transmit „Hei, sunt un puști care vrea să se omoare”?

— Depresia, răspunse Karpagian cu hotărâre. Poate fi ceva care s-a instalat cu ani în urmă sau în decursul câtorva luni. Actul sinuciderii este deseori declanșat de un anumit eveniment, care, adăugat depresiei, pare copleșitor și imposibil de acceptat.

— Această stare depresivă este vizibilă pentru cei din preajma adolescentului?

— Ei bine, știți și dumneavoastră, domnule McAfee, aceasta e doar una dintre probleme. Depresia se poate manifesta în multe feluri diferite. Și nu este întotdeauna remarcată de prieteni și familie. Există anumite semne caracteristice comportamentului suicidal, pe care psihologii le recunosc și pe care trebuie să le ia în serios, în caz că apar. Unii adolescenți nu manifestă nicio caracteristică de acest fel, pe când alții le manifestă pe toate.

— Care ar fi aceste caracteristici, domnule doctor?

— Câteodată, observăm un interes față de moarte. Alteori, o schimbare a obiceiului alimentar sau probleme cu somnul. Comportament rebel. Îndepărtarea de oameni sau fuga de acasă. Unii adolescenți cu tendințe suicidale sunt în permanență plictisiți sau au dificultăți de concentrare. Poate fi vorba de un abuz de medicamente sau de băuturi alcoolice, de eșec școlar. Este posibil să-și neglijeze aspectul exterior, să dezvolte schimbări de personalitate sau să prezinte afecțiuni psihosomatice. Câteodată, vedem copii care renunță la obiecte dragi sau care glumesc că se sinucid. Dar, după cum spuneam, câteodată nu vedem niciunul dintre aceste semne.

— Par niște adolescenți perfect normali, spuse Jordan.

— Întocmai, fu de acord doctorul. Acesta e și motivul pentru care e atât de dificil să-i diagnostichezi.

Jordan luă un dosar, un portofoliu cu informațiile medicale ale lui Emily Gold și cu interogatoriile luate vecinilor, prietenilor și familiei acesteia atât de Selena, cât și de poliție.

— Domnule doctor, ați avut ocazia să analizați profilul lui Emily Gold?

— Da.

— Ce spuneau prietenii și membrii familiei sale despre ea?

— În mare parte, părinții ei nu știau să fi suferit de depresie. Și nici prietenii. Profesoara ei de desen a sugerat că, deși Emily nu ar fi afirmat vreodată că ar fi fost supărată, în lucrările ei artistice începuse să manifeste o tendință spre macabru. Mie îmi pare că, citind printre rânduri, Emily se

retrăsese în sine în ultimele săptămâni de viață. Petrecea foarte mult timp cu Chris, ceea ce converge cu ideea pactului sinucigaș.

— Ideea pactului sinucigaș? Ce înseamnă asta mai exact?

— Două sau mai multe morți plănuite împreună. Pentru un adult, este un lucru extraordinar – ideea de a avea o asemenea înrâurire asupra celuilalt, încât să-l convingi să-și ia viața odată cu tine. Zâmbi trist către juriu: Majoritatea dintre voi ați și uitat – probabil ați avut un motiv întemeiat – cum era când aveați șaisprezece – șaptesprezece ani; cât de crucial era să aveți pe cineva care să vă înțeleagă și să vă admire. Când crești, lucrurile capătă un grad de relativitate mai mare. Dar când ești adolescent, intensitatea acelei relații îți consumă toate resursele. Ești atât de strâns legat de cealaltă persoană, încât ajungeți să purtați același fel de haine, să ascultați același gen de muzică, să aveți același gen de distracții, ba chiar același mod de a gândi. Nu e nevoie decât de un adolescent care să vină cu ideea sinuciderii. E nevoie însă de o sumedenie de resorturi psihologice pentru ca și cel de-al doilea să decidă că este o idee bună.

Doctorul Karpagian se uită la Chris, de parcă l-ar fi analizat chiar în acel moment.

— Adolescenții care decid să se sinucidă împreună sunt, de obicei, apropiați. Dar, odată ce au luat hotărârea de a se sinucide împreună, lumea lor mică se restrânge și mai mult. Nu au încredere decât unul în celălalt ca să se destăinuie. Nu vor să vadă pe altcineva decât unul pe celălalt. Iar cercul se strânge din ce în ce mai mult în jurul lor, până când singurul lucru care mai are sens este comiterea actului sinucigaș: plănuirea lui, evenimentul în sine. Au de gând să facă o declarație comună către toți oamenii care sunt în afara lumii lor mici, către oamenii care nu-i înțeleg.

— Domnule Karpagian, potrivit profilului lui Emily Gold, ați spune că fata avea tendințe suicidale?

— Nu am întâlnit-o, dar pot spune că este întru totul posibil să fi fost suficient de depresivă încât să comită suicid.

Jordan încuviință din cap.

— Vreți să spuneți că nu trebuie să fie arborat neapărat un steag roșu care să semnalizeze acest lucru? Că o fată poate să pară o adolescentă normală, puțin cam retrasă, dar predispusă la suicid?

— S-au mai văzut asemenea cazuri, răspunse doctorul Karpagian.

— Înțeleg. Avocatul aruncă o privire la notițele lui. Ați avut ocazia să analizați profilul lui Chris?

La insistențele lui Jordan, Selena crease profilul lui, în același fel în care îl crease și pe cel al lui Emily: vorbind cu familia, cu prietenii și obținând informații de la aceștia. Știa că – deși și-ar fi dorit contrariul – Chris nu avusese niciodată tendințe suicidale, astfel că n-ar fi funcționat strategia de a-l fi pus față în față cu un specialist, iar apoi să-l cheme pe specialist în boxa martorilor și să-i ceară să mărturisească adevărul sub jurământ.

— L-am analizat. Cel mai important aspect care m-a frapat la profilul lui Chris este obsesia lui pentru Emily Gold. Am fost psiholog cu mult înainte să mă specializez în cazurile de suicid și, știți dumneavoastră, există un termen specific care descrie exact tipul de relație pe care l-au dezvoltat Chris și Emily de-a lungul anilor.

— Care este acela?

— Fuziune. Zâmbi către jurați. Exact ca în fizică. Înseamnă că două personalități sunt atât de puternic legate una de cealaltă, încât ajung să formeze o personalitate cu totul nouă, iar cele două individualități încetează să mai existe.

Jordan ridică din sprâncene.

— Puteți să-mi explicați mai bine?

— Pe înțelesul tuturor, reluă doctorul Karpagian, înseamnă că mințile și personalitățile lui Chris și Emily erau atât de bine conectate între ele, încât nu se mai distingeau una de cealaltă. Au crescut împreună, fiind atât de apropiați, încât nu mai puteau să funcționeze unul fără celălalt. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat vreunuia din ei, l-ar fi afectat și pe celălalt. Iar în cazul în care unul dintre ei ar fi murit, celălalt nu ar mai fi putut să trăiască. Se uită la Jordan: Are sens ceea ce spun?

— Este mult mai limpede, spuse Jordan, dar greu de acceptat.

Doctorul Karpagian zâmbi.

— Felicitări, domnule McAfee! Asta nu denotă nimic altceva decât că sunteți sănătos psihic.

Jordan zâmbi cu trufie.

— Nu știu dacă domnișoara Delaney ar fi de acord, dar vă mulțumesc. Jurații chicotiră și ei. Prin urmare, în opinia dumneavoastră de specialist, domnule doctor Karpagian, la ce concluzie ați ajuns în privința lui Chris Harte și a lui Emily Gold?

— Ei bine, consider că Emily era cea afectată de tendințe suicidale, dintr-un motiv sau altul. Și – nu omiteți să luați în considerare acest aspect – este posibil să nu aflăm niciodată care a fost acest motiv. Dar ceva a adus-o în starea de depresie, iar moartea a părut singura cale de scăpare. A apelat la Chris pentru că îi era de departe cea mai apropiată persoană și i-a

mărturisit gândul sinuciderii. Dar, odată ce i s-a confesat lui Chris, el și-a dat seama că, dacă Emily murea, nici el nu mai avea pentru ce să trăiască.

Jordan se uită lung către jurați.

— Vreți să spuneți că motivul pentru care Emily voia să se sinucidă nu coincide cu cel al lui Chris?

— Nu. Mai degrabă, simplul fapt că Emily avea de gând să se omoare a constituit motivul pentru care Chris a fost de acord cu pactul sinucigaș.

Preț de-o clipă, Jordan închise ochii. Aceasta era cea mai mare provocare pentru el, în calitate de avocat al apărării: să-i convingă pe jurați că cei doi copii ar fi putut ajunge împreună la această idee teribilă. Minunatul doctor, slavă Domnului – sau mulțumită Selenei, pentru că îl găsise –, făcuse să pară posibil acest lucru.

— Încă ceva, spuse Jordan. Emily a achiziționat un obiect foarte costisitor pentru cineva cu câteva luni înainte de a se sinucide. Cum ați putea explica un astfel de comportament?

— Simplu, era un cadou, răspunse doctorul Karpagian. Un lucru pe care plănuise să-l lase în urmă pentru cineva anume, din dorința de a se asigura că nu va fi uitată.

— Prin urmare, Emily a cumpărat obiectul respectiv ca să dea lumii de știre că plănuiește să se sinucidă?

— Obiecție! strigă Barrie. Influențează martorul!

— Onorată Instanță, e un aspect foarte important, ripostă Jordan.

— Atunci reformulați, domnule McAfee.

Jordan se întoarse către doctorul Karpagian.

— După părerea dumneavoastră de specialist, de ce ar cumpăra Emily cadou un ceas atât de scump, dacă avea într-adevăr de gând să se sinucidă?

— Aș spune, începu gânditor psihologul, că Emily a cumpărat ceasul înainte de a lua decizia să se omoare și înainte să-l implice și pe Chris în pactul sinucigaș. Este posibil să fi fost foarte scump, însă acest lucru nu a contat. Zâmbi trist către avocat. Când ai de gând să te sinucizi, ultimul lucru la care te gândești este să obții o rambursare.

— Vă mulțumesc, încheie Jordan și luă loc.

*

Barrie clocotea. Trebuia să facă un specialist să pară idiot și nu avea absolut nicio informație din domeniul lui.

— În regulă, domnule doctor, își făcu ea curaj să înceapă, ați analizat profilul lui Emily. Și ați menționat o serie de caracteristici pe care le manifestă unii adolescenți cu tendințe suicidale. Luă în mână carnețelul plin de notițe. Lipsa somnului este una dintre ele?

— Da.

— Ați remarcat acest lucru în profilul lui Emily?

— Nu.

— Ați găsit schimbări inexplicabile în obiceiurile ei alimentare?

— Nu.

— Avea Emily un comportament rebel?

— Nu, din câte am văzut eu.

— A fugit de acasă?

— Nu.

— O preocupa ideea de moarte?

— Nu fățiș.

— Părea să fie plictisită sau să aibă probleme de concentrare?

— Nu.

— Făcea abuz de băuturi alcoolice sau de droguri?

— Nu.

— A înregistrat vreun eșec școlar?

— Nu.

— Își neglija aspectul exterior?

— Nu.

— Se plângea că ar suferi de vreo afecțiune psihosomatică?

— Nu.

— Glumea pe tema sinuciderii?

— Din câte se pare, nu.

— Așadar, singura trăsătură care v-a condus la ideea că Emily ar fi putut avea tendințe sinucigașe este faptul că era cam retrasă și avea o dispoziție cam proastă. Dar nu cumva asta e ceva normal pentru nouăzeci și nouă la sută dintre femei măcar o dată pe lună?

Doctorul Karpagian zâmbi.

— Am auzit din surse sigure că așa ar fi, zise el.

— Prin urmare, e oare posibil ca Emily să nu fi avut tendințe suicidale, de vreme ce nu manifesta niciuna dintre aceste caracteristici?

— Este posibil, recunoscu psihologul.

— Cele câteva semne pe care le manifesta Emily sunt normale pentru o adolescentă?

— Da, de cele mai multe ori.

— În regulă. Acum, ați lucrat în baza unui profil al lui Emily, corect?

— Da.

— Cine a alcătuit acest profil?

— Am înțeles că detectivul apărării, domnișoara Damascus, a pus cap la cap informațiile. Se compune dintr-o serie de

interogatorii luate de dumneaei sau de poliție prietenilor și membrilor familiei adolescentei în chestiune.

— După cum reiese din propria declarație, Chris Harte era cea mai apropiată persoană de Emily Gold. Și observațiile lui au fost trecute în profilul acesteia?

— Ei bine, nu. El nu a fost întrebat.

— Dar nu era el cel la care apela Emily cel mai des în ultimele săptămâni de viață?

— Ba da.

— Prin urmare, nu ar fi fost el în măsură să vă spună dacă manifesta vreuna dintre acele caracteristici pe care le-ați înșirat? Probabil că el, dintre toți ceilalți, ar fi observat cel mai bine acest lucru.

— Ba da.

— Și, totuși, nu ați vorbit cu el, deși era, evident, cea mai bună sursă de informații?

— Am încercat să tragem niște concluzii fără a-l implica pe Chris, din dorința de a fi cât mai obiectivi.

— Nu asta era întrebarea, domnule doctor, ci „*L-ați interogat pe Chris Harte?*”

— Nu, nu l-am interogat.

— Nu l-ați interogat pe Chris Harte. Era în viață și disponibil, dar, cu toate acestea, nici măcar nu i-ați cerut părerea, deși era cel mai bun martor pe care îl aveați la dispoziție și care să vă descrie comportamentul lui Emily înainte de sinucidere. În afară de Emily însăși. Barrie îl pironi pe martor cu privirea. Dar pe Emily nu aveați cum s-o interogați, nu-i așa?

*

Kim Kenly își făcu apariția, pentru scurta întrevedere la tribunal, într-o rochie largă, multicoloră, cu un imprimeu pictat cu sute de urme de mâini micuțe.

— Nu e grozavă? îl întrebă ea pe aprod, în timp ce o escorta către boxa martorilor. Mi-au dăruit-o copiii mei de la grădiniță.

Jordan îi prezentă referințele, apoi o întrebă pe domnișoara Kenly dacă o cunoștea pe Emily Gold.

— Am fost profesoara ei de desen la liceu, răspunse ea. Emily era incredibil de talentată. Trebuie să înțelegeți, ca profesor de arte, văd cinci sute de copii pe zi. Majoritatea dintre ei trec prin cabinetul de desen și lasă doar mizerie în urma lor. Câțiva rămân mai departe, manifestând o reală afinitate pentru materia asta. Unu, poate doi au într-adevăr talent. Ei bine, Emily era cea mai rară dintre nestemate. Cred că întâlnesc un asemenea elev o dată la zece ani. Și un elev care nu numai că iubește arta, dar știe și cum să-și pună în valoare abilitățile.

— Pare să fi fost cu adevărat deosebită.

— Talentată, îl corectă Kim. Și dedicată. Își petrecea tot timpul liber în cabinetul de desen. Ba chiar avea propriul șevalet în spatele clasei.

Jordan ridică o serie de pânze pe care aprodul le adusese odată cu domnișoara Kenly.

— Am aici câteva picturi pe care vreau să le aduc drept probe, spuse el, așteptând să fie examinate de Barrie și să fie consemnate corespunzător de către grefier. Puteți să ne spuneți câte ceva despre ele? continuă el.

— Desigur. Pe băiatul cu acadea l-a făcut în clasa a noua. Tabloul dintr-a zecea – mama și copilul – este, după cum vedeți, mult mai elaborat în ceea ce privește expresia facială. Este mult mai verosimil. Subiecții sunt de asemenea mai tridimensionali. Al treilea tablou, ei bine, este limpede că modelul i-a fost Chris.

— Chris Harte?

Kim Kenly zâmbi.

— Îl recunoașteți, domnule McAfee? întrebă ea.

— Eu da, o asigură el. Dar nu și procesul-verbal.

— Ei bine, atunci da. E Chris Harte. În fine, Emily a surprins expresia facială a subiectului, precum și realismul trăsăturilor acestuia. De fapt, lucrările lui Emily se asemănau întrucâtva cu cele ale lui Mary Cassatt.

— Bine, acum m-ați pierdut, făcu Jordan. Cine e Mary Cassatt?

— O pictoriță din secolul al nouăsprezecelea, care folosea deseori drept subiecți mame și copii. Și Emily făcea același lucru, dând dovadă de aceeași emoție și atenție la detalii.

— Vă mulțumesc, spuse Jordan. Prin urmare, picturile lui Emily au evoluat într-o manieră oarecum firească de-a lungul anilor de liceu?

— Din punct de vedere tehnic, da. Se vedea o implicare afectivă considerabilă spre deosebire de prima zi. Dar, pe măsură ce a progresat, începând din clasa a noua și până într-a douăsprezecea, n-am mai reușit să înțeleg ce gândea ea despre subiecții ei; am observat, în schimb, ceea ce credea subiectul despre faptul de a fi subiect. Rar observi acest lucru la pictorii amatori, domnule McAfee. Este dovada unui adevărat rafinament.

— Ați remarcat vreo schimbare în ceea ce privește stilul lui Emily?

— Ei bine, chiar am remarcat. Toamna trecută lucra la o pictură care era complet diferită față de lucrările ei de până atunci, ceea ce m-a surprins de-a dreptul.

Jordan scoase și ultima pictură pentru a fi consemnată. Craniul desenat liber, cu orbitele ochilor umplute cu nori de furtună și cu limba ieșită în afară captă atenția juraților. O femeie își acoperi gura cu mâna și scăpă un „O, Doamne!”

— La asta m-am gândit și eu, fu de acord Kim Kenly, adresându-i-se juratei. După cum vedeți, aici nu mai e vorba de realism, ci de suprarealism.

— Suprarealism, repetă Jordan. Puteți să ne explicați termenul?

— Toată lumea a văzut picturi suprarealiste. Dalí, Magritte. Văzând că Jordan se uită nedumerit, oftă: Dalí, cel care a pictat ceasurile curgătoare?

— A, da.

Aruncă o privire scurtă către juriu. Ca orice alt grup aleatoriu din Grafton County, alcătuirea lui era un adevărat tablou al contradicțiilor. Un profesor de economie de la Dartmouth ședea lângă un bărbat despre care Jordan putea să pună pariu că nu-și părăsise în viața lui ferma sa de lapte din Orford. Profesorul de economie părea plictisit și probabil că știuse în tot acest timp cine era Dalí. Fermierul își notă ceva în carnețel.

— Domnișoară Kenly, când a pictat Emily acest tablou?

— La început, la sfârșitul lunii septembrie. Nu era complet terminat când… a murit.

— Nu? Dar este semnat.

— Da, aprobă profesoara de desen, încruntându-se. Și i-a dat și un titlu. Evident, s-a gândit că e aproape terminat.

— Ne puteți spune ce titlu i-a dat Emily acestui tablou?

Kim Kenly și-a trecut degetul lung, cu unghia dată cu ojă roșie, de-a lungul conturului craniului, peste limba lată și norii grei din orbitele oculare, oprindu-se în dreptul cuvintelor de lângă semnătura artistului.

— Este chiar aici, arătă ea. *Autoportret.*

*

Preț de un minut, Barrie Delaney se uită lung la pictură, ținându-și bărbia în palmă. Apoi scoase un oftat și se ridică în picioare.

— Ei bine, nu prea pricep mare lucru, recunoscu ea, adresându-i-se lui Kim Kenly. Dumneavoastră?

— Eu nu sunt specialistă… începu Kim.

— Nu, o întrerupse Barrie. Dar stați liniștită, apărarea a găsit unul. Totuși, în calitate de profesoară de desen a lui Emily, ați întrebat-o vreodată de ce a pictat ceva atât de tulburător?

— I-am pomenit odată cum că ar fi total diferit față de stilul ei obișnuit. Iar ea mi-a răspuns că așa simțea să picteze la

momentul acela.

Barrie începu să se plimbe încoace și-ncolo de-a lungul boxei martorilor.

— Este neobișnuit pentru pictori să experimenteze medii și stiluri diferite?

— Ei bine, nu.

— Și-a încercat vreodată Emily mâna la sculptură?

— O dată, pentru foarte scurt timp, într-a zecea.

— Dar la olărit?

— Puțin.

Barrie aprobă din cap, încurajator.

— Dar la acuarele?

— Da, dar prefera uleiurile.

— Ocazional, obișnuia Emily să execute picturi diferite de stilul ei obișnuit?

— Desigur.

Barrie se îndreptă ușor către portretul cu craniu.

— Domnișoară Kenly, când Emily a încercat pentru prima dată acuarelele, ați observat ceva neobișnuit în comportamentul ei?

— Nu.

— Dar când a încercat să sculpteze, ați observat vreo schimbare de atitudine?

— Nu.

Barrie ridică portretul craniului.

— În perioada când lucra la acest tablou, domnișoară Kenly, se purta complet diferit decât de obicei?

— Nu.

— Nu mai am întrebări, declară Barrie, punând tabloul înapoi pe banca cu probe, cu fața în jos.

*

Pe holul tribunalului erau înșirate o mulțime de scaune, un punct de legătură între cele două săli de judecată. În fiecare zi, scaunele erau ocupate de avocați plini de griji, de oameni care așteptau să fie puși sub acuzare și de martori care fuseseră avertizați să nu vorbească între ei. În ultimele două zile, Michael ocupase scaunul de la capătul culoarului, împreună cu Melanie. Gus stătuse în capătul opus. Însă acea zi era prima când Melanie avea voie să participe la proces, dat fiind faptul că depusese deja mărturie. Gus ocupase locul ei obișnuit, încercând zadarnic să citească ziarul și prefăcându-se că nu-l observă pe Michael atunci când acesta intră.

Așezându-se lângă ea, Gus împături ziarul.

— N-ar trebui să faci asta, îi spuse ea.

— Ce să nu fac?

— Să stai aici.

— De ce? Atâta vreme cât nu vorbim despre ceva legat de caz, e-n regulă.

Gus închise ochii.

— Michael, doar faptul că respirăm același aer din încăperea asta are legătură cu cazul. Doar simplul fapt că tu ești tu, iar eu sunt eu.

— L-ai văzut pe Chris?

— Nu, îl văd diseară. Gus se întoarse, după un moment de gândire. Tu?

— Nu cred că ar fi bine, răspunse el. Cu atât mai mult cu cât depun mărturie azi.

Gus surâse.

— Ai o noțiune a moralității tare ciudată.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Nimic. Numai că deja depui mărturie pentru apărare. Chris ar vrea să-ți mulțumească personal pentru asta.

— Întocmai. Depun mărturie pentru apărare. Și probabil că diseară o să ies în oraș și-o să mă îmbăt ca să uit c-am făcut-o.

Gus se foi pe scaun.

— N-o face, spuse ea, punându-și mâna pe brațul lui.

Privirile amândurora căzură asupra mâinii ce emana căldură. Michael îi acoperi mâna cu a lui.

— N-ai vrea să vii cu mine? întrebă el.

Gus scuturăde cap.

— Trebuie să merg la închisoare, răspunse ea cu blândețe. La Chris.

Michael își mută privirea.

— Ai dreptate, spuse el sec. Trebuie să faci întotdeauna ce-i mai bine pentru copilul tău.

Se ridică și porni spre celălalt capăt al coridorului.

*

— Domnișoară Vernon, începu Jordan, dumneavoastră sunteți terapeut prin artă.

— Corect.

— Ați putea să-mi spuneți ce înseamnă acest lucru mai exact? zâmbi încurajator. Nu avem mulți terapeuți prin artă aici, în New Hampshire.

În realitate, Sandra Vernon venise cu avionul din Berkeley. Era bronzată de soarele Californiei, avea părul blond platinat și o diplomă de doctor în psihologie la Universitatea California din Los Angeles.

— Ei bine, domeniul în care activăm noi este sănătatea mintală. De obicei, suntem solicitați și ne stabilim directivele după ce pacientul desenează ceva anume, ca de exemplu o casă, un copac sau o persoană. În funcție de respectivul desen

și de stilul în care a fost realizat, putem spune o mulțime de lucruri legate de sănătatea mintală a pacientului.

— Este incredibil, făcu Jordan, sincer uimit. Vă uitați la niște mâzgăluri și puteți să vă dați seama ce e în mintea cuiva?

— Absolut. Când lucrăm cu copii mici, care nu se pot exprima prin cuvinte, putem afla dacă s-a abuzat de ei fizic sau sexual sau alte lucruri de genul acesta.

— Ați lucrat și cu adolescenți?

— Ocazional, da.

Jordan se postă în spatele lui Chris, punându-și în mod intenționat mâna pe umărul băiatului.

— Ați lucrat și cu adolescenți suferinzi de depresie sau cu tendințe suicidale?

— Da.

— Puteți să vă uitați la un desen făcut de un adolescent și să vă dați seama dacă a suferit vreun abuz sexual sau dacă are înclinații spre suicid?

— Da, răspunse Sandra. Picturile zugrăvesc uneori sentimente din subconștient, reprimate, care sunt într-o formă prea brută pentru a putea ieși la suprafață prin orice altă metodă.

— Prin urmare, puteți întâlni un copil care se comportă normal, dar apoi să vă dați seama, din desenele sale, că se confruntă cu probleme uriașe pe plan personal?

— Cu siguranță.

Jordan se îndreptă către masa cu probe și luă de acolo pictura cu mama și copilul pe care Emily o făcuse în clasa a zecea.

— Ați putea să-mi descrieți starea mintală a persoanei care a pictat acest tablou?

Sandra scoase din buzunar niște ochelari cu rame în formă de ochi de pisică și și-i puse pe nas.

— Ei bine, pare lucrarea unei persoane echilibrate și stabile psihic. Puteți vedea că fața și mâinile sunt bine proporționate. Acest lucru indică un puternic simț al realității. Faptul că nimic nu pare neobișnuit sau exagerat. De asemenea, folosește culori aprinse.

— În regulă. Jordan ridică portretul cu craniu. Ce ziceți de acesta?

Sandra Vernon ridică din sprâncene.

— Ei bine, începu ea, este foarte diferit.

— Puteți să ne spuneți ce vedeți în el?

— Sigur. Mai întâi, craniul. Asta mă duce numaidecât cu gândul la o posibilă obsesie pentru moarte. Dar încă și mai grăitoare sunt culorile folosite, roșu și negru, juxtapuse în

fundal – o aluzie la sinucidere confirmată în multe studii de terapia prin artă. Apoi, mai este și cerul înnorat. Întâlnim deseori desene cu nori și ploaie în cazul persoanelor depresive și/sau sinucigașe… Dar ce este încă și mai tulburător este dorința artistului de a pune norii în interiorul spațiului unde ar fi trebuit să fie ochii. Ochii simbolizează gândurile unei persoane. Aș spune că opțiunea artistului de a picta nori grei de ploaie în orbitele ochilor este un indiciu evident că se gândește la sinucidere.

Se aplecă peste balustrada boxei.

— Aș putea… Ați putea să-l aduceți mai aproape? Jordan se apropie cu pictura, așezând-o între martor și judecător. Ce este cu adevărat șocant sunt detaliile din acest tablou, continuă ea. Sunt realizate în stilul suprarealist…

— Contează?

— Nu, nu chiar. Dar felul în care sunt înglobate elementele în tablou, da. Puteți vedea aici că, deși este un craniu, are niște gene foarte lungi și o limbă foarte realistă ieșindu-i din gură. Acestea îmi indică niște semnale de alarmă în privința unui abuz sexual.

— Abuz sexual?

— Da. Victimele unui astfel de abuz dezvoltă o fixație pentru limbi, gene și obiecte ascuțite. Și pentru cure. Miji ochii, concentrându-se asupra picturii. De asemenea, craniul plutește pe cer. De obicei, când cineva desenează o imagine plutitoare a unui corp fără membre sau a unui cap fără corp, asta indică un sentiment al lipsei de control în propria viață. Nu sunt cu picioarele pe pământ, ca să spun așa, prin urmare, nu pot fugi de ceea ce îi supără.

Jordan puse înapoi pictura pe banca cu probe.

— Domnișoară Vernon, dacă ați fi văzut tabloul acesta cu ocazia unei ședințe de terapie, care ar fi recomandările dumneavoastră clinice pentru pictor?

Sandra Veron scutură din cap.

— Aș fi foarte îngrijorată cu privire la starea sa mintală, luând în calcul depresia sau chiar suicidul, răspunse ea. I-aș sugera să meargă la un psiholog.

*

Melanie se foi pe scaun. Era prima zi în care îi fusese îngăduit să participe la proces, de vreme ce rolul ei ca martor se sfârșise. Iar, dintre toate mărturiile pe care voia să le audă, cea a femeii din Berkeley i se păruse cea mai tulburătoare. *Limbi. Gene. Obiecte ascuțite.*

Semnale de alarmă. Abuz sexual.

Își încleștă mâinile în poală și își aduse limpede aminte de sentimentul produs de jurnalul lui Emily, cel pe care îl găsise

ascuns în spatele tăbliei putrezite a șifonierului. Cel pe care îl aruncase în foc.

Cel pe care îl citise din scoarță în scoarță.

Melanie își croi drum printre ceilalți oameni de pe rândul ei și ieși împleticindu-se din sala de judecată, lăsându-i în urmă pe Gus Harte, pe soțul ei și pe celelalte sute de oameni. Se grăbi înspre toaleta femeilor, unde vomită pe toată podeaua.

*

— Domnișoară Vernon, dumneavoastră ați urmat facultatea de arte?

— Da, răspunse Sandra, zâmbindu-i larg procurorei. Pe vremea când dinozaurii mișunau încă pe-aici.

Barrie nu schiță niciun zâmbet.

— Este adevărat că e nevoie să trimiți între cincisprezece și douăzeci de lucrări împreună cu fișa de înscriere pentru a fi admis la facultatea de arte?

— Da.

— Este posibil ca această pictură să reprezinte un stil diferit, astfel ca cei de la facultate să distingă flexibilitatea artistului?

— De fapt, cei de la facultate preferă să vadă un artist cu un stil mai degrabă constant.

— Dar este posibil, domnișoară Vernon?

— Da.

Barrie se duse la banca acuzării și scoase din servieta ei două obiecte din plastic, mici și rotunde.

— Aș vrea să le depun drept probe, spuse ea, așezând cele două CD-uri pe masa cu probe pentru a fi consemnate. Domnișoară Vernon, aceste CD-uri au fost găsite în camera lui Emily. Ați putea să ni le descrieți?

Terapeutul luă CD-urile din mâna întinsă a procurorei.

— Acesta este albumul formației Grateful Dead, spuse ea. Unul foarte bun, aș adăuga.

— Ce vedeți pe copertă?

— Un craniu, plutind pe un fundal al unui drog halucinogen.

— Iar cel de-al doilea? întrebă Barrie.

— Un album Rolling Stones. Are pe copertă o gură cu o limbă lungă.

— Ați cunoscut adolescenți care să reproducă o ilustrație cu o semnificație importantă pentru ei, domnișoară Vernon?

— Da, destul de des. Este specific perioadei adolescenței.

— Așadar, este posibil ca persoana care a pictat craniul doar să fi preluat niște elemente de pe copertele albumelor de muzică preferate?

— Cu siguranță.

— Vă mulțumesc, spuse Barrie, luând înapoi CD-urile. Ați menționat că ați fost șocată de anumite elemente din tablou.

Puteți să îmi indicați o sursă anume în care se afirmă că norii sugerează ideea de sinucidere?

— Ei bine, nu chiar. Nu este o sursă anume, ci rezultatul mai multor studii bazate pe lucrul cu copiii.

— Atunci, ne puteți preciza titlul studiului care afirmă că o gură cu limba scoasă indică un abuz sexual?

— Repet, este vorba despre corelarea mai multor cazuri.

— Prin urmare, nu puteți afirma cu totală certitudine că, fiind o pictură în roșu și negru, persoana respectivă are gânduri suicidale.

— Ei bine, nu. Dar în nouăzeci la sută din cazurile în care am avut de-a face cu picturi în roșu și negru, cum este aceasta, am aflat că persoana în cauză are tendințe suicidale.

Barrie zâmbi.

— Interesant că spuneți acest lucru.

Scoase un afiș și-l ridică, astfel încât să-l vadă Jordan.

— Obiecție! strigă el numaidecât, apropiindu-se de judecător. Ce naiba-i asta? o întrebă el pe Barrie. Și ce legătură are cu cazul?

— Haide, Jordan. Este de Magritte. Știu că ești complet pe dinafară în materie de artă, dar până și tu poți să-ți dai seama unde bat.

Jordan se întoarse către judecător.

— Dacă știam că are de gând să aducă un nenorocit de tablou de Magritte aici, m-aș fi documentat și eu pe subiect.

— Las-o baltă! i-o întoarse Barrie. Astă-noapte mi-a trecut prin cap ideea. Nu cer decât puțină libertate de acțiune.

— Dacă ceri ca asta să fie inclusă ca probă, începu Jordan, atunci vreau și eu puțină libertate de acțiune. Vreau să am timp să aflu tot ce se poate despre Magritte.

Barrie zâmbi lasciv.

— La ce cunoștințe ai tu despre artă, clientul tău o să ajungă la șaptezeci de ani.

— Vreau să am timp să mă documentez despre Magritte, repetă Jordan. Probabil că era tratat de afurisitul de Freud.

— Se aprobă, interveni Puckett.

— Ce? săriră Barrie și Jordan într-un glas.

— Se aprobă, repetă judecătorul. Tu ești cel care a adus specialistul în artă, Jordan. Las-o pe Barrie să-și încerce norocul.

Pe când Jordan se întorcea la banca apărării, Barrie dădu afișul cu Magritte spre a fi consemnat ca probă.

— Recunoașteți această pictură?

— Desigur. Este a lui Magritte.

— Magritte?

— A fost un pictor belgian, explică Sandra. A realizat o serie de variațiuni pe aceeași temă.

Arătă către imaginea siluetei de bărbat, pe fundalul unui cer împânzit de nori.

— Puteți observa similitudini între acest afiș și pictura pe care domnul McAfee v-a cerut s-o analizați?

— Desigur. În primul rând, norii, deși nu sunt la fel de întunecați, care umplu nu numai ochii, ci tot capul. Sandra zâmbi: N-are cum să nu-ți placă Magritte.

— Și-ncă cum, bombăni Jordan.

— Magritte făcea terapie? întrebă Barrie.

— Nu știu.

— A început să facă terapie după ce a pictat asta?

— Habar n-am.

— Suferea de depresie când a pictat asta?

— N-aș putea spune.

Barrie se întoarse către jurați, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Atunci, ceea ce spuneți demonstrează că terapia prin artă nu este concludentă. Nu puteți să vă uitați la o pictură și să afirmați, fără urmă de îndoială, că, dacă cineva pictează o limbă realistă înseamnă că a fost abuzat sexual. Și nici că, dacă cineva pictează o furtună în locul unor ochi înseamnă că are tendințe suicidale. Adevărat, domnișoară Vernon?

— Da, recunoscu domnișoara Vernon.

— Mai am o întrebare pentru dumneavoastră, continuă Barrie. În terapia prin artă, stabiliți anumite directive în privința unui copil sau a unui adolescent, corect?

— Da. Le cerem să deseneze o casă, o persoană sau un peisaj de orice fel.

— Majoritatea studiilor folosite în terapia prin artă se bazează pe aceste directive, nu-i așa?

— Da.

— De ce trebuie să stabiliți o directivă?

— Face parte din terapia propriu-zisă, explică Sandra. Presupune observarea pacientului în timpul creației. Această etapă este la fel de importantă ca produsul final, pentru a descoperi ce anume îi frământă.

— Ne puteți da un exemplu?

— Desigur. Dacă unei fete i se cere să-și deseneze membrii familiei și ea ezită să-și deseneze tatăl sau omite cu desăvârșire să-i reprezinte și jumătatea inferioară, asta poate indica faptul că a suferit un abuz sexual.

— Domnișoară Vernon, ați văzut-o pe Emily Gold pictând acel craniu?

— Nu.

— Ați stabilit o directivă în privința ei și a autoportretului?

— Nu.

— Prin urmare, faptul că nu ați fost prezentă în momentul pictării tabloului ar putea influența gradul de certitudine al interpretărilor pe care le faceți în legătură cu acesta?

— Sunt nevoită să recunosc că da.

— Așadar, este posibil ca Emily Gold să nu fi avut gânduri sinucigașe când a pictat tabloul, să nu fi fost abuzată sexual și că… poate ca domnul Magritte, aici de față, să fi avut doar o zi proastă?

— Este posibil, fu de acord Sandra. Dar, pe de altă parte, tabloul a fost realizat în decursul a câteva luni, sunt sigură de asta. Cam multe zile proaste la rând, nu credeți?

Replica, neintenționată, îi închise gura lui Barrie.

— Nu mai am întrebări.

— Aș adăuga eu ceva, interveni Jordan. Se ridică și se apropie de terapeut. I-ați mărturisit domnișoarei Delaney că nu puteți spune cu certitudine că vreunul dintre elementele tulburătoare prezente în tabloul lui Emily dovedesc că fata a suferit vreun abuz sexual sau că avea gânduri suicidale. Poate că era un stil diferit pe care îl experimenta ca să fie admisă la Sorbona. Dar, în opinia dumneavoastră de specialist, care ar fi șansele ca acest lucru să fie adevărat?

— Destul de mici. Sunt o mulțime de elemente ciudate în pictura aceea. Dacă era vorba doar de unul două, continuă Sandra, ca de exemplu un ceas care se topește sau un măr în mijlocul feței, aș fi zis că își încerca mâna în stilul suprarealist. Îți poți arăta mobilitatea ca artist și fără să etalezi o sumedenie de elemente care i-ar da fiori oricărui terapeut.

Jordan încuviință din cap, apoi se îndreptă către masa cu probe, ridicând atent, cu vârful degetelor, afișul tabloului de Magritte.

— Acum, dacă s-a demonstrat ceva în procesul acesta, este faptul că sunt un profan într-ale artei. Femeia îi zâmbi. Prin urmare, sunt clar în dezavantaj în ceea ce privește acest subiect. Dar am să vă cred pe cuvânt… și pe domnișoara Delaney… că acest tablou aparține lui Magritte.

— Da. Este un pictor minunat.

Jordan se scărpină în cap.

— Nu știu. Nu mi l-aș atârna pe pereți în casă. Întoarse afișul către jurați, ca aceștia să-l cerceteze amănunțit. Acum, până și eu știu că Van Gogh și-a tăiat urechea, că fețele lui Picasso erau distorsionate și că, una peste alta, artiștii sunt niște ființe extrem de sensibile. Aveți cunoștință dacă Magritte mergea la psiholog?

— Nu.

— Atunci putea foarte bine să sufere de tulburări mintale.

— Se prea poate.

— E posibil să fi fost și abuzat sexual?

— E posibil, răspunse Sandra.

— Din păcate, continuă Jordan, nu am avut timp să aflu mai multe despre Magritte, dar, din ceea ce spuneți, în calitate de terapeut prin artă, pare că Magritte ar fi putut să aibă probleme emoționale, corect?

Sandra râse.

— Cu siguranță.

— De asemenea, i-ați spus domnișoarei Delaney că majoritatea studiilor se bazează pe directive. Asta înseamnă că nu vă uitați niciodată la desene aleatorii ca să vă dați seama dacă respectivul copil are probleme sau nu?

— Ba da, facem și asta, uneori.

— Un părinte îngrijorat ar putea să vă aducă un desen făcut de copilul său?

— Da.

— Și vă puteți da seama, din acele desene, dacă respectivul copil are probleme?

— De obicei, da.

— Când analizați desene care nu se bazează pe vreo directivă, cât de des diagnosticați problemele, iar mai târziu descoperiți că autorul lor avea de fapt nevoie de ajutor?

— O, în nouă din zece cazuri, răspunse Sandra. Reușim să ne dăm seama destul de bine.

— Din păcate, continuă Jordan, Emily nu este aici cu noi spre a putea să stabiliți o directivă în privința ei. Poate dacă era, ați fi putut s-o ajutați. În schimb, văzându-i tabloul, ați fi, în calitate de terapeut autorizat, îngrijorat cu privire la sănătatea ei mintală?

— Da, aș fi.

— Nu mai am întrebări. Jordan se așeză, zâmbindu-i lui Chris.

— Aș vrea să mai adaug ceva, Onorată Instanță. Barrie păși în fața Sandrei Vernon. Tocmai i-ați spus domnului McAfee că, ocazional, evaluați lucrări care nu se bazează pe directive.

— Corect.

— Și ați mai spus că nouă din zece lucrări, care conțin elemente tulburătoare, indică o persoană cu probleme psihice care are nevoie de tratament de specialitate.

— Da.

— Cum rămâne cu a zecea?

— Ei bine, răspunse Sandra, de obicei aceea este o persoană sănătoasă.

Barrie zâmbi.

— Vă mulțumesc.

*

Joan Bertrand era o femeie simplă, de vârsta a doua, în ai cărei ochi verzi și visători se puteau distinge ore întregi petrecute imaginându-se pe sine în universurile marilor romane sau poate chiar în compania studenților ei preferați. În cele câteva minute cât a depus mărturia în favoarea apărării, profesoara de engleză a lui Chris reuși să transmită că el nu era numai un elev iubit, ci și – după părerea ei – una dintre mințile geniale ale secolului douăzeci. Jordan își încleștă dinții într-un zâmbet. În afara boxei, unde singurul ei refugiu erau o tablă și rândurile de bănci, Bertrand nu se arătase atât de zeloasă pe cât păruse în sala de judecată.

— Ce fel de elev este Chris?

Joan Bertrand își duse mâinile la inimă.

— O, unul excelent. Nu cred să-i fi dat vreodată mai puțin de nota zece. Este genul de elev despre care vorbesc profesorii în cancelarie: „Cine îl are pe Chris Harte la studii sociale trimestrul ăsta?" și alte lucruri de acest fel.

— V-a fost elev anul trecut?

— Da, timp de trei luni.

— Doamnă Bertrand, recunoașteți asta?

Jordan ridică un eseu îngrijit redactat.

— Da, răspunse ea. Chris l-a scris pentru cursul de Engleză Specializată. Lucrarea a fost predată în ultima săptămână din octombrie.

— Care era tema?

— Să compună un eseu argumentativ. Le-am spus elevilor să opteze pentru un subiect incitant, de interes, și să-și exprime părerile personale, fie pro, fie contra. Li s-a cerut să pornească de la o afirmație, să găsească argumente în favoarea acesteia, să le combată pe cele contrare și să ajungă la o concluzie.

Jordan își drese glasul.

— Și la engleză mă pricep la fel de bine ca la artă, remarcă el, zâmbind stânjenit. Puteți să-mi mai explicați o dată?

Doamna Bertrand surâse afectat.

— Li s-a cerut să aleagă un subiect, să expună argumentele pro și contra și să ajungă la o concluzie.

— A, făcu el. Acum înțeleg mai bine.

— Majoritatea colegilor lui n-au fost în stare să facă asta. Dar Chris s-a descurcat admirabil.

— Doamnă Bertrand, puteți să ne spuneți care a fost tema eseului lui Chris?

— Avortul.

— Și ce poziție a adoptat el?

— A argumentat vehement în favoarea vieții.

— Elevilor li se cerea să creadă în ceea ce scriau?

— Da. Unii dintre ei nu credeau, firește, dar ne-am întâlnit de câteva ori, cu prilejul orelor de consiliere în redactare, și vă pot spune că, din discuțiile pe care le-am avut cu Chris, reieșea că nutrește niște convingeri foarte puternice.

— Doamnă Bertrand, ați putea să citiți fragmentul marcat din josul paginii patru?

Profesoara ridică foaia și o ține la o lungime de braț, mijind ochii.

— „În realitate, nici nu se pune problema unei alegeri. Este împotriva legii să iei viața cuiva, iar această lege trebuie să fie general-valabilă. Să spui că fetusul nu este o formă de viață ar însemna să despici firul în patru, de vreme ce toate sistemele principale ale corpului au început deja să se dezvolte în momentul în care sunt provocate majoritatea avorturilor. Să spui că este dreptul unei femei de a alege este de asemenea ambiguu, pentru că nu mai este vorba doar de corpul ei, ci și de cel al unei alte ființe”.

Își ridică ochii din foaie, așteptând.

— Aveți dreptate, este destul de limpede. După părerea dumneavoastră, doamnă Bertrand, ar fi putut Chris Harte să-și omoare iubită pentru că aflase că era însărcinată?

— Obiecție! strigă Barrie. Dumneaei este profesoara de engleză, nu citește mințile oamenilor.

— Se respinge, răspunse Puckett.

Jordan îi aruncă o privire lui Barrie.

— Doriți să repet întrebarea, doamnă Bertrand? După părerea dumneavoastră, ar fi putut Chris Harte să-și omoare iubită pentru că aflase că era însărcinată?

— Nu. Nu ar fi făcut niciodată asta.

Jordan zâmbi, arătându-și gropițele din obraji.

— Mulțumesc, spuse el.

Joan Bertrand rămase cu privirea pierdută după el.

— Pentru puțin, suspină ea.

*

Barrie se ridică numaidecât.

— Spre deosebire de domnul McAfee, începu ea, mie mi-a plăcut foarte mult engleza. Și se pare că și lui Chris. El trebuie să fi fost unul dintre elevii dumneavoastră preferați.

— O, da.

— Nu vi-l puteți închipui comițând ceva atât de oribil precum o crimă.

— Sub nicio formă.

— Și, bineînțeles că, în baza acelui eseu impresionant, nu vi-l puteți închipui luând viața unui bebeluș sau împușcându-și

cu sânge rece iubita.

— Nu, nu mi-l pot închipui omorând pe cineva.

— Nici măcar pe el însuși?

— O! Doamna Bertrand scutură cu putere din cap. Cu siguranță, nu.

— Ei bine, dați-mi voie să fac o scurtă recapitulare. Barrie începu să enumere pe degete. Nu ar fi luat viața nimănui. Nu ar fi omorât-o pe Emily. Nu ar fi lăsat-o pe Emily să se omoare. Dar, pe de altă parte, avem un cadavru. Avem mărturia lui Chris potrivit căreia Emily avea de gând să se sinucidă și că el trebuia să-i urmeze. Și avem tot felul de probe care-l situează pe Chris la locul crimei. Își lăsă capul într-o parte. Prin urmare, doamnă Bertrand, care este teoria dumneavoastră?

— Obiecție! răcni Jordan.

— Îmi retrag întrebarea, spuse Barrie.

*

La prânz, Chris fu condus jos pe scări în biroul șerifului. Jordan îi aduse un sandviș cu curcan, iar el și-l mâncă pe al lui pe un scaun pliant, în afara celulei.

— Mi-e milă de ea, spuse Chris cu gura plină. De doamna Bertrand.

— E o duduie drăguță.

— Mda. Spre deosebire de procuroră.

Jordan ridică din umeri.

— Slujbe diferite, stiluri diferite, remarcă el. La fel de arțăgos eram și eu când lucram de partea acuzării.

Chris schiță un zâmbet.

— Vrei să spui, spre deosebire de acum, când te-ai mai îmblânzit?

— Hei, făcu Jordan, punându-și mâna pe gratiile celulei. Doar nu începi să te îndoiești de mine, nu? Cum Chris nu răspunse, Jordan pufni. Ai puțintică încredere.

La auzul acestor vorbe, Chris ridică privirea.

— Am încredere, spuse el. Doar că nu știu sigur în ce anume, înfășură sandvișul neterminat la loc în folie și-l puse deoparte, descumpănit. Ce se întâmplă dacă sunt găsit vinovat? întrebă el.

Jordan îi întâlni privirea.

— Se va stabili o ședință pentru pronunțarea sentinței, răspunse avocatul. Iar în funcție de asta, vei fi transferat la Concord.

Chris aprobă din cap.

— Și asta-i tot.

— Nu. Vom face recurs.

— Care ne va lua o veșnicie și nu vom ajunge la niciun rezultat.

Jordan își coborî privirea la sandvișul său, care căpătase deodată gust de rumeguș, și nu răspunse.

— Știi, e chiar amuzant, continuă Chris. Tu nu pretinzi să fiu sincer cu tine. Dar tot ce vreau eu este ca tu să fii sincer cu mine. Se întoarse, trecându-și degetele peste gratiile celulei. Și mai cred că niciunul dintre noi nu este câtuși de puțin fericit cu ceea ce primește.

— Chris, începu Jordan. Nu vreau să-ți dau speranțe deșarte. Dar cei mai buni martori ai tăi, doi la număr, abia de-acum urmează.

— Și după aceea, Jordan?

Avocatul îl fixă cu privirea, cu chipul golit de orice expresie.

— Nu știu.

*

După-amiază, în sala de judecată se stârni o oarecare rumoare atunci când Stephanie Newell ocupă boxa martorilor, iar cineva din ultimul rând aruncă înspre ea cu o roșie stricată, aterizându-i direct pe bluză, și strigă „Criminalo!”, apoi fugi pe ușă. Urmă o scurtă pauză, timp în care lui Stephanie i se dădu o cămașă curată, iar polițiștii fură chemați să se ocupe de micul protest antiavort, apoi ședința de judecată se reluă. Până când Stephanie Newell ajunse din nou în boxa martorilor și își declară numele și ocupația, majoritatea juraților deduseseră deja că Emily Gold trecuse pe la cabinetul de planificare familială ca să facă avort.

— Eu am fost consiliera care s-a ocupat de Emily, spuse ea.

— Aveți un dosar pe numele ei? întrebă Jordan.

— Da.

— Când ați întâlnit-o pe Emily?

— Prima oară am întâlnit-o pe două octombrie.

— Ce ați făcut la acea primă întrevedere?

— I-am pus câteva întrebări preliminare lui Emily, i-am explicat ce înseamnă rezultatul pozitiv al testului de sarcină și opțiunile pe care le avea.

— Când aveați programată următoarea întrevedere?

— Pe zece octombrie. Este obligatorie o ședință de consiliere înaintea avortului, ocazie cu care se achită și banii pentru efectuarea procedurii. De asemenea, întrebăm dacă este cineva care să-i fie alături femeii pe parcursul intervenției.

— Ca de exemplu, tatăl copilului?

— Întocmai. Sau, în cazul adolescentelor, părinții. Dar Emily ne-a lăsat clar de înțeles că părinții nu o susțineau și că

nu-i spusese tatălui despre copil, lucru pe care nici nu avea de gând să-l facă.

— Cum ați reacționat?

— I-am spus că ar trebui ca tatăl să afle, fie și numai ca să aibă o persoană cere să o sprijine.

— Când a fost următoarea dată când v-ați văzut?

— Pe unsprezece octombrie. În ziua când fusese programat avortul. Consilierul este prezent și înainte, și în timpul, și după intervenție, pentru a oferi asistență.

Jordan făcu câțiva pași către boxa juraților.

— A avut loc intervenția?

— Nu. Ceva a supărat-o pe Emily și a făcut-o să se răzgândească în privința procedurii.

Jordan se sprijini cu coatele de balustradă.

— Vi s-a părut ciudat acest lucru?

— A, nu. Se întâmplă destul de des ca femeile să renunțe în ultimul moment.

— Ce ați făcut dumneavoastră după ce ea a decis pentru renunțarea la avort?

Stephanie scoase un oftat.

— Am sfătuit-o să-i spună tatălui.

— Care a fost reacția ei?

— S-a supărat și mai rău, așa că am abandonat subiectul, răspunse Stephanie.

— Când a fost ultima oară când ați întâlnit-o pe Emily, domnișoară Newell?

— Pe șapte noiembrie, în după-amiaza de dinaintea morții ei.

— De ce v-ați văzut în acea zi?

— Făcusem anterior programarea.

— O supăra ceva pe Emily în ziua aceea?

— Obiecție! interveni Barrie. Influențează martorul.

— Se aprobă.

— Vi s-a părut că Emily Gold era supărată? reformulă Jordan.

— Foarte supărată, răspunse Stephanie.

— V-a spus motivul?

— Mi-a mărturisit că se simte ca și cum nu mai are nicio opțiune. Nu știa ce să facă în privința copilului.

— Dumneavoastră ce ați sfătuit-o?

— Am reiterat ideea cum că ar trebui să-i spună tatălui. Că poate avea să-i fie alături mai mult decât s-ar fi așteptat ea.

— Cât timp ați petrecut vorbindu-i despre opțiunea de a-i spune sau nu tatălui? întrebă Jordan.

— Aproape toată ședința… cam o oră.

— După părerea dumneavoastră, când a părăsit cabinetul, credeți că se ducea să-i spună tatălui despre copil?

— Nu. Nimic din ce i-am spus eu n-a putut s-o convingă în acest sens.

— În cele cinci săptămâni cât v-ați întâlnit, a existat vreo ocazie în care Emily a părut dornică să-i mărturisească tatălui despre copil?

— Nu.

— Aveți vreun motiv să credeți că ar fi putut să se răzgândească după ultima ședință de consiliere?

— Nu, niciunul.

Jordan se așeză.

— Martorul vă aparține, spuse el.

Barrie se apropie de boxa martorilor.

— Domnișoară Newell, v-ați întâlnit cu Emily pe șapte noiembrie?

— Da.

— La ce oră?

— Avea programare la ora patru. De la patru la cinci.

— Sunteți conștientă de faptul că decesul lui Emily Gold a survenit, cu aproximație, între orele unsprezece și douăsprezece în aceeași noapte?

— Da.

— Între cinci și unsprezece, să vedem… Barrie se bătu cu degetul pe bărbie. Șase ore. Ați fost cu Emily în tot acest timp?

— Nu, nu am fost.

— L-ați întâlnit vreodată pe Chris?

— Nu.

— Ați asistat la vreo conversație a lor în timpul celor șase ore înainte să moară?

— Nu.

— Prin urmare, domnișoară Newell, continuă Barrie, este posibil ca Emily să se fi decis să-i spună până la urma lui Chris despre copil?

— Ei bine… da, așa cred.

— Vă mulțumesc, încheie procurora.

*

Michael Gold porni către boxa martorilor cu entuziasmul unui om condamnat la moarte. Își ținu privirea fixată asupra judecătorului, refuzând cu bună știință să se uite fie în stânga lui, unde stătea Melanie, fie în dreapta, unde stătea James Harte. De îndată ce se așeză, puse mâna pe Biblie și se uită la Chris. Și gândi: *Fac asta pentru tine.*

În inima lui, nu și-l putea închipui pe Chris omorându-i fiica. Acuzarea ar fi putut să-i prezinte lui Michael o armă fumegândă cu amprentele lui Chris pe ea, și tot i-ar fi venit

greu să creadă. Totuși, în mintea lui încolțise o sâmbure de îndoială, având potențialul de a căpăta proporții uriașe, și răsări întrebarea: „*De unde știi*?” Căci nu știa. Nimeni nu știa, în afară de Chris, și de Emily; și nu era exclus ca băiatul să fi comis un act de neconceput. Acesta era motivul pentru care nu voia să-i ofere lui Jordan McAfee ceea ce dorea.

Michael și Jordan se întâlniseră în urmă cu patru nopți, ca să se pregătească pentru depunerea mărturiei.

— Dacă le spui juraților verde în față că nu Chris ți-a omorât fiica, îi zisese Jordan, atunci Chris va avea o șansă în lupta asta.

Din politețe, Michael fu de acord să se mai gândească. *Dar dacă?* îl îmboldea vocea aceea subțire. *Dacă?*

Rămase acum cu privirea ațintită asupra băiatului pe care îl iubise fiica lui. Băiatul cu care ea rămăsese însărcinată. Și își ceru iertare în sinea lui pentru ceea ce urma să spună.

*

— Domnule Gold, spuse Jordan cu blândețe, vă mulțumesc că ați venit aici astăzi.

Michael încuviință din cap. Probabil vi se pare ciudat să depuneți mărturie în favoarea apărării, adăugă el. La urma urmelor, acesta este un proces de crimă, iar inculpatul este acuzat de uciderea fiicei dumneavoastră.

— Știu.

— Pot să vă întreb care este motivul pentru care ați decis să depuneți mărturie în favoarea apărării?

Michael își umezi buzele, scormonind mecanic în memorie după răspunsul repetat cu Jordan.

— Pentru că îl cunosc pe Chris la fel de bine cum mi-am cunoscut propria fiică.

— Voi fi succint, domnule Gold, și voi încerca să fac această experiență cât mai puțin dureroasă posibil. Ați putea să descrieți relația pe care o aveați cu Emily?

— Eram foarte apropiat de ea. Era singurul meu copil.

— Spuneți-ne despre Chris. Cum l-ați cunoscut?

Privirea lui Michael o întâlni pe a lui Chris, care ședea țeapăn pe scaunul lui.

— Îl știu de când s-a născut.

— Ce diferență de vârstă era între Chris și Emily?

— Trei luni. De fapt, mama lui Chris a ajutat la nașterea lui Emily – eu am ajuns puțin mai târziu. Chris era la maternitate cu fiica mea dinainte să ajung eu.

— Și i-ați urmărit crescând împreună?

— O, da. Erau nedespărțiți, încă din ziua când au împărțit coșulețul pentru bebeluși. Chris obișnuia să petreacă mult timp

în casa noastră, la fel de mult pe cât petrecea, bănuiesc, și Emily în casa familiei Harte.

— Când au ajuns să fie ceva mai mult… decât prieteni?

— Au început să iasă împreună de când Emily avea treisprezece ani.

— Cum v-ați simțit în legătură cu asta? întrebă Jordan.

Michael începu să-și facă de lucru cu mâneca jachetei lui sport.

— Cum se simte de obicei un tată? spuse el gânditor. Protector. Avea să rămână mereu fetița mea. Dar nu cred că Emily ar fi preferat să experimenteze toate acele lucruri cu altcineva. Tot avea să se întâmple la un moment dat, iar pe Chris îl știam și aveam încredere în el. Firește că i-am încredințat ce aveam mai scump pe lume – pe fiica mea. De fapt, îi acordasem toată încrederea mea cu ani în urmă.

— Ce părere aveați despre relația lor?

— Erau extrem de apropiați. Mai mult decât niște adolescenți obișnuiți, bănuiesc. Își mărturiseau tot unul altuia. Dumnezeule… Nici nu-mi vine în minte vreun lucru pe care Emily să nu i-l fi spus lui Chris. Era cel mai bun prieten al ei, iar ea, cea mai bună prietenă a lui, și dacă lucrurile aveau să treacă spre un nivel oarecum de maturitate, ei bine, probabil că sosise timpul pentru asta.

— Cam cât timp petrecea cu Chris?

— Ore întregi. Michael schiță un zâmbet. Câteodată, îmi părea că fiecare minut.

— Ar fi corect să afirmăm că Emily petrecea cu Chris mai mult timp decât cu dumneavoastră?

— Da. Zâmbi cu amărăciune. Bănuiesc că am văzut-o la fel de mult cât își vede orice părinte copilul adolescent.

Jordan râse.

— Știu ce vreți să spuneți, am și eu unul acasă. Cel puțin, sper că e acasă. Se îndreptă către boxa juraților. Prin urmare, nu o vedeați pe Emily prea des, dar totuși vă simțeați apropiat de ea?

— Absolut. Luam mereu micul dejun împreună, prilej cu care sporovăiam întruna.

Jordan își îndulci puțin tonul.

— Domnule Gold, știați că Emily era activă din punct de vedere sexual?

Michael se înroși.

— Eu… poate că am bănuit. Dar nu cred că vreun tată chiar vrea să știe acest lucru.

— Era un subiect pe care Emily îl discuta cu dumneavoastră?

— Nu. Cred că ar fi stânjenit-o la fel de mult ca și pe mine.

Jordan se apropie de balustrada boxei martorilor, micșorând distanța dintre el și Michael.

— V-a spus că era însărcinată?

— N-am avut nici cea mai vagă idee.

— Din câte știați, i-a spus acest lucru soției dumneavoastră?

— Nu.

— Era foarte apropiată de dumneavoastră și de soția dumneavoastră, și, totuși, nu v-a spus?

— Nu. Michael ridică privirea către Jordan, oferindu-i cel mai mic dar de care era în stare. Cred că era genul de lucru pe care Emily nu l-ar fi spus nimănui.

— Așadar, Emily nu a pomenit nimic de sarcina ei. V-a spus că era deprimată?

— Nu. Michael înghiți în sec, știind ce urma. Iar eu nu am observat acest lucru.

— Nu o vedeați prea des din cauza faptului că era mai tot timpul cu Chris…

— Știu, făcu Michael, pe un ton sec. Dar asta nu e o scuză. Nu mânca mare lucru și era foarte stresată cu înscrierea la facultate și toate cele. Iar eu am crezut… am crezut doar că se întâmplă o mulțime de lucruri în viața ei. Se întinse după paharul cu apă pus la dispoziție și luă o înghițitură, ștergându-și buzele cu dosul mâinii. Mă tot gândesc, continuă el, că poate voi da peste vreun bilețel. Unul care să mă facă să mă simt mai bine. Dar n-am găsit.

M-a durut să-mi pierd fiica. M-a durut mai rău decât orice altceva din viața mea. Și tocmai pentru că doare atât de mult, este foarte tentant să arunc vina pe altcineva. Este mult mai ușor pentru mine, pentru soția mea… sau pentru oricare alt părinte căruia i s-ar putea întâmpla același lucru în viitor, să spunem: „O, nu a existat niciun semn de luat în seamă. Nu s-a sinucis, a fost omorâtă”. Michael se întoarse către jurați: Un tată ar trebui să fie capabil să spună dacă fiica lui are tendințe suicidale sau nu, așa-i? Sau, cel puțin, dacă e deprimată? Dar n-am făcut-o. Dacă pot arăta cu degetul pe altcineva, atunci nu mai e vina mea că nu am observat, că nu m-am uitat suficient de atent. Își trecu o mână prin părul argintiu. Nu știu ce s-a întâmplat în noaptea aia la carusel. Dar știu că nu pot acuza pe altcineva, doar ca să nu mă mai simt eu vinovat.

Jordan răsuflă în sfârșit, după ce-și ținuse respirația în tot acest răstimp. Gold îi oferise mai mult decât se așteptase și, simțindu-se optimist, decise să forțeze puțin nota.

— Domnule Gold, începu el, avem două scenarii aici: crimă sau sinucidere. Niciunul nu este plăcut de crezut, dar probele

există, iar fiica dumneavoastră este, într-un fel sau altul, moartă.

— Obiecție! strigă Barrie. Nu s-a formulat o întrebare pentru martor.

— Ajung și acolo, Onorată Instanță. Îngăduiți-mi un răgaz.

— Se respinge, spuse Puckett.

Jordan se întoarse către Michael.

— Ați spus că-l cunoașteți pe Chris la fel de bine ca pe Emily. Știindu-l pe Chris de când se născuse – și fiind martor, pe termen lung, la relația lor –, credeți că a fost crimă sau sinucidere?

Michael își cuprinse capul cu mâinile.

— Nu știu. Pur și simplu, nu știu.

Jordan îl fixă cu privirea.

— Dar *ce* știți, domnule Gold?

Urmă o lungă tăcere.

— Chris nu ar fi vrut să trăiască fără fiica mea, spuse Michael în cele din urmă. Și chiar dacă el este cel care stă acum acolo, nu ar trebui să fie singurul judecat.

*

Lui Barrie Delaney nu-i plăcea Michael Gold. Nu-i plăcuse de la prima întâlnire, când păruse complet incapabil să priceapă faptul că toate probele îl indicau pe băiatul din vecini ca fiind vinovat de moartea fiicei lui. Îi plăcea și mai puțin acum, că depunea mărturie în favoarea apărării. Iar în momentul de față, după autoflagelarea pe care o arborase, nu-l mai suporta deloc.

— Domnule Gold, începu ea, afișând o falsă compasiune. Regret că vă aflați astăzi aici.

— Și eu, domnișoară Delaney.

Ea traversă prin fața boxei martorilor, până când ajunse la capătul celei a juraților.

— Ați spus că erați foarte apropiat de Emily.

— Da.

— Nu știați că era însărcinată?

— Nu, recunoscu Michael. Nu știam.

— Ați mai declarat și că îi spunea absolut totul lui Chris.

— Da.

— Că nu vă puteți imagina ca ea să fi ținut vreun secret față de Chris.

— Corect.

— Prin urmare, ar fi trebuit să-i spună lui Chris că era însărcinată, nu-i așa?

— Eu… nu știu.

— Da sau nu?

— Da, bănuiesc.

Barrie încuviință din cap.

— Domnule Gold, ați spus că ați venit aici pentru că îl cunoașteți foarte bine pe Chris.

— Corect.

— Dar procesul acesta o vizează pe fiica dumneavoastră și ceea ce i s-a întâmplat ei: fie a comis suicid, fie a fost ucisă. Sunt două variante îngrozitoare, după cum a spus și domnul McAfee. Și este oribil că tocmai vecinul dumneavoastră este acuzatul, ba chiar și mai oribil că fiica dumneavoastră este cea care a murit. Însă adevărul, domnule Gold, este că juriul are de ales dintre aceste două variante. La fel și dumneavoastră. Trase aer în piept și continuă: Vă puteți închipui fiica punând mâna pe o armă, ducându-și-o la tâmplă și apăsând pe trăgaci?

Michael închise ochii, încercând să facă ceea ce-i ceruse procurora, de dragul lui Emily, al soției lui și al vocii aceleia țipătoare care îi răsuna în cap. Își imagină chipul frumos al lui Emily, cu pleoapele căzându-i peste ochii ei de ambră, țeava pușții mângâindu-i tâmpla. Își imagină o mână încleștată pe armă, cu siguranță, cu disperare, cu durere. Dar nu putea spune precis dacă era mâna lui Emily sau nu.

Simți cum îi țâșnesc lacrimi din colțurile ochilor, astfel că se ghemui ușor, ca și cum ar fi încercat să se protejeze.

— Domnule Gold? întrebă procurora.

— Nu, șopti el. Scutură din cap, lacrimile curgându-i de-acum și mai năvalnic. Nu.

Barrie Delaney se întoarse către juriu.

— Atunci, ce ne-a rămas? întrebă ea.

*

Faptul că trebuia să-și schimbe hainele purtate la proces cu cele de la închisoare îi amintea lui Chris de năpârlirea pielii, de parcă odată ce se dezbrăca de sacou și de pantalonii de stofa, lepăda și un strat de civilizație și demnitate socială, revenind în celulă în ipostaza unui om necizelat, primitiv. Preț de o oră după ce se întorcea de la tribunal, Chris nu vorbea cu nimeni, iar ceilalți deținuți aveau grijă să-l ocolească. Simțea nevoia să respire aerul putregăit al închisorii până când plămânii îi erau plini până la refuz de el, să se târască înapoi în celula lui și abia atunci se putea mișca cu siguranța și indiferența pe care și le cultivase în ultimele șapte luni petrecute în captivitate.

Se aventură în camera de zi din zona de securitate medie, conștient de rumoarea și de atmosfera de neliniște. Câțiva deținuți îi aruncară priviri piezișe, după care continuară să se uite la televizor, la pereți sau la rândul de vestiare. Chris petrecuse acolo suficient de mult timp încât să știe că oamenii te lăsau în pace pe perioada procesului, însă atitudinea aceasta mersese prea departe. Nu-l *ignorau*, îi ascundeau un secret.

Se apropie de o masă înconjurată de bărbați.

— Ce e? întrebă el simplu.

— Omule, n-ai auzit? Vernon s-a spânzurat aseară la Penitenciarul de Stat din Est. Cu niște nenorocite de șireturi de pantof.

Chris scutură din cap ca să priceapă mai bine.

— Ce-a făcut?

— E mort, omule.

— Nu se poate. Chris se dădu înapoi din grupul de deținuți care-l urmăreau cu privirea. Nu se poate.

Se îndreptă cu pași mici înspre celula pe care cu nicio lună în urmă începuse s-o împartă cu Steve.

Își amintea chipul lui Steve cu mai multă ușurință decât pe cel al lui Emily. Se gândi la ce-i spusese Steve înainte să fie transferat, despre lucrurile pe care le făceau deținuții de la Concord ucigașilor de copii.

Până la sfârșitul săptămânii, și Chris putea să ajungă la închisoarea statală.

Se îngropă sub pături, tremurând în tăcere de supărare și de frică, până când fu anunțat de la centrul de control că are un vizitator.

*

Gus își aruncă brațele în jurul lui Chris de îndată ce se apropie suficient de mult încât să poată face asta.

— Jordan mi-a spus că merge bine, îi zise ea entuziasmată. Nici că s-ar putea mai bine.

— N-ai fost de față, i-o întoarse Chris înțepat. Ce era să-ți spună? Că nu merită banii pe care i-i dai?

— Ei bine, începu Gus, așezându-se pe scaunul ei, nu are niciun motiv să mintă.

Chris își înclină capul, masându-și tâmplele.

— Sfântul Jordan, bombăni el în barbă.

Nu mai era nimeni în sala de vizite. De obicei, Gus ajungea mai devreme, dar fusese nevoită să se întoarcă acasă după proces ca să-i facă de mâncare lui Kate înainte să treacă să-l vadă pe Chris. Pe Chris, care părea extrem de agitat. Gus îl scrută cu privirea, curioasă.

— Ești bine? îl întrebă ea.

El își frecă ochii și clipi, ridicând privirea către ea.

— Sunt bine, răspunse el. Nemaipomenit.

Începu să bată cu degetele în masă, uitându-se la gardianul postat în capul scărilor.

— Jordan mi-a spus că eu sunt martorul-cheie, continuă Gus. Mi-a spus că jurații or să se lase influențați de emoțiile mele spre a da verdictul de nevinovăție.

Chris pufni.

— Pare stilul lui să fi spus așa ceva.

— Ești cam țâfnos în seara asta, remarcă Gus. Dar, în orice caz, Michael ți-a fost de mare ajutor azi. Jordan a făcut o treabă minunată până acum. Și, cu siguranță, știi că aș face orice ca să te eliberez, Chris.

— Ce vreau să spun, mamă, este că poate jurații nu se lasă convinși de tine. Poate că deja au luat o hotărâre.

— Asta-i o aiureală. Nu așa funcționează sistemul.

— Ce știi tu despre cum funcționează sistemul? E drept că am petrecut aproape un an în pușcărie doar ca să-mi aștept procesul? E drept că avocatul meu nu m-a întrebat nici măcar o dată: „*Hei, Chris, ce s-a întâmplat cu adevărat acolo?*” O fixă pe mama sa cu ochii lui albaștri și reci. Te-ai gândit la asta, mamă? Procesul ăsta o să se sfârșească peste o zi. Te-ai gândit în ce culoare o să-mi vopsești camera când or să mă închidă pentru tot restul vieții mele? Cum o să arăt după ce voi fi trăit douăzeci, treizeci, patruzeci de ani într-o încăpere de mărimea unui dulap?

Tremura când termină de vorbit, iar în priviri i se citea un soi de furie despre care Gus putea spune că era vecină cu panica.

— Chris, n-o să se întâmple asta, îl liniști ea.

— De unde știi că nu? izbucni el. De unde naiba știi?

Cu colțul ochiului, Gus îl văzu pe gardian făcând un pas înspre ei. Ea scutură ușor din cap, iar acesta își reluă locul din capul scărilor. Apoi, își așeză cu blândețe mâna pe brațul lui Chris, încercând să nu-și trădeze teama de a-și vedea fiul roșu la față și tremurând de furie. Își dădu seama cât de greu trebuie să fie să ai optsprezece ani și să lași niște străini să-ți decidă viața. Era exact cum îi spusese James: Chris purta o mască în sala de judecată. Simplul fapt că ședea acolo fără să cedeze nervos spunea multe despre hotărârea și caracterul lui.

— Scumpule, începu ea. Înțeleg de ce pare atât de înfricoșător…

— Ba nu, nu poți!

— Ba pot. Sunt mama ta. Te cunosc.

Chris își aplecă puțin capul înspre ea, ca un taur pe punctul de a ataca.

— A, da? făcu el. Ce știi mai exact?

— Că ai rămas același fiu minunat, pe care l-am iubit dintotdeauna. Știu că o să reușești să treci peste asta, așa cum ai trecut prin atâtea altele. Și mai știu că jurații nu or să condamne un om nevinovat.

Chris tremura atât de tare, încât mâna lui Gus îi alunecă de pe umăr.

— Ce nu știi tu, mamă, spuse el în șoaptă, este că eu am împușcat-o pe Emily.

Cu un plânset înăbușit, se întoarse și o luă la fugă pe scări, la gardienii care aveau să-l închidă în siguranță.

*

Gus semnă la punctul de control ca să poată ieși, trecu de gardianul care îi descuie poarta închisorii și merse tot drumul până la mașină înainte să se prăbușească în genunchi în parcare și să vomite. *Sunt mama ta,* îi spusese ea. *Te cunosc.* Dar, din câte se pare, nu îl cunoștea. Își șterse gura cu mâneca sacoului și se strecură la volanul – mașinii, băgând orbește cheile în contact, apoi își dădu seama că nu era în stare să conducă. Chris o spusese, limpede ca lumina zilei. O împușcase pe Emily. Iar în timp ce Gus îi luase apărarea în fața bârfelor și a calomniilor, și chiar a indiferenței tatălui său, picase acum de proastă.

Mici săgeți îi împungeau acum mintea: cămașa lui Chris de la spital, plină de sânge; reținerea lui Chris de a vorbi cu doctorul Feinstein; Chris recunoscând ușurat că nu avusese niciodată de gând să se sinucidă. Își sprijini fruntea de volanul mașinii și gemu ușor. Chris, o, Doamne, Chris o ucisese pe Emily.

Cum de nu fusese în stare să-l citească?

Băgă mașina în viteză și ieși lent din parcarea închisorii. Avea să se ducă acasă și să-i spună lui James; el avea să știe ce era de făcut… nu, nu-i putea spune lui James, pentru că el i-ar fi spus lui Jordan McAfee, și până și cunoștințele rudimentare ale lui Gus în materie de apărare penală îi spuneau că nu era o idee bună. Avea să se ducă acasă și să pretindă că nu-și vizitase fiul în seara aceea. Dimineață, lucrurile aveau să arate cu totul altfel.

Iar ea avea să depună mărturie la tribunal.

*

Lui Gus i se păru ciudat că sistemul juridic oferea imunitate, în măsură să te împiedice să depui mărturie împotriva soțului tău, dar nimic nu te putea opri să depui mărturie împotriva propriului copil. Curios, de vreme ce copilul era cel care avea zâmbetul tău, ochii tăi sau cel puțin sângele tău care-i curgea prin vene. Gus ar fi preferat de zeci de ori să depună mărturie împotriva lui James decât împotriva lui Chris. În mintea ei tulburată, nu s-ar fi pus problema sperjurului, ci a instinctului matern.

Era îmbrăcată cu o rochie rubinie, ale cărei mâneci suflecate scoteau în evidență tremuratul incontrolabil al mâinilor. Gus își întipări un zâmbet pe față, convinsă că, dacă avea să-și relaxeze cât de cât buzele din rictusul încordat, avea să declare

tot ceea ce știa. Stătea de cealaltă parte a ușilor duble de la sala de judecată, după ce Jordan îi spusese că ea avea să fie primul – și singurul – martor din ziua aceea. Aprodul stătea vizavi de ea, impasibil.

Deodată, ușile se deschiseră și fu condusă de-a lungul culoarului sălii de judecată. În tot acest timp, își ținu privirea pironită în pământ. Pe când lua loc pe scaunul din micuța boxă, se gândi: *Oare cu cât urma să fie mai mare încăperea unde aveau să-l închidă pe Chris pe viață?*

Știa că Jordan ar fi vrut să se uite spre Chris de îndată ce se așeza, însă privirea îi rămase ațintită în poală. Își simțea fiul ca pe o forță magnetică ce o trăgea în stânga ei, nervii lui întinși la maximum la fel ca ai ei. În schimb, știa că dacă se uita în ochii lui, ar fi izbucnit în plâns.

Deodată, o Biblie groasă și tocită i se ivi în fața ochilor. Grefierul o instrui să-și pună mâna stângă pe ea și s-o ridice pe dreapta.

— Jurați să spuneți adevărul și numai adevărul, așa să vă ajute Dumnezeu?

Așa să mă ajute Dumnezeu. Pentru prima oară de când păși în sala de judecată, Gus îi întâlni privirea fiului ei.

— Da, răspunse ea răspicat. Jur.

*

Jordan nu știa ce naiba se întâmplase cu Gus Harte. De fiecare dată când o văzuse – Iisuse, până și în noaptea când fiul ei fusese săltat de poliția locală și arestat păruse atât de stăpână pe sine și de frumoasă. Cu un aer ușor sălbatic și natural, cu învălmășeala ei de bucle de culoarea căpșunelor, dar, cu toate acestea, încântătoare. În acea zi, în schimb, în ziua când avea nevoie de ea să fie perfectă, era complet dată peste cap. Părul îi era prins într-o coadă împletită făcută în grabă, fața îi era palidă și trasă fără machiaj, iar unghiile îi erau roase până la carne.

Să fii chemat în calitate de martor poate avea un efect diferit, în funcție de persoană. Pentru unii era prilej să se dea în spectacol. Alții se minunau de modul în care funcționa sistemul. Cei mai mulți își îndeplineau sarcina cu un respect moderat. Pe Gus Harte experiența aceasta o făcea să pară ca și cum și-ar fi dorit să se afle în orice alt loc, numai acolo nu.

Trăgând de umeri în spate, Jordan se îndreptă către ea.

— Ați putea să vă spuneți numele și adresa pentru a fi consemnate?

Gus se aplecă spre microfon.

— Augusta Harte, răspunse ea. Strada Wood Hollow, numărul treizeci și patru, Bainbridge.

— Ne puteți spune care este relația dumneavoastră cu Chris?

— Sunt mama lui.

Jordan se întoarse cu spatele la jurați și la Barrie Delaney, zâmbindu-i lui Gus, în speranța de a o face să se mai detensioneze. *Relaxează-te*, mimă el cu buzele.

— Doamnă Harte, povestiți-ne despre fiul dumneavoastră.

Privirea lui Gus rătăci neliniștită prin sala de judecată. Într-o parte, îi zări pe Melanie, cu chipul împietrit, și pe Michael, cu mâinile încleștate pe genunchi. În cealaltă parte, îl văzu pe James, care o încuraja ușor din cap. Gura i se deschise și i se închise la loc, fără să scoată o vorbă.

— Chris… e un foarte bun înotător, rosti ea în cele din urmă, iar Jordan se agăță numaidecât de subiect.

— Un bun înotător?

— Deține recordul pe liceu pentru două sute de metri, stil fluture, divagă ea. Suntem foarte mândri de el, eu și tatăl lui.

Jordan se apropie de ea înainte ca ea să se abată și mai mult de la mărturia pe care o pregătiseră.

— După părerea dumneavoastră, l-ați descrie ca fiind responsabil? Demn de încredere?

Simțea în spatele lui îndoiala procurorei, care nu știa dacă să obiecteze sau nu împotriva lui Jordan pentru influențarea martorului său cheie.

— O, da, răspunse Gus cu nervozitate, privirea alunecându-i în poală. Chris a fost dintotdeauna matur pentru vârsta lui. I-aș încredința… Se opri brusc. Viața mea, sfârși ea propoziția.

— O știați pe Emily Gold, reluă Jordan, încurcat de-acum, dar conștient că trebuia s-o oprească pe Gus de a spune ceea ce nu trebuia să audă jurații. De cât timp?

— O, făcu Gus ușor. Privirea ei o căută prin sală pe Melanie. Am moșit-o pe Melanie Gold. Am văzut-o pe Emily înaintea mamei ei.

Slavă Domnului, își zise Jordan în sinea lui.

— De cât timp locuia alături familia Gold?

— De optsprezece ani, răspunse Gus. Chris și Emily și-au petrecut cea mai mare parte din acești ani lipiți unul de altul.

— Prin asta vreți să spuneți că erau de nedespărțit?

— Da, răspunse Gus pe un ton inexpresiv. Ar fi putut la fel de bine să fie gemeni. *Dar, atunci, ce s-a întâmplat?* se gândi ea, întrebarea răsunându-i în minte. Obișnuiau să vorbească codat și se furișau afară din casă pentru a se întâlni, și…

Dar, atunci, ce s-a întâmplat?

— … își luau apărarea unul altuia…

Jordan o aprobă din cap.

— Aveați o relație apropiată și cu părinții lui Emily?

— Eram foarte buni prieteni, spuse Gus cu voce groasă. Ca o familie extinsă. Chris și Emily au crescut ca niște frați.

— Când au devenit Chris și Emily iubiți?

— Când Chris avea paisprezece ani, răspunse Gus.

— Dumneavoastră și soții Gold ați încurajat această relație?

— Noi ne-am dorit-o, murmură ea.

— Credeți că Chris a iubit-o pe Emily?

— Știu sigur că a iubit-o, răspunse Gus ferm. Știu sigur.

Se gândea însă la ce simțise când fusese cu Michael: pe cât de puternic se simțea atrasă de el, pe atât îi dădea ghes nevoia de a bate în retragere. Și se întrebă ce însemna să treci de la o relație frățească la una amoroasă: dragostea și angajamentul pe care cea din urmă le presupunea nu aduceau și sentimentul de confort. *Asta să se fi întâmplat?*

Jordan miji ochii, ca și cum ar fi identificat problema acestei ciudate mărturii: Gus nu se uita la Chris – de fapt, părea chiar să evite acest lucru, ceea ce nu le-ar fi scăpat câtuși de puțin juraților.

— Doamnă Harte, începu Jordan. Ați putea să vă uitați la fiul dumneavoastră pentru mine?

Gus își întoarse încet capul. Trase adânc aer în piept și își aținti hotărâtă privirea asupra lui Chris, ștergându-și pe furiș lacrimile din colțul ochilor.

— Pe băiatul acesta, continuă Jordan, pe fiul dumneavoastră, îl știți de optsprezece ani. Ar fi fost în stare să-i facă vreodată rău lui Emily Gold?

— Nu, șopti Gus, luându-și privirea de la fiul ei. Își șterse iute lacrimile cu dosul palmei. Nu, repetă ea, cu voce tremurândă.

Simțea ochii lui Chris ațintiți asupra ei, implorând-o să-l privească. Așa că își ridică privirea înspre el și văzu ceea ce juraților nu puteau să vadă: chinul din ochii lui și durerea gurii încleștate în timp ce-și urmărea mama minținд pentru el.

— Știu că trebuie să vă fie foarte greu, doamnă Harte. Jordan se îndreptă către boxa martorilor și își puse mâna pe brațul ei cu blândețe și solicitudine. Nu mai am decât o singură întrebare. După părerea dumneavoastră…

Gus știa ce urmează. Repetase depoziția împreună cu Jordan; o recapitulase de o mie de ori cu o noapte în urmă. Închise ochii, anticipând cuvintele care aveau s-o facă să comită sperjur.

— *Nu.*

La auzul vocii aspre, răgușite, Gus deschise ochii. Jordan se întoarse, la fel și judecătorul și jurații, ca să se uite la Chris Harte.

— Oprește-te! Pur și simplu, oprește-te!

Judecătorul Puckett se încruntă.

— Domnule McAfee, spuse el, vă rog să vă controlați clientul!

Jordan traversă sala de judecată și îl apucă pe Chris cu fermitate de braț, postându-se cu spatele la juriu.

— Ce naiba faci?

— Jordan, începu Chris disperat, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Mai am de pus o singură întrebare. După care o să cer pauză. E bine așa?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu tine acum.

Jordan trase adânc aer în piept și întoarse capul, fără să trădeze vreo emoție; anii de experiență îi ofereau abilitatea de a-și ascunde furia pe care o simțea în acel moment.

— Onorată Instanță, îmi permiteți să mă apropii?

Barrie, complet debusolată, se apropie de judecător odată cu el.

— Uitați cum stă treaba, începu Jordan. Clientul meu îmi spune că trebuie să vorbească numaidecât ceva cu mine. Am putea lua o scurtă pauză?

— Ar fi bine să fie al naibii de urgent! se stropși Puckett încruntat. Ai cinci minute.

*

Jordan găsi o cămăruță în tribunal, nu cu mult mai mare decât celula lui Chris.

— În regulă, începu el, vizibil enervat. Despre ce e vorba?

— N-o mai vreau pe mama în boxa martorilor, spuse Chris.

— Ce păcat! pufni Jordan. E cea mai bună apărare pe care o ai.

— Ia-o de-acolo.

— Nu mai am decât o întrebare să-i pun, Chris. Jurații trebuie s-o audă pe mama ta afirmând că, în ruptul capului, nu și-l poate închipui pe fiul său ucigând-o pe Emily Gold.

Chris se uită lung la Jordan, de parcă avocatul nici n-ar fi deschis gura.

— Vreau s-o iei de acolo, repetă el, și să mă pui pe mine în locul ei.

O clipă, Jordan rămase fără cuvinte.

— Dacă fac asta, pierzi cazul, îi răspunse.

Ca regulă, avocații apărării nu-și chemau clienții în boxa martorilor. Era prea ușor pentru un procuror să-l prindă în capcană pe inculpat ori să-i răstălmăcească vorbele. Un singur pas greșit – o singură privire nervoasă și până și cel mai inocent inculpat ar fi ajuns să pară un mincinos în ochii juraților.

Totuși, să-l cheme pe Chris ca martor era o chestiune care ieșea pur și simplu din discuție, din alt motiv. Chris admisese că nu avusese de gând să se sinucidă. Orice procuror, cât de cât pregătit, ar fi fost capabil să scoată atâta lucru de la el. Pe când întreaga strategie a lui Jordan gravitase în jurul ideii dublului suicid întrerupt. Cu toate astea, Jordan avea o senzație acută, de rău-augur, că mărturisirea propriei versiuni era întocmai ceea ce voia să facă Chris.

— Dacă faci asta, îi spuse Jordan, cu o venă zvâcnindu-i la tâmplă, te duci la închisoare. Pur și simplu. Ca martor, va trebui să spui adevărul. Mi-am petrecut patru zile spunându-le tuturor că ai vrut să-ți zbori creierii, iar acum vrei să te duci acolo și să le mărturisești că, de fapt, n-ai avut de gând să te omori? Și, pe urmă, ce naiba o să se aleagă de apărarea mea?

Preț de-o clipă, Chris rămase tăcut. Apoi se întoarse, vorbind atât de încet, încât Jordan trebui să facă un efort pentru a-l auzi.

— Acum șapte luni, mi-ai spus că decizia de a depune sau nu mărturie îmi aparține. Mi-ai spus că dacă vreau să fiu chemat ca martor, legea îți permite să faci asta.

Se fixară unul pe celălalt cu privirea, amândoi în impas. Apoi Jordan rupse tăcerea, ridicându-și mâinile în aer.

— Bine, făcu el. La dracu'!

Și părăsi încăperea.

*

Aproape că dădu peste Selena.

— Ce naiba se întâmplă? îl întrebă ea.

Jordan o luă pe Selena de braț și o trase departe de ochii unor curioși care și întorseseră capul după ei.

— Vrea să depună mărturie.

Selenei i se tăie respirația.

— Și ce i-ai spus?

— Că o să fiu primul care să-i ureze ședere plăcută la închisoarea statală. Își dădu capul pe spate. Iisuse Hristoase! Selena, aveam o șansă să câștigăm!

— Aveai mai mult decât atât, îi spuse ea încetișor.

— Aș putea foarte bine să-l dau pe mâna lui Delaney și să-i spun că, anul ăsta, Crăciunul a venit mai devreme.

Selena scutură din cap cu înțelegere.

— Oare de ce vrea să facă asta? întrebă ea. Și de ce tocmai acum?

— Și-a descoperit conștiința. L-a văzut pe Dumnezeu. Rahat, nu știu! Jordan își trecu mâinile prin păr. Vrea să le spună juraților că nu a avut de gând să se omoare. Nu vrea ca mama lui să facă asta pentru el. Faptul că mă face să arăt ridicol, ca și apărarea mea, nu contează câtuși de puțin.

— Chiar crezi că asta vrea să le spună? întrebă Selena.

Jordan pufni.

— Pentru numele lui Dumnezeu! bombăni el. Ce-ar putea fi mai rău de atât?

*

Se întoarse în cămăruța unde Chris îl aștepta calm și îi trânti o foaie de hârtie pe masă.

— Semnează asta, îi spuse răstit.

— Ce e?

— O declarație de renunțare. Scrie că îți asumi faptul că o s-o dai în bară în ciuda sfaturilor mele, așa încât să nu fiu dat în judecată când vei face apel la Curtea Supremă pentru consiliere juridică ineficientă. Poate că tu ești dispus să-ți riști pielea, Chris, dar eu nu.

Chris luă pixul pe care i-l întinse Jordan și își iscăli numele pe foaie.

*

Sala de judecată era un organism viu, fremătând de șușoteli și întrebări pe când Jordan se afla în fața lui Gus Harte pentru a doua oară.

— Vă mulțumesc, spuse el deodată. Nu mai am întrebări.

Aproape că a meritat, se gândi el, văzând fața lui Barrie. Procurora știa, ca și Jordan de altfel, că nu avea niciun rost să o cheme la bară pe mama inculpatului fără a încerca să-i smulgă afirmația cum că Chris nu ar fi omorât-o niciodată pe Emily.

Uluită, Barrie se ridică în picioare. Și-ar fi pus la bătaie salariul pe o lună, oricât ar fi fost el de mic, ca să afle dacă motivul pentru care Chris sărise în picioare era ca Jordan să nu-i adreseze mamei sale o ultimă, teribilă întrebare? Altfel, de ce să-l fi întrerupt pe avocat în toiul interogatoriului? Se îndreptă timid către boxa martorilor, pe deplin conștientă că pășea pe un câmp minat și întrebându-se ce naiba ar fi putut să obțină din interogatoriul martorului.

Ei bine, se gândi ea, *aș putea la fel de bine s-o fac pentru McAfee.*

— Doamnă Harte, începu ea, sunteți mama inculpatului?

— Da.

— Nu vreți să-l vedeți ducându-se la închisoare, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

— E destul de greu pentru orice mamă să-și imagineze fiul omorând pe cineva, nu credeți?

Gus aprobă din cap și-și trase nasul cu zgomot. Barrie o privi pătrunzător, conștientă că, încă o întrebare, și martorul ar fi izbucnit din nou în lacrimi, făcând-o pe procuroră să arate ca un balaur.

— Nu mai am întrebări, spuse, întorcându-se degrabă la locul ei.

Gus Harte fu condusă afară din boxa martorilor, în timp ce Barrie își făcea de lucru cu notițele. Jordan avea să spună că apărarea încheiase, apoi îi venea ei rândul să dirijeze verdictul în direcția cea bună prin pledoaria finală. Pledoarie care, trebuia să recunoască, pica numai bine după ultimul martor. *Nici măcar propria lui mamă… mama lui Chris Harte… nici măcar ea nu l-a putut privi în ochi în timpul depoziției.*

— Onorată Instanță, interveni Jordan, mai avem un ultim martor.

— Poftim? exclamă Barrie, însă Jordan îl chemase deja la bară pe Christopher Harte.

— Obiecție! izbucni Barrie.

Judecătorul Puckett oftă.

— Domnilor avocați, veniți în cabinet. Aduceți și inculpatul.

Îl urmară pe judecător în cabinetul acestuia, cu Chris în spatele lor. Nici nu se închise bine ușa, că Barrie începu să vorbească.

— E un lucru complet neașteptat, Onorată Instanță! Nu am fost anunțată cum că ar avea loc astăzi așa ceva.

— Ei bine, făcu Jordan, nu ești singura.

— Ai vrea să luăm o pauză, Barrie? întrebă Puckett.

— Nu, bombăni ea. Dar n-ar fi stricat puțină politețe.

Ca și cum ea nici n-ar fi vorbit, Jordan trânti declarația de renunțare pe biroul judecătorului.

— I-am spus că nu vreau să-l chem la bară și că acest lucru i-ar putea duce apărarea pe apa sâmbetei.

Judecătorul Puckett se uită la Chris.

— Domnule Harte, avocatul dumneavoastră v-a explicat ce consecințe presupune depunerea mărturiei în cazul dumneavoastră?

— Da, Onorată Instanță.

— Și ați semnat declarația de față, în care scrie că avocatul v-a prezentat într-adevăr aceste consecințe?

— Da, am semnat-o.

— În regulă, atunci. Judecătorul ridică din umeri și conduse micul grup înapoi în sala de judecată.

— Apărarea îl cheamă la bară pe Christopher Harte, anunță Jordan.

Jordan ocoli banca apărării și se apropie de clientul său. Putea să-i vadă pe jurați cum ședeau pe marginea scaunelor și pe Barrie, care afișa pe chip o nespusă satisfacție. Și de ce nu? Când avea să-i vină rândul, ar fi putut să-l interogheze pe Chris și în chineză, că tot ar fi câștigat cazul.

— Chris, începu Jordan, ești conștient că ai fost acuzat pentru uciderea lui Emily Gold?

— Da.

— Ne poți spune ce simțeai pentru Emily Gold?

— Am iubit-o mai mult decât orice pe lume.

Chris vorbea clar și răspicat. Jordan nu avea cum să nu-l admire pe puști. Nu era ușor să vii în fața unei curți de judecată, care probabil te și condamnase deja, și să-ți prezinți versiunea personală a celor întâmplate.

— De cât timp o știai?

Trăsăturile lui Chris se îmblânziră, la fel și liniile trupului, cuvintele tăioase.

— O știam pe Emily dintotdeauna.

Jordan se întrebă agitat încotro s-o apuce. Obiectivul lui era, pe cât posibil, să amâne lovitura finală.

— Care sunt cele mai vechi amintiri împreună?

— Obiecție! strigă Barrie. Chiar trebuie să stăm aici și să-i rememorăm optsprezece ani din viață?

Judecătorul Puckett aprobă din cap.

— Să trecem la subiect, domnule avocat.

— Poți să-mi spui mai multe despre relația ta cu Emily?

— Știți cum e, începu Chris abia șoptit, să iubești pe cineva atât de mult, încât să nu te poți vedea pe tine fără acea persoană? Sau cum e să atingi pe cineva și să te simți ca acasă? Își strânse mâna pumn, izbind-o de palma celeilalte. Ce aveam noi nu era sex sau ideea de a fi cu cineva doar pentru a te da mare cu cucerirea ta, așa cum se întâmplă cu ceilalți copii de vârsta noastră. Noi eram, ei bine, făcuți să fim împreună. Unii își petrec o viață întreagă căutându-și jumătatea, spuse el. Eu am fost suficient de norocos încât s-o am chiar lângă mine.

Jordan rămase cu privirea ațintită asupra lui Chris, redus la tăcere de discursul său, la fel ca toți ceilalți din sala de judecată. Acestea nu erau vorbele unui puști de optsprezece ani, ci ale unui om mai matur, mai înțelept, mai trist.

— Voia Emily să se sinucidă? întrebă avocatul deodată.

— Da, răspunse Chris.

— Chris, ne poți spune ce s-a întâmplat în noaptea de șapte noiembrie?

Chris își coborî privirea.

— Este noaptea în care Emily a vrut să-și ia viața. Eu am venit cu arma, așa cum îmi ceruse ea să fac. Eu am dus-o cu mașina la carusel. Am vorbit o vreme și… în fine. Vocea i se pierdu, iar Jordan îl urmări cu atenție cum se întoarce în timp, la carusel, la Emily. Apoi, reluă Chris, ridicându-și privirea la avocat, am împușcat-o.

*

Sala de judecată explodă. Reporterii înroșeau telefoanele, Melanie Gold țipă și arătă cu degetul, în timp ce soțul ei, palid și tăcut, o târa afară.

— Am nevoie de o pauză, Onorată Instanță, spuse Jordan încordat, smulgându-l efectiv pe Chris din boxa martorilor și de sub privirile juraților și ducându-l afară din sala de judecată.

Barrie Delaney nu se putea opri din râs. Gus ședea complet neclintită, lacrimile șiroindu-i pe obraji. Lângă ea, James se legăna ușor înainte și înapoi, șoptind: O, *Doamne,* O, *Doamne.* Un minut mai târziu, se întoarse către Gus și vru să o ia de mână, însă îi văzu chipul și se opri.

— Știai, șopti el.

Gus își lăsă capul în jos, nefiind în stare să recunoască, dar nici să nege.

Se aștepta să simtă un ușor curent de aer pe când James se ridică de pe scaun să se plimbe de colo colo, să gândească, să plece naibii de acolo. În schimb, îi simți brațele ferme și calde cuprinzând-o. Iar ea i se abandonă cu totul.

*

Revenit în micuțul vestibul, Jordan ședea cu capul îngropat în mâini. Nu se mișcă și nu scoase niciun cuvânt timp de șaizeci de secunde încheiate. Când începu să vorbească, își ținea capul tot aplecat.

— Vrei să ajungi la recurs? rosti el sec. Sau pur și simplu nu-ți pasă de consecințe?

— Niciuna, nici alta, răspunse Chris.

— Atunci, vrei să-mi spui ce se petrece?

Jordan vorbea calm, mult prea calm pentru învălmășeala de emoții din capul său. Îi venea să-l strângă de gât pe Christopher Harte pentru că-l făcuse să arate ca un idiot, nu o dată, ci de două ori. Îi venea să se ia la pumni pentru că făcuse pe deșteptul și nu-l întrebase pe Chris, în urmă cu zece minute, ce avea de gând să spună. Și îi venea să șteargă rânjetul acela de pe fața procurorei, pentru că și ea, și el știau cine urma să câștige.

— Am vrut să-ți spun mai înainte, mărturisi Chris. Dar n-ai vrut să mă asculți.

— Ei bine, de vreme ce ai distrus totul în stil mare, ai putea foarte bine să-mi mărturisești totul.

La auzul acestor vorbe ridicole, Jordan izbucni în râs. Pentru prima oară în zece ani, poate chiar mai mult, avea să fie forțat de împrejurări să salveze soarta unui caz prin mărturisirea adevărului. Pentru că pur și simplu nu-i mai rămăsese altceva de făcut.

Învățase, cu mult timp în urmă, că adevărul nu-și avea locul în sala de judecată. Nimeni – nici procurorul și, de cele mai

multe ori, nici inculpatul – nu-l dorea acolo. Procesele se bazau pe probe, pe probe contrarii și pe teorii. Nu pe ceea ce se întâmplase cu adevărat. Însă probele, probele contrarii și teoriile se duseseră acum pe apa sâmbetei. Iar Jordan se trezi deodată că nu mai are nimic la dispoziție în afara acelui puști, neghiob, căruia simțul onoarei îl îmboldea să mărturisească lumii adevărul.

Cincisprezece minute mai târziu, Jordan și Chris părăsiră micuța încăpere, umăr lângă umăr. Niciunul din ei nu zâmbea. Niciunul din ei nu scotea un sunet. Mergeau cu pași rapizi, croindu-și drum prin mulțimea de oameni care auzise zvonurile și care rămase în urma lor stupefiată. În fața ușii sălii de judecată, Jordan se întoarse către Chris.

— Orice-aș face, tu ia-te după mine. Orice-aș spune, fă-mi jocul, bine? îl văzu pe Chris că șovăie. Îmi datorezi măcar atâta lucru, șuieră el printre dinți.

Chris aprobă din cap și intrară pe ușă împreună.

*

Sala de judecată era cufundată într-o asemenea tăcere, încât Chris își putea auzi bătăile inimii. Se întorsese în boxa martorilor, iar mâinile îi transpirau și îi tremurau atât de rău, încât se văzu nevoit să și le ascundă sub coapse. Doar o dată se uitase în direcția părinților săi; mama lui îi zâmbise ușor și îl încurajase din cap. Tatăl lui, ei bine, tatăl lui se afla încă acolo.

Nu-și îngădui să privească înspre părinții lui Emily, deși le simțea furia, aprinsă precum tăciunii, tocmai din celălalt capăt al sălii.

Se simțea extrem de ostenit. Țesătura sacoului îi provoca mâncărimi prin cămașa subțire de pânză, iar pantofii cei noi îi făcuseră o bătătură în călcâi, în timp ce capul era pe punctul de a-i plesni.

Deodată, auzi însă vocea lui Emily. Limpede, calmă și familiară. Îi spunea că totul avea să fie bine, că nu avea să-l părăsească. Chris se uită neliniștit împrejur, încercând să vadă dacă și altcineva mai auzea asta, sperând s-o vadă, chiar și atunci când simți că inima i se oprește pentru o clipă.

— Chris, îl strigă Jordan încă o dată, ce s-a întâmplat în noaptea de șapte noiembrie?

Chris trase adânc aer în piept și începu să vorbească.

ATUNCI: 7 noiembrie 1997

Ținea privirea ațintită asupra ei, asupra armei, și a urmei mici, albe pe care i-o lăsa pe tâmplă. Mâinile ei tremurau la fel de puternic ca ale lui, dar nu putea să nu se gândească întruna: *O să se declanșeze.* Iar când fu pe punctul s-o facă, își spuse: *Dar e ceea ce-și dorește ea.*

Avea ochii strâns închiși, mușcându-și buza de jos cu dinții. Își ținea respirația. Se vedea că era pregătită să înfrunte dureri cumplite.

O mai văzuse așa și înainte.

Își amintea foarte limpede un episod pe care uitase să i-l spună doctorului Feinstein, probabil cea mai timpurie amintire a sa, de pe vremea când era de-o șchioapă. Alergase de-a lungul trotuarului și căzuse. Plângând, fusese luat în brațele mamei sale și așezat pe verandă, unde ea îi sărută genunchiul fără nicio zgârietură și îi lipi un plasture pentru orice eventualitate. Abia după ce se liniști, băgă de seamă că și Emily plângea, primind același tratament din partea mamei sale. Fusese chiar lângă el, pe trotuar, cu toate că ea nu căzuse. Dar pe genunchiul ei drept apăruse acum o vânătaie de toată frumusețea.

— Se lovește el și sângerează ea, spusese mama lui, râzând.

Acest lucru se mai întâmplase și cu alte ocazii, pe când erau copii: Chris se rănea, iar Emily începea să plângă, sau invers – ea cădea de pe bicicletă, și el era cel care țipa în gura mare. Pediatrul o numea „suferință prin simpatie”, o fază pe care aveau s-o depășească odată cu vârsta.

Dar se pare că nu se întâmplase așa.

Arma alunecă pe tâmpla lui Emily, iar el știu atunci că, dacă ea se sinucidea, el ar fi murit. Poate că nu imediat, poate că nu din cauza aceleiași izbucniri dureroase și orbitoare, dar avea s-o facă la un moment dat. Nu puteai trăi mult timp fără inimă.

Se întinse și o apucă pe Emily ferm de încheietură. Era mai mare decât ea, putea să-i smulgă arma de la tâmplă. Cu mâna liberă descleștă degetele lui Emily de pe trăgaciul pistolului și îi puse cu grijă piedica.

— Îmi pare rău, îi spuse el, dar nu poți face asta.

Lui Emily îi luă un moment până când să-i întâlnească privirea, iar când o făcu, ochii ei se întunecară din pricina nedumeririi, a șocului, ba chiar a furiei.

— Ba da, pot, replică Emily, întinzându-se după pistolul pe care Chris încerca să-l țină departe de ea.

— Chris, făcu ea un minut mai târziu. Dacă mă iubești, dă-mi-l înapoi.

— Te iubesc! strigă Chris, cu fața schimonosită de durere.

— Dacă nu poți sta cu mine, te înțeleg, zise ea, coborându-și privirea asupra pistolului. Pleacă, atunci. Dar lasă-mă pe mine s-o fac.

Gura lui Chris se încleștă, în timp ce aștepta ca ea să-i întâlnească privirea. Dar nu o făcu. *Uită-te la mine*, o imploră el în gând. *N-o să câștige niciunul din noi.* Cu toate că nu simțea greutatea de plumb a glonțului, acum, că își deschisese inima, putea simți suferința lui Emily, ceea ce îi îngreuna respirația și îi încețoșa mintea. Trebuia să plece de acolo. Trebuia să plece cât mai departe de Emily, ca să nu mai simtă nimic.

*

Se împletici în propriile picioare, prăbușindu-se în tufișurile din jurul caruselului; lacrimile făceau ca noaptea să pară o vâltoare teribilă. Ștergându-le cu dosul mâinilor, o luă la fugă până când ajunse la Jeep.

Nu se urcă în mașină și se pomeni că așteaptă să audă împușcătura.

O jumătate de oră trecu astfel, leneșă și greoaie, și, până să își dea seama ce face, Chris parcursese deja jumătate de drum înapoi spre carusel. O văzu pe Emily în același loc în care o lăsase, stând turcește pe podeaua din lemn, cu arma cuibărită în căușul palmelor. O mângâia de parcă ar fi ținut în poală o pisică și plângea atât de amarnic, încât aproape că se sufoca.

Emily își ridică privirea când îi văzu picioarele la marginea caruselului. Avea ochii roșii, nasul îi curgea.

— Nu pot s-o fac, îi zise, înecându-se cu propriile cuvinte. Aș putea să-ți spun să pleci naibii de-aici, să țip și să zbier, așa îmi vine, dar nu sunt în stare.

Cu inima bătându-i nebunește, Chris o ridică pe Emily în picioare. *Este un semn*, se gândi el. *Spune-i ce înseamnă.* Dar, de îndată ce o puse pe picioare, ea îi apăsă pistolul în palmă. Arma era lipicioasă de la transpirația lui Emily și la fel de caldă ca pielea ei.

— Sunt prea lașă ca să mă omor, șopti ea. Și mult prea lașă ca să continui să trăiesc. Își ridică privirea: Încotro s-o apuc?

Cuvintele, oricare ar fi fost ele, îi rămaseră lui Chris în gât. Știa că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să smulgă arma din mâna lui Emily și s-o arunce atât de departe, încât să n-o mai poată găsi. Era mai puternic decât ea… și asta era problema. El putea îndura suferința, întotdeauna putuse. Acesta era și motivul pentru care înota atât de bine în stilul fluture, motivul pentru care putea aștepta în costum de camuflaj, la zero grade, ore în

șir, motivul pentru care ar fi putut să se convingă s-o lase pe Emily să se omoare. Dar încă de când erau mici, când vedea vânătăile căpătate prin simpatie de sub pielea lui Emily, Chris suferea mai mult decât atunci când se lovea el cu adevărat. Putea să îndure propria durere. Dar nu putea s-o îndure pe *a ei.*

Chris era transfigurat din pricina chinului pe care îl citea pe chipul lui Emily. Indiferent ce secret avea și nu i-l putea mărturisi lui, acesta o ucidea. Mai încet și mult mai dureros decât ar fi putut s-o facă un Colt.

Mintea lui Chris se limpezi, marcată de acele senzații pe care le avea uneori când despica suprafața apei cu o ultimă lovitură victorioasă de braț. Totul căpăta sens, pur și simplu. Lui Emily nu-i era frică să moară. Îi era frică dacă *nu* murea.

În acel moment, în care noaptea îi strângea ca într-o menghină, lui Chris nu-i trecu prin minte să fugă, să se ducă după ajutor sau să tragă de timp. Nu rămăseseră decât ei doi, nu exista alternativă: pentru prima oară, Chris înțelese cum se simțise Emily în tot acest timp.

— Te rog, îi șopti ea, iar el își dădu seama că nu-și dorise altceva decât să-i facă lui Emily pe plac.

Apucă arma cu mâna stângă și o îmbrățișă.

— Asta e ceea ce-ți dorești cu adevărat? o întrebă el în șoaptă, iar Emily, dându-și seama că el luase o decizie, încuviință din cap. Se destinse în brațele lui, însă fărâma de încredere îl trezi. Nu pot să-ți fac una ca asta, îi spuse el, trăgându-se înapoi.

Emily își puse mâna peste a lui și ridică arma la tâmplă.

— Atunci fă-o pentru mine, îi răspunse ea.

*

Nu putea să-i vadă fața din poziția aceea, dar putea să și-o imagineze. Și-l închipui pe Chris așa cum fusese cu o vară în urmă, pe terenul de tenis din curtea școlii. Era o zi caniculară, și Dumnezeu știe de ce se apucaseră să joace tenis, dar iată-i acolo, serviciul lui Emily trimițând mingile în afara terenului, în timp ce Chris se ducea după ele, râsul lui răsunând la fel de departe.

Și-l aminti stând cu spatele la soare, cu racheta în mâna stângă și cu o minge Wilson în cea dreaptă. Se opri ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte, zâmbindu-i apoi larg lui Emily. Vocea lui era aspră, profundă, atât de dragă ei.

— Ești gata? o întrebă.

Emily simți arma atingându-i pielea și trase aer adânc în piept.

— Acum, răspunse ea.

*

— Acum, Chris, acum.

Auzea cuvintele, vocea lui Emily vibrând în pieptul lui, însă mâinile îi tremurau din nou. Dacă apăsa în acel moment pe trăgaci, probabil avea să se împuște pe el. Dar era oare asta un lucru atât de rău?

Acum. Acum.

Chris plângea cu atâta disperare, încât, atunci când se uită la Emily cu colțul ochiului, fața ei tremura, iar el crezu că deja începuse s-o dea uitării. Dar apoi clipi, iar ea îi apăru frumoasă și senină, în așteptare, ținând gura ușor întredeschisă așa cum făcea uneori când adormea. Deschise ochii, iar el citi în ei convingerea absolută.

— O, te iubesc! spuse el; cel puțin așa credea, însă Emily îl auzi oricum.

Fata își ridică mâna dreaptă și o așeză peste a lui, degetele ei așezându-se perfect peste ale lui, îndemnându-l să continue.

Îi strânse mâna și i-o apăsă pe trăgaci, iar el, asurzit de zgomot, fu cuprins de amețeală, de parcă s-ar fi prăbușit, cu Emily încă în brațele lui.

ACUM: Mai 1998

Chris tăcu, iar peste sala de judecată se așternu șocul, precum plasa unui pescar, strângând în ea toate întrebările care fuseseră puse în timpul procesului. Jordan se mișcă, fiind cel dintâi care să rupă vraja. Chris se aplecă peste balustradă, cu brațele încrucișate pe pântec, cu respirația neregulată.

Exista o singură cale de a salva cazul. Știa precis ce avea să spună acuzarea – o făcuse chiar el, ani la rând. Iar, ca să iasă învingător, singura șansă pe care o avea era să-i dejoace planurile lui Barrie Delaney: să-l judece pe Chris înainte s-o facă ea.

Jordan se apropie de boxa martorilor, gata să se năpustească asupra propriului client.

*

— De ce erai acolo? îl întrebă Jordan cinic. Aveai de gând să te sinucizi, sau ce?

Uimit, Chris ridică privirea către avocatul său. În ciuda a ceea ce se întâmplase în ultima oră, se presupunea că Jordan era încă de partea lui.

— Am crezut că pot s-o opresc.

— Serios? pufni Jordan. Ai crezut că poți s-o oprești, dar ai sfârșit în schimb prin a o împușca. Cum se face că ai adus două gloanțe?

— Chiar… chiar nu știu, bâigui Chris. Pur și simplu am făcut-o.

— În cazul în care ratai ținta?

— În cazul în care… Nu gândeam limpede, recunoscu Chris. Am luat două gloanțe, atâta tot.

— Ai leșinat, spuse Jordan, schimbând subiectul. Ai cunoștință de acest lucru?

— M-am trezit întins pe pământ, cu o rană sângerândă la cap, răspunse el. Asta e tot ce-mi amintesc. Brusc, îi veni în minte un lucru pe care i-l spusese Jordan cu luni în urmă: *Boxa martorilor poate fi un loc foarte singuratic.*

— Erai inconștient când a sosit poliția?

— Nu, spuse Chris. Stăteam în capul oaselor, sprijinind-o pe Emily.

— Dar îți amintești că ai leșinat la un moment dat. Mai ții minte ce s-a întâmplat înainte de presupusul leșin?

Chris deschise gura și o închise la loc, incapabil să scoată un sunet.

— Amândoi țineam arma în mână, reuși el să îngaime.

— Unde erau mâinile lui Emily?

— Peste mâna mea.

— Pe armă?

— Nu știu. Așa cred.

— Îți aduci aminte locul exact?

— Nu, spuse Chris cu voce gâtuită și din ce în ce mai agitat.

— Atunci de unde știi sigur că mâinile ei erau peste a ta?

— Pentru că încă îi mai simt atingerea, și acum, când mă gândesc la asta.

Jordan își dădu ochii peste cap.

— Să fim serioși, Chris! Nu-mi servi prostiile astea siropoase. De unde știi că mâinile ei erau peste a ta?

Chris îl săgetă cu privirea pe avocat, înroșindu-se tot la față.

— Pentru că încerca să mă facă să apăs pe trăgaci! țipă el.

Jordan nu se lăsă.

— Și de unde știi asta? îl presă el.

— Pentru că știu, pur și simplu! Chris își încleștă mâinile pe balustrada boxei. Pentru că așa s-a întâmplat! Trase iute o gură de aer, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Pentru că ăsta e adevărul, adăugă el.

— O, făcu Jordan, lăsându-se pe spate. Adevărul. Și de ce ar trebui să credem adevărul ăsta? Ne-au mai fost prezentate atâtea altele.

Chris începu să se legene ușor înainte și înapoi. Jordan îi spusese lui Chris că avea să-i distrugă toată apărarea, iar Chris își dădu seama acum că avocatul îl făcea să plătească pentru asta. Dacă cineva trebuia să părăsească sala de judecată în postura unui neghiob, atunci Chris avea să fie acela.

Brusc, se trezi cu Jordan din nou lângă el.

— Aveai mâna pe armă?

— Da.

— Unde?

— Pe trăgaci.

— Și mâna lui Emily unde era? întrebă el.

— Pe a mea. Pe armă.

— Ei bine, hotărăște-te! Pe mâna ta sau pe armă?

Chris își coborî capul.

— Amândouă. Nu știu.

— Să înțeleg că nu-ți amintești că ai leșinat, dar îți amintești că mâna lui Emily era pe a ta și pe armă. Cum se poate așa ceva?

— Nu știu.

— De ce era mâna lui Emily pe mâna ta?

— Pentru că încerca să mă facă să o omor.

— De unde știi asta? îl zeflemisi Jordan.

— Pentru că spunea: *„Acum, Chris, acum”*. Dar n-am putut s-o fac. Ea o tot spunea întruna, după care și-a pus mâna peste

a mea și a apăsat-o.

— Ți-a apăsat mâna? Ți-a apăsat degetul pe trăgaci?

— Nu știu.

Avocatul se aplecă înspre el.

— Ți-a strâns încheietura astfel încât ți-a mișcat toată mâna?

— Nu știu.

— Chris, degetul ei a atins măcar trăgaciul?

— Nu sunt sigur.

Scutură violent din cap, încercând să-și limpezească gândurile.

— Mâna ei a lovit degetul tău care era pe trăgaci?

— Nu știu, suspină Chris. Nu știu.

— Tu ești cel care a apăsat pe trăgaci, Chris? întrebă Jordan, la doar câțiva centimetri depărtare de chipul lui Chris. Acesta încuviință din cap; nasul îi curgea, iar ochii îi erau umezi și roșii. Chris, insistă Jordan, de unde știi?

— Nu știu, țipă Chris, acoperindu-și urechile. Nu știu. Dumnezeule, nu știu!

Jordan se întinse peste balustrada boxei martorilor, îi luă cu blândețe mâinile lui Chris și i le așeză pe despărțitorul de lemn, sub ale lui.

— Chris, nu știi sigur dacă tu ai omorât-o pe Emily, așa e?

Lui Chris i se puse un nod în gât. Se uită cu ochi mari la avocatul său. *Nu trebuie să găsești acum răspunsul* îl imploră Jordan în tăcere. *Trebuie doar să recunoști că nu poți.*

Era zdrobit pe dinăuntru și își simțea inima de parcă i-ar fi fost călcată în picioare… dar, pentru prima oară de luni întregi, se simțea împăcat.

— Nu, șopti Chris, acceptând darul lui Jordan. Nu pot.

*

Barrie Delaney nu mai avusese parte în viața ei de un asemenea caz. Jordan făcuse în mod eficient treaba în locul ei, până la sfârșit, când inculpatul cedă nervos și își contrazise practic propria mărturisire. Dar el obținuse mărturisirea. Iar Barrie nu era genul care să renunțe atât de ușor.

— S-au întâmplat multe în noaptea de șapte noiembrie, nu-i așa?

Chris ridică privirea la procuroră și aprobă din cap.

— Da.

— Până la urmă, tu ai fost cel care a ținut arma în ultima clipă? întrebă Barrie.

— Da.

— Arma aceea era îndreptată spre capul lui Emily?

— Da.

— Țineai degetul pe trăgaci?

Chris trase adânc aer în piept.

— Da, răspunse el.

— S-a tras cu arma?

— Da.

— Domnule Harte, mâna dumitale era încă pe trăgaci când s-a tras cu arma?

— Da, șopti Chris.

— Crezi că tu ai împușcat-o pe Emily Gold?

Chris își mușcă buza.

— Nu știu, răspunse el.

*

— Mai am niște întrebări, Onorată Instanță. Jordan se apropie din nou de boxa martorilor. Chris, te-ai dus în seara aceea la carusel cu gândul să îi iei viața lui Emily?

— Dumnezeule, nu!

— Te-ai dus acolo cu gând s-o omori?

— Nu. Scutură energic din cap. Nu.

— Nici măcar în momentul în care îi țineai arma la tâmplă, Chris, nu voiai s-o omori?

— Nu, răspunse Chris grav. Nu voiam.

Jordan se întoarse cu spatele la Chris și cu privirea ațintită asupra lui Barrie Delaney, repetând ca un papagal întrebările procurorei.

— În noaptea de șapte noiembrie, Chris, mâna ta era pe armă în ultima clipă?

— Da.

— Arma era îndreptată spre capul lui Emily?

— Da.

— Țineai degetul pe trăgaci?

— Da.

— S-a tras cu arma?

— Da.

— Mâna lui Emily era pe armă, peste a ta?

— Îhîm, făcu Chris.

— Și îți spunea: „*Acum, Chris, acum*”?

— Da.

Jordan traversă sala de judecată, oprindu-se în fața juriului.

— Ne poți spune, Chris, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, că acțiunile tale, mișcările tale, mușchii tăi sunt singurele lucruri care au dus la declanșarea acelei arme?

— Nu, răspunse Chris, cu ochi strălucitori. Presupun că nu.

*

Spre surprinderea tuturor, judecătorul Puckett insistă să fie trase concluziile după prânz. Pe când aprozii se apropiară de Chris ca să-l ducă în celula șerifului de la subsol, acesta se întinse ca să-l tragă pe Jordan de mânecă.

— Jordan, începu el.

Avocatul își strângea notițele, creioanele și documentele împrăștiate peste tot pe masă. Nu se obosi să ridice capul.

— Nu vorbi cu mine, îi spuse el și plecă fără să-i arunce nici măcar o privire.

*

Barrie Delaney se desfată cu o înghețată pe băț Häagen-Dazs. Ciocolată la interior, ciocolată la exterior. O adevărată sărbătoare.

Ca asistent al procurorului general, singura modalitate prin care își putea face o reputație era să aibă norocul de a fi următoarea pe listă când se întâmpla să apară vreun caz important. La acest capitol, Barrie fusese norocoasă. Crimele erau rare în Grafton County, iar sălile de judecată nu auziseră mărturisiri dramatice. Tot statul avea să vuiască despre cazul acesta în următoarele zile. Era posibil chiar ca lui Barrie să i se ia interviu pentru vreun post de știri.

Linse cu grijă înghețata de jur-împrejur, conștientă că o pată pe costumul ei n-ar fi o idee prea bună, de vreme ce mai avea de susținut pledoaria finală. Dar, după socoteala ei, și dacă ar fi recitat alfabetul după pledoaria lui Jordan, tot ar fi obținut condamnarea pentru crimă împotriva lui Chris Harte. În ciuda sforțărilor lui Jordan din final, juriul știa când era dus de nas. Toată porcăria cu tentativa eșuată a dublului suicid, pe care apărarea își construise strategia, nu era nimic mai mult de atât – o porcărie –, și avea să cântărească greu pe umerii celor doisprezece juraţi când aveau să se retragă pentru a delibera.

Jurații aveau proaspăt în memorie declarația lui Chris cum că o împușcase pe fată, circul pe care îl făcuse mama lui când depusese mărturie și faptul că, de-a lungul celor trei zile de proces, apărarea mințise în mod intenționat.

Nimănui nu-i plăcea să afle că fusese dus cu zăhărelul.

Barrie Delaney zâmbi și își linse degetele. *Și cu atât mai puțin de Jordan McAfee*, se gândi ea.

*

— Dispari! urlă Jordan peste umăr.

— Nu face pe durul! i-o întoarse Selena.

— Lasă-mă-n pace, bine?

Se îndepărtă de ea, dar era atât de înaltă, iar picioarele alea lungi îl ajunseră numaidecât din urmă. Profită de ocazie și se furișă în toaleta bărbaților, doar ca s-o vadă pe Selena dând ușa de perete și pășind înăuntru. Aruncă o privire furioasă către bătrânul care folosea pisoarul și care, trăgându-și iute fermoarul prohabului, roși și plecă. Se sprijini apoi cu spatele de ușă, împiedicând pe oricine să mai intre.

— Acum, îi porunci ea. Vorbește!

Jordan se aplecă deasupra chiuvetei și închise ochii.

— Ai măcar cea mai vagă idee, începu el, cum o să-mi afecteze asta credibilitatea?

— N-o să ți-o afecteze în niciun fel, îi spuse Selena. L-ai pus pe Chris să semneze declarația.

— Exact ceea ce nimeni nu o să afle de la știri. O să presupună cu toții că sunt la fel de competent în sala de judecată ca unul dintre cei șapte pitici.

— Care dintre ei? întrebă Selena, zâmbind ușor.

— Mutulică. Jordan oftă. Doamne, cât am fost de idiot! Cum să-l chem la bară fără să-l întreb mai întâi ce are de gând să spună?

— Erai nervos, spuse Selena.

— Și?

— Și nu știi cum reacționezi când ești nervos. Îi puse mâna pe braț. Ai făcut tot ce-ai putut pentru Chris, îi aminti ea cu blândețe. Nu poți să câștigi de fiecare dată.

Jordan îi aruncă o privire.

— De ce naiba nu? făcu el.

*

— Știți ce? începu Jordan, cu fața la jurați. Acum trei ore, n-aveam nici cea mai vagă idee ce urma să vă spun în momentul acesta. Apoi am avut o revelație – și pentru asta trebuie să vă felicit pe dumneavoastră pentru că astăzi ați asistat la ceva cât se poate de neobișnuit. Ceva surprinzător, care niciodată, dar niciodată, nu-și va mai face apariția într-o sală de judecată. Dumneavoastră, doamnelor și domnilor, ați fost martori la adevăr.

Zâmbi, sprijinindu-se de banca apărării.

— E un cuvânt înșelător, nu-i așa? Pare mai cuprinzător decât însăși viața. Își luă o mină serioasă din dorința de a-i face o impresie bună judecătorului Puckett. Foarte solemn. L-am căutat în dicționar. Websters spune că este starea reală a lucrurilor, întruchiparea evenimentelor și a faptelor reale. Jordan ridică din umeri. Pe de altă parte, Oscar Wilde spune că purul și simplul adevăr este rareori pur și niciodată simplu. Adevărul, vedeți dumneavoastră, este în ochii privitorului.

Știați că am fost cândva procuror? Am fost. Acum zece ani, am lucrat în același birou în care lucrează astăzi domnișoara Delaney, aici de față. Dar știți de ce am plecat? Pentru că mi-a displăcut ideea de adevăr. Când ești procuror, lumea este în alb sau negru, iar faptele fie s-au petrecut, fie nu. Întotdeauna am crezut că o poveste are mai multe versiuni, mai multe perspective. Nici nu credeam că adevărul își are locul într-un proces. Ca procuror, îți prezinți probele și martorii, după care apărării îi vine rândul să pună toate acestea într-o altă lumină.

Dar veți observa că nu am pomenit nimic de prezentarea adevărului.

Râse.

— Amuzant, nu credeți, că ar trebui acum să iau adevărul și să fug cu el în zona de apărare, nu? Pentru că asta e tot ce mi-a rămas ca să-l salvez pe Chris Harte. Procesul… în mod incredibil… a gravitat permanent în jurul adevărului.

Jordan se apropie de boxa juraților și își desfăcu brațele, sprijinindu-le de balustrada din lemn.

— Am început acest proces cu două adevăruri. Al meu, arătă către pieptul lui, și al ei. Îndreptă un deget către Barrie Delaney. După care am văzut cu toții o mulțime de variațiuni pe aceeași temă. Adevărul mamei lui Emily este că nu se poate ca fiica ei să fi fost altfel decât perfectă. Dar, pe de altă parte, îi vedem pe ceilalți așa cum vrem. Adevărul detectivului și al medicului legist se bazează pe o serie de probe de necontestat. Nu înseamnă însă că probele confirmă neapărat teoriile lor. Adevărul, din perspectiva lui Michael Gold, presupune asumarea responsabilității pentru ceva neînchipuit de îngrozitor, cu toate că ar fi mai simplu să arunci vina pe altcineva. Iar adevărul pentru mama lui Chris nu are nimic de-a face cu cazul de față. Adevărul pentru ea înseamnă să creadă în fiul ei… indiferent de implicații.

Dar cel mai important adevăr l-am auzit chiar din gura lui Chris Harte. Nu există decât doi oameni care să știe ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte de șapte noiembrie. Unul dintre ei e mort. Iar celălalt tocmai ce v-a mărturisit totul.

Jordan își lăsă mâna să alunece de-a lungul balustradei boxei pe când trecea prin dreptul fiecărui jurat. Aici interveniți dumneavoastră, doamnelor și domnilor. Domnișoara Delaney v-a prezentat o serie de fapte. Iar Chris Harte v-a oferit adevărul. Vreți să-i dați orbește ascultare domnișoarei Delaney, să vedeți lucrurile așa cum vrea ea să le vedeți, prin lentilele ei alb-negru? Vă veți spune: Avem o armă, a fost o împușcătură, o fată a murit, prin urmare trebuie să fie vorba de crimă. Sau veți da ascultare adevărului?

Aveți de ales. Fie o apucați pe cărarea bătătorită – cea pe care o urmez și eu ca avocat –, anume să vă formați o opinie în baza faptelor și a probelor. Fie prindeți adevărul în ambele mâini și îl acceptați ca pe un dar ce vi s-a oferit. Se aplecă spre jurați și își îmblânzi tonul: Au fost odată o fată și un băiat. Au crescut împreună. S-au iubit unul pe celălalt ca niște frați. Și-au petrecut fiecare clipă împreună, iar când au crescut, au devenit iubiți. Sentimentele și inimile lor s-au contopit într-atât, încât nu au mai putut să-și distingă nevoile individuale.

Apoi, dintr-un motiv pe care poate n-o să-l aflăm niciodată, unul din cei doi tineri a început să sufere. Suferea atât de rău, încât nu a mai vrut să trăiască. Astfel că a apelat la singura persoană în care avea încredere. Jordan se îndreptă spre Chris, până când doar câțiva centimetri îl mai despărțeau de clientul său. El a încercat s-o ajute. A încercat s-o oprească. Dar, în același timp, îi simțea suferința de parcă ar fi fost a lui. În ultima clipă, el n-a fost în stare s-o oprească. A dat greș. Ba chiar a mers într-atât de departe încât să fugă de acolo.

Jordan se uită înspre juriu.

— Problema era că Emily nu putea să se omoare. L-a implorat, l-a rugat, a plâns și și-a pus mâna ei peste mâna lui, care era pe armă. Ea făcea parte din el, iar el făcea parte din ea într-o asemenea măsură, încât ea nu a putut să ducă singură actul la bun sfârșit. Acum, întrebarea cu care vă confruntați dumneavoastră, domnilor jurați, este: A împușcat-o Chris *de unul singur*?

Nu putem ști, doamnelor și domnilor, cine a apăsat de fapt pe trăgaci. Pe de-o parte, a fost forța trupului, pe de alta, forța minții. Poate că Emily a apăsat pe mâna lui Chris. Și poate că Emily i-a spus că își dorește să moară mai mult decât orice pe lume. Spunându-i că-l iubește și că are încredere în el, i-a dat lui curajul s-o facă. După cum am mai spus, Chris Harte este singura persoană din această sală de judecată care a fost acolo. Iar, conform propriei lui mărturisiri, nici măcar el, Chris, nu știe sigur ce s-a întâmplat.

Domnișoara Delaney vrea să-l condamnați pe Chris pentru crimă cu premeditare. Totuși, ca să faceți asta, ea trebuie să vă convingă mai întâi că el a avut timp suficient pentru a plănui toate acestea. Că s-a gândit la ce urma să facă și că și-a fixat acest scop în minte, hotărându-se să-i ia viața lui Emily.

Jordan scutură din cap.

— Dar știți ce? Chris nu a vrut s-o omoare pe Emily, nici în seara aceea și nici în oricare altă seară. Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Iar Chris nu a avut timp să se gândească la ce avea să se întâmple. Nu s-a putut hotărî să acționeze în niciun fel. Emily a hotărât în locul lui.

Procesul acesta nu are în centrul lui faptele prezentate de domnișoara Delaney, nici pledoaria mea de deschidere, nici măcar martorii pe care i-am adus în fața dumneavoastră. Ci ceea ce Chris Harte a decis să vă dezvăluiască. Jordan își mută încet privirea de la un membru al juriului la altul, întâlnind toate cele douăsprezece perechi de ochi. El a fost acolo și are oarecare îndoieli cu privire la ce s-a întâmplat cu adevărat. Dacă el are, cum să nu aveți dumneavoastră?

Jordan se îndreptă către banca apărării, dar se opri la jumătatea distanței.

— Chris v-a spus ceva ce majoritatea juraților nu au ocazia să audă vreodată: adevărul. Acum este rândul dumneavoastră să-i dovediți că l-ați ascultat.

*

— Pe domnul McAfee îl așteaptă cu siguranță un viitor strălucit ca romancier, începu Barrie. Și eu m-am lăsat prinsă în țesătura intrigii lui. Dar ce încearcă de fapt domnul McAfee să facă este să vă îndepărteze pe cât posibil de probele evidente ale acestui caz, pe care el nu le recunoaște a fi sinonime cu „adevărul".

Acum, nu știm cu siguranță dacă Chris Harte ne spune sau nu adevărul, continuă ea. Știm că a mai mințit înainte: pe polițiști, pe părinții lui. Prima versiune a fost că Emily voia să se sinucidă, împreună cu Chris. A doua, că Emily voia să se sinucidă, dar Chris avea de gând s-o oprească. Barrie făcu o pauză, apoi reluă: Știți, eu cred mai degrabă versiunea a doua, fiindcă mie nu-mi pare că Chris ar avea tendințe sinucigașe.

O, dar apoi Chris și-a schimbat din nou povestea: Emily nu s-a simțit în stare să apese singură pe trăgaci, așa că l-a pus pe el s-o facă în locul ei. Barrie oftă teatral: Domnul McAfee vrea să vedeți adevărul. Ridică din sprâncene: Dar care dintre ele?

De dragul controversei, să rămânem la varianta finală a lui Chris. Să presupunem că acesta e adevărul. Și, chiar dacă ar fi, nu aveți altă opțiune decât să-l condamnați. Ați văzut probele, singurele lucruri care au rămas neschimbate pe parcursul procesului. Ați auzit-o pe detectivul Marrone spunând că pe acea armă s-au găsit amprentele lui Chris. L-ați auzit pe medicul legist spunând că traiectoria glonțului care a străbătut capul lui Emily indică faptul că altcineva a împușcat-o. L-ați auzit vorbind despre probele de piele aparținând lui Chris, care s-au găsit sub unghiile lui Emily, și despre vânătăile de pe încheietura lui Emily, care au survenit în urma unei încleștări. Dar, poate, cel mai important dintre toate, este că l-ați auzit pe Chris Harte spunând că a împușcat-o pe Emily Gold. El singur a mărturisit că a omorât-o.

O persoană se face vinovată de omor de gradul întâi dacă provoacă în mod intenționat moartea unei alte persoane. Dacă acțiunile sale sunt premeditate, deliberate și voite.

Să luăm în considerare următoarele: Chris Harte a cântărit avantajele și dezavantajele, după care a decis să aducă o armă la locul crimei. Un gest premeditat. A încărcat arma. Un gest deliberat. A luat de bunăvoie arma din mâinile lui Emily, i-a pus-o la tâmplă și a ținut-o chiar și atunci când glonțul a fost tras. Acesta, doamnelor și domnilor, este omor de gradul întâi.

Nu contează dacă i-a părut sau nu rău după Emily. Nu contează dacă Emily i-a cerut sau nu s-o facă. Nu contează dacă l-a durut s-o omoare. În țara asta, nu poți să iei pur și simplu o armă și să omori cu ea pe cineva. Nici măcar dacă respectivul ți-o cere.

Barrie se apropie de jurați.

— Dacă l-am crede de data asta pe Chris, unde am trage linie? Mai ales că victima nu mai este printre noi ca să depună mărturie. Pe legea mea, am avea criminali umblând nestingheriți pe străzi, asigurându-ne că victimele lor i-au obligat să le omoare! Arătă către boxa martorilor. Chris Harte a stat acolo și v-a spus că a luat arma în mână, a îndreptat-o către capul lui Emily și a tras. Lăsând la o parte celelalte detalii – emoțiile, abureala psihologică, sentimentul de confuzie –, asta e ceea ce s-a întâmplat. Acesta este adevărul pe care-l căutați.

Chris Harte trebuie găsit vinovat dacă moartea lui Emily Gold este rezultatul direct al acțiunilor lui. Dacă acele acțiuni au fost premeditate, deliberate și voite. Prin urmare, cum puteți fi pe deplin convinși că acțiunile lui Chris Harte se încadrează în rândul celor enunțate? Barrie traversă sala de judecată, înșirându-și argumentele: Pentru că ar fi putut să plece de acolo în orice moment. Pentru că nu a fost forțat s-o împuște pe Emily Gold. Se opri în dreptul băncii cu probe și ridică arma crimei. La urma urmelor, doamnelor și domnilor, lui Chris Harte nu i-a pus nimeni pistolul la tâmplă.

*

Se făcuse șase seara, și jurații nu ajunseseră încă la vreun verdict. Chris fu condus înapoi la închisoare peste noapte. Se dezbrăcă de haine și se strecură sub pături, refuzând cina, refuzând să vorbească cu oricine care veni să-i bată în gratiile celulei.

Simțea că ceva îi zvâcnește la baza craniului – ceva despre care nu pomeniseră nici Jordan McAfee și nici Barrie Delaney. Poate că pentru ei nu era important. Iar Chris nu se gândise la asta până când Jordan nu îi împrospătase memoria cu faptele petrecute în acea noapte. Acest ceva avea legătură cu Emily.

Ea îl iubise. O știa prea bine, nu se îndoise niciodată de acest lucru. Dar tot ea îi ceruse și s-o omoare.

Dacă iubești pe cineva atât de mult, nu-i încarci pe umeri o povară pe care s-o poarte tot restul vieții.

Chris suferise din pricina asta, însă hotărâse că, dacă o iubea pe Emily însemna că trebuia s-o lase să plece, având în vedere că asta își dorea ea. Dar Emily fusese foarte egoistă, fiindcă nu-i dăduse niciodată lui Chris șansa de a alege. Îl legase de ea irevocabil, prin rușine, durere și vină.

Zgomotele provocate de o încăierare între deținuți care se iscase la unul dintre etaje și de zornăitul cheilor unui gardian erau acoperite de mânia care îi clocotea lui Chris în urechi. În acel moment, era furios pe Emily pentru că îi făcuse asta. Pentru că pusese dorințele ei mai presus de ale lui, pe când el făcuse exact opusul.

Pentru că îl trimisese în groapa aceea infectă, unde își petrecuse șapte luni, pe care nu avea să le mai recupereze nicicând. Pentru că nu-i spusese despre copil. Pentru că îl lăsase în urmă. Pentru că îi ruinase viața.

Iar în acel moment, Chris își dădu seama că, dacă Emily Gold s-ar fi aflat acolo, ar fi omorât-o de bunăvoie.

*

Selena dădu deoparte paharul gol în care fusese vin.

— S-a terminat, spuse ea. Nu mai poți schimba nimic acum.

— Aș fi putut să…

— Nu, îi zise ea lui Jordan. N-ai fi putut.

El închise ochii și se lăsă pe spătarul scaunului, friptura rămânând aproape neatinsă pe farfuria din fața lui.

— Urăsc partea asta, făcu el. Așteptarea. Ar fi fost mai ieftin pentru contribuabili să-mi dea pur și simplu o sabie pentru harakiri și să-mi spună să fac onorurile.

Selena izbucni în râs.

— Ești un optimist incurabil, n-am ce zice, spuse ea. O greșeală măruntă n-o să-ți afecteze cariera.

— Nu-mi pasă de carieră.

— Atunci de ce anume? Ea îl scrută cu privirea, mirată. A… de Chris.

El își frecă fața cu podul palmelor.

— Știi ce nu pot să-mi scot din cap? Partea în care Chris era la bară și a spus că încă îi mai simte atingerea lui Emily câteodată. Iar eu i-am spus să ne scutească de prostiile astea.

— Ai fost nevoit, Jordan.

El îi infirmă cuvintele cu un gest din mână.

— Nu-i vorba de asta. Am aproape de două ori vârsta lui Chris Harte, am fost căsătorit, și totuși n-am simțit niciodată așa ceva. Ce-mi zice instinctul? Ei bine, da, chiar cred că a omorât-o pe fata aia. Cel puțin, tehnic vorbind. Dar, Iisuse, Selena! Sunt invidios pe el. Nu-mi imaginez cum e să iubești pe cineva atât de mult, încât să faci orice ți-ar cere. Chiar dacă ar fi vorba să comiți o crimă.

— Și tu ai face orice pentru Thomas, remarcă Selena.

— Nu e același lucru, și o știi prea bine.

Preț de-o clipă, Selena rămase tăcută.

— Să nu fii invidios pe Chris Harte. Dimpotrivă, să-ți fie milă de el. Pentru că șansele ca el să mai găsească pe cineva de

care să se apropie la fel de mult sunt foarte mici. Tu, pe de altă parte, ai toate motivele să te aștepți la așa ceva.

Jordan ridică din umeri, bătând cu degetele în masă.

— În fine, făcu el.

Selena scoase un oftat și se ridică în picioare.

— E timpul să plec acasă, spuse ea. Mâine ne trezim devreme. Apoi, în mijlocul restaurantului, îi apucă urechile în mâinile ei și îi trase capul cu blândețe înspre ea ca să-l poată săruta.

Își presă gura de a lui, în timp ce limba i se strecură cu ușurință printre buzele lui. Până când Selena se dezlipi de el, Jordan aproape că rămase fără suflare.

— De ce ai făcut asta? reuși el să îngaime.

Ea îl bătu ușor pe obraz.

— Voiam să-ți dau o altă temă de gândire, răspunse ea, apoi făcu stânga-mprejur, lăsându-l să o urmeze.

*

La ora nouă, familia Harte era deja pregătită de culcare. Gus nu se putea gândi la o altă metodă prin care să facă să vină mai repede ziua următoare. Stinse lumina și așteptă ca James să iasă din baie.

Patul scârțâi și se lăsă pe când James se băgă sub pături. Gus întoarse capul într-o parte, cu ochii la fereastră, unde luna se vedea cât unghia de subțire. Următoarea lună plină avea să-l găsească pe primul ei născut ispășindu-și pedeapsa pe viață în închisoarea statală.

Știa motivul pentru care Chris îi întrerupsese depoziția, la fel de bine pe cât știa cât de prost se descurcase. Nu putuse s-o vadă în boxa martorilor, fiecare minciună a ei frângându-i inima în bucăți tot mai mici, precum o păpușă Matrioșka, până ce nu avea să mai rămână nimic din ea. Chris nu putuse niciodată să stea deoparte și să privească la suferința celor dragi.

Acesta era motivul pentru care trebuise s-o împuște pe Emily.

Probabil că scosese un sunet, un suspin involuntar, fiindcă, pe neașteptate, James o trase la pieptul lui. Gus se întoarse spre căldura emanată de el și îl cuprinse cu brațele.

Voia să se apropie și mai mult, să-i intre sub piele, să devină o parte din el, astfel încât să scape de gândurile, de grijile ei. Voia să aibă puterea lui. În loc să-i vorbească, se întoarse cu fața spre el și îl sărută, gura ei inundându-i gâtul, iar șoldurile ei presându-le grele pe ale lui.

Patul, dormitorul, totul ardea în jurul lor. Se zgâriau unul pe celălalt în încercarea de a se contopi unul cu celălalt. James o pătrunse pe Gus în câteva secunde, trupul ei găsind plăcerea

totală odată cu al lui; mintea i se goli, o senzație sublimă și binecuvântată.

Când sfârșiră, James o mângâie pe spatele scăldat în sudoare.

— Îți amintești de noaptea în care l-am conceput? întrebă ea în șoaptă.

El aprobă, cu capul în părul lui Gus.

— Am știut atunci, murmură ea, puteam simți că fusese diferit față de alte dăți. Ca și cum mi te-ai dăruit cu totul, ca și cum mi-ai dat o părticică din tine.

James o strânse și mai puternic în brațe.

— Așa am făcut, spuse el. Simți umărul lui Gus scuturându-se ușor și lacrimile ce-i curgeau pe pieptul lui. Știu, o liniști el. Știu.

*

Pe când jurații intrau în sala de judecată, Chris își dădu seama că nu putea înghiți. Mărul lui Adam îi bloca gâtlejul și deja simțea cum amețește și cum i se încețoșează privirea. Nici măcar un singur membru al juriului nu se uită în direcția lui, astfel că încercă să-și aducă aminte ce îi spuseseră ceilalți deținuți, din experiența lor, în această privință: era de bine sau nu?

Judecătorul Puckett se întoarse către unul dintre jurați, un bărbat în vârstă îmbrăcat într-o haină de postav pătată, închisă până la ultimul nasture.

— Domnule președinte al juriului, ați ajuns la un verdict?

— Da, Onorată Instanță.

— Verdictul a fost luat în unanimitate?

— Da.

Judecătorul încuviință cu un semn din cap, iar unul dintre aprozi se apropie de boxa juraților și luă bucata de hârtie împăturită din mâna președintelui. Mergea încet, în ritmul melcului, se gândi Chris. Se duse la judecător și îi înmână hârtia. Judecătorul încuviință din cap, apoi trimise biletul înapoi la președinte.

Leslie Puckett își înălță privirea, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Inculpatul să se ridice în picioare.

Chris îl simți pe Jordan ridicându-se de pe scaunul de lângă el. Avea toată bunăvoința să facă și el întocmai, însă picioarele nu-i dădeau ascultare. Rămâneau fără vlagă sub bancă, grele ca niște bolovani, imobile. Jordan privi către el încruntat.

— *Ridică-te!*

— Nu pot, șopti Chris, apoi simți cum avocatul îl apucă de subraț și îl aduce în poziție verticală.

Inima îi bătea nebunește, iar mâinile și le simțea ca de plumb, de nu putea nici să le strângă pumn, oricât s-ar fi străduit. Era ca și cum, dintr-odată, corpul acela nu mai era al lui.

În secunda aceea, fu asaltat de simțuri: de mirosul săpunului cu care fusese curățat noaptea precedentă mobilierul din sala de judecată, de picăturile de sudoare care i se prelingeau pe spate, de bătaia în podea a piciorului stenografei.

— În cazul statului New Hampshire vs. Christopher Harte, acuzat de omor de gradul întâi, cum îl găsiți pe inculpat?

Președintele juriului se uită la bucata de hârtie pe care o ținea în mână.

— Nevinovat, spuse el.

Chris îl simți pe Jordan cum se întoarce către el, cu un zâmbet uimit luminându-i toată fața. La mică depărtare în spatele lui, auzi plânsul înăbușit al mamei sale. Ascultă rumoarea iscată în sala de judecată, care izbucni la auzirea verdictului neașteptat. Iar pentru a treia oară în viața lui, Christopher Harte își pierdu cunoștința.

EPILOG

Oriunde se ducea, Chris avea grijă să deschidă geamurile. Când conducea, erau lăsate în jos, chiar dacă era pornit și aerul condiționat. Le deschidea în fiecare încăpere din casă. Ba chiar și în timpul nopții, când era răcoare, preferând să pună mai multe pături pe el decât să blocheze pătrunderea aerului în încăpere.

Cu toate astea, în ciuda adierilor răcoroase, persista un miros care nu se lăsa dus de vânt. Se trezea uneori în toiul nopții, luptându-se să scape de el, sufocându-se. Iar părinții îl găseau dimineața dormind pe canapea, pe podeaua din sufragerie sau chiar la picioarele patului lor.

Ce e? întrebau ei. *Ce s-a întâmplat?*

Dar nu era chip să-l explici cuiva care nu fusese acolo; fără absolut niciun motiv, simțea deodată în nări mirosul închisorii.

*

Sosi într-o sâmbătă din luna iunie – un camion lung, alb, cu harta lumii desenată pe o laterală. Parcă pe aleea familiei Gold, și din el ieșiră șase bărbați să le care lucrurile. Gus și James priveau de pe verandă cum erau ridicate cutiile, așezate saltelele, lămpile înfășurate cu propriile cabluri și bicicletele duse în pântecul camionului. Nu-și adresară niciun cuvânt; amândoi își făcură de lucru pe afară, ținându-se ocupați întreaga zi, ca să poată asista la aceasta.

*

Umbla vorba prin vecini cum că familia Gold s-ar muta din oraș – nu foarte departe, dar mutarea era necesară. Casa fusese scoasă la vânzare și cumpăraseră una nouă înainte de a se vinde cea veche.

Oamenii spuneau că Michael voise să plece mai departe, în Colorado sau chiar în California. Însă Melanie nu voia s-o părăsească pe fiica lor. Și, oricum, la ce i-ar fi ajutat asta?

Noua casă avea și ea loc pentru birou, pentru cabinetul veterinar al lui Michael, și era, din toate punctele de vedere, o locuință frumoasă și liniștită. Era doar un zvon, desigur, dar cineva auzise că ar avea trei dormitoare: unul pentru Michael Gold, unul pentru soția lui și unul pentru Emily.

*

Înainte ca Gus să se poată opri, porni de-a lungul aleii. Urmări cu privirea camionul cel lung încălecând creasta drumului, urmat de mașina lui Melanie. Iar în spatele lui, la o oarecare distanță, venea camioneta lui Michael.

Camioneta mergea cu geamurile deschise; era prea veche ca să-i mai funcționeze cum trebuie aerul condiționat. Michael încetini când trecu prin dreptul aleii familiei Harte. Văzu că are de gând să oprească. Gus văzu că intenționa să-i vorbească. Să-i accepte scuzele, să-i ofere iertare, să-și ia pur și simplu la revedere.

Camioneta se opri la primul stop, iar Michael își întoarse capul, privirea lui sobră întâlnind-o pe a lui Gus. Simți un junghi de durere, povara posibilității și străpungerea fățișă a înțelegerii.

Fără un cuvânt, el își văzu de drum.

*

Chris se afla în camera lui când camionul ieși de pe aleea familiei Harte. Lung și alb, își croia drum, gemând, printre copacii înșirați de-a lungul cărării cu pietriș, ratând la mustață cutia poștală.

Fordul lui Melanie Gold și, în urma lui, camioneta lui Michael. O caravană, se gândi Chris. Întocmai ca țiganii: plecau în căutarea unei vieți mai ușoare, mai bune.

Apoi, casa se goli, un monolit cu șindrilă galbenă. Ferestrele, despuiate de perdele, păreau ca niște ochi îndepărtați și vagi, capabili să susțină privirea, dar incapabili să-și aducă aminte. Chris se lăsă pe pervazul geamului deschis, ascultând țiuitul greierilor, căldura persistentă a verii și scârțâitul ușor al camionului de mutări ce se deplasa de-a lungul drumului Wood Hollow.

Curios, își întinse gâtul afară pe fereastră, încercând să vadă marginea pervazului care se curba la vârf. Era încă acolo, scripetele pe care îl foloseau el și Emily să-și trimită mesaje în cutii de conservă pe când erau copii. Mai era unul, la capătul ferestrei de la camera lui Emily.

Chris întinse mâna, ciupind firul de pescuit mucegăit, altfel intact. Cu mult timp în urmă, se prinsese într-un pin dintre cele două case, încurcându-se și pierzând astfel cutia de conservă, cu tot cu mesajul din interior.

Chris încercase s-o recupereze, dar atunci fusese prea mic.

Se răsuci, astfel încât să stea cu picioarele pe pervaz, întinzându-și mâinile pe țiglele acoperișului. Reuși să prindă firul între degete și îl încercă un sentiment straniu de încântare, ca și cum însemna ceva să reușească din prima încercare. Firul ros de vreme se rupse, iar Chris urmări cu privirea cum conserva ruginită se desprinde de pe firul ce făcea legătura între case.

Cu inima bătându-i nebunește, Chris coborî în goană scările, sărind câte două trepte odată. Se duse glonț înspre locul unde

căzuse cutia de conservă, căutând în stânga și în dreapta, până când zări un licăr argintiu.

Acolo, copacii creșteau falnici și deși, blocând razele soarelui. Chris îngenunche la poalele unui pin înalt și băgă un deget în conservă, scoțând o bucată de hârtie. Nu-și amintea ce scrisese în acest ultim mesaj, nici dacă el i-l trimisese lui Emily sau invers. Simți un gol în stomac pe când elibera biletul din conservă.

Despături cu grijă pliurile fragile ale hârtiei.

Biletul era gol.

Nu știa să spună dacă așa fusese de la bun început sau dacă anii șterseseră ceea ce fusese scris. Chris puse biletul în buzunarul pantalonilor săi scurți și lăsă în urmă casa lui Emily, spunându-și în sinea lui că, oricum ar fi fost, chiar nu mai conta.

MULȚUMIRI

De fiecare dată când am discutat cu cineva, în timpul procesului de documentare pentru această carte, ea s-a tot schimbat, până când a ajuns să fie complet diferită față de cum mă așteptam să iasă și cu mult mai bună. Așadar, pentru cunoștințele de specialitate și pentru contribuțiile aduse, aș vrea să le mulțumesc următorilor: dr. Robert Racusin, dr. Tia Horner, dr. James Umlas, Paula Spaulding, Candace Workman, Bill McGee de la poliția statală, Alexis Aldahondo, Kirsty DePree, Julie Knowles, Cyrena Koury și prietenii, comisarul de poliție Sidney Bird, de la închisoarea corecțională din Grafton County, detectivul-sergent Frank Moran, sergentul de patrulă Mike Evans și șeful de poliție Nick Giaccone, de la departamentul de poliție din Hanover, statul New Hampshire. Le mulțumesc încă odată primilor mei critici, Jane Picoult și Laura Gross, și lui Beccy Goodhart care, datorită colectivului ei de la editura Morrow, mi-a redat încrederea în industria editorială. La final, le aduc mulțumiri celor din echipa mea de vis, care au lucrat până târziu, sub presiunea timpului și *pro bono*: avocaților Andrea Greene, Allegra Lubrano, Chris Keating și Kiki Keating.

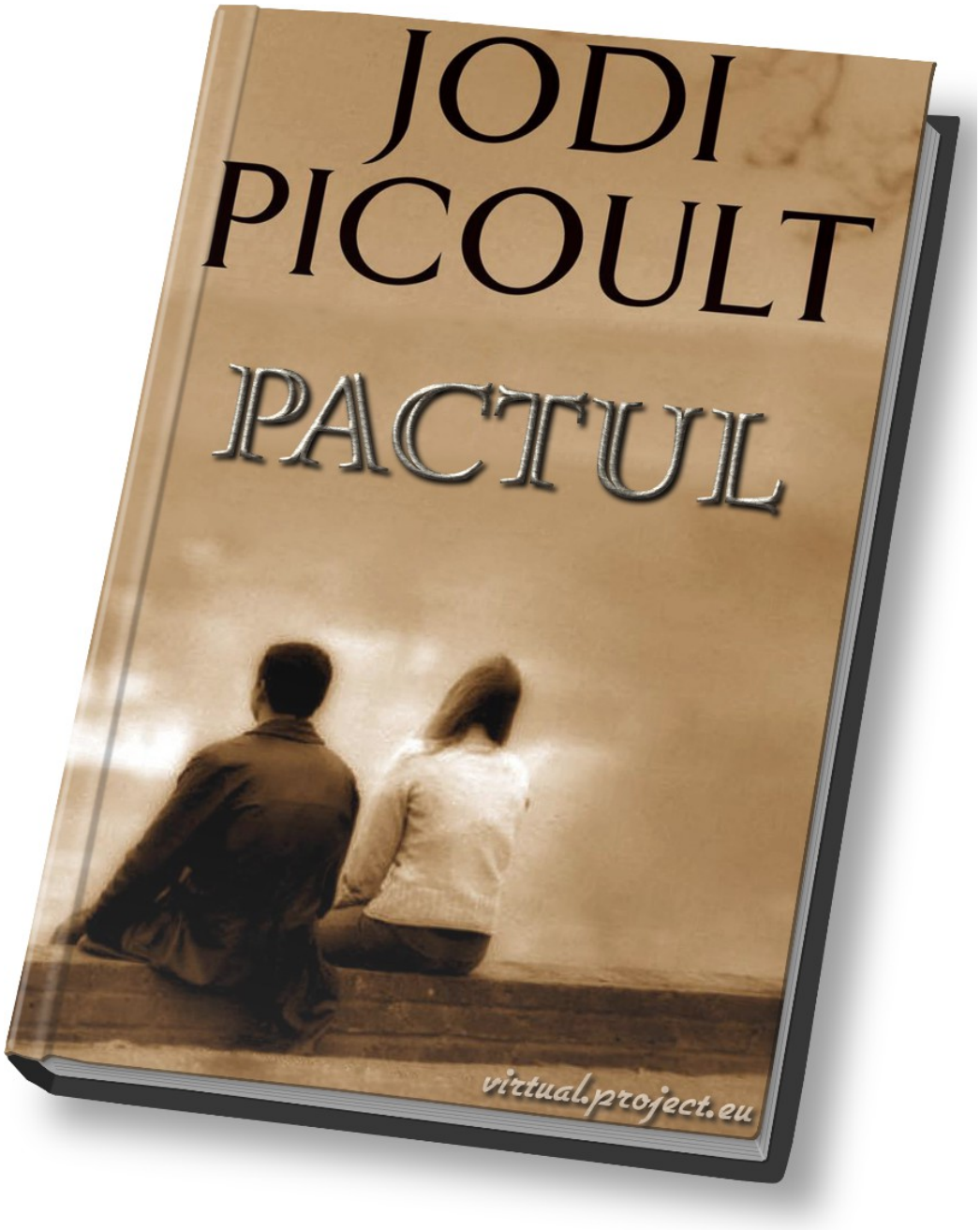
JODI
PICOULT
PACTUL
virtual.project.eu

virtual-project.eu

[1] În traducere, „Timpul altora”.

[2] Departamentul de Înmatriculări Auto.

[3] În traducere, „Pădure scorburoasa”.

[4] Numele unui renumit brand de whisky canadian.

[5] Acronim de la Mothers Against Drunk Driving – asociație neguvernamentală care luptă pentru prevenirea consumului de alcool la volan, în special în rândul minorilor.

[6] În religia iudaică, perioadă de doliu care durează șapte zile, timp în care persoanele îndoliate respectă anumite reguli: nu se tund, nu se bărbieresc, nu ascultă muzică, nu se bucură de nicio plăcere etc. De asemenea, prima masă pe care o iau cei care țin doliu este pregătită, conform tradiției, de prieteni sau vecini.

[7] În traducere aproximativă, domnul Poalălungă. În limba engleză, nume propriu compus, ce poate fi interpretat și cu un înțeles vulgar.

[8] Nume propriu și apelativ care desemnează, în limbajul vulgar, organul genital masculin.

[9] Salut (în limba engleză).

[10] Cât de rău (în limba engleză).

[11] Om politic, senator al Statelor Unite în perioada 1973-2003. În anul în care se desfășoară acțiunea romanului, avea 68 de ani.

[12] Consolă portabilă de jocuri.

[13] Conform tradiției din noaptea Anului Nou, bila de pe acoperișul clădirii One Times Square începe să coboare pe stâlpul pe care se află la ora 11.59, parcurgând cei 43 de metri înălțime în 60 de secunde. Când se oprește, anunță astfel trecerea în noul an.

[14] „Sărut”, în limba engleză.

[15] Personajul principal din scrierile polițiste ale lui Erle Stanley Gardner, care întruchipează un avocat al apărării de succes.

[16] „Acri umbriți”, în limba engleză.

[17] American Automobile Association – organizație neguvernamentală, care oferă asistență rutieră pe întreg teritoriul Statelor Unite și al Canadei.

[18] Replica face referire la Clue (sau Cluedo), un joc de societate în care participanții trebuie să dezlege misterul crimei și să descopere cine este responsabil pentru uciderea proprietarului milionar în casa căruia se petrece acțiunea. Cine ghicește suspectul, locul crimei și arma cu care s-a comis, aceasta iese câștigător.

[19] Anne Oakley (1860-1926) a fost o trăgătoare americană de mare precizie, al cărei talent a fost descoperit încă de la vârsta de cincisprezece ani în cadrul unui spectacol de varietăți, ajungând în cele din urmă să fie recunoscută pe plan internațional.

[20] William Butler Yeats, poet și dramaturg de origine irlandeză, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1923.

[21] Biblia, Matei 7:7.

[22] Biblia, Iezechiel 36:26.

[23] Biblia, Luca 6:37.

[24] Expresie ce desemnează o situație fără ieșire. În biliard, atunci când bila albă se poziționează în spatele bilei negre, pe care e trecut numărul 8, jucătorul nu mai poate face nicio mutare.

[25] Biblia, Ieremia, 7:23.

[26] Joc de cuvinte între *stocking feet* și *stalking feet.*

[27] Personaj din serialul de televiziune american *Leave it to Beaver,* în care Ward Cleaver și soția sa, June, întruchipează niște părinți model pentru cei doi fii ai lor, care primesc în fiecare episod o lecție moralizatoare după ce fac tot felul de năzbâtii.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
- ACUM: Noiembrie 1997
- ATUNCI: Toamna anului 1979
- ACUM: Noiembrie 1997
- ATUNCI: Vara anului 1984
- ACUM: Noiembrie 1997
- ATUNCI: 1989
- ACUM: Noiembrie 1997
- ATUNCI: Decembrie 1993
- ACUM: Mijloc și sfârșit de noiembrie, 1997

PARTEA A DOUA
- ACUM: Sfârșit de noiembrie, 1997
- ATUNCI: Aprilie 1996
- ACUM: Decembrie 1997
- ATUNCI: Mai 1996
- ACUM: Decembrie 1997
- ATUNCI: Septembrie 1997
- ACUM: Crăciunul 1997

PARTEA A TREIA
- ACUM: Februarie 1998
- ATUNCI: Octombrie 1997
- ACUM: Mai 1998
- ATUNCI: 7 noiembrie 1997
- ACUM: Mai 1998
- ATUNCI: 7 noiembrie 1997
- ACUM: Mai 1998
- EPILOG

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 2
ACUM: Noiembrie 1997 3
ATUNCI: Toamna anului 1979 18
ACUM: Noiembrie 1997 27
ATUNCI: Vara anului 1984 39
ACUM: Noiembrie 1997 50
ATUNCI: 1989 62
ACUM: Noiembrie 1997 73
ATUNCI: Decembrie 1993 87
ACUM: Mijloc și sfârșit de noiembrie, 1997 102
PARTEA A DOUA 125
ACUM: Sfârșit de noiembrie, 1997 126
ATUNCI: Aprilie 1996 149
ACUM: Decembrie 1997 160
ATUNCI: Mai 1996 183
ACUM: Decembrie 1997 194
ATUNCI: Septembrie 1997 214
ACUM: Crăciunul 1997 226
PARTEA A TREIA 265
ACUM: Februarie 1998 266
ATUNCI: Octombrie 1997 293
ACUM: Mai 1998 304
ATUNCI: 7 noiembrie 1997 346
ACUM: Mai 1998 353
ATUNCI: 7 noiembrie 1997 397
ACUM: Mai 1998 401
EPILOG 415